

Giới thiệu Ung Vương Liệt Tình

Truyện Ung Vương Liệt Tình, bộ tộc của hắc tử xưa đến nay nổi danh bởi bộ lông trắng như tuyết, vì vậy mới được xưng là Tuyết Ưng. Thế nhưng nữ nhân toàn thân đen tuyền này cũng là thành viên của bộ tộc hắc tử.

Tuyết Ưng vương cảm thấy trán ra đầy mồ hôi, sao có thể. Đây nhất định là trò đùa, hắc tử không tin. Chín là trong bầu trời đầy ánh lửa, sinh tử không hối hận, con người trần đầy nhân nghĩa vì cái gì mà sáng như tuyết. Nhìn nàng không chút do dự mà xả thân thành toàn cho tình yêu của Hồ vương Thanh Liên.

Chết tiệt, hắc tử như thế nào mà ý nghĩ nhất thời nóng lên, thế nhưng cũng hạ phạm? Hắc tử còn bị thương, tốt rồi, có lẽ cứu người không được, chính mình cũng bị ngã tan xương nát thịt đi.

Bạn đang đọc truyện *Ung Vương Liệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: CHƯƠNG 001

Gió thổi ào ào hai bên tai, không thể ngưng tụ pháp lực cho nên sự cân bằng kém hơn bình thường rất nhiều cũng may đôi cánh vẫn có thể hoạt động được, nhìn hình thể màu đen không thua kém hắc tử đang vô lực rơi tự do, Tuyết Ưng không nghĩ ngợi gì nhiều mà gia tăng tốc độ, mong muốn trước khi chạm đất thì có thể tiếp được nàng.

Nhưng hắc tử cũng không nắm chắc lắm, lúc này không thể ngưng tụ pháp lực mà cơ thể lại bị tổn thương, đôi cánh còn hoạt động được là không đến mức làm cho hắc tử chết nhưng trong tình huống này muốn cứu người cũng không phải là chuyện dễ dàng, làm không tốt thì cả hai đều bị té chết.

Nhưng mà hắc tử phải làm vậy, mấy ngàn năm qua, ngoại trừ Như Mặc thì nàng là người làm cho hắc tử có cảm giác khác, huống hồ gì nàng lại là người của Tuyết Ưng tộc hắc tử, hắc tử thân là vương của Tuyết Ưng tộc thì làm sao thấy tộc nhân chết mà không cứu. Tuy nàng toàn thân đen nhánh, không có chút nào là giống Tuyết Ưng tộc, nhưng dù thế nào thì trước tiên phải cứu nàng đã, chuyện khác tính sau.

Tuyết Ưng không ngừng tìm lý do để biện hộ cho hành động của mình cũng cố gắng gia tăng, cuối cùng móng vuốt cũng đã khó khăn lắm mới chụp được thân thể màu đen kia, cũng vì trọng lượng tăng lên nên làm cho hai người rơi xuống càng nhanh hơn.

Thân ảnh bị chụp lấy cũng không có một chút gãy dựa hay cử động, mềm nhũn, vô lực, tựa hồ như đã chết, làm cho Tuyết Ưng kinh hãi, dùng hết toàn lực giang hai cánh ra để mong giảm bớt tốc độ rơi xuống, nhưng hắc tử đã đánh giá quá cao khả năng hiện tại của mình, kết quả là một dòng khí ngược gió mạnh mẽ quét vào người hắc tử, thiếu chút nữa là bẻ gãy đôi cánh của hắc tử.

Nhưng tốc độ cũng đã giảm lại một chút, Tuyết Ưng âm thầm kêu khổ, cố gắng ổn định thân thể, tuy rằng hiệu quả thấp nhưng dù sao có còn hơn không.

Nhưng có câu người không may thì nuốt nước miếng cũng bị nghẹn, đó chính là tình cảnh hiện giờ của bọn họ, mắt thấy đã sắp chạm đất nhưng mặt đất bên dưới lại một vách núi lõm chồm đả nhọn rất hung hiểm, nếu cứ thẳng tắp rơi xuống đó thì cho dù đã giảm bớt tốc độ, hai người cũng sẽ bị những tảng đá nhọn kia đâm be bét, mà bên cạnh vách núi lại là dòng Trường Giang chảy xiết. Hiện tại Tuyết Ưng chỉ có hai lựa chọn, đáp xuống mặt đất thì bị đá nhọn đâm bị thương, nếu không muốn bị máu tươi đầm đìa thì chỉ có thể lựa chọn rơi xuống sông.

Mà bọn họ là loài chim, luôn bay lượn trên không, nước chính là thiên địch của bọn họ, nếu rơi vào đó, bộ lông bị ngâm nước thì cũng khó thoát cảnh chết đuối. Tắm lại cũng là chết, chỉ là chết đẹp hơn một chút.

Quả nhiên là người không thể xúc động, hắc tử vì xúc động nhất thời đuổi theo mặc ửng, kết quả là phải lựa chọn cùng nàng chết đuối hoặc là bị đá nhọn đâm xuyên qua cơ thể mà chết, nhưng ở đời biết trước thì đã không nghèo, giờ có hối hận cũng vô dụng, hơn nữa thời gian cũng không đủ để hắc tử lo lắng, suy nghĩ.

So với việc bị đá nhọn đâm xuyên thân mà chết thì chết đuối có vẻ nhẹ nhàng hơn, quyết định xong thì chao nghiêng cánh một cái, hai thân ảnh, một trắng một đen liền thẳng tắp rơi xuống dòng nước mãnh liệt trước mặt...

Bạn đang đọc truyện *Ung Vương Liệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2: QUAY LƯNG TRẦM MẶC

Khi tỉnh lại, Tuyết Ưng thấy nửa thân mình bị kẹt trong hai tảng đá, bộ lông trắng bị ướt sũng, chỉ có đôi cánh là không bị dính nước, nửa thân hình còn lại thì gác lên tảng đá, ngay lúc hắn quyết định rơi xuống sông thì may mắn được hai tảng đá này ngăn lại, nếu không thì hắn đã bị dòng nước cuốn trôi.

Vừa mới cảm thấy mình may mắn thì hắn lại phát hiện hai móng vuốt của mình trống trơn, sắc mặt đại biến.

Đáng chết! Mặc Ưng kia không thấy đâu.

Dòng nước chảy xuyên qua hai móng làm cho hắn cảm giác được sự trống rỗng, không cần cúi đầu nhìn thì cũng biết thân ảnh được hắn nắm chặt trước khi rơi xuống giờ này không còn nằm trong móng vuốt của hắn, mặc Ưng kia chắc chắn là đã bị dòng nước chảy xiết cuốn trôi.

Xem ra hắn vẫn không thể cứu được nàng.

Tuyết Ưng không biết cảm xúc trong lòng là mất mát hay thương cảm, nhúc nhích một cái thì phát hiện toàn bộ thân mình vì ngấm nước sông mà lạnh run, không thể động đậy được, trong lòng lại âm thầm kêu khổ.

Không bị chết đuối chẳng lẽ lại bị kẹt ở chỗ này cho tới chết vì lạnh?

Đang lúc suy nghĩ thì một âm thanh suy yếu vang lên sau lưng hắn “ Ưng vương đại nhân, người sao lại ở đây?”

“ Ai? Ai ở phía sau ta?” Tuyết Ưng ngẩn người, theo phản xạ muốn quay đầu lại nhìn nhưng lại nhớ tới thân hình của hắn lúc này không thể động đậy được.

“ Ưng Vương đại nhân, nô tỳ Ảnh Nhiên gặp qua Ưng Vương đại nhân!” Ảnh Nhiên cũng không biết vì sao mình lại chưa chết, nàng nhớ rõ khi rơi từ trên trời chết, nàng đã nghĩ là mình chết chắc, không ngờ lúc này nàng còn được bảo hộ sau lưng Ưng vương đại nhân nên không bị nước sông cuốn trôi, cũng nhờ thân hình tuyết trắng của Ưng vương đại nhân nâng đỡ thân hình nàng, làm cho thân hình của nàng không bị ngấm trong nước, còn toàn thân của Ưng vương đại nhân lại chìm trong nước làm cho nàng có chút hồ thẹn và cảm kích.

“ Người không có việc gì?” Tuyết Ưng nghe nàng xưng danh xong, trong mắt hiện lên ánh sáng, không biết là vui hay là kinh ngạc, ngữ thanh có chút run rẩy, thì ra nàng vẫn ở sau lưng hắn, không bị nước sông cuốn trôi, cuối cùng lại nghĩ tới thân thể của hắn vì cứng ngắc nên mới không phát hiện được trên lưng có người, bây giờ nghe âm thanh nhu hòa của nàng thì lại cảm thấy một sức nặng đang đè lên lưng hắn.

“ Đa tạ Ưng vương đại nhân cứu giúp, Ảnh Nhiên không có việc gì”, trước khi nàng cảm thấy bụng quặn đau thì cảm giác có một ánh mắt mãnh liệt nhìn nàng, không ngờ chủ nhân của ánh mắt đó lại là Tuyết Ưng vương đại nhân, càng không ngờ được là khi nàng rơi xuống phạm trần thì hắn lại không để ý an nguy của bản thân mà lao theo cứu nàng.

Nàng sẽ không nghĩ rằng nàng giữ được mạng sống là do nàng cát nhân thiên tướng, tất cả đều nhờ Tuyết Ưng vương đại nhân trong thời điểm cuối cùng ra tay cứu giúp nên nàng mới được như thế, cho nên đối với Tuyết Ưng vương chưa từng gặp mặt nàng lại ra tay cứu giúp như thế, trong lòng Ảnh Nhiên tràn đầy cảm kích và cảm xúc phức tạp.

Những năm gần đây vì màu lông đen tuyền của nàng mà song thân từ bỏ nàng, nàng đi khắp thiên hạ cũng không tìm ra bọn họ, cho tới giờ cũng không biết bọn họ đang ở đâu, có khỏe mạnh hay không?

Đạo hạnh của nàng cũng mặc thanh kỳ diệu bị người ta phong tỏa, vì thế bị hết người này tới người khác khi dễ, nếu không phải gặp được Bảo Bảo tiểu chủ thì e là mạng của nàng đã sớm không còn.

Nàng vẫn nghĩ sự tồn tại của nàng sẽ bị Tuyết Ưng tộc bài xích, không ngờ Ưng vương đại nhân lại ra tay cứu nàng, xả thân nhảy xuống, dù lúc đó pháp lực của hắn đã mất hết, toàn thân không có lực, có thể thấy được Ưng vương đại nhân không bị màu lông đen của nàng mà bài xích nàng, càng cho thấy hắn trân trọng sinh mạng của mỗi người trong tộc như là sinh mạng của hắn, khó trách khi cha mẹ nhắc tới Ưng vương đại nhân thì trên mặt liền hiện lên vẻ sùng bái, kính nể, bây giờ thì nàng đã hiểu.

“ Thương thế của người thế nào? Thân mình có thể di chuyển sao?” Tuyết Ưng vương dùng sức nuốt nước miếng, ý đồ xem tìm kiếm một chút linh lực nhưng phát hiện là vẫn trống trơn, xem ra nhất thời hắn không có năng lực để rời khỏi nơi nguy hiểm mà xấu hổ này để ra ngoài.

“ Ảnh Nhiên vô dụng, hai cánh bị gãy, trong cơ thể cũng không có một chút pháp lực, làm liên lụy đến Ưng vương đại nhân”. Ảnh Nhiên thấp giọng, ngữ điệu áy náy, nếu không bởi vì nàng, Ưng vương đại nhân sẽ không cùng nàng ở nơi này chịu khổ, nàng chỉ có cái đuôi ngâm trong nước mà đã cảm giác được áp lực của dòng nước chảy xiết, huống chi toàn thân của Ưng vương đại nhân gần như đều bị ngâm trong nước, e là không dễ chịu gì.

Điều duy nhất nàng là được là ở phút cuối cùng đã hoàn thành tâm nguyện được ở bên cạnh nhau của Bảo Bảo tiểu chủ và Hồ vương đại nhân, nàng không hối hận vì đã chọn lựa như vậy, nếu cho nàng làm lại, nàng cũng sẽ lựa chọn vì tung tiểu chủ đến bên cạnh Hồ vương đại nhân mà để cho mình bị rơi xuống, nhưng nàng không muốn sẽ liên lụy đến Ưng vương đại nhân.

Bây giờ hai người mặc dù may mắn thoát chết nhưng tình cảnh cũng không lạc quan cho lắm.

“ Không cần nhiều lời, ta hiện giờ cũng mệt mỏi cực kỳ, sợ là không có dư thừa khí lực mang người lên bờ, cũng may nơi này thưa vắng, nhất thời chắc không có ai lui tới, ta tạm dụng thời gian để tu dưỡng, có lẽ sẽ khôi phục được vài phần, người cũng yên tâm nhắm mắt tĩnh dưỡng đi, cánh của người bị

thương cũng không thể trì hoãn được, phải nhanh chóng lên bờ trị liệu”

Tuyết Ưng nói xong, liền nhắm hai mắt lại, không hề lãng phí ngôn ngữ, hòa cầu trên bầu trời cũng đã tiêu tán hết, hồng quan cùng những đám mây cũng không còn, hần không rõ từ lúc rơi xuống tới giờ là đã mấy ngày rồi? Bởi vì xét theo mức độ lạnh băng của cơ thể hần thì có lẽ hần và mặc ưng bị kẹt trong hai tầng đá này cũng đã mấy ngày, nếu không khi tỉnh lại còn có khí lực để nói chuyện, từ trên trời cao rớt xuống, thậm chí còn mang theo Ảnh Nhiên bị hôn mê mà rơi xuống sông, từng chuyện, từng chuyện đã làm hần hao hết khí lực, mà bây giờ ngay cả mặc ưng bị thương ở sau lưng hần cũng có thể lên tiếng thì cho thấy bọn họ đã trải qua khoảng thời gian không ngắn.

Ảnh Nhiên cũng hiểu lúc này không phải là thời điểm để nàng áy náy, nếu không muốn liên lụy tới Ưng vương đại nhân thì nàng phải cố gắng phục hồi sức lực, đó chính là sự trợ giúp tốt nhất đối với hần, nên cũng không nói tiếp nữa mà im lặng nhắm hai mắt lại, vô lực dựa vào lưng Tuyết Ưng, mặc niệm tâm pháp và khẩu quyết tu luyện, hi vọng có thể tìm lại một chút linh lực.

Thời gian lặng lẽ trôi qua trong sự cố gắng và trầm mặc của cả hai.

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: NGÀY THƠ ĐAU LÒNG

Khi ánh sáng bạc của mặt trăng chiếu xuống thì Tuyết Ưng lại cảm giác một cổ hàn khí bao trùm khắp cơ thể, hần biến do bị ngâm trong nước sông lạnh lẽo một thời gian dài lại không có pháp lực bảo hộ, thậm chí cũng không có liên tục cử động cho nên chẳng khác gì một tộc nhân bình thường của Tuyết Ưng tộc, hàn khí đương nhiên là dễ dàng xâm nhập vào cơ thể.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chưa đợi được tới lúc hần tìm lại được khí lực thì đã bị đông chết.

Ảnh Nhiên ở phía sau hần cũng có chút không chịu được khí lạnh ban đêm, không ngừng run rẩy trên lưng hần, tuy rằng hần không thể quay đầu lại nhìn nàng nhưng biết rõ là nàng so với mình cũng không khá hơn. Hai cánh của nàng đã bị gãy, nội tạng lại bị tổn thương nghiêm trọng, bây giờ lại rơi vào tình cảnh này, nếu không có mấy ngàn năm đạo hạnh thì đã sớm chết mấy lần rồi, sao có thể duy trì tới bây giờ.

”Ảnh, Ảnh Nhiên, người thế nào? hãy nói chuyện với ta, không được ngủ”. Vì suy nghĩ nông nổi nhất thờ mà hần lao xuống để cứu nữ tử này, để rồi bây giờ phải rơi vào tình cảnh nằm chờ chết, nếu trong lòng hần không hối hận là giả nhưng khi nghĩ tới ánh mắt kiên quyết hi sinh của nữ tử tên Ảnh Nhiên này, hần lại cảm thấy đây như là kiếp số của mình.

Nếu cho hần cơ hội chọn lựa lại lần nữa, hần cũng không dám chắc hần sẽ không nhìn ánh mắt của Ảnh Nhiên hay không áp dụng phương thức như vậy, không thể nào tiếp tục suy nghĩ xem hần để ý nàng là xuất phát từ lý do do gì, từ phương diện nào, hần chỉ cảm thấy cho dù là hần chết thì cũng không để nàng phải chết trước hần.

”Ưng Vương đại nhân, là Ảnh Nhiên liên lụy đại nhân. Ảnh Nhiên không có việc gì, có thể duy trì, người không cần lo lắng cho ta”

Trong lòng nàng hiểu rõ, nàng vừa đau lại mệt nên rất buồn ngủ nhưng nàng ép buộc mình không được ngủ, bởi vì nàng biết một khi nàng ngủ thì sẽ không thể tỉnh lại được, ngoài trừ cha mẹ, Bảo Bảo tiểu chủ, Hồ vương đại nhân, bây giờ lại có thêm Ưng vương đại nhân đối xử tốt với nàng, vì cứu nàng mà sinh mệnh rơi vào nguy hiểm, tuy rằng Ưng vương đại nhân là vì yếu dân như con nhưng trong lòng của nàng vẫn rất cảm kích hần.

Cho nên nàng không thể phụ sự cứu giúp của hần, nàng nhất định phải kiên trì tới cùng, cho đến khi nàng tận lực mới thôi, lúc này đây cho dù là đau hơn nữa, khó chịu hơn nữa, nàng cũng không buông xuôi.

Nghe nàng ở phía sau áy náy vì liên lụy hần, Tuyết Ưng không biết nên như thế nào “Ta gọi là Tuyết Ưng, hiện giờ tình cảnh của chúng ta không tốt lắm, ta sợ trước khi ta khôi phục pháp lực thì chúng ta đã bị hàn khí của nước sông làm tổn thương, có khi phải chết ở nơi này, đây có lẽ là lần cuối cùng chúng ta nói chuyện với nhau, người đừng câu nệ thân phận, địa vị, cứ gọi tên của ta đi. Ta chưa bao giờ thích người khác gọi ta là Ưng vương đại nhân”

Trong hoàn cảnh này, Tuyết Ưng lại có hứng thú nói chuyện phiếm với người khác, điều này làm cho hần có chút dở khóc dở cười, từ xưa đến nay có lẽ chưa có ai trong tình cảnh này mà lại cùng nhau nói chuyện phiếm.

Nghe trong lời của hần có ý từ giã cợt, Ảnh Nhiên vừa kinh ngạc lại thấy đau đớn, tựa hồ như không ngờ Ưng vương đại nhân được cả tộc nhân sùng bái, kính ngưỡng cũng sẽ có lúc không vui và cô đơn như vậy “rất nhiều năm trước, Ảnh Nhiên từng ở xa nhìn thấy Ưng vương người một lần, khi đó người đang bay lượn trên chính tầng mây, mẫu thân chỉ vào thân ảnh của người mà nói với Ảnh Nhiên, đó chính là vương cao quý nhất của Tuyết Ưng tộc chúng ta. Từ lúc đó, trong lòng Ảnh Nhiên rất sùng bái người, tuy rằng thân phận và màu lông không giống người trong tộc, khi ra ngoài đều phải né tránh để không bị người trong tộc mĩa mai, khi dễ, càng đừng nói tới việc được gặp lại người, nhưng trong lòng Ảnh Nhiên vẫn luôn tôn kính và ngưỡng mộ người”

Nói đến đây, Ảnh Nhiên lại dừng một chút, hít sâu một hơi lại nói tiếp “hiện giờ, có thể cùng người nói chuyện, thậm chí là chết chung một chỗ, đã là vinh

hạnh lớn nhất của Ảnh Nhiên, vui sướng ở trong lòng Ảnh Nhiên không thể dùng ngôn ngữ nào để diễn đạt được, nếu có áy náy thì chính là người không nên rơi vào tình cảnh như bây giờ, là do Ảnh Nhiên hại người, đối với ta mà nói là một kết cục nên như vậy mà đối với người thì là không đáng”

Tuyết Ưng dù nghĩ thế nào cũng không ngờ nàng sẽ nói như vậy, trong lòng chợt nổi lên cảm giác đau đớn xa lạ, làm cho hắn có chút hoảng hốt, trước giờ hắn chưa từng có cảm giác này. Chỉ là cảm giác đau một chút nhưng lại tràn ngập trái tim và cơ thể của hắn, kèm theo là sự đè nén và khó chịu, tất cả cũng chỉ vì một câu nói của nàng mà thôi.

Hắn đối với mấy chuyện tình cảm linh tinh thì rất ngây thơ, hoàn toàn không biết rằng đây chính là cảm giác đau lòng và thương tiếc, hắn đã có cảm giác như vậy với Ảnh Nhiên nhưng không có ai nói cho hắn biết, là hắn đã động tâm, cho nên hắn đã làm ra chuyện tổn thương nàng, sau hối hận không kịp. Nhưng đó là chuyện về sau.

Trong lúc Tuyết Ưng nghĩ nên đáp lời nàng thế nào thì một đám bọt nước khác thường nổi lên quanh người bọn họ, tựa như dưới đáy sông có một vật gì đó đang trôi lên.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: MỸ NHÂN NGƯ TUYẾT SẮC

Hai người ngưng nói chuyện, nhìn xuống mặt nước, thân thể cứng ngắc làm cho bọn họ không thể chuyển động được mà chỉ có thể chăm chú nhìn mặt nước, nín thở lắng nghe tiếng nước.

Một màu đen từ dưới trời lên, hai người còn chưa nhìn rõ là cái gì thì đã bị nước văng ướt mặt, sau đó mới nhìn rõ trước mặt là khuôn mặt tuyệt mỹ, phấn điêu ngọc mài của một cô gái mà màu đen kia chính là mái tóc dài dính đầy nước của nàng, hơn nửa xoắn dài, bao trùm cả vai và phía trước ngực của nàng mà dường như vẫn còn kéo dài đến tận trong nước, hai má vẫn còn nước chảy xuống.

Khuôn mặt trắng nõn, xinh đẹp tuyệt mỹ đang tò mò nhìn bọn họ, đôi mắt trong suốt làm người ta chỉ liếc mắt cũng có thể biết nàng chưa từng lấy nhiễm một chút thế tục, bộ dáng có vẻ bất mãn “nơi này là nơi ta nằm tắm ánh trăng, các người có thể đổi chỗ khác không?”

“Tắm ánh trăng?”

Tuyết Ưng có chút phản ứng hơi quá, vốn tưởng là quái vật gì không ngờ lại là một cô gái xinh đẹp, đứa ngọc cũng biết đây là nơi nào, cho nên không có khả năng gặp được một nhân loại bình thường.

Nhìn thân hình của nàng ăn mặc đơn bạc, nửa thân hình chìm trong dòng nước chảy xiết mà không bị cuốn trôi, cho thấy nàng không phải là một nữ tử đơn giản, dường như nơi này là thượng lưu, áp lực của dòng chảy rất mạnh.

Thanh âm của nàng rất nặng khẩu âm, không rõ là thuộc tộc loại nào nhưng cuối cùng lại nghe ra ngôn ngữ của nhân loại, điểm này làm cho Tuyết Ưng kinh hi vô cùng, hắn vốn tưởng bọn họ chắc chắn sẽ chết không ngờ lại gặp được cứu tinh, mặc kệ là nàng ta sẽ ra điều kiện gì, muốn cái gì, coi như là hắn và Ảnh Nhiên có cơ hội được cứu sống rồi.

“Các người không phải ở đây tắm ánh trăng sao? Ta cách vài ngày lại đến đây tắm ánh trăng, hai khối đá này là do ta đặt ở đây, các người có thể đi nơi khác được không?”

Cô gái dùng sức gập đầu, lấy tay chỉ hai tảng đá lớn mà Tuyết Ưng đang bị kẹt trong đó, cho thấy nàng không có nói oan, đúng là bọn họ đang chiếm chỗ của nàng.

” Vị tiểu thư này, chúng ta không phải cố ý chiếm chỗ của người, chúng ta cũng không phải tới đây tắm ánh trăng, chúng ta là từ trên trời rơi xuống, bị kẹt trong này, người nếu có thể đưa chúng ta lên bờ thì chúng ta sẽ rất cảm kích, hai khối đá này cũng trả lại cho tiểu thư người đến tắm ánh trăng, người thấy được không?”

Ảnh Nhiên lên tiếng nhờ hỗ trợ, không thể mở mắt nhưng vẫn còn tỉnh thần để nói chuyện, những lời cầu xin yếu thế này, nàng không thể để cho Ứng vương đại nhân là vua của một tộc nói ra được, hơn nữa hắn vì nàng nên mới rơi vào tình thế này, cho nên phải do nàng mở miệng cầu cứu.

”Oa! Người bị thương? Lông chim của người cũng bị cháy hết rồi, ai bại hoại như vậy? Có đau không? trách sao người không bay được?”

Cô gái xinh đẹp tuyệt mỹ kia dường như lúc này mới phát hiện ra Ảnh Nhiên đang bị thương, vẻ mặt ngờ ngàng làm cho Tuyết Ưng nhìn không được mà đổi mồ hôi trán, quả nhiên là người quá mức ngây thơ, người có mắt nhìn đều biết bọn họ bộ dáng như vậy là gặp rủi ro trên không trung chứ không phải là đang tắm ánh trăng.

“Vậy Tiểu Bạch, Có phải người cũng vì bị thương cho nên không thể động đậy được không?” Vừa nói chuyện, khuôn mặt xinh đẹp của nàng cũng tiến

đến trước mặt Tuyết Ưng, làm cho hấn tức giận đến mức muốn mắng người, nàng lại gọi hấn là Tiểu Bạch. Một cái tên ngu xuẩn, hấn đường đường là Tuyết Ưng vương mà bị gọi bằng cái tên ngu ngốc như vậy sao?

”Ta gọi là Tuyết Ưng, không phải Rõ Ràng, nàng kêu Ảnh Nhiên, cũng không cho kêu nàng là Tiểu Hắc, ngươi muốn tiếp tục tắm ánh trăng thì mau đưa chúng ta lên bờ, bằng không thì ngươi cứ đứng dưới nước mà tắm ánh trăng đi”

”Ưng Vương đại nhân, ngài đừng như vậy—” Ảnh Nhiên còn chưa nói xong thì cô gái xinh đẹp kia đã mất chữ o, mồm chữ I, nước mắt rơi xuống “ô, ngươi làm cái gì mà hung dữ với ta như vậy? không cho gọi là Tiểu Bạch thì thôi, nếu không muốn để ca ca biết, ta mới không thường xuyên đến nơi này đâu. Ngươi là đồ bại hoại”

Ảnh Nhiên và Tuyết Ưng giật mình ngây ngốc, cả người chợt lạnh, bởi vì cô gái xinh đẹp đang khóc đến hoa lệ đôi vũ kia nhìn rất đáng thương, làm mọi người phải mềm lòng nhưng đó không phải là nguyên nhân mà chính vì nước mắt trong suốt của nàng sau khi rơi xuống nước thì lập tức ngưng kết thành từng viên trân châu, rơi xuống đáy sông.

Trong lòng hai người cùng nổi lên hai từ đáng sợ: Nhân Ngư.

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: NƯỚC MẮT TRUYỀN THUYẾT

Lẽ ra đã sớm tuyệt chủng từ mấy ngàn vạn năm trước nhưng ở nơi này bọn họ lại nhìn thấy, Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên quả thực không biết nên khóc hay là nên cười, cảm giác có thể sai nhưng mắt nhìn thấy thì không thể giả được, nói như vậy thì mạng của bọn họ cũng không tốt.

So với Thú tộc hung tàn, Xà tộc kịch độc, Hồ giáo hoạt, còn Ưng tộc thiện chiến thì bộ tộc Nhân Ngư đã có từ thời thượng cổ không phải là hoàn toàn tập trung, ngoài những đặc điểm đặc thù của tộc đàn giống các tộc khác thì ngay từ khi thiên địa chưa thực sự hình thành, bộ tộc Nhân Ngư trong truyền thuyết này đã tồn tại, thống trị tất cả các sinh vật khác.

Truyền thuyết khi Nữ Oa nương nương tạo người thì khi tạo bộ dáng cho nhân loại đã lấy hình mẫu từ hình dáng của bộ tộc Nhân Ngư, sau đó thiên địa trong thời kì sơ khai, vạn vật sinh sôi, mà thiên đình lúc đó cũng trong thời kì sơ khai hỗn loạn, thường xuyên đánh nhau cùng yêu ma, thành ra khắp nơi đều có những quả cầu năng lượng thật lớn lơ lửng, cho đến một ngày, có một quả cầu chứa năng lượng lớn nhất ở gần nơi bộ tộc Nhân Ngư tập trung sinh sống, làm cho phần lớn bộ tộc này rơi vào thảm cảnh diệt vong.

Từ sau đó, bộ tộc Nhân Ngư liền kết thù cùng thiên đình và ma giới, cũng từ lúc đó, bộ tộc Nhân Ngư vốn hung tàn bạo ngược liền trở thành một cỗ máy hủy diệt.

Phàm là sinh vật cùng linh thể, bọn họ đều xem là thức ăn, người cũng được, thú cũng thế, cho dù là có độc hay không, là giáp xác hay có móng vuốt, chỉ cần bị người của bộ tộc Nhân Ngư nhìn thấy thì sẽ trốn không thoát vận mệnh bị biến làm thức ăn, ngay cả ma giới một khi rơi vào tay bộ tộc Nhân Ngư thì cũng tiêu tan.

Từ thời thượng cổ, bộ tộc Nhân Ngư thậm chí còn có được năng lực hóa rồng, cho nên khi thiên đình còn chưa củng cố được quyền lực, Tứ Phương thần còn phải tập trung trấn áp yêu ma, Ngọc Đế còn rất trẻ tuổi, bộ tộc Nhân Ngư đã là khủng bố nhất thiên hạ.

Không ai biết nhược điểm của bọn họ là gì, càng không biết tiềm lực của bọn họ lớn đến mức nào, tuy rằng bọn họ sinh sản rất khó khăn nhưng sinh mệnh gần như vĩnh hằng làm cho bọn họ cũng không quá mức lo lắng vấn đề này, bởi vì bọn họ có đủ tự tin, năng lực và thời gian, cho dù toàn bộ sinh linh vạn vật đều bị tiêu diệt thì bộ tộc Nhân Ngư của họ vẫn tồn tại trong trời đất.

Bao nhiêu năm rồi, không ai từng hoài nghi quá điểm này, cho nên khi bộ tộc Nhân Ngư đột nhiên biến mất trong tam giới, bán tín bán nghi cũng vài vạn năm vẫn chưa từng thấy có một Nhân Ngư xuất hiện nên tất cả mới bắt đầu thờ dài nhẹ nhõm, dần dần an tâm.

Khi thiên địa chính thức thống nhất quan hệ, hình thành nên sự ổn định, hòa bình, chia làm tứ đại pháp hệ, mười tám đạo luân hồi cùng với thiên, địa, ma yêu, người, hư vô, bảy huyền cực đại giới thì nay thống nhất thành tam giới bên trong hồng trần: minh giới, yêu giới, nhân giới, hai giới bên ngoài là hư vô và huyền cực, cuối cùng đến nay thì còn hai giới là thiên giới và ma giới.

Bao nhiêu năm rồi, bọn họ tranh đoạt quyền lực, thiên đình thì cổ vũ cho các yêu tinh tu luyện chính đạo để có thể thành tiên, ma giới thì dùng hưởng lạc cùng an nhàn để chiêu dụ, cổ động phần đông các yêu tinh không muốn trải qua tu luyện khổ ải mà chỉ muốn hưởng lạc. Cho đến nay cũng chưa phân cao thấp.

Một bên ở trên trời, một bên ở dưới đất, phân chia lãnh thổ, mạnh ai nấy quản lại kiểm chế lẫn nhau, những năm gần đây cũng không xảy ra chuyện nghiêm trọng gì.

Nhưng sự cân bằng này được thành lập với điều kiện tiên quyết là không có sự tồn tại của bộ tộc Nhân Ngư, nếu bây giờ bọn họ lại xuất hiện thì thế cục hòa bình hiện tại có thể sẽ thay đổi.

Mà lúc này xuất hiện trước mặt Ảnh Nhiên và Tuyết Ưng chính là một Nhân Ngư hàng thật giá thật, làm cho bọn họ sao có thể bình tĩnh được.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy người của bộ tộc Nhân Ngư, bọn họ thật hi vọng là do bọn họ nghĩ nhiều hay nhìn lầm, tuyệt đối không có khả năng Nhân Ngư lại xuất hiện nhưng mà gương mặt giống nhân loại nhưng xinh đẹp hơn, thông minh hơn, mỹ lệ hơn lại giống như không phải là một khuôn mặt chân thật, quả thực đó không phải là gương mặt của một yêu tinh bình thường cũng không phải thuộc về nhân loại.

Quan trọng nhất, chứng cứ xác thực nhất chính là nước mắt của nàng, nếu không nhìn thấy nước mắt của nàng thì bọn họ không ai nguyện ý tin rằng một cô gái tuyệt mỹ thanh thuần như vậy lại có liên hệ với bộ tộc Nhân Ngư tàn bạo nổi tiếng. Nhưng từng giọt nước mắt ngưng kết thành trân châu làm cho Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên không thể không tin, càng không thể vì khuôn mặt đậm đậm tràn đầy nước mắt đó mà mềm lòng, ngược lại còn sợ hãi vô cùng.

Bởi vì trong thiên địa, chỉ có bộ tộc Nhân Ngư của thời thượng cổ mới có thể ngưng kết nước mắt thành trân châu, mọi tinh linh khác dù tu luyện thế nào cũng không làm được.

Nếu biết sớm như vậy thì chẳng thà táng thân dưới đáy nước, ít ra cũng có thể được luân hồi chuyển thế còn hơn là chết trong tay Nhân Ngư, chẳng khác gì là bị hủy diệt trong thiên la, thậm chí áp lực của thiên la cũng không bằng.

Bởi vì truyền thuyết nói rằng khi Nhân Ngư ở trước mặt người nào đó mà rơi nước mắt thì đó là lúc nó đang muốn ăn thịt người đó.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: BẤT HẠNH TRONG VẠN HẠNH

”Ngươi không cần khóc, muốn ăn liền ăn đi!” Tuyết Ưng sắc mặt rất khó coi, dù sao bây giờ bọn họ cũng sắp chết, nghĩ là có cứu tinh ai ngờ lại là sát tinh, vậy thì hân nhận mệnh.

”Ăn, ăn cái gì?” cô gái xinh đẹp còn đang khóc lóc chột ngưng bật, hai mắt kinh ngạc nhìn Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên, vẻ mặt ngây thơ.

Biểu tình như vậy càng làm cho Tuyết Ưng giận dữ hơn, hân đã để cho nàng ăn thì nàng cần gì phải bày ra bộ dạng vô tội thuần khiết như vậy chứ?

Thế giới này, ngay cả yêu tinh ác độc nhất cũng còn có một chút thiện lương nhưng chỉ duy có bộ tộc Nhân Ngư là không thể tin được, biểu tình của bọn họ, lời nói của bọn họ, nhất cử nhất động của bọn họ đều có thể là giả nhân giả nghĩa, nếu không thấy nước mắt của nàng thì lúc này biểu tình của nàng đã đủ để lừa gạt hân và Ảnh Nhiên, nhưng vì đã biết thân phận của nàng là Nhân Ngư, cho nên biểu tình như vậy trong mắt hân chỉ là chán ghét, không có cảm giác gì khác nữa.

”Không cần giả bộ ngây thơ” Tuyết Ưng ánh mắt hung hân, lộ vẻ tức giận nhìn cô giá trước mặt.

”Đại, ách, Tuyết Ưng, rõ ràng là ngươi hung dữ với ta trước vì sao còn nói ta làm bộ làm tịch, ngươi là người xấu, khó trách ca ta vẫn hay nói nhìn thấy động vật khác thì nhất định phải tránh xa một chút, ta vì đã lâu không nói chuyện với ai, thấy các ngươi mới nhịn không được mà tiến lại gần, ngươi lại đối với ta hung dữ như vậy, ô...”

Nói xong, nước mắt lại tuôn trào mãnh liệt, vẻ mặt như là bị ủy khuất lớn.

Ảnh Nhiên đang vô lực sau khi biết cô gái xinh đẹp này là Nhân Ngư thì cũng tỉnh táo hơn phần nữa, nhưng cũng chỉ có thể mở to mắt, tập trung tinh thần nghe Tuyết Ưng và cô gái kia nói chuyện, hơn nữa nhìn thấy vẻ mặt ủy khuất của nàng, trong lòng Ảnh Nhiên đột nhiên có cảm giác quái dị, không khỏi lên tiếng trấn an “ngươi đừng khóc, Ưng vương đại nhân không phải có ý hung dữ với ngươi đâu, chúng ta nghĩ là ngươi muốn ăn chúng ta cho nên mới hung dữ với ngươi như vậy”

”Ăn các ngươi?” Cô gái ngưng khóc, chăm chú nhìn nàng một hồi lâu mới dùng sức lắc đầu “ô, ta mới không cần ăn các ngươi đâu, ta không ăn động vật gì đó, ca ca đã có nói với ta, nếu ta ăn động vật gì đó thì sẽ bị chết, hơn nữa từ nay về sau cũng không được gặp lại ca ca nữa, Tuyết Kiều thực nghe lời, một lần cũng không có nếm qua a”

”Tên của ngươi là Tuyết Kiều?” Ảnh Nhiên nghe nàng nói, trong lòng yên tâm hơn, ôn hòa hỏi tiếp.

Cô gái gật đầu “ca ca đặt, ca ca luôn luôn chiều chuộng ta giống như đứa bé, sau khi ta lớn lên thì ca ca lại rời đi, hân nói sau này hân sẽ quay lại đây thăm ta, ta luôn ở nơi này chờ hân, chờ rất lâu rồi mà ca ca chưa có trở về, nhưng hôm nay lại nhìn thấy các ngươi. Nếu sau này các ngươi nhìn thấy ca ca, có thể nói hân về đây thăm ta không?”

”Được, nếu chúng ta thấy ca ca người, nhất định sẽ nói hán quay về tìm người nhưng hiện tại chúng ta đều bị thương, không thể bay được, nếu người không đưa chúng ta lên bờ thì chúng ta sẽ chết, cũng sẽ không thay người đi tìm ca ca người được”. Ảnh Nhiên nói tới đây thì dừng lại, tuy rằng lửa gát và lợi dụng một cô gái không biết gì về thế sự như vậy, trong lòng cảm thấy rất tội lỗi nhưng so với việc ở đây chịu chết thì nàng đành phải nhắm vai ác, Ưng vương đại nhân tuyệt đối không thể chết ở đây.

Cô gái trước mặt tuy là người của bộ tộc Nhân Ngư nhưng nàng dường như không biết gì về việc làm củ tử tiên, cũng chưa từng rời khỏi nơi này đến chỗ khác, từ khi có trí nhớ cũng chưa từng ăn qua động vật còn sống, đối với bọn họ mà nói chính là bất hạnh trong vạn hạnh, một Nhân Ngư chưa từng ném qua sinh linh, tin rằng nếu nói chuyện này ra thì toàn bộ người trong thiên hạ sẽ không tin nhưng cho đến giờ bọn họ vẫn còn hoàn hảo mà Nhân Ngư trước mặt thì đã tổn không ít nước mắt, vẫn không có ý định ăn bọn họ, nàng có thể tin rằng ta thực sự không có ý định ăn bọn họ.

“Chỉ vết thương nhỏ như vậy thì sẽ không chết được, ta chữa cho các người là được rồi”. Động tác của cô gái mau lẹ tới mức Ảnh Nhiên và Tuyết Ưng chưa kịp nhìn thấy nàng làm như thế nào thì một cái đuôi các màu đỏ đột ngột trời lên mặt nước, vây cá hình tròn lấp lánh dưới ánh trăng, phản chiếu lên đỉnh đầu của Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên làm cho hai người cảm giác có cái gì đó ấm áp bao quanh, không bao lâu sự lạnh lẽo trong cơ thể dần dần biến mất, cảm giác như có một dòng nước ấm đang chảy trong cơ thể.

Tuyết Ưng mừng rỡ, không dám tin lại càng không dám phân tâm, lập tức theo dòng nước ấm kia mà dẫn lực chạy khắp nơi trong cơ thể, quả nhiên là dòng nước chảy đến đâu, sự vô lực trong cơ thể liền biến mất, pháp lực bắt đầu hồi phục trở lại.

Ảnh Nhiên cũng cảm thấy một cỗ ấm áp chảy trong cơ thể nàng, nhưng khác với Tuyết Ưng là khi dòng nước ấm kia lưu chuyển trong cơ thể thì nàng cũng cảm thấy bên ngoài nóng rực và đau đớn, tựa hồ như có một đồ vật gì đó đang muốn phá da chui ra ngoài. Nhưng mà nàng không dám phân tâm, bởi vì nàng cảm nhận pháp lực đã trở lại, tạo cho nàng cảm giác thoải mái và an tâm.

Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên sau nhiều ngày hoang mang thì cũng bắt đầu tập trung tinh thần để trị thương.

Không biết qua bao lâu, khi hai người mở mắt ra thì thấy cô gái kia vẫn còn chống cằm, chăm chú nhìn bọn họ “ thì ra các người cũng biến thành bộ dáng giống như ta”

Tuyết Ưng theo phản xạ cúi đầu nhìn lập tức phát hiện y phục toàn thân tuyết trắng, mái tóc bạc tung bay, ngón tay thon dài còn đặt trên tảng đá, đôi chân và hơn nữa thân hình còn chìm trong nước. thân hình hiện tại cũng nhỏ hơn mình ưng nhiều nhưng không bị áp lực của dòng nước cuốn trôi, tựa hồ nhưng dòng nước mãnh liệt kia khi đến tảng đá thì tự động vòng sang hướng khác, cho nên bây giờ chẳng khác gì hán đang ở trong một dòng suối nhỏ.

Ở phía sau, Ảnh Nhiên cũng phát hiện bây giờ nàng đã khôi phục hình người, nhưng vẫn còn ở trên lưng Tuyết Ưng, vội vàng, ngượng ngùng nhảy xuống, tay chân có chút luống cuống ở trong nước, cúi đầu không dám ngẩng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: CA CA KHÔNG TRỞ LẠI

”Người bộ dạng cũng dễ nhìn nhưng ca ca ta càng đẹp mắt hơn”, mỹ nhân ngư hoàn toàn không có chút ngượng ngùng của một cô nương, cẩn thận đánh giá Tuyết Ưng rồi còn nói ra kết luận, làm cho Tuyết Ưng dờ khóc dờ cười, hán lại thêm một lần nữa không hiểu được bản chất của cô gái trước mặt.

Đôi con người trong suốt không nhìn thấy một chút dấu hiệu tàn nhẫn, hồn nhiên, ngây thơ, nhưng dù sao nàng cũng là Nhân Ngư, làm sao có được bản tính thiện lương cơ chứ.

E rằng đây là chuyện khó tưởng tượng nhất trong thiên địa.

Nghe nàng đề cập tới ca ca, có vẻ như bản tính hồn nhiên và hiền lành của nàng là do nam nhân kia dạy, không khỏi có hảo cảm đối với nam nhân ngư chưa gặp mặt kia, phía biết rằng thế giới này tồn tại một Nhân Ngư thôi cũng đủ làm cho người ta khủng hoảng, càng miễn bản là có tới một đôi.

”Cám ơn người Tuyết Kiều cô nương! Ca ca người có nói đi đến nơi nào hay không?” Nếu nàng thực sự cứu bọn họ thì hán và Ảnh Nhiên cảm thấy mình đã thiếu nàng một nhân tình, mà nguyện vọng của nàng là tìm kiếm ca ca nàng, cho nên dù hán sợ hãi sự tồn tại của Nhân Ngư thì cũng không thể trốn tránh trách nhiệm thay nàng tìm người.

”Ca ca không có nói, ca ca chỉ nói ta ở đây chờ hán, một ngày nào đó hán sẽ quay lại thăm, hán nói nếu ta rời khỏi nơi này, hán sẽ vĩnh viễn không để ý đến ta, không trở về thăm ta nữa, nhưng ta đã đợi lâu thật là lâu, ca ca cũng không có trở về”

Tuyết Kiều trên mặt tràn đầy ảm đạm cùng khổ sở, cúi đầu xuống, sau khi giúp bọn họ chữa thương thì cái đuôi lại chìm trong nước, chỉ có khuôn mặt trắng nõn làm người ta yêu thích là hiện ra mà thôi.

Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên nghe xong lời của nàng thì cùng ngẩng đầu nhìn nhau, trong mắt cũng tỏa sáng, ca ca Tuyết Kiều căn bản là không tính quay lại, lời này có thể lừa một cô gái ngây thơ như Tuyết Kiều nhưng người có chút đầu óc đều biết đó chẳng qua là hứa hẹn lấy lệ, nếu là huynh muội thì thân làm ca ca vì lý do gì mà để một mình muội ở nơi này chờ đợi suốt bao nhiêu năm chứ?

”Tuyết Kiều, người chờ ca ca người đã bao lâu rồi?” Ảnh Nhiên thấy Tuyết Kiều như vậy thì như nhìn thấy chính mình trước kia, cũng bàng hoàng, bất an, năm đó cha mẹ nàng cũng tìm một lý do rồi lừa nàng mà đi, từ đó đến nay đã hơn hai ngàn năm nàng cũng chưa từng gặp lại bọn họ, nàng tìm kiếm khắp nơi cũng không có chút tin tức, mà Tuyết Kiều so với nàng càng khổ hơn, nàng ta không dám rời đi, chỉ có thể ở nơi này si ngốc chờ đợi, ngay cả một người để nói chuyện cũng không có, đáng thương đến mức nào a.

”Không biết, ánh trăng lên rồi lại xống biết bao nhiêu vạn lần rồi, ngày ca ca rời đi, ánh trăng cũng lên cao, ca ca nói chỉ cần ta không khóc, ngoan ngoãn ở đây chờ hân, hân sẽ quay lại thăm ta”

Tuyết Kiều vẽ mặt tưởng niệm nhìn mặt trăng trên trời, tựa hồ như có thể nhìn xuyên qua đó mà thấy khuôn mặt ca ca nàng vẫn ngày đêm mong nhớ, thậm chí khóe miệng còn lộ ra vẻ tươi cười chờ mong.

”Phải, nếu ca ca người không trở lại, người làm sao bây giờ?” Ảnh Nhiên cúi đầu nói, thật sự không đành lòng đánh vỡ hi vọng của nàng, nhưng nàng và Tuyết Ưng đều hiểu rõ ca ca của nàng ta sẽ không quay lại nơi này, cái câu hứa hẹn lấy lệ kia có lẽ cũng đã sớm quên rồi, chỉ có Tuyết Kiều mấy ngàn năm qua vẫn ngày ngốc chờ đợi.

”Sẽ không, ta tin tưởng ca ca, hân nói hân sẽ trở về thì hân nhất định sẽ quay về, không được nói bậy về ca ca ta”. Ánh mắt cô gái lộ vẻ mất hứng, Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên nhìn thấy thì cả kinh, chết tiệt, nàng dù sao cũng là Nhân Ngư, không phải là một cô gái bình thường, bọn họ làm sao có thể nhất thời bị bề ngoài nhu nhược của nàng làm cho lơ đãng chứ? Thiếu chút nữa thì làm nàng nổi giận, nếu nàng nổi giận thực sự, lộ ra bản tính hung tàn mà ẩn thật họ thì tính làm sao bây giờ?

”Ta nghĩ ca ca người sẽ quay trở về” Lần đầu tiên Tuyết Ưng nói lời trái lương tâm, trong lòng cũng áy náy, hổ thẹn nhưng mà mỹ nhân ngư lại cao hứng nở nụ cười “à, ta cũng tin tưởng ca ca nhất định sẽ trở về, ca ca ta cũng có bộ dáng cao như Tuyết Ưng người, mái tóc đen dài rất đẹp, còn có màu mắt xanh biếc, so với rong biển dưới đáy hồ còn xanh hơn, tuy rằng hình dáng không giống ta nhưng ta thích nhất ca ca của mình”

Tóc đen? Mắt màu xanh? Xinh đẹp?

Tuyết Ưng cảm thấy miêu tả như vậy rất quen thuộc, giống y như người hân đang tưởng tượng trong đầu, nhưng trong nháy mắt hân liền ra sức lắc đầu, không có khả năng là người đó, hân ta sao có thể là ca ca của Tuyết Kiều? Bọn họ không phải không giống mà là hoàn toàn khác biệt nhay, Tuyết Kiều dù thân kinh có vấn đề cũng không nặng đến mức không phân biệt được đồng loại.

Trong lúc đó Ảnh Nhiên cũng liên tưởng tới một nam nhân tao nhã, cao quý, xinh đẹp, không tự chủ mà bật thốt “hình dung như vậy dường như rất giống Xà quân đại nhân”

“Ảnh Nhiên, không được nói bừa” Tuyết Ưng lập tức nghiêm khắc phản bác, Ảnh Nhiên dường như cũng ý thức được điều nàng nói liền lập tức cúi đầu

”Xà quân đại nhân? Là ai, bộ dạng giống ca ca ta sao? Tuyết Ưng, Ảnh Nhiên, các người nói a” Tuyết Kiều thoát nhìn mơ mơ hồ hồ nhưng đề cập tới ca ca của nàng thì phản ứng cực kỳ khẩn tuệ, sâu sắc.

“Chúng ta chưa từng gặp qua ca ca người, không biết là giống hay không nhưng đúng lúc chúng ta có một bằng hữu, cũng có mái tóc đen, ánh mắt màu xanh nhưng hân là rắn, không phải nhân ngư, cho nên chắc không phải là ca ca người”

Tuyết Ưng vội vàng giải thích, sợ nếu nói không rõ thì nàng sẽ không từ bỏ ý định.

Không ngờ rằng những lời tiếp theo của Tuyết Kiều làm cho hai người bọn họ thiếu chút nữa là té ngã xuống nước.

”Nhân ngư là cái gì? Xà lại là cái gì?” Tuyết Kiều khờ dại hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: THẬT SỰ LÀ NHƯ MẶC

Hai người lại nhìn nhau, xem ra cô gái trước mắt không chỉ đơn thuần mà còn ngây thơ đến mức bất khả tư nghị, ngay cả chính bản thân mình là gì cũng không biết sao?

Vậy mấy năm nay nàng rốt cuộc là như thế nào mà tồn tại được? người gọi là ca ca của nàng kia rốt cuộc có phải là thân ca ca của nàng không?

Hai người đều nôn nóng muốn biết điều này nhưng không ai biết nên giải thích với nàng nhân ngư là gì, xà là gì, chỉ có thể hỏi dò “ vậy người biết chúng ta là thuộc loại nào sao?”

” Ta biết, các người là điều, các người bay trên trời, ta ở dưới này thỉnh thoảng ngẩng đầu lên thì ngẫu nhiên cũng nhìn thấy các người đang bay trên mây từng mây, nhưng đây là lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi với các người như vậy, thì ra các người cũng có thể biến thành hình người!”

Tuyết Kiều vô tâm trả lời làm cho hai người nghe có chút xấu hổ và sợ hãi, ở trên mặt đất mà có thể nhìn xuyên qua mấy tầng mây xa như vậy nhìn thấy thân ảnh của bọn họ, có thể thấy đạo hạnh của Tuyết Kiều đã cao đến mức nào hoặc là cao tới mức không có gì là không thể làm được.

Trong thiên địa hiện nay không biết có người thứ hai có công lực và đạo hạnh như vậy, vốn lo lắng ca ca của nàng là Như Mặc, bây giờ nghe những lời này thì an tâm không ít.

Vận dụng linh lực trong cơ phát hiện nội tạng trong cơ thể hoàn hảo như chưa từng bị thương, pháp lực còn tràn đầy hơn cả trước khi bọn họ bị thương, cái này cũng biết là do công lao của Tuyết Kiều, chỉ có cái đuôi thôi mà đã có linh lực như vậy, mà nàng cũng không cho rằng đó là chuyện giỏi giang gì cho nên về mặt nhìn bọn họ cũng không có gì là đặc ý, ngược lại còn như là chuyện rất dễ dàng, phải biết rằng, năng lực như vậy thì cho dù là Tứ Phương Thần Quân cũng không làm được.

Đối với Tuyết Kiều vừa kính lại vừa sợ, ngôn từ cũng cẩn thận, dễ dặt hơn “ chúng ta là thuộc bộ tộc Tuyết Ưng, chỉ dùng từ điều để hình dung thì chưa xác thực lắm, chỉ cần đến độ tuổi nhất định thì chúng ta có thể biến thành hình người, chính là bộ dáng người đang nhìn thấy, phàm là bộ dáng như vậy thì chính là nhân loại, người hiểu chưa?”

Mặc kệ nàng có hiểu hay không, nàng sau này cũng có rất ít cơ hội nhìn thấy loài nào khác, ở nơi này, trừ phi là biến cả biến thành nương dâu, thiên địa lại thay đổi, nếu không thì sẽ không có nhân loại nào tìm đến nơi đây, nghĩ lúc trước ca ca Tuyết Kiều đưa nàng đến chỗ này cũng là vì sẽ không có ai đến đây.

“Ý của người có phải là khi ta đủ lớn, ta cũng có thể biến giống như các người có phải không? nhưng vì sao ta còn có cái đuôi? Ta cảm thấy ta đã sống rất lâu rồi”. Trong mắt nàng ánh lên vẻ nghi hoặc nhìn Ảnh Nhiên rồi vội vàng nói tiếp “ ca ca của ta cũng có thể biến thành bộ dáng giống các người, không có đuôi, có thể dùng hai chân để bước đi, vì sao ta dù làm thế nào cũng không làm được?”

Ảnh Nhiên lập tức nhìn sang Tuyết Ưng, sém chút nữa là thốt nên lời bởi vì người là cá.

” Tuyết Kiều, người không cần sốt ruột, điều đó có nghĩa là người còn nhỏ, chờ khi người đủ lớn cũng có thể biến ra hai chân giống như chúng ta, đến lúc đó ca ca của người cũng sẽ quay về đây tìm người”. Tuyết Ưng kịp thời giải vây cho Ảnh Nhiên, bộ tộc Nhân Ngư có thể biến thành hình người hay không thì hẳn không biết, dù sao truyền thuyết hình như không có nói tới chuyện này, mà lúc đó mọi người lo sợ, khủng hoảng thì còn tâm trạng đâu mà để ý tới chuyện khác.

” Thật vậy chăng? Tuyết Ưng? Người không gạt ta?” Tuyết Kiều lại lần nữa dùng tốc độ sét đánh nắm lấy tay của Tuyết Ưng, ngẩng đầu, mái tóc ướt sũng phất qua làm lộ ra bộ ngực trắng mịn như tuyết, hai điểm anh đào đỏ hồng, phần nộn cũng hoàn toàn bày ra trước mặt Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên, mà mỹ nhân ngư đang để lộ cảnh xuân thì dường như không cảm thấy như vậy là có gì không được tự nhiên.

Tuyết Ưng theo phản xạ liền di dời tầm mắt, Ảnh Nhiên thì lập tức tiến lên, đem tóc của nàng phủ lại lên ngực, che đi cảnh xuân hỏa lộ “ Tuyết Kiều, người là nữ hài tử, sau này phải chú ý thân thể, không được tùy tiện lộ trước mặt nam nhân”

” Ca ca cũng từng nói với ta như vậy” Tuyết Kiều lại nhớ tới ca ca của nàng, cảm xúc lại đi xuống “ Ảnh Nhiên, ta với ca ca ta là không giống nhau có phải không? ta và các người cũng không giống nhau đúng không?”

” Tuyết Kiều, mỗi người đều không giống nhau, cho dù là thân huynh muội cũng vậy, cũng có nhiều khác biệt, người đừng khổ sở, không bằng người phác họa bộ dáng của ca ca người, chúng ta sau khi rời khỏi nơi này nếu có gặp được hẳn thì sẽ nói hẳn trở về tìm người, được không?”

Vốn tưởng rằng chỉ có mình là kẻ cô độc nhất trong thiên địa, bây giờ thất Tuyết Kiều, Ảnh Nhiên mới thấy so với nàng thì nàng ta còn đáng thương hơn nhiều, nàng ta chỉ vì một lời hứa hẹn suông của ca ca mà ở đây chờ đợi bao nhiêu năm, sau này vẫn tiếp tục chờ đợi, nghĩ tới đây Ảnh Nhiên cảm thấy thực chua xót và tàn nhẫn.

” Thật sự? Ảnh Nhiên nói rất đúng, mỗi người đều bất đồng với người khác, cho nên các người đều là chim ưng nhưng Tuyết Ưng có bộ lông màu trắng mà Ảnh Nhiên lại là màu đen phải không?”

Bản tính đơn thuần nên nàng cũng không hoài nghi lời người khác quá nhiều, hơn nữa bao nhiêu năm rồi nàng mới có thể nói chuyện với người khác cho nên trong lòng Tuyết Kiều lựa chọn tin tưởng Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên, trong ý thức của nàng thì những ai có thể nói chuyện với nàng thì đều tốt như ca ca nàng vậy, cho nên nàng không hề hoài nghi lời nói của Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên cũng không hề che giấu suy nghĩ của mình, cũng không biết lời của nàng đã vô tình chạm phải nỗi đau của Ảnh Nhiên.

Ảnh Nhiên tuy biết nàng vô tâm nhưng trong lòng vẫn thấy không vui, cố gắng đè nén xuống mà mỉm cười nói “ đúng, giống như ta và Ưng vương đại nhân, tuy là cùng một chủng tộc nhưng vẫn khác nhau, cho nên Tuyết Kiều không phải lo lắng và khổ sở”

” Các người xem, đây là bộ dáng của ca ca ta” Tuyết Kiều nhận được sự khẳng định của Ảnh Nhiên thì cao hứng lên, tay phải nhẹ nhàng phủ lên mặt nước, nước sông đang chảy xiết thì ngay chỗ nàng phủ tay qua lại trở nên phẳng lặng như một mặt gương, mà ở giữa mặt gương đó xuất hiện bộ dáng của một người giống như bọn họ đã tưởng tượng lúc nãy.

Tuyệt Ưng cùng Ảnh Nhiên mở to mắt, thiếu chút nữa mà than thành tiếng cũng may là cuối cùng kiềm lại được, sắc mặt cũng cổ quái.

” Thế nào, ca ca ta có phải dễ nhìn lắm đúng không?” Tuyệt Kiều thấy bọn họ nhìn đến ngây người thì ngửi khí có chút đặc ý và khoe khoang.

Hai người cứng ngắc gật gật đầu, Xà quân đương nhiên là dễ nhìn, không ai dám phủ nhận sự thật này nhưng bọn họ ngây ngốc không phải vì vậy, bọn họ kinh ngạc là rốt cuộc vì sao Xà quân lại trở thành ca ca của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: NGUYÊN HÌNH ĐỒ SỘ

Nhưng mà biểu tình cao hứng duy trì không quá một giây, Tuyệt Kiều lại suy sụp “ ca ca đã đi thật lâu, nếu các người nhìn thấy hấn nhất định phải nói hấn trở về thăm ta, ta một mình rất tịch mịch, ngay cả một người nói chuyện cũng không có”

Tuyệt Ưng cùng ảnh Nhiên chậm rãi gật đầu, do dự không biết có nên vì Tuyệt Kiều mà đến Xà tộc một chuyến hay không, không biết Như Mặc bọn họ lúc này thế nào, có an toàn trở về Xà tộc hay không?

Nghĩ đến tình cảnh trước khi bọn họ rơi xuống, Bảo Bảo tiểu chủ tình huống rất không khả quan, còn có Vân Thư sợ là cũng lãnh ít dữ nhiều, lúc này cho dù là về được Xà tộc thì cũng là lúc bọn họ thương tâm và rối loạn nhất, nếu lúc này bọn họ đi đến Xà tộc, có thể giúp ích được gì tốt nhưng nếu mang cả Tuyệt Kiều cùng đi thì e là không phải thời cơ tốt.

Hơn nữa Tuyệt Kiều bất luận thế nào cũng là một Nhân Ngư, nếu tin tức này truyền ra ngoài sợ là sau này thiên hạ sẽ bắt an.

Do dự, đắn đo như vậy cho nên bọn họ đều cùng giấu diếm chuyện quen biết Như Mặc, cho dù là có lỗi với Tuyệt Kiều nhưng bọn họ không có chọn lựa nào khác, sau này nếu tất cả mọi người đều bình an thì hấn và Ảnh Nhiên sẽ đem chuyện của Tuyệt Kiều nói cho Như Mặc biết.

Mà cũng chính vì sự do dự, tính toán này mà sau khi Tuyệt Kiều ngẫu nhiên biết được chân tướng đã hạn bọn họ tới mức suy chút nữa là chia lìa hấn và Ảnh Nhiên, nhưng đây là chuyện sau này.

Ảnh Nhiên đột nhiên hắt xì một cái làm cho Tuyệt Ưng phát hiện ra bọn họ trong một thời gian dài như vậy vẫn còn ngậm dưới nước, cho dù là đứng và pháp lực đã trở lại, nội thương cũng đã chữa khỏi nhưng dù sao thân thể đã từng bị tổn thương nặng nên vẫn có chút suy yếu, cứ ngậm mình trong nước sông lạnh lẽo như vậy, khó trách Ảnh Nhiên chịu không được mà hắt xì.

“Ảnh Nhiên, lên bờ trước đi, nhóm lửa hơi nguội, sẽ thoải mái hơn nhiều” Tuyệt Ưng rất nhanh đưa ra quyết định.

“Đạ, Ưng vương đại nhân” Ảnh Nhiên ngượng ngùng gật đầu, chậm rãi rời khỏi mặt nước, chỉ một lóe lên thì người đã ở trên bờ, cách dòng sông một đoạn.

Tuyệt Ưng cũng không chỉnh sửa xưng hô của nàng, dù sao lúc này bọn họ vẫn còn trong lúc gặp rủi ro, đợi sau này sửa miệng nàng cũng còn nhiều cơ hội, không nhất định là lúc này.

” Tuyệt Kiều, người cùng với chúng ta cùng lên bờ một lát được không?” Tuyệt Ưng thực ra cũng không cho đó là chủ ý tốt nhưng vì hấn muốn lên, mà lại không thể để một mình Tuyệt Kiều ở lại nơi này cho nên hỏi cho có lệ.

Cũng may Tuyệt Kiều không hiểu sự đòi, nghe vậy liền lập tức lắc đầu “ các người sợ nước? ta không sợ, ta thích nước, ta không thích lên bờ, ca ca cũng nói ta nên ở trong nước, đừng rời nguồn nước quá xa, cho nên các người cứ đi lên đi, ta ở nơi này tắm ánh trăng là được rồi, các người không phải muốn nhanh chóng rời đi sao?”

” Đúng vậy, chúng ta cũng có chuyện muốn làm nhưng người yên tâm, về chuyện của ca ca người, chúng ta sẽ ghi nhớ, dù sao mạng của chúng ta là do người cứu, dù không thể hồi báo và cảm tạ thì ta cũng có thể giúp người chuyển lời đến ca ca người”. Tuyệt Ưng lập tức gật đầu, trình trọng nói với Tuyệt Kiều, tuy rằng sự chuyển lời không thực hiện liền nhưng bọn họ cũng sẽ không quên chuyện đó.

” Tuyệt Ưng, các người thật sự là người tốt! nhưng mà ta không có cứu mạng các người a, ta đâu có làm cái gì, vì sao các người phải cảm tạ ta? Ta còn phải cảm ơn các người giúp ta tìm ca ca nha”

Hiển nhiên Tuyệt Kiều cũng không biết khi nàng nâng cái đuôi cái lên đối với Tuyệt Ưng và Ảnh Nhiên có bao nhiêu ý nghĩa và quan trọng, đối với nàng thì chỉ là một chuyện đơn giản, như là nhắm mắt mở mắt nhưng đối với bọn họ thì chính là chết đi sống lại.

” Tuyệt Kiều, tóm lại chúng ta phải cảm ơn người, về sau Tuyệt Ưng thiếu người một nhân tình, khi người cần trợ giúp gì thì cứ nói ra, ta nếu làm được thì sẽ hết sức, nhất định sẽ vì người mà làm”. Tuy rằng bộ tộc Nhân Ngư cơ hồ là siêu năng lực, không có chuyện gì bọn họ không làm được nhưng chịu ơn

huệ của nàng thì Tuyết Ưng không thể không nói lời cảm tạ và hứa hẹn.

Nói xong, thân ảnh màu trắng cũng chậm rãi trôi lên khỏi mặt nước, đập nước mà đi tới bên bờ. lúc này Ảnh Nhiên đã đốt lên một đồng lửa.

Tuyết Kiều còn đứng bên cạnh tảng đá, tựa hồ như đang suy nghĩ những lời Tuyết Ưng nói, nghĩ mãi cũng không nghĩ ra vì sao hần và Ảnh Nhiên lại phải cảm kích nàng, lúc đầu một cái rồi lại đem cái đuôi thật to từ trong nước vung lên, sau đó nhìn như nặng nề nhưng lại rất nhẹ nhàng đáp xuống hai khối đá, nước sông cũng rơi đầy trong không gian.

Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên lại lần nữa rung động nhìn một màn kia, quả thực không thể tin được Tuyết Kiều nhỏ xinh, mảnh khảnh như vậy mà dưới eo lại là cái đuôi cá đồ sộ, lúc trước hai người nhìn thấy cái đuôi hình quạt nhiều màu thiệt lớn, chẳng qua chỉ là một phần cuối của cái đuôi mà thôi.

Những cái vảy tròn vo hắt ra ánh sáng điểm lệ, vảy nhân ngư không giống vảy cá hay bất kỳ động vật có vảy nào khác, vảy dính sát vào làn da mà là một mảnh phiến trình đứng thẳng xoắn ốc dựng thẳng trên làn da, dính bén nhọn, dưới ánh trắng tản ra ánh sáng so với đao phong còn lợi hại hơn, làm cho Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên khăng định, nếu có sinh vật nào không cẩn thận đụng vào cái vảy kia thì không bị độc chết cũng bị sự sắc bén đâm thành tó ong vô vể.

Càng không nói tới cái bụng to lớn cùng cơ thể cường kiện lại có năng lực co rút, nuốt một lần cả trăm sinh linh yêu vật là không thành vấn đề, tưởng tượng cảnh nhân ngư đi kiếm thức ăn, dùng cái miệng nhỏ nhắn kia mà nuốt các sinh vật thật lớn vào, tình cảnh đó làm cho người ta cảm thấy cực kỳ quái dị và kinh khủng.

Mà ở chỗ cơ thể không bị những cái vảy đáng sợ kia che kín lại rất xinh đẹp, tuyết mỹ, không một chút tỳ vết, ngay cả phần giao nhau ở cánh tay trước ngực cũng tinh xảo không một chút thiếu hụt, càng đừng nói tới gương mặt vô cùng thuần khiết, nhìn nàng nhẹ nhàng hạ nửa người, sinh vật trong sông làm người ta nhìn thấy lo sợ lúc trước thì bây giờ nhìn thế nào cũng là một cô gái làm người ta thương tiếc mà thôi.

Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên từ lúc chào đời tới giờ mới lần đầu tiên chân chính nhìn thấy Nhân Ngư, mà cũng là hai người duy nhất nhìn thấy Nhân Ngư mà hoàn hảo, không bị tổn thương gì, đương nhiên trước bọn họ còn có Xà quân Như Mặc, nhưng hần là có thân phận ca ca, còn bọn họ là người xa lạ, có được đãi ngộ này cũng được xem là vận khí quá tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: HIỂU THEO MỘT NGHĨA KHÁC

Ảnh lửa cháy mãnh liệt, Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên thì ngơ ngác ngồi bên cạnh đồng lửa, hồi lâu mới phục hồi tinh thần, không ai nói với ai tiếng nào, không khí rất kỳ dị.

Tuyết Kiều lại càng không biết trong lòng bọn họ đang bối rối, bao nhiêu năm rồi sống cô độc một mình nên nàng đã sớm có thói quen im lặng, giống như trước kia nàng vẫn thường tắm ánh trắng, khi ánh trắng chiếu lên những cái vảy của nàng thì sẽ hóa thành một tia sáng màu lam, chiếu thẳng vào cơ thể nàng.

Mỗi lần tắm ánh trắng xong, nàng đều cảm thấy thân thể rất thoải mái, rất thỏa mãn, cho nên bao nhiêu năm qua nàng đều có thói quen như vậy, còn Tuyết Ưng thì biết cái mà nàng gọi là tắm ánh trắng thực ra là hấp thụ linh lực của nhật nguyệt trong thiên địa, nàng đương nhiên làm đến đơn giản như thế là vì cơ thể đã tu luyện đến mức linh lực trở nên vô thượng.

”Ưng Vương đại nhân, chúng ta ngày mai phải rời khỏi nơi này sao?” Ảnh Nhiên cúi đầu hỏi, tầm mắt lại nhìn đến trên người Tuyết Kiều

”Nơi này dù sao cũng không thể ở lại lâu, chẳng lẽ ngươi không muốn đến Xà tộc nhìn xem Như Mặc và Bảo Bảo như thế nào sao? Chúng ta ở đây không biết đã bao nhiêu lâu rồi, lúc này Tước Hoàng sơn chắc đã trở thành tử địa, nguyên thần của Văn Thư không biết có thể thu thập được bao nhiêu, chúng ta may mắn gặp họa mà được phúc, bảo toàn được chính mình”

Trải qua mấy ngày này, tính tình bộc trực và xúc động của Tuyết Ưng đã thu liễm không ít, nếu đổi lại là lúc trước thì những lời này không giống như là từ hần nói ra.

Ảnh Nhiên mỗi người nghe hần nói một câu, thần sắc thay đổi “Ưng vương đại nhân nói đúng, nên đi xe tiểu chủ và Hồ vương đại nhân bọn họ thế nào, chỉ hi vọng tất cả đều bình an”

”Ảnh Nhiên, nhìn đạo hạnh và căn cơ của ngươi ít nhất cũng được, ba đến bốn ngàn năm, vì sao chưa bao giờ ta thấy ngươi ở trong tộc”. Tuyết Ưng nhìn không được mà đem nghi vấn trong lòng hần nói ra, mặc dù hần không phải là một vị vương chuyên cần lắm, nhất là một trăm năm qua vì tránh né sự trêu cợt của Bắc Dao Mặc Mặc mà ít khi ở trong tộc nhưng đối với các sự việc trong tộc hần cũng không đến nỗi không biết.

Vì sao trong tộc của hần có một mặc ung hơn ba ngàn năm tuổi mà hần thân là vương lại không biết?

Tuyết Ưng bộ tộc tu luyện xưa nay vất vả, đạo hạnh cùng pháp lực tích lũy rất không dễ dàng, bình thường đạo hạnh ngoài hai ngàn năm đã được liệt kê vào danh sách mà trình lên chỗ hấn để hấn có thể biết và sử dụng nhân lực, tám đại hộ vệ bên cạnh hấn bắt qua cũng mới hơn hai ngàn năm trăm năm đạo hạnh đã là trợ thủ đắc lực của hấn, mà trong tộc hấn tồn tại một giống cái hơn ba ngàn năm đạo hạnh, màu lông cũng không giống các tộc nhân khác, vậy mà không có ai chú ý tới sao? Chuyện này thực quá mức tưởng tượng.

”Ưng Vương đại nhân nói vậy là đã nhìn thấy màu lông của ta. Từ khi ta được sinh ra đã bị cha mẹ cất giấu rất kỹ, ta được nuôi dưỡng trên đỉnh núi phía sau Tuyết Sơn, ta rất ít khi gặp tộc nhân mà các tộc nhân cũng không nhìn thấy ta, sau khi thành niên, ta có ra ngoài nhưng bị nhìn bằng ánh mắt quái dị và bài xích thì từ đó về sau ta rất ít khi đi ra ngoài. Ưng vương đại nhân ở xa, không có gặp qua Ảnh Nhiên cũng là chuyện bình thường”

Ảnh Nhiên thân nhiên nói, trên mặt không có biểu tình gì, lúc trước nói ra thì còn cảm thấy khó sò nhưng lâu dần thành quen, cảm giác cũng không như trước nữa, nhưng cũng không có nghĩa là quên được.

Cha mẹ, tộc nhân khi dễ... mỗi khi nhớ lại tưởng như chuyện mới hôm qua.

“Cha mẹ của ngươi là ai? Bọn họ có giống ngươi không?” Tuyết Ưng nhú mày, trực giác cho thấy có chỗ không đúng nhưng lại không nói ra được.

“Cha và nương ta đều là Tuyết Ưng tộc chính tông, lông trắng, tiêu uế, lợi thảo, chỉ có ta là bất đồng, ta là ngoại tộc”. Ảnh Nhiên khôn muốn thể hiện sự tự ti và thống khổ trước mặt Tuyết Ưng cho nên bày ra bộ dáng không thêm để ý.

Tuyết Ưng nhú mày càng chặt, rốt cục biết được không đúng chỗ nào, theo lời Ảnh Nhiên nói thì cha mẹ nàng hấn là đạo hạnh còn cao hơn nàng nhiều, nếu Ảnh Nhiên vì màu lông không giống các tộc nhân khác nên bị che giấu mà nuôi lớn thành ra không ai biết đến sự tồn tại của nàng, như vậy cha mẹ của nàng đâu, một đôi vợ chồng có hơn bốn ngàn năm đạo hạnh lại như chưa từng tồn tại trong Tuyết Ưng tộc, không một tộc nhân nào biết tới là sao?

”Ảnh Nhiên, ngươi tin tưởng ngươi là đứa nhỏ thân sinh của cha mẹ ngươi sao?” Tuyết Ưng vẻ mặt thận trọng, hấn hoài nghi Ảnh Nhiên không phải là do cha mẹ nàng sinh ra, bởi vì theo hấn biết, Tuyết Ưng tộc không có cặp vợ chồng nào có hơn ba ngàn năm đạo hạnh, càng đừng nói là sinh dưỡng một nữ nhi mặc ung có bốn ngàn năm đạo hạnh, cho nên hấn mới suy luận cha mẹ của Ảnh Nhiên nhất định là người khác.

Những lời này lọt vào tai Ảnh Nhiên thì lại thành một ý khác, nàng cho rằng ngay cả hấn cũng khinh thường nàng, coi nàng là ngoại tộc, Tuyết Ưng tộc sẽ không thừa nhận thân phận của nàng...

”A?” Tuyết Ưng ngăn người, hấn vũ nhục cha mẹ nàng khi nào? suy nghĩ cẩn thận thì hiểu những lời của hấn làm nàng hiểu lầm vội vàng nói “Ảnh Nhiên, ngươi đừng hiểu lầm, ta không phải không tin ngươi là tộc nhân của Tuyết Ưng tộc, ngươi ngoài trừ màu lông bên ngoài bất đồng thì những đặc điểm khác trên cơ thể đều giống tộc nhân Tuyết Ưng tộc y như đúc, ta là vương thì hiểu rõ hơn ai hết, ý ta là cha mẹ của ngươi ta đoán không phải là thực sự sinh ra ngươi, dù sao Tuyết Ưng tộc trước mắt còn không có...”

Lời còn chưa nói xong thì đã bị Ảnh Nhiên cắt ngang “đủ rồi, Ưng vương đại nhân, Ảnh Nhiên đã nói ngươi có thể không thừa nhận ta nhưng không cho phép ngươi vũ nhục cha mẹ, Ưng vương đại nhân cứu sười ầm đi, Ảnh Nhiên xin phép đi ra bên ngoài nghỉ ngơi”

Nói xong thân hình đã đi về phía trước, để lại một mình Tuyết Ưng mờ mịt, mơ hồ, hấn thực sự không có ý vũ nhục cha mẹ nàng, mà nàng cứ cương quyết nói hấn có ý xấu đó là sao?

Tuyết Ưng có chút buồn nhìn bóng dáng của nàng, quả nhiên là không thể nói lý với nữ nhân, không nghe hấn giải thích đã giận dỗi bỏ đi, hấn đúng là đầu óc bị hỏng rồi mới không để ý tới nguy hiểm mà nhảy từ trên mấy tầng mây xuống cứu nàng.

Quả nhiên là nhìn thấy tình yêu ngọt ngào của Như Mặc và Bắc Dao Quang mà hấn cảm động, rồi lại bị kích thích, cho nên hấn mới nghĩ tất cả nữ nhân trong thiên hạ cũng sẽ yêu nồng nhiệt như thế. Đúng là chỉ do hấn tưởng tượng mà thôi. Thật là.

Vốn nên bắt đầu rất tốt nhưng chỉ vì hiểu lầm mà sau khi vừa thoát khỏi sự nguy hiểm tính mạng, hai người lại xa cách nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: QUAY VỀ TUYẾT ƯNG TỘC TRƯỚC

Tuyết Kiều cũng không hiểu nhiều về tình cảm của nhân loại, đối với nàng mà nói chỉ có vui vẻ và không vui mà thôi, mà hai loại tình cảm này cũng chỉ xuất hiện khi nàng nhớ tới ca ca của nàng, cho nên đối với tình cảnh của Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên lúc trước còn tốt lắm rồi lại đột nhiên tách ra, hai người ngồi hai nơi thì dù nàng thấy không tốt lắm nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

Cho đến khi trời sắp sáng, mặt trăng cũng chậm rãi trốn vào tầng mây, phái chân trời cũng dần dần ửng hồng, quá trình tắt ánh trăng của Tuyết Kiều rốt cuộc cũng chấm dứt, cái đuôi cá không lộ lại một lần nữa chìm vào trong nước, thân hình tuyết trắng cũng chậm rãi rơi đến gần bờ

“Tuyệt Ưng, Ảnh Nhiên không vui sao? Vì cái gì?” nàng chỉ khi nghĩ tới ca ca mới có thể không vui, còn lại lúc nào nàng cũng cảm thấy vui vẻ, cho nên nàng rất muốn biết người khác vì chuyện gì mà không vui.

“Ta cũng không biết, dù sao nữ nhân đều là khó hiểu như vậy” Tuyệt Ưng cũng rơi vào ảo não và mất hứng nên hoàn toàn quên mất nữ nhân này là nhân ngư đáng sợ, làm cho hần mạc thanh kỳ diệu mà phát tiết nổi lòng.

“Nữ nhân?” Tuyệt Kiều tựa hồ để ý tới hai chữ này.

“Đúng vậy, nữ nhân! Thay đổi thật thường!” Tuyệt Ưng bất động thanh sắc liếc mắt nhìn thân ảnh cách đó không xa, đang quay lưng về phía bọn họ.

“Nam nhân sẽ không sao?” Tuyệt Kiều giống như một đệ tử ham học hỏi, tiếp tục truy vấn

“Nam nhân sẽ không, nam nhân lòng rộng lượng hơn nữ nhân nhiều, sẽ không để ý những chuyện vặt vãnh, cũng không tự nhiên mất hứng, so với việc chết đi thì có gì cao hứng và vui vẻ hơn là được sống chứ?”. Tuyệt Ưng hiển nhiên là cố ý nói cho Ảnh Nhiên nghe, cho nên thanh âm cũng cao hơn, thực ra dù hần không cố ý nói lớn tiếng thì Ảnh Nhiên cũng nghe rõ từng chữ từng câu của bọn họ.

Tuyệt Kiều tuy rằng hiểu hết những lời Tuyệt Ưng nói nhưng cũng biết là hần muốn nói cho Ảnh Nhiên nghe, nhưng đối với nàng dường như cũng có chút chỉ dẫn “nam nhân sẽ không nói dối người khác phải không?”

Tuyệt Ưng sừng sốt, theo phản xạ liền gạt đầu “đương nhiên, nữ nhân mới là lòng dạ hẹp hòi, nam nhân sẽ không, đỉnh thiên lập địa, nói một không nói hai”

Hần nói những lời này mà không nhớ tới hành vi của mình, so với tiểu nhân có gì khác nhau, mà Ảnh Nhiên tuy nghe rõ lời hần nhưng từ đầu đến cuối cũng không quay đầu lại phản bác nửa lời, dường như là công nhận những gì hần nói là đúng, sự chấp nhận và cam chịu làm cho Tuyệt Ưng cảm thấy vô lực và thất vọng, mặc ung này tính tình thật không làm cho người ta thích nổi.

“Cám ơn ngươi, Tuyệt Ưng!”

Ảnh Nhiên không có phản ứng gì mà Tuyệt Kiều lại hai mắt tỏa sáng, nói lời cảm ơn với hần.

“Ách, cảm tạ ta cái gì?” Tuyệt Ưng có chút xấu hổ nhìn về phía Tuyệt Kiều, Nhân Ngư này đạo nào đúng là khác người thường, lúc này hần chê bai nữ nhân nhiều như vậy, nàng còn nói cảm ơn hần làm cho Tuyệt Ưng có chút chột dạ.

“Cám ơn ngươi nói cho ta biết nam nhân cùng nữ nhân khác nhau! Hiện tại ta rất cực có thể yên tâm, ca ca là nam nhân, ca ca là đỉnh thiên lập địa, nói một không nói hai, ca ca lại càng không dối gạt ta cho nên ca nhất định sẽ trở về tìm ta, ta sau này sẽ không bao giờ... ở trong lòng mà trách cứ ca ca nữa, tin rằng hần bị chuyện gì đó quan trọng cho nên chưa thể trở về thăm ta, ta vĩnh viễn sẽ ở nơi này đợi hần trở về. Tuyệt Ưng, ngươi và Ảnh Nhiên nếu nhìn thấy ca ca thì không cần hỏi thúc hần trở về, chỉ cần nói cho hần ta vĩnh viễn ở đây chờ đợi hần là được”

Tuyệt Kiều ngẩn đầu nhìn trời, biểu tình thành kính cùng sấm hối làm cho Tuyệt Ưng cảm thấy hồ thẹn vô cùng, không ngờ Tuyệt Kiều lại có thể nói ra những lời như vậy, đúng là đại trí giả ngu, nàng không phải ngu ngốc mà chính là đơn thuần, đơn thuần tin tưởng Như Mặc sẽ trở lại tìm nàng cho nên dù đã qua rất nhiều năm trong lòng có lúc hoài nghi Như Mặc nhưng sau đó lại tự trách bản thân mình không nên nghĩ oan cho hần, bây giờ nhìn thấy phản ứng của Ảnh Nhiên càng làm cho nàng thêm tin tưởng Như Mặc.

Hần cũng biết rõ ca ca nàng luôn tâm tâm niệm niệm là ai nhưng lại nhẫn tâm không chịu nói ra, còn để cho nàng tiếp tục chờ đợi vô vọng, Tuyệt Ưng cảm thấy mình làm chuyện rất không có đạo đức nhưng cũng không phải do hần cố ý.

Hần quyết định, mặc kệ Như Mặc có tính toán gì thì hần cũng sẽ đem chuyện Tuyệt Kiều đợi hần mà nói ra, để giảm bớt áy náy đối với nàng, dù sao thì mạng của hần và Ảnh Nhiên cũng là do nàng cứu, thế nhưng hần lại lừa nàng, còn dám lớn tiếng nói nam nhân đỉnh thiên lập địa, không biết nói dối...

Ảnh Nhiên vẫn đang quay lưng lại với bọn họ, nghe những lời của Tuyệt Kiều thì cũng đứng lên, xoay người đi tới chỗ bọn họ nhưng tầm mắt chỉ dừng lại trên người Tuyệt Kiều “Tuyệt Kiều, ngươi hãy nghe ta nói, ta biết ca ca của ngươi”

Lời còn chưa dứt thì đã bị Tuyệt Ưng cắt ngang “khụ, khụ, Ảnh Nhiên, thương thể của ngươi vẫn chưa lành, vẫn nên sưởi ấm nhiều một chút để khỏi bị phong hàn”

Tuyệt Ưng cắt ngang làm cho Ảnh Nhiên cũng ý thức được là nàng xúc động, thiếu chút nữa là nói ra chuyện không nên nói, nếu nói ra thì không biết kết quả thế nào, rất có thể Tuyệt Kiều sẽ theo bọn họ đến Xà tộc tìm Xà quân đại nhân

Liên vội vàng im lặng, tuy rằng không tức giận Tuyệt Ưng nữa nhưng cũng không nghe lời mà ngồi bên đồng lửa.

Tuyệt Kiều nghe nàng nói nửa chừng lại ngừng thì không ngại truy vấn “Ảnh Nhiên, ca ca của ta làm sao vậy?”

“Ta nói, ta biết ca ca của ngươi là người biết giữ chữ tín, nhất định sẽ đem tình huống của ngươi nói cho hần, sáng mai chúng ta sẽ rời đi, một mình ngươi ở lại đây phải nhớ chiếu cố bản thân cho tốt”

Ảnh Nhiên liền chuyển đề tài, trong lòng cảm thấy có lỗi với Tuyệt Kiều, mặc dù trước khi bọn họ tới thì cũng chỉ có một mình Tuyệt Kiều cô độc ở đây nhưng nghĩ tới ngày mai sau khi nàng và Ưng vương đại nhân rời đi, một mình Tuyệt Kiều tiếp tục ở lại nơi này thì trong lòng nàng cảm thấy chua xót,

muốn mang nàng cùng đi để nhìn xem nhân gian.

”Ảnh Nhiên cũng nghĩ như vậy a! Ân, ta tin tưởng ca ca! Ta nên đi ngủ, mặc dù có chút luyến tiếc các người rồi đi nhưng ca nói làm việc và nghỉ ngơi phải có quy củ, cho nên ta muốn nói tạm biệt các người, hai người cứ theo cái cây kia mà đi thẳng về phía trước là có thể rời khỏi nơi này, trước kia ca ca ta cũng đi như vậy”

Tuyết Kiều cao hứng gật đầu, nhắc tới chuyện Như Mặc rồi đi năm đó, nàng không có ảm đạm mà ngược lại còn rất vui vẻ, hiển nhiên là vì những lời của bọn họ mà càng thêm tin tưởng Như Mặc, cho nên đối với nàng mà nói chờ đợi Như Mặc cũng là chuyện tốt, cho nên tâm tình của Tuyết Kiều tự nhiên cũng vui vẻ, nàng vốn là người đơn thuần, một khi đã nhận định chuyện gì thì không dễ gì mà dao động.

Cho nên nàng càng hi vọng Tuyết Ưng bọn họ sớm rời đi, như vậy cũng sẽ sớm tìm được ca ca của nàng, làm cho nàng có thể nhìn thấy hắn sớm hơn.

“Ngày mai người sẽ tiễn chúng ta sao?” Ảnh Nhiên tiến lên hai bước, nhìn thân ảnh của nàng chuẩn bị chìm trong nước, vội vàng hỏi.

”Đưa? Mỗi lần ta tắm ánh trăng đều phải ngủ một thời gian dài, chờ khi ta tỉnh lại thì các người đã sớm rời đi rồi, các người muốn ta tiễn sao? Vậy được rồi, ta hôm nay sẽ không trở về ngủ, đợi khi mặt trời mọc, các người đã đi rồi thì ta mới quay về ngủ được không?”

Tuyết Kiều hiển nhiên không hiểu sự áy náy của Ảnh Nhiên, chỉ nghĩ là Ảnh Nhiên và Tuyết Ưng muốn nàng tiễn đưa bọn họ, lập tức lộ ra biểu tình khó xử, cân nhắc giữa việc ngủ và đưa tiễn hai người, rốt cuộc vẫn quyết định hi sinh chuyện ngủ, ở lại đây tiễn đưa bọn họ, thể hiện sự yêu thích của nàng đối với bằng hữu mới quen.

Ảnh Nhiên và Tuyết Ưng sau khi nghe những lời của Tuyết Kiều thì càng thấy xấu hổ, là bọn họ tự mình đa tình, Nhân Ngư này sẽ không vì chuyện bọn họ rời đi mà buồn rầu, xem về mặt nàng cân nhắc giữa việc tiễn ngủ và tiễn đưa bọn họ thì biết, làm cho bọn họ dờ khóc dờ cười.

Nhưng như vậy cũng tốt, bọn họ sẽ không phải lo lắng nhiều, sau khi bọn họ rời đi, Tuyết Kiều sẽ không vì không chịu nổi sự cô đơn, tịch mịch mà rời đi, vội lắc đầu “không cần, Tuyết Kiều, người đi ngủ đi, ca ca người nói đúng, làm việc và nghỉ ngơi phải theo quy luật, chúng ta có cánh, một lát sẽ bay đi, người đưa tiễn hay không cũng không sao, ngủ quan trọng hơn, dù sao đây cũng là ca ca người công đạo phải không?”

”Ân! Thật sự không cần ta đưa sao?” Tuyết Kiều biểu hiện còn thật sự gật gù đầu, rồi lại ngược mắt lên hỏi lại, dường như là ngạc nhiên vì sao lúc trước bọn họ muốn nàng tiễn đưa giờ lại nói không cần.

Tuyết Ưng cái trán lại nhin không được đồ mồ hôi lạnh, Nhân Ngư này đơn thuần tới mức toàn bộ tâm tư đều hiện ra trên mặt, bọn họ lúc trước cũng đâu có muốn nàng tiễn đưa, ai quả thực hẳn không biết nên nói thế nào.

Ảnh Nhiên lập tức khẳng định lắc đầu, “Thật sự không cần, ta cùng Ưng vương đại nhân rời đi là được rồi. Tuyết Kiều hẹn gặp lại, người quay về ngủ đi”

”Nga! Ta đây đi rồi, nếu các người trở về tìm ta nói chuyện thì đến bên tảng đá lớn gỗ vải cái thì ta sẽ đến đây tìm các người chơi”. Tuyết Kiều không chút do dự mà xoay người chuẩn bị bơi đi, chợt nhớ ra chuyện gì mà quay đầu dặn dò Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên.

Hay nói giỡn! Ai rảnh đâu mà đi tìm một Nhân Ngư nói chuyện phiếm? tuy rằng nàng nhìn rất vô hại, đơn thuần nhưng ai biết được lúc nào đó nàng đột nhiên thay đổi.

Tuyết Ưng trong lòng mãnh lắc đầu, trên mặt lại gật đầu, “Chúng ta sẽ, Tuyết Kiều tái kiến!”

”Ân, tái kiến!” Lúc này đúng là cáo biệt thực sự, thân hình của Tuyết Kiều nháy mắt đã biến mất trong dòng nước sông chảy xiết, nàng quay về ngủ cũng để tưởng niệm ca ca của mình, để lại Ảnh Nhiên và Tuyết Ưng có chút đắm chiêu nhìn dòng sông.

”Chúng ta đi thôi! Trước tiên là quay về Tuyết Ưng tộc, sau đó đi tìm Như Mặc bọn họ xem thế nào, ta nghĩ sau khi xảy ra kinh biến ở Tước Hoàng sơn, ta cùng Thanh Liên nháo lên tận thiên đình, không biết các tộc nhân khác có vô tình bị liên lụy, bị thiên đình gây khó dễ hay không, phải quay về nhìn một cái cho yên tâm. Người cùng ta trở về đi,” cũng nên để mọi người biết đến sự tồn tại của người, nhưng câu này Tuyết Ưng chỉ nói riêng trong lòng, bởi vì hẳn biết nếu hắn nói ra thì sẽ làm nàng không thoải mái, hẳn không có coi thường màu lông của nàng, thật không hiểu vì sao hắn không được tự nhiên.

Tuyết Ưng đáng thương xứng đáng phải chịu khổ, ai biết hẳn không hiểu nữ nhân làm chi.

Ảnh Nhiên tuy rằng rất muốn đến Xà tộc nhìn xem Bảo Bảo tiểu chủ có việc gì không, nhưng những lời Tuyết Ưng nói không phải không có lý, đồng thời cũng sợ phụ thân và mẫu thân đã quay về trong tộc, mà lúc này nàng lại không có mặt ở đó, nếu thiên đình đối với tộc loại thì cha mẹ nàng cũng bị uy hiếp, trở về nhìn xem cũng tốt, tuy rằng sẽ có tộc nhân xem thường nàng nhưng cũng không thay đổi được chuyện nàng là thành viên của Tuyết Ưng tộc.

Nếu Ưng vương đại nhân đã mở miệng, nàng thân là tộc viên sao có thể từ chối, nên Ảnh Nhiên lập tức gật đầu “dạ, Ưng vương đại nhân”

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: HÒA HẢO BỈ DỤC PHI

Hai người không ai biến lại nguyên hình, dùng cánh để bay, có lẽ là vì kiêng kỵ chuyện lúc trước.

Tuyết Ưng sợ Ảnh Nhiên hiểu lầm hẳn có dị nghị với màu lông của nàng, còn Ảnh Nhiên cũng không muốn dưới tình huống như vậy mà bày nguyên trạng cho Tuyết Ưng thất.

Vì thế hai người liền chọn phương thức đi bộ, dọc theo cây đại thụ theo hướng Tuyết Kiều chỉ mà đi tới.

Nơi này thiên nhiên tạo hóa rất độc đáo, hoang vắng, trống trải tựa như không phải nhân gian, đưa mắt nhìn chung quanh chỉ thấy có mấy cây cổ thụ không biết đã bao nhiêu năm, ngoài ra không có gì, ánh mặt trời cũng bắt đầu xuyên qua những tầng mây chiếu xuống.

Tựa hồ như đã vào cuối thu, ánh mặt trời chiếu rọi tạo nên cảm giác ấm áp, xua đi cái giá lạnh trong cơ thể.

Không nói lời nào, đi song song nhau nhưng cũng không liếc nhìn đối phương một cái.

Đi một hồi lâu cũng đã rời xa, lúc này mặt trời cũng đã lên cao.

Đại mạc hoang vu tường chừng như kéo dài vô tận, cho dù bọn họ đi bao lâu thì dường như cũng không nhìn thấy điểm cuối.

Tuyết Ưng ngày thường một người nhanh nhẹn nhanh miệng, cũng không phải là người dễ để nén cảm xúc nhưng vì Ảnh Nhiên, hẳn phải cố chịu đựng, nhìn thấy cứ đi hoài mà vẫn chưa ra khỏi nơi này dù sao đi bằng chân thì cũng không nhanh bằng bay bằng cánh được, hơn nữa cứ im lặng mà đi như vậy, hẳn cũng không chịu nổi.

Rốt cục tính nhẫn nại của hẳn cũng đã tới cực điểm, liền dừng lại, xoay người nói với Ảnh Nhiên “chúng ta nếu cứ đi bộ thì sợ là tới ngày mai cũng không ra khỏi nơi này, ngươi ngồi trên lưng ta, ta mang ngươi bay đi”

Ảnh Nhiên cũng sớm biết hẳn sớm hay muộn sẽ nói lời này, cũng không ngạc nhiên mà chỉ khách khí đáp “không dám nhận ơn huệ của Ưng vương đại nhân, Ảnh Nhiên cũng có cánh, không cần Ưng vương đại nhân phải bận tâm”

“Ảnh Nhiên, ngươi rốt cuộc lần nào cái gì? Thực sự là không thể nói lý, ta đã nói rồi, ta không có ghét bỏ hay khinh bỉ màu lông của ngươi, ngươi sao còn chưa chịu bỏ qua?”

Tuyết Ưng cảm thấy mình vốn có hảo tâm, mà sau khi nghe Ảnh Nhiên ôn hòa trả lời thì con tức lập tức xông ra, không thể nhịn được nữa.

”Ưng Vương đại nhân nói như vậy là trách cứ Ảnh Nhiên không biết phân biệt sao? Ưng Vương đại nhân khinh thị Ảnh Nhiên hay không thì có quan hệ gì với Ảnh Nhiên đâu? Dù sao mấy năm nay, ngoài trừ Bảo Bảo tiểu chủ và Hồ vương đại nhân thì không có ai sau khi nhìn màu lông của ta mà không ngạc nhiên rồi khinh thị ta, ta cũng đã quen”

Ảnh Nhiên cứng rắn và quật cường nhìn về phía Tuyết Ưng, không chấp nhận đối với vẻ mặt giận dữ cùng thái độ sẵn sàng tha thứ của hẳn, Ưng vương lao xuống cứu nàng có lẽ là vì nhất thời xúc động, hiện tại hai người đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, trong lòng hẳn có lẽ đang hối hận vì hành vi thiếu suy nghĩ của mình, hiện giờ hẳn rõ ràng là khinh thị nàng toàn thân một màu đen, sao còn mạnh miệng nói là không xem nhẹ nàng chứ?

Thực ra cho dù hẳn không nói, nàng dù thế nào vẫn cảm ơn ân tình cứu mạng của hẳn nhưng hẳn nói ra lại làm lòng nàng khó chịu.

Không phải chân thành tâm vô khúc mắc, nàng mặc dù cô độc, nhưng cũng có kiêu ngạo của mình, nàng mới không cần.

”Chết tiệt ngươi, tức chết ta!” Tuyết Ưng tức giận đến nổi gân xanh trên trán, nhiều năm rồi, đây cũng là đầu tiên hẳn gặp một nữ nhân làm cho người ta tức giận đến nghiêng răng như vậy.

Hẳn đã nói không thêm đề ý, không coi thường thì là như vậy, thế nhưng nữ nhân này vẫn kiên quyết nghi ngờ thực tâm của hẳn, mà thực ra nàng có màu lông đen hay trắng thì có liên qua gì tới Tuyết Ưng hẳn đâu? Nếu muốn đồng tình và thương hại thì còn nhiều người khác xứng đáng hơn, hẳn cần gì phải dành sự đồng cảm cho một nữ nhân căn bản không hiểu tâm tư của hẳn chứ?

Càng nghĩ, Tuyết Ưng càng cảm thấy không đáng giá, tức giận đến mức không kiên nhẫn mà hiện nguyên hình bay lên, dùng hai chân để đi trên mặt đất cũng không thích hợp với hẳn lắm, chỉ có bay lượn trên trời cao mới là sở thích và là sở trường của hẳn.

Đôi cánh trắng ngần, tinh khiết như tuyết, không pha lẫn một màu nào khác. Ảnh Nhiên tuy không nói ra miệng nhưng trong mắt tràn đầy sự hâm mộ và tán thưởng, nhìn thân hình mảnh mẽ và xinh đẹp của Tuyết Ưng bay lên không trung, đó cũng chính là điều nàng vẫn luôn ao ước và hướng tới, tinh khiết như vậy, xinh đẹp như vậy, khó trách Tuyết Ưng vương là niềm kiêu hãnh của toàn tộc Tuyết Ưng, thiên hạ này e là không có sinh linh nào trên bầu trời có thể so sánh với Ưng vương của Tuyết Ưng tộc.

Nàng từ nhỏ đã khát khao mình có được đôi cánh như thế, chẳng cần phải trắng tinh như thế, hoàn mỹ như thế, chỉ cần trắng giống như những tộc nhân khác thôi, nàng cũng đã thấy mỹ mãn, nhưng màu lông của nàng lại đen tuyền, ngay cả một chút màu trắng hay màu gì khác cũng không có, mà màu lông như vậy đối với Tuyết Ưng tộc chính là sự sỉ nhục.

Ngẩn đầu nhìn thân ảnh tuyết trắng ngày càng nhỏ dần, ngày càng lên cao, cho đến khi chỉ là một điểm trắng nho nhỏ khuất vào tầng mây, Ảnh Nhiên mới để lộ ra sự mệt mỏi và yếu ớt, Ưng vương đại nhân giận nằng nên mới bỏ nằng bay đi, điều này nằng đã sớm dự đoán được, dù sao chính cha mẹ nằng cũng vụng trộm bỏ nằng mà đi thi làm sao Ưng vương đại nhân cao quý lại ở đây để bồi một ngoại tộc nhỏ nhỏ như nằng.

Nằng không có tung cánh bay cao, tuy rằng nằng rất thích cảm giác bay lượn, thích ở trên trời cao mà đó gió, cũng rất muốn đuổi theo Tuyết Ưng, giữ hân ở lại nhưng cái gì nằng cũng không làm mà tiếp tục đi bộ về phía trước.

Trải qua mấy ngày cận kề cái chết, nằng bây giờ không biết mình muốn làm gì, muốn đi tìm cha mẹ, hỏi xem vì sao bọn họ rời bỏ nằng, nằng chưa từng có yêu cầu gì nhiều, chỉ mong được gặp lại bọn họ một lần, biết bọn họ sống tốt là đủ, chẳng sợ cha mẹ sau này không muốn gặp nằng nữa, nằng cũng cảm giác an lòng, nhưng bây giờ điều này cũng trở thành ước mong xa vời, tìm kiếm nhiều năm đã trở nên vô vọng nhưng nằng lại không thể không tiếp tục, nếu không tiếp tục thì nằng không biết sẽ có cái gì để nằng bầu vùi mà tồn tại.

Không hề ngẩng đầu nhìn lên không trung tự do, đối với nằng không trung chính là tự do, có lẽ đối với nằng, việc thừa nhận mình là mặc ửng có thể sẽ đem lại chút ít hạnh phúc cho nằng.

Ảnh Nhiên cúi đầu tiếp tục bước tới, tâm tư rối như tơ vò, có nhiều chuyện trước giờ cố ý lảng tránh, không nghĩ tới nhưng hôm nay một mình cô độc trong không gia bao la, trống trải thì tất cả lại tràn ra.

Cho đến khi nằng rơi vào một cái ôm ấm áp, nằng mới giật mình ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ và ảo não của Tuyết Ưng “ được rồi, lúc trước mặc kệ là ta nói gì thì cũng là ta sai, ta không phải, ngươi đừng giận nữa, chúng ta lại ở chung với nhau là được rồi, nếu ngươi không đồng ý thì ta sẽ giận”

Ảnh Nhiên kinh ngạc nhìn nam tử anh tuấn, trong sáng trước mặt, mái tóc trắng mềm mại xõa tung sau lưng, khuôn mặt anh khí, da trắng như tuyết, còn có dáng người thon dài xứng với bạch y trên người, toàn thân đều tỏa ra cảm giác bất phàm, anh tuấn bức người.

Trên khuôn mặt tuấn lãng mang thần sắc ảo não như một tiểu hài tử, đôi lông mày hơi nhăn lại, có chút tùy hứng, tựa hồ như chỉ cần nằng không đồng ý là hân sẽ giận dữ, xoay người bước đi, làm cho Ảnh Nhiên đột nhiên thấy ấm lòng, không nghĩ tới Ưng vương đại nhân lại có hành vi trẻ con như vậy.

Không thể chối cãi rằng khi khuôn mặt hân xuất hiện trước mặt nằng lần nữa, làm cho lòng của nằng ấm áp lên rất nhiều thì ra tuy hân xấu miệng, tính tình cũng bốc đồng nhưng chung quy cũng là người dễ mềm lòng, ôn nhu, lại nghĩ là do nằng chưa cho hân cơ hội giải thích, cứ khăng khăng nói hân khinh thị nằng, bây giờ thì Ưng vương đại nhân kiêu ngạo cũng đã chủ động buông bỏ kiêu ngạo để làm hòa với nằng, nằng làm sao không biết phân biệt tốt xấu mà còn tiếp tục gây sự.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú trước mặt, Ảnh Nhiên có chút hồ thẹn gật đầu “ là do Ảnh Nhiên tùy hứng làm cho Ưng vương đại nhân vất vả, sau này Ảnh Nhiên sẽ không như vậy nữa, lúc trước xem như là hiểu lầm, coi như chưa từng xảy ra đi”

Tuyết Ưng thấy nằng như vậy thì cũng cao hứng hơn, khúc mắc cùng cảm giác không vui trong lòng cũng tiêu tan, trên mặt lập tức hiện ra tươi cười “ đúng vậy, vốn là hiểu lầm, ngươi đã không tức giận vậy chúng ta cùng nhau bay, ngươi không phản đối nữa chứ?”

Ảnh Nhiên nhìn nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời của hân nhất thời có chút hít thở không thông, hân sao có thể một giây trước còn tức giận với nằng mà chỉ có một cái gật đầu của nằng đã trở nên vui vẻ như thế, như là thái độ vô lễ của nằng đối với hân trước kia chưa từng xảy ra, bộ dáng vui vẻ kia không giống là của một ông vua của một tộc đã có hơn sáu ngàn năm đạo hạnh, ngược lại giống một tiểu hài tử hơn.

Nhìn thấy hân cười như vậy, nằng mới tin rằng những lời hân nói lúc trước là thật, hân không có coi thường nằng, là do nằng quá mức tự ti lại nhạy cảm, cho nên dễ dàng kích động như thế, nghe lời hân liền bày ra bộ dáng phản kích và tự vệ, cho nên mới tạo nên khúc mắc giữa hai người.

Hiểu được điều này, tâm tình của Ảnh Nhiên cũng thoải mái hơn, tốt hơn, mỉm cười ôn nhu với Tuyết Ưng “ cảm ơn ngươi, Tuyết Ưng đại nhân”

Nụ cười điềm tĩnh lại mang theo vẻ dễ dàng giống như đóa dạ hương nở rộ trong đêm, mùi hương thơm ngát thấm vào tim của Tuyết Ưng, làm cho hân có chút hít thở không thông.

Hơn nữa ngày, hân mới hồi phục tinh thần, giống như vừa tỉnh mộng “ Ảnh Nhiên, ngươi có thể gọi ta Tuyết Ưng, không cần gọi Ưng vương đại nhân, ta không quen”

“Người vốn là vương, Ảnh Nhiên sao có thể trực tiếp gọi tên người? hơn nữa người và Xà quân đại nhân, Hồ vương đại nhân và Tước vương đại nhân đều là vương có uy vọng nhất trong thiên địa, xưng hô như thế là thể hiện sự tôn trọng cần phải có, xin đừng làm khó Ảnh Nhiên”. Ảnh Nhiên nói rất có quy củ, trong mắt cũng toát ra sự sùng bái.

Đối với sự sùng bái và kính ngưỡng của nằng, Tuyết Ưng cũng chỉ có thể gật đầu “ được rồi, ngươi đã kiên trì như thế thì tùy ngươi đi”

” Tuyết Ưng đại nhân, sắc trời đã không còn sớm, chúng ta mau rời khỏi đây”. Lần này Ảnh Nhiên chủ động ở trước mặt hân hóa thành hình ửng, nhảy mất thân hình màu đen đã bay lên không trung, nằng vốn rất thích tự do bay lượn trên không trung, dù sao bộ dáng chật vật nhất của nằng Tuyết Ưng đại nhân cũng đã thấy, bây giờ đã được Tuyết Kiêu cứu chữa mà khôi phục pháp lực, hơn nữa Tuyết Ưng đại nhân cũng đã nói, hân không có coi thường nằng, như vậy nằng còn có kỳ điều gì nữa đâu.

Cuối cùng nằng cũng có một ngày không chút e dè gì mà biến thân trước mặt người khác mà không sợ bị cười nhạo hay khinh bỉ, nhất là lại biến hình trước mặt Tuyết Ưng vương, cảm giác kiêu ngạo và thỏa mãn này không thể dùng từ nào để diễn tả được.

Tuyết Ưng tán thưởng nhìn nàng lấy tư thế hoàng mỹ mà bay lên trời cao, tâm lại nóng lên, rồi nháy mắt cũng giương cánh bay theo nàng, bị sức song phi.

Trong mắt hắn, Ảnh Nhiên tuy là toàn thân đen tuyền nhưng dù thể hình thể vẫn rất đẹp, rất hoàn mỹ, tuy rằng sau khi hóa thành hình người, bộ dáng không thực sự xinh đẹp tuyệt trần nhưng mang lại một cảm giác an bình, hài hòa và thoải mái, mà tính quật cường cùng cố chấp của nàng lúc này làm cho hắn cảm thấy là một sự kết hợp hài hòa.

Đến đây thì Tuyết Ưng đã hoàn toàn quên chuyện lúc trước hắn đã nói nữ nhân là động vật không thể nói lý, bây giờ làm lành với nhau rồi thì hắn thấy cái gì cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: NGOÀI Ý MUỐN NHẬP HU' VÔ

Cùng nhau bị dục song phi, Tuyết Ưng cảm thấy rất tự tại, tự do bay lượn mới là hưởng thụ cực hạn, bây giờ còn Ảnh Nhiên làm bạn bên cạnh, cảm giác ấm áp lại đặc ý càng nhiều hơn, có lẽ hắn cũng bị bọn họ ảnh hưởng cho nên cũng bắt đầu muốn có bạn tình sao?

Bây giờ lại đang là cuối thu đầu đông, hắn không có khả năng ở lúc này mà sinh ra tình trạng ham muốn, muốn tìm bạn phối ngẫu được.

Nghĩ như thế, hắn liền không tự chủ được mà liên tiếp nghiêng đầu nhìn về phía Ảnh Nhiên, ánh mắt không hề đơn thuần là tán thưởng, mà là ánh mắt của giống đực nhìn giống cái, đang không ngừng phân tích về nàng.

Sau khi nhìn ngắm chán chê một hồi, Tuyết Ưng không thể không thừa nhận rằng nàng không hề có khuyết điểm gì, ngoài trừ màu lông bất đồng thì với ngoại hình và dáng người của Ảnh Nhiên sẽ là niềm mơ ước của tất cả giống đực trong Tuyết Ưng tộc.

Như thế cao thấp tả hữu giai nhìn cái biến sau, tuyết ưng không thể không cảm khái, thật sự là không chọn không ra gì tật xấu tới có lực hấp dẫn giống cái, trừ bỏ vũ mầu bất đồng ở ngoài, bằng ảnh nhiên ngoại hình cùng dáng người, sẽ là tất cả tuyết ưng tộc tha thiết ước mơ bầu bạn.

Mà Ảnh Nhiên từ lúc bị Tuyết Ưng nhìn với ánh mắt quái dị thì liền cảm giác tâm tư của hắn không tinh khiết, nhưng lại không thể ngăn cản ánh mắt nóng bỏng của hắn, nàng đương nhiên biết ánh mắt của hắn nhìn nàng như vậy là có ý gì, nhưng nàng thế nào cũng không nghĩ tới Tuyết Ưng sẽ không kiêng kị mà xếp nàng vào đội ngũ ứng cử viên làm bạn tình của hắn, dù sao hắn là Ưng vương, mà nàng lại bị xem như một kẻ ngoại tộc, cho nên nàng thấy mình không đủ tư cách để làm bạn bên cạnh Ưng vương đại nhân.

Nàng không thể sinh ra người kế thừa chủng cho hắn, nàng sẽ làm hắn cảm thấy thẹn thùng và bị tộc nhân cười nhạo, thậm chí có thể hắn sẽ không thể tiếp tục là vương của Tuyết Ưng tộc được nữa, cho nên lý trí nói cho nàng biết nàng nhất định phải ngăn cản tâm tư của Ưng vương đại nhân dành cho nàng.

Nhưng dù sao nàng cũng là nữ nhân, là giống cái, bao nhiêu năm qua vì màu lông mà chưa từng có giống đực nào đối với nàng có chút tình cảm ngọt ngào, bây giờ bị Tuyết Ưng vương cao quý nhất của Tuyết Ưng tộc dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng, lòng của nàng không tự chủ mà cảm thấy ngọt ngào và kiêu hãnh, dù không thể thành sự thật thì cũng có thể làm cho nàng thỏa mãn chút hư vinh.

Một người cảm thụ sự hư vinh nho nhỏ của nữ nhân, một người thì công khai dùng ánh mắt tràn ngập tình ý nhìn đối phương, cho nên không ai phát hiện không trung đang dần trở nên thiên lam, mãi nhìn ngắm đối phương mà không lo chú ý hoàn cảnh chung quanh.

Cho đến khi hai người cùng cảm giác có gì không ổn, thân hình lay động thiếu chút nữa là ngã xuống, mới phát hiện vì quá để ý đến đối phương mà không biết từ khi nào đã bay đến một không gian chưa hề biết đến.

Cả hai cùng đồng thời nổi lên nghi vấn, bọn họ bay hình như cũng không lâu lắm, làm sao có thể nhanh như vậy đã rời khỏi dòng sông hoang vắng cùng sa mạc kia mà đến nơi chim bay hoa nở này?

Nhưng bọn họ cũng không cần tự hỏi lâu, khi nhìn thấy phong cảnh xinh đẹp mà quen thuộc, Tuyết Ưng nhìn không được liền lao nhanh xuống, khi sắp sửa chạm xuống mặt đất thì trong nháy mắt đó đã hóa thành hình người, vừng vàng đứng trên mặt đất còn quay đầu lại mỉm cười đầy sáng lạn với Ảnh Nhiên.

Ảnh Nhiên nhìn Tuyết Ưng bày ra tính khoe khoang của trẻ con, tâm tình không khỏi tốt lên, người này thực sự không có một chút trầm ổn, tùy hứng lại thẳng thắn, không hiểu sao lúc trước nàng lại nghĩ hắn là một nam tử trầm ổn, thành thực.

Xem ra là nàng nhìn lầm rồi, có lẽ toàn bộ tộc nhân, rồi còn có cha mẹ nàng nữa cũng bị biểu tình bên ngoài của Tuyết Ưng đại nhân đánh lừa rồi.

Ảnh Nhiên cũng hóa thành hình người, trang phục nha hoàn như trước, đáp xuống bên cạnh Tuyết Ưng “Tuyết Ưng đại nhân, nơi này là nơi nào? sao lại

xinh đẹp như vậy, lẽ ra chúng ta mới rời khỏi nơi của Tuyết Kiều không xa, sao phong cảnh lại khác nhau nhiều vậy? nếu chỗ của Tuyết Kiều là nơi hoang vắng thì nơi này đúng là tiểu thiên đình, Tuyết Ưng đại nhân cảm thấy thế nào?”

” Ân! Đích xác rất đẹp, cũng rất yên tĩnh, ta không biết nhân gian cũng có một nơi xinh đẹp và yên bình đến vậy” Tuyết Ưng cũng có chút kinh ngạc

Tuyết Ưng tộc định cư trên đỉnh Tuyết Sơn quanh năm tuyết phủ cũng không phải là do bọn họ tự nguyện, tất cả là xuất phát từ màu lông của bọn họ cùng với thể hình to lớn và tự thân chủng loại quyết định, nếu có thể ở nơi mặt đất đầy hoa thơm chim hót thì không ai lại muốn ở trên đỉnh núi băng tuyết giá lạnh, nhưng nếu bọn họ sống dưới mặt đất thì sẽ không kêu là Tuyết Ưng.

Ngay cả gà mái có khi nhịn không được còn vẩy cánh, muốn được bay lượn hướng chỉ là bọn họ trời sinh chính là để làm bá chủ trên bầu trời? cho nên chọn đỉnh núi cao làm nơi sinh sống cũng phải.

Nhưng điều đó cũng không có nghĩa hẳn không yêu thích phong cảnh bình nguyên, khi không bay lượn, hẳn thường hóa thân thành một thư sinh đi du ngoạn nhân gian, cảm nhận nhân tình thế thái, nhất là một trăm năm qua, số lần hẳn đi du ngoạn nhân gian càng nhiều, coi như là đã xem qua rất nhiều nơi nhưng một chỗ tinh thuần xinh đẹp như nơi này thì cũng là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy nên không khỏi cảm thán.

“Chúng ta cứ đi về phía trước thử xe, nơi đây là bình nguyên, chắc sẽ có người”. Ảnh Nhiên thấy trong mắt hẳn nổi lên sự hứng thú không khỏi hòa theo, có thể bình thân ở chung cùng Ưng vương đại nhân, đối với Ảnh Nhiên là điều vui vẻ chưa từng có, tuy rằng nàng muốn mau chóng quay về Xà tộc nhìn xem Bảo Bảo tiểu chủ thế nào, nhưng đã chậm trễ nhiều ngày như vậy, bây giờ chậm thêm một hai ngày nữa chắc cũng không có gì, an ủi như thế, nàng cũng trút được gánh nặng trong lòng.

” Ta cũng đang có ý này, đi thôi!” Tuyết Ưng không ngờ Ảnh Nhiên cũng có suy nghĩ giống mình, hẳn vốn cảm thấy phong cảnh nơi này rất đẹp, thích hợp để làm nơi nghỉ dưỡng, sau này nếu không có chuyện gì thì có thể rủ Như Mặc bọn họ cùng đến đâu, nhưng không biết bây giờ Như Mặc bọn họ tình cảnh thế nào nhưng trong lòng luôn tin tưởng năng lực của Như Mặc nên trực giác cho hẳn biết Như Mặc bọn họ nhất định không có chuyện gì. Nếu có chuyện thì chờ sau khi hẳn an bài tốt chuyện trong tộc sau đó sẽ không dễ dàng bỏ qua cho thiên đình.

Trăm hoa đua nở, muôn hồng nghìn tía, hai người cùng bước đi giữa khung cảnh đó, mùi hương thơm ngát xông vào mũi, phấn hoa dính đầy người họ làm cho Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên rất cao hứng.

Ảnh Nhiên vì không cẩn thận mà lao đảo hơi té, Tuyết Ưng vội vàng nắm lấy tay nàng, mà sau khi đi ra khỏi đám hoa cũng không chịu buông ra.

Từ chỗ hai bay tay tiếp xúc nhau truyền đến hơi ấm làm cho Ảnh Nhiên trong lòng nhộn nhạo, một cảm giác ấm áp kỳ dị nói không nên lời lưu chuyển trong thân thể.

Cảm giác này không giống như Bảo Bảo tiểu chủ từng nắm tay nàng, da thịt của Bảo Bảo tiểu chủ mềm mại nhẵn nhụi mà bàn tay Tuyết Ưng đại nhân lại lớn hơn nhiều, ngón tay thon dài, nhiệt độ ấm áp truyền đến làm cho lòng nàng có chút kinh hoàng lại mang theo sự vui sướng.

Tựa hồ như trong sự khăng khít này nàng đã chiếm được gì đó nhưng lại không nói nên lời là chiếm được cái gì.

” Các người là người nào?” Một thanh âm thanh thúy mang theo sự kinh ngạc đột nhiên vang lên sau lưng bọn họ.

Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên lập tức quay đầu thì nhìn thấy một cô gái ước chừng mười hai, mười ba tuổi, trên tay cầm một lẵng hoa, bởi vì thân hình của nàng nhỏ xinh nên đứng giữa đám hoa cũng dễ dàng bị che khuất, vì vậy mà bọn họ không phát hiện ra tồn tại của nàng, bây giờ nghe nàng lên tiếng hai người có chút ngạc nhiên, kinh hãi.

“Chúng ta tình cờ bay qua nơi này, thấy phong cảnh xinh đẹp không tự chủ được mà muốn tham quan một chút, có phải đã mạo phạm đến lãnh địa tư nhân?”. Tuyết Ưng thấy cô gái kia tuy rằng nhỏ nhưng lại lộ rõ vẻ khôn khéo, khẩu khí nói chuyện có vẻ ngạo nhiên vì sự xuất hiện của bọn họ, nên mới làm cho hẳn hiểu lầm là đã xông vào lãnh địa tư nhân của ai đó nên vội vàng giải thích.

” Nơi này là của mọi người, không phải của riêng ai, nhưng đã nhiều năm rồi chưa có người ngoài tới đây, cho nên nhìn thấy các người thì có chút kinh ngạc nhưng nếu đã tới được đây thì cũng xem như là người hữu duyên, các người cứ tự nhiên đi, nếu muốn vĩnh viễn ở lại đây thì không thể, đi về hướng đông mười ba dặm là Mộng thành náo nhiệt, phồn hoa nhất, muốn ăn uống, muốn sinh hoạt gì đó đều có thể tìm thấy ở đây. Ở đây trời rất mau tối, nếu chậm thì các người sẽ không có gì để ăn, buổi tối ở đây không ai mở cửa đâu”

Cô gái cầm lẵng hoa nói xong thì không để cho Tuyết Ưng bọn họ có phản ứng đã một lần nữa ẩn mình vào bên rong bụi hoa, không còn âm thanh nào nữa vang lên.

Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên nhìn nhau, nơi này thực sự là một địa phương kỳ quái.

Bất quá nước chảy tới đâu bèo trôi tới đó, với pháp lực của bọn họ nếu đơn đã độc đầu thì cũng không chịu thiệt, mà nếu gặp kẻ địch mạnh thì liên thủ lại, dù sao bây giờ đạo hạnh của hai người cộng lại cũng hơn một vạn năm, tương đương với Như Mặc, chỉ cần không phải là thiên la, chỉ là tiên yêu bình thường thì bọn họ cũng không để vào mắt, chứ đừng nói nơi này là nhân gian, nhân loại dù luyện võ công xuất thần nhập hóa tới mức nào thì cũng là phàm thai, có thể làm được gì bọn họ chứ?

Quả nhiên đi chừng mười dặm thì đã thấy cái thành náo nhiệt phồn hoa kia, không có tường thành bao quanh, chỉ có một cửa thành cao cao không khác gì một cái cổng tò vò, cũng không có cửa, chỉ là một khung cửa trống không mà thôi, người qua lại tấp nập, có vào, có ra, bên ngoài cổng tò vò có nhiều tiểu thương bày bán các sạp hàng nhỏ, bên trong cổng tò vò thì đủ loại mặt hàng, có bánh quẩy, tiên tiểu bính, đủ loại thức ăn, mùi thơm tản đi khắp nơi. Bọn họ tuy là yêu tinh, đã nhiều năm rồi không cần tới ăn uống nhưng lúc này ngửi được mùi thơm của thức ăn nhân gian, Tuyết Ưng vẫn nhịn không

được mà mỉm cười.

”Tuyết Ưng đại nhân, ta cuối cùng cảm thấy bọn họ đều nhìn chúng ta với ánh mắt kỳ quái, là Ảnh Nhiên đa tâm sao?”. So với sự tự tại của Tuyết Ưng, Ảnh Nhiên lo lắng nhiều hơn, tuy rằng khi nàng nhìn lại thì những người đó đều lảng đi, dường như là không để ý tới bọn họ nhưng nàng rõ ràng cảm giác được loại ánh mắt kỳ quái, cho nên nghĩ không phải do nàng quá tự ti hay nghĩ quá nhiều.

”Có thể là bởi vì chúng ta ăn mặc không giống bọn họ, người không thấy quần áo của bọn họ đều giống phục sức của hai, ba triều đại trước sao? Có thể nơi này tách biệt với bên ngoài đã lâu, chắc tổ tiên bọn họ đưa bọn họ đến đây từ triều đại trước, tới giờ vẫn chưa từng ra ngoài nên trang phục của bọn họ vẫn duy trì theo kiểu cũ, mà y phục chúng ta lại của thời đại này, tuy rằng sự thay đổi không nhiều nhưng dù sao vẫn có khác biệt, bọn họ dùng ánh mắt kỳ quái để nhìn chúng ta cũng là bình thường”

Tuyết Ưng giải thích như vậy, Ảnh Nhiên nhìn quanh thì thấy đúng thế thật, không khỏi thả lỏng tinh thần “vẫn là Tuyết Ưng đại nhân cẩn thận, Ảnh Nhiên học hỏi nhiều”

Mặc kệ là dạng nam nhân gì, được nữ nhân ca ngợi thì đều có cảm giác sung sướng và thỏa mãn, Tuyết Ưng cũng không ngoại lệ nên lập tức cao hứng nở nụ cười “cũng không phải là ta cẩn thận mà bởi vì ta nhìn thấy quần áo của bọn họ nên mới nghĩ ra”

Ảnh Nhiên gật đầu “ạ”

Vừa nói chuyện, hai người cũng bắt đầu đi vào công tò vò.

Cảm giác có một trận gió to thổi qua, Tuyết Ưng theo phản xạ nắm chặt tay Ảnh Nhiên, mà Ảnh Nhiên cũng nép sát vào Tuyết Ưng hơn, toàn thân đề cao cảnh giác nhưng lúc đó bọn họ mới phát hiện những ai đi vào công tò vò đều có cảm giác như vậy cho nên không khỏi xấu hổ bước nhanh hơn.

Ngọn gió kia xuất hiện không bình thường nhưng vì Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên vốn không để ý nên không chú ý ra nơi này tuy tấp nập, náo nhiệt nhưng vẫn khác biệt với nhân gian.

Bên trong thành lại càng náo nhiệt, ồn ào hơn bên ngoài nhiều, tiếng người cười nói xôn xao, tiếng xe ngựa chạy trên đường, hai bên là lầu gác kéo dài không dứt...cảnh tượng rất phồn hoa.

“Ảnh Nhiên có từng đến nơi như vậy chưa?”

”Không có!” Ảnh Nhiên thành thực lắc đầu, nàng đều tập trung tìm kiếm cha mẹ, pháp lực lại vô thanh vô thức mà bị giam cầm suốt ba trăm năm cho nên nàng dù là nhìn thoáng nhân loại ở trên mặt đất cũng không dám, còn có lần suýt bị người ta bắn chết may là có Bảo Bảo tiểu chủ giải cứu, nếu không thì không biết sẽ thế nào cho nên có thể tự tại đi dạo ở nhân gian thì nàng chưa từng trải qua.

“Vậy nhân lúc này hãy nhìn ngắm cho thỏa thích đi, nhân loại cũng rất thú vị a” Tuyết Ưng giống như tiểu hài tử đang khoe món đồ chơi mới với bằng hữu.

”Tuyết Ưng đại nhân, có ai nói là người rất giống đứa nhỏ không?” Ảnh Nhiên tuy biết rằng nói ra những lời này sẽ làm Tuyết Ưng mất hứng nhưng nàng thực sự không nhịn được.

Nam nhân này làm đảo lộn hình tượng Tuyết Ưng vương vĩ đại trong lòng nàng, mỗi một lời của hắn, mỗi hành động của hắn càng làm nàng phát hiện ra hắn giống như một đứa trẻ chưa lớn.

Quả nhiên nghe nàng nói những lời này, mặt Tuyết Ưng liền nhăn lại, có chút bất mãn “người nói ta giống đứa nhỏ? Ta làm sao lại để cho người có cảm giác không thành thực?”

Bị một người nhỏ tuổi hơn mình, đạo hạnh thấp hơn mình, hơn nữa lại là giống cái nói mình giống tiểu hài tử chưa trưởng thành, điều này làm sao Tuyết Ưng cao hứng cho nổi.

Người làm sao tạo được cảm giác thành thực.

Ảnh Nhiên nói thầm trong lòng, ngoài miệng vẫn nở nụ cười “Tuyết Ưng đại vương như vậy thật đáng yêu, cảm giác không có khoảng cách, tuy rằng Tuyết Ưng đại nhân trong cảm nhận của Ảnh Nhiên có khác biệt nhưng Ảnh Nhiên càng thích ở chung với Tuyết Ưng đại nhân như vậy”

Tuyết Ưng giãn đôi chân mày nhưng vẫn thấp giọng than thở “đáng yêu? Lời này cũng chỉ có một mình người nói với ta như vậy?”

Tuy rằng bị một nữ nhân nói là đáng yêu làm cho Tuyết Ưng không vui nhưng nhìn nụ cười của Ảnh Nhiên hắn vẫn nhịn xuống mà không cao giọng kháng nghị, chỉ dùng ánh mắt bất mãn nhìn thoáng qua Ảnh Nhiên, Ảnh Nhiên thấy bộ dáng hắn như vậy càng cười tươi hơn, quả thực rất đáng yêu.

”Phía trước thiệt nhiều người a, không biết đang làm cái gì, chúng ta đi nhìn xem được không?”. Vốn luôn độc lập, không có thói quen dựa vào người khác nhưng không biết từ bao giờ, Ảnh Nhiên đã thích bên cạnh có một người làm bạn, có lẽ ở cùng với Tuyết Ưng đại nhân tốt hơn nàng dự đoán rất nhiều.

”Thật sự? Ồn ào nào? Phỏng chừng là xiếc ảo thuật, đến, người vóc dáng nhỏ, ta mang người chen vào”. Tuyết Ưng theo tầm mắt của nàng nhìn thấy đám đông chen chúc nhau, ánh mắt cũng sáng lên, vừa lôi kéo Ảnh Nhiên đi vừa nói như rất quen thuộc “đây là một hoạt động tiêu khiển quen thuộc của nhân loại, rất nhiều người xem, hội có nhiều trò chơi rất thú vị tuy rằng chúng ta dùng pháp thuật cũng có thể biến ra nhưng nhìn bọn hắn dùng tiêu

xảo và thủ thuật để che mắt cũng rất thú vị, chắc là Ảnh Nhiên chưa từng xem qua?”

Ảnh Nhiên gật đầu, mặc cho hấn lúi đi, đến khi một mái tóc bạc của hấn lướt nhẹ qua má nàng, dường như là phát hiện điều gì mà bất giác dừng bước.

”Làm sao vậy? Ảnh Nhiên!” Tuyết Ưng kinh ngạc quay đầu nhìn nàng.

”Tuyết Ưng đại nhân, nơi này không thích hợp!” Ảnh Nhiên cảnh giác nói.

”Làm sao vậy?” Tuyết Ưng đưa mắt nhìn bốn phía, không cảm giác có nguy hiểm gì tồn tại, rõ ràng là Ảnh Nhiên nói vô căn cứ.

”Tuyết Ưng đại nhân, chẳng lẽ người không để ý là người tới nơi này vẫn làm một mái tóc bạc nhưng dung nhan không có thay đổi sao?” Ảnh Nhiên chỉ tay vào mái tóc của Tuyết Ưng nói.

Tuyết Ưng cúi đầu vừa thấy “là ta không để ý”

“Nhưng mà, người xem, người ở nơi này có lộ ra biểu tình kinh ngạc không? nếu một hai người không thấy thì không nói nhưng chẳng lẽ tất cả mọi người đều thế sao? Chúng ta từ lúc tới đây cũng không có ai ngạc nhiên vì mái tóc của người, người không thấy kỳ quái sao?”

Nghe Ảnh Nhiên nói vậy Tuyết Ưng rút cuộc cũng cảm thấy có điều không thích hợp “Ảnh Nhiên, người nói rất đúng, đích thực là ta không để ý”

Tốt xấu gì cũng đã có sáu ngàn năm đạo hạnh thể nhưng lại phạm phải sai lầm nhỏ bé như vậy, Tuyết Ưng cũng hiểu được mình rất bất cẩn, kéo tay Ảnh Nhiên quay ngược lại thì thấy cổng tò vò vốn trống trải khi bọn họ đi vào bây giờ lại có hai cánh cửa đồng khép chặt lại.

”Tuyết Ưng đại nhân, lúc chúng ta đi vào rõ ràng không có hai cánh cửa sao bây giờ lại có?” Ảnh Nhiên chấn động, nơi này quả nhiên cổ quái, thì ra không phải nàng đa tâm mà là khi bọn họ tiến vào, đúng là có người dùng ánh mắt kỳ quái nhìn bọn họ.

Tuyết Ưng cũng thu lại biểu tình thoải mái, lúc này hấn thẳng lưng nhìn chăm chú vào hai cánh cửa bằng đồng, hấn biết hấn không thể đánh được hai cánh cửa này, hơn nữa lúc này bầu trời đột nhiên tối rất nhanh, trên đường một giây trước còn ồn ào huyền ảo nhưng bây giờ lại lặng ngắt như tờ, như là không có ai tồn tại.

Từ quán, trà lâu, cửa hàng... đều nhanh chóng thu thập đồ vật, chuẩn bị đóng cửa, dường như rất quen thuộc với chuyện này.

Nhớ tới lời cô gái cầm lăng hoa đã nói, nơi này bầu trời rất may tối liên liên tưởng đến tình cảnh hiện tại, cảm giác như bọn họ gặp phải chuyện gì đó nhưng cũng không rõ ràng được đó là chuyện gì, sắc mặt của Tuyết Ưng cũng nghiêm trọng hơn.

“Đáng chết, ta nghĩ chúng ta đã gặp phiền toái lớn” Tuyết Ưng tái mặt, thực sự là quá sơ suất, sao hấn lại không nghĩ tới chỗ tệ nạn của rất nhiều tiên và yêu chứ, vậy mà bọn họ lại dễ dàng tiến vào, mà quan trọng là bọn họ hoàn toàn không có ý định đến đây a.

“Tuyết Ưng đại nhân, nơi này là nơi nào?” Ảnh Nhiên nhìn về mặt của hấn thì biết đây là nơi không nên tới, nếu không thì sắc mặt hấn không khó coi đến vậy.

”Nơi này là Hư Vô Giới! Chúng ta lầm nhập Hư Vô Giới!”

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: CHUẨN BỊ CUỘC SỐNG GIẢ

”Hư Vô Giới?” Ảnh Nhiên cũng kinh hô ra tiếng, ”Tuyết Ưng đại nhân nói nơi này là Hư Vô Giới thuộc bảy đại giới trong truyền thuyết?”

Tuyết Ưng có chút đau đầu đáp “tám chín phần là vậy. Trong bốn đặc thù lớn nhất của Hư Vô Giới trong truyền thuyết đã giống đến ba, thực ra từ lúc nhìn thấy cô gái ngoài thành kia lẽ ra ta đã phải cảnh giác, lúc đó nếu quay đầu lại còn kịp, bây giờ thì...”

“Từ đại đặc thù?”

Nhiều năm qua Ảnh Nhiên bị ép tu luyện trên đỉnh núi, cha mẹ tuy rằng thương yêu và chiều cho nàng nhưng lại ít kể chuyện bên ngoài cho nàng nghe hoặc là có một số việc cha mẹ cũng không biết, cho nên mới không nói với nàng.

Nhưng Tuyết Ưng vương lại khác, dù sao hấn cũng là vua của một tộc, sự hiểu biết phải nhiều hơn một yêu tinh bình thường như nàng nhiều, cho dù có một số việc hấn không cần chú tâm tìm hiểu thì cũng biết nhiều hơn nàng.

Giống như truyền thuyết của Hư Vô Giới, nàng cũng biết có tồn tại nhưng không biết nó lại có tư đại đặc thù.

“Hai cánh cửa đồng tím khóa thiên hôn, vong ưu hoa sơn nở bốn mùa, vốn là thiên gian không lo địa, nhật nguyệt tao ngã hử cứu vãn”. Tuyết Ưng vương nhíu mày lại, có chút khó khăn khi nói ra bốn câu này, dường như là muốn tìm hiểu thấu đáo ý nghĩa của nó.

” Tuyết ưng đại nhân, bốn câu châm ngôn này thể hiện ý gì?”

“Hai cánh cửa đồng tím chính là hai cánh cửa cổng trước mắt này, lúc trước không thấy, bây giờ đã xuất hiện. Vong ưu hoa sơn chính là vườn hoa chúng ta đã đi qua, còn tưởng là mọc hoang dại. Nhật nguyệt tao ngã chính là nói ánh mặt trời và mặt trời sẽ luân phiên chiếu sáng ở đây, người không thấy ở đây trời tối rất nhanh, rõ ràng là ngày và đêm mỗi bên chiếm một nửa sao?”

“Sau đó thì sao? Truyền thuyết có nói nếu muốn đi ra ngoài thì nên làm thế nào không?”. Thực ra thì Ảnh Nhiên muốn hỏi thiên hôn trong câu châm ngôn kia nghĩa là gì, còn có từ khóa kia có phải đại biểu cho việc đã đi vào đây thì vĩnh viễn không thể ra ngoài không?

Nói vậy thì nơi này có khác gì thiên la địa, thiên là làm cho sinh linh chết hết mà Hư Vô Giới thì vĩnh viễn nhốt người ta lại, so sánh thì chưa biết cái nào tàn nhẫn hơn cái nào.

” Ta không biết!” Tuyết Ưng lắc lắc đầu, ” Ta chỉ nghe nói có rất nhiều người muốn đi vào nơi này nhưng chưa nghe nói có ai muốn ra ngoài, nơi này giống như chỗ tị nạn tốt nhất, chỉ cần ở trong này thì có thể rời xa hết thảy những thương cảm, thống khổ, cừ hận, thậm chí là thần tiên cũng muốn tới đây, cho nên Hư Vô Giới cũng có thể xem là một thế giới cực lạc, bây giờ cánh cửa đồng màu tím đã đóng lại, chúng ta muốn rời khỏi nơi này là rất khó khăn”

” Tuyết Ưng đại nhân, đều là Ảnh Nhiên không tốt, nếu không vì Ảnh Nhiên, người sẽ không. . .”

Ảnh Nhiên nghe Tuyết Ưng nói xong thì áy náy không thôi, tuy không phải nàng muốn thế nhưng cũng không phủ nhận mọi chuyện cũng xuất phát từ nàng, nếu không vì nàng thì Tuyết Ưng đại nhân sẽ không rơi từ trên trời xuống, sẽ không bị ngâm trong nước lạnh như băng với nàng, sẽ không gặp phải Nhân Ngư, may mắn Tuyết Kiều là một nhân ngư tốt nhưng vừa rời khỏi nơi hoang vắng kia thì lại sa chân vào Hư Vô Giới.

Nếu hại hấn sau này không thể quay về thì lỗi của nàng càng nặng thêm, sớm biết như thế thì nàng không nên dung túng mình hưởng thụ tính trẻ con của hấn, say mê sự hồn nhiên của hấn, nếu không vì thế thì hai người sẽ không đến nỗi rơi vào đây mà không biết.

“Ảnh Nhiên, người đừng nói thế, chuyện này sao có thể trách người được. Hư Vô Giới này vốn tồn tại ở bên ngoài, vô biên vô hạn lại vô giới tuyến, toàn bộ đều dựa vào duyên phận mới có thể tiến vào, phần đông các yêu tinh muốn tị nạn có khi tìm kiếm cả đời cũng không tìm được lối vào, mà chúng ta dù không muốn lại vô ý mà tiến vào đây, cho nên có thể coi chuyện này là duyên hoặc cũng có thể nói chúng ta là ngộ kiếp, không có liên quan đến ai, cho dù không có người, nếu ta bắt buộc có liên lụy với Hư Vô Giới thì ta cũng có thể tiến vào đây bằng cách khác, cho nên chỉ có thể nói rằng lúc này ta may mắn vì có người làm bạn, ít nhất ta không phải cô đơn một mình ở đây”

” Tuyết Ưng đại nhân, người nói như vậy càng làm cho Ảnh Nhiên thêm áy náy và xấu hổ”. Ảnh Nhiên cảm động nhìn hấn nói.

Hai người đứng trước cánh cửa đồng màu tím, nhìn nhau, sắc trời cũng đã tối hơn, giống như một miếng vải đen thật lớn đột nhiên phủ lên trên đầu họ, càng lúc càng tối.

“Hai người các vị rốt cuộc có muốn đi vào hay không? trời tối thì ở bên ngoài cũng không dễ chịu lắm đâu, ta xem các người là mới tới, chắc chưa hiểu hết về nơi này nên mới nói cho các người biết, nếu là người khác thì không quan tâm tới chuyện của các người làm gì đâu. Nếu đã đến đây thì thời gian sau này còn dài, trước tiên đến nhà ta ở đỡ đi”

Lúc này có một lão nhân mặt đen đứng gần bọn họ nhất, lên tiếng

” Lão trượng là đang nói chuyện với chúng ta sao?” Tuyết Ưng cùng Ảnh Nhiên có chút kinh ngạc nhìn lão nhân kia.

“Các người không thấy trong thành bây giờ ngoại trừ các người thì không còn ai khác ở bên ngoài sao? Không cần nhiều lời vô nghĩa, rốt cuộc các người có muốn tiến vào nghỉ đêm hay không? nếu không thì ta sẽ đóng cửa, nếu muốn thì mau lên, không cần đông dài, có chuyện gì chờ vào trong rồi nói”

Lão nhân tức giận trợn mắt với bọn họ, vừa nói vừa đưa mắt nhìn bầu trời ngày càng tối, tựa hồ như chuẩn bị đóng cửa.

Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên thấy hôm nay đúng là một ngày xui xẻo hơn nữa cũng không biết gì về Hư Vô Giới nên bọn họ cũng có chút sợ hãi, bầu trời ở đây nói tối liền tối, không biết sau đó còn phát sinh chuyện nguy hiểm gì nữa nếu không thì sao người ở đây vừa nhìn thấy trời tối đã đóng cửa không ra ngoài?

Nhìn thấy trên đường đúng là không còn nhà nào mở cửa thì cũng không chần chờ nữa, lập tức nắm tay Ảnh Nhiên đi nhanh về phía lão nhân “ đa tạ lão trượng, chúng ta muốn được vào trong”

Lão nhân liền hé cửa để bọn họ nhanh chóng lách mình vào rồi lập tức dùng sức đóng cửa lại, cánh cửa vừa đóng thì bên ngoài phát ra tiếng động lớn giống như sấm, làm điếc cả tai.

Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên sắc mặt có chút cứng nhắc, trong phòng cũng không khác gì bên ngoài, tối đen như mực, nghe tiếng âm thanh như tiếng sấm kia thì hình như chỉ cách bậc thang một chút, cũng may là cũng chỉ đánh ở bên ngoài, không có đánh trúng căn phòng.

Khó trách người ở đây khi trời tối liền trốn vào nhà, không dám tưởng tượng nếu bây giờ hấn và Ảnh Nhiên còn ở bên ngoài thì phải chật vật tránh né sấm đánh đến mức nào.

” Các người đi theo ta!” thanh âm lão nhân vang lên trong tiếng sấm nổ nghe mơ hồ, thiếu chút nữa là Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên không nghe thấy.

Đã sớm luyện được khả năng nhìn trong bóng đêm nhưng ở nơi này cũng không chiếm ưu thế lắm, đồ vật trước mắt đều nhìn không rõ, mơ hồ như có nhân ảnh đang hoạt động trước mắt lại không nhìn rõ được bộ dáng của người nọ, chỉ có thể dựa vào cảm giác và tầm mắt không rõ mà đi theo lão nhân kia.

Ước chừng một nén nhang thì lão nhân kia dừng lại, lúc này tiếng sấm ở bên ngoài dường như cũng nhỏ hơn nhiều, lão nhân lấy từ trong ngực ra một vật gì đó không rõ mà chỉ chốc lát thì ngọn đèn nhỏ nơi góc tường liền bùng sáng lên, lúc này Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên mới thấy trong tay lão nhân là một viên đá lửa.

Mà nơi bọn họ đang đứng là một thạch thất hình vòng cung bên trong có giường đá, bàn đá và ba tảng đá dùng làm ghế, ngoài ra không có gì khác.

” Tốt lắm, ngồi đi. Ở trong này sẽ không có nguy hiểm gì, chờ khi trời sáng chúng ta sẽ đi ra”. Lão nhân đem đá lửa bỏ vào trong ngực cũng không khách khí nói thêm với bọn họ mà ngồi xuống trước, trên mặt hiện lên vẻ bình tâm, không hề hoảng loạn giống như khi bọn họ mới tiến vào.

Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên cũng không vội vã ngồi xuống mà Tuyết Ưng thì lễ hỏi “ lão trượng, xin hỏi nơi này có phải Hư Vô Giới”

“Đúng vậy, các người không tìm lầm chỗ, nơi này đúng là Hư Vô Giới, đã mấy vạn năm rồi không có người nào mới a, bây giờ lại có một lúc tới hai người, hơn nữa còn trẻ tuổi, thực sự là rất kỳ lạ, khó trách Bang lão gia trong thành kia đều nhìn ngó, nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, duyên phận của hai người đúng là sâu, người khác dù có tìm hết đời cũng không tìm ra mà các người lại lờ đàng thì tìm tới nơi. Lão nhân thực sự bội phục các người a”

Lão nhân nói với vẻ mặt rất tự hào, hoàn toàn không biết sự khảng định của lão làm cho Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên lo lắng biết bao nhiêu

“Vậy có cách nào để đi ra ngoài không?” Ảnh Nhiên rót cuộc nhện không được hỏi.

” Đi ra ngoài? Đi ra ngoài nào?” Lão nhân dường như không ngờ có người đã đi vào đây lại còn muốn ra ngoài nên không khỏi có chút phản ứng thái quá.

” Đi ra ngoài này Hư Vô Giới a?” Ảnh Nhiên lập tức tiếp lời nói.

” Vì cái gì phải đi ra ngoài, lão nhân ở trong này nhiều năm như vậy còn chưa thấy có ai muốn đi ra ngoài. Nếu không muốn ở lại đây thì vì sao các người lại tiến vào?” Lão nhân ngạc nhiên.

“Chúng ta cũng không muốn tiến vào, chỉ là vô ý mà đến đây, chúng ta còn có nhiều chuyện chưa làm xong, không thể ở trong này lâu, thỉnh lão trượng thương xót có thể cho biết cách nào để đi ra ngoài, không biết cánh cửa đồng màu tím kia khi nào lại mở ra?”

“Nếu đã vào nơi này thì hãy quên hết những chuyện phiền lòng đi. Nơi này cùng với quá khứ của các người không có liên hệ, thời gian qua đi thì sẽ không còn nhớ những chuyện trước kia nữa, cho nên các người cứ yên tâm ở lại đây. Ngày mai các người có thể đến phía đông thành để nhận phòng ở, những người mới tới đây đều có thể đến Từ Điện để nhận phòng để ở, còn về cửa thành thì hừng đông mỗi sáng đều mở ra đến khi trời tối thì đóng lại nhưng cho dù cửa thành có mở thì các người cũng không thể ra ngoài, những năm gần đây, lão nhân thực sự chưa thấy ai muốn đi ra ngoài nên không biết cách nào để giúp các người”

Lão nhân biểu tình mang theo vài phần khó hiểu tiếc nuối, nhưng vẫn trả lời rất cặn kẽ. Ảnh Nhiên nghe xong thì vô lực ngồi xuống, Tuyết Ưng cũng cảm thấy ngoài ý muốn, nơi này là Hư Vô Giới, không lo không nghĩ, người nào đã tới đây thì không muốn rời đi, theo năm tháng trôi qua thì những người, những việc của quá khứ cũng dần quên đi, chỉ còn lại cuộc sống khoái hoạt ở đây, cho nên càng không có ai muốn rời khỏi nơi này.

Hết thấy quá khứ đều là hư vô mà không chứng hiện tại ở đây cũng là hư vô, tương lai của bọn họ cũng là hư vô. Đó chính là ý nghĩa thực sự của Hư Vô Giới, nơi này tất cả có thể là thật mà cũng có thể là giả, đều là là hư vô giả dối, người sống ở nơi này chẳng qua là chìm đắm trong ảo tưởng cho nên bọn họ mới khoái hoạt.

Sau này hấn và Ảnh Nhiên cũng phải sống cuộc sống như vậy sao?

” Lão trượng ngài nói rất đúng, nếu đã đến đây thì quá khứ coi như đã chấm dứt, hôm nay sẽ bắt đầu một cuộc sống mới, ngày mai ta sẽ đến Từ điện để nhận chỗ ở theo lời người nói”. Tuyết Ưng ra vẻ chấp nhận sự thật, thì lễ nói với lão nhân.

” Cái này đúng rồi, không bao lâu thì các người sẽ thích cuộc sống ở đây”. Lão nhân tựa hồ rất cao hứng với câu trả lời của Tuyết Ưng, lập tức vỗ tay cười.

” Tuyết Ưng đại nhân, ngài--” Ảnh Nhiên vừa muốn nói gì, lại bị Tuyết Ưng dùng sức đè lại bả vai, ngăn cản ” Ảnh Nhiên, sau này chỉ có ta và người cùng nhau, người có thể làm việc nhà không?”

Ảnh Nhiên ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn tú thản nhiên tươi cười của Tuyết Ưng nhưng ánh mắt lại phản chiếu sự lo lắng của hấn, thực ra trong lòng hấn cũng không thoải mái nhưng trước mắt không có cách nào nên phải đành chấp nhận, nhìn ánh mắt của hấn, lại nhìn ánh mắt chờ nghe câu trả lời của lão nhân, Ảnh Nhiên thu hồi tâm sự, gật đầu “ Ảnh Nhiên có thể, sau này Ảnh Nhiên sẽ phụ trách việc chiếu cố cuộc sống hàng ngày của đại nhân”

“Vây tốt rồi, ngày mai ta có thể yên tâm đi lĩnh chỗ ở”. Tuyết Ưng vỗ nhẹ lên vai Ảnh Nhiên, nụ cười tươi sáng như ánh mặt trời, nhưng Ảnh Nhiên biết rõ hẳn cũng lo lắng như nàng, tâm đột nhiên nhảy lên, ngày mai nàng và Tuyết Ưng đại nhân sẽ bắt đầu sinh sống cùng nhau sao?

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: QUYẾT ĐỊNH TRỤ MỘNG CƯ

Trời vừa hừng đông, Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên cùng lão nhân kia rời khỏi phòng, đúng là cửa thành đã mở ra, cánh cửa đồng màu tím kia hoàn toàn không thấy một chút dấu vết, như chưa từng tồn tại, ở chỗ có hai cánh cửa thì giờ chỉ còn một cái cổng tò vò trống trơn, người người qua lại náo nhiệt.

Hai người nhìn nhau, còn lão nhân kia lại nhiệt tâm chỉ tay về hướng đông nói “các ngươi cứ đi theo con phố này dọc về hướng đông, đến một tòa nhà màu tím ở cuối đường thì đó là Từ điện, nơi đó ban ngày đều có người làm việc, các ngươi cứ tới đó, hẳn sẽ sắp xếp chỗ ở cho các ngươi”

Tuyết Ưng gật đầu, hướng lão nhân kia nói cáo từ “đa tạ lão trượng ngày hôm qua đã giúp đỡ, chúng ta cáo từ”

“Không có gì, không có gì. Sau này sẽ là hàng xóm, thời gian gặp nhau còn nhiều, không cần cáo từ. Đi mau đi”. Lão nhân cười hề hề, xua tay từ chối như khẳng định sau này bọn họ sẽ vĩnh viễn định cư ở đây nên không hề coi bọn họ là người ngoài.

Tuyết Ưng cũng không nhiều lời nữa, bước đi theo hướng lão nhân chỉ, Ảnh Nhiên quay đầu nhìn thoáng lão nhân kia một cái, lại nhìn cánh cửa thành rộng mở, do dự một hồi rồi cũng bước đến bên cạnh Tuyết Ưng “Tuyết Ưng đại nhân, cửa thành kia giờ đã mở ra, sao chúng ta không thử rời khỏi nơi này?”

“Chúng ta là ra không được!” Tuyết Ưng không dừng lại cước bộ, lên tiếng trả lời Ảnh Nhiên.

“Vì sao? Không thử thì sao biết là không được?” ngày hôm qua bọn họ tự đó đi vào thì hôm nay cũng có thể theo đó mà ra ngoài chứ.

“Ngươi không nhìn thấy mỗi người trên đường đều có một bài từ sao? Phòng chừng đó là một loại giấy thông hành gì đó, hai chúng ta không có, có lẽ muốn đi vào thì dễ nhưng đừng nghĩ tới chuyện ra ngoài, không tin, ngươi có thể thử đi ra ngoài thành xem sao”

Tuyết Ưng đưa mắt nhìn những người qua lại trên đường, chi tiết đó có lẽ Ảnh Nhiên không chú ý nhưng từ sau khi hắn phát hiện nơi này là Hư Vô Giới thì đối với mọi việc đều quan sát rất cẩn thận.

Ảnh Nhiên đưa mắt nhìn qua, quả nhiên là thế, không khỏi nhụt chí, nhưng vẫn có chút không cam lòng mà dừng bước “Tuyết Ưng đại nhân, người cứ đi đến Từ điện, còn ta sẽ đến cửa thành xem thử, biết đâu sẽ tìm được cách ra ngoài, nếu không được thì Ảnh Nhiên sẽ quay lại tìm người”

Tuyết Ưng tính phản đối nhưng nghĩ lại Ảnh Nhiên tính rất cố chấp nên cũng đành gật đầu “ngươi đi đi, nếu không được thì cũng đừng cố chấp, ta ở trước Từ điện chờ ngươi. Cho dù thế nào ngươi cũng không được lạc khỏi ta, ở nơi này chỉ có hai người chúng ta chiếu cố lẫn nhau”

Lời này còn có ý nghĩa khác, điều đó có nghĩa là những người ở đây không thể tin, Ảnh Nhiên cũng hiểu được ý “Tuyết Ưng đại nhân yên tâm, tình huống không đúng, Ảnh Nhiên sẽ không hành động một mình”

“Àn, vậy chúng ta chia làm hai, nhớ cẩn thận”. Tuyết Ưng cũng không phải là người lè mề, Ảnh Nhiên dù sao cũng không phải là một thiếu nữ bình thường, đi một chút chắc cũng không xảy ra chuyện gì lớn nên lập tức đồng ý, hai người chia làm hai hướng, thực hiện công việc của mình.

Tuyết Ưng đi nhanh về phía trước, một hồi đã xuyên qua một ngã tư đường rồi nhìn thấy hành lang màu tím như lời lão nhân kia nói, từ xa đã thấy một đội ngũ xếp hàng rất dài, Tuyết Ưng nhất thời không biết nên tiếp tục xếp hàng hay là chen ngang để đi lên phía trước. Nhưng chuyện này không chờ hắn quyết định, bởi vì những người đang xếp hàng nhìn thấy hắn liền hưng phấn hẳn lên, tản ra, bao quanh hắn, về mặt nhiệt tình, bắt đầu hỏi thăm rồi rít,,

“Ngươi chính là hàng xóm mới đến hôm qua phải không? bộ dạng thực sự tuần mỹ, lão thân ta mấy ngàn năm qua chưa nhìn thấy một gương mặt mới a”. Một thiếu phụ tuổi không lớn lắm nhưng mở miệng lại tự xưng là lão thân lên tiếng đầu tiên.

“Đúng, nhìn dáng người hẳn thì so ra không kém Vô Ưu công tử của chúng ta, thực sự là rất tuần tú, nhưng không phải là có tới hai người sao? Sao tiểu tử này lại tới đây một mình, nương từ người đâu”. Một mỹ phụ trung niên vóc dáng nhỏ bé lên tiếng.

“Phải nha, ngươi không phải ngay ngày đầu tiên đã lạc mất thê tử chưa? Bất quá nơi này dù rộng lớn nhưng mọi người đều quen biết nhau, ngươi yên tâm, không lạc mất đâu, Khương lão đầu mau đem khuyên tử của ngươi ra, tìm thê tử của tiểu tử này trở về mau”

“Được rồi, Khuyên Tử, nhanh đem vị khách mới tới đến đây”. Một tiếng hét to, Tuyết Ưng chỉ kịp thấy một cái đuôi và bóng dáng bốn cái chân màu vàng, đợi đến khi bóng dáng nó biến khỏi tầm mắt thì hắn mới biết đó là một con chó màu vàng nhưng hình thể thì không thể gọi là “tử”, bóng dáng của nó lướt qua như gió làm cho Tuyết Ưng biết nó ít nhất cũng có hơn một vạn năm đạo hạnh. Quả nhiên là Hư Vô Giới, ngay con chó cũng có đạo hạnh

kinh người như thế, điều này có nghĩa hi vọng thoát ra ngoài của hắn và Ảnh Nhiên ngày càng xa vời sao?

” Uy, tiểu tử, người tên là gì a, người như thế nào không nói lời nào a?”

” Các người cứ vây quanh hắn, hắn cũng sớm bị các người hù chết rồi, làm sao còn có thể nói chuyện, tản ra một chút, tản ra một chút”

” Lão vu đầu, người không cần nói chuyện giắt gân được không, chúng ta làm sao dọa hắn, chúng ta chẳng qua là nhiệt tâm mà hắn nhất thời cũng không có chút phản ứng thôi, không tin người hỏi hắn xem, uy tiểu tử, chúng ta dọa người sao?”

Tuyết Ưng thấy bọn họ ồn ào như vậy, có chút đau đầu, nơi này quả thực còn náo nhiệt hơn cái chợ, một đám người vây quanh hắn, làm cho hắn dừng nói là không thể đi vào Tử điện mà ngay cả nói sợ rằng cũng không có cơ hội lên tiếng.

” Người xem, lão vu đầu, tiểu tử nói chúng ta không dọa hắn, chỉ có người là nhiều chuyện”

” Từ lão thái bà, đã một đồng tuổi còn nhiều chuyện, người cứ hỏi hắn như vậy, đến quý cũng phải lắc đầu nói chỉ là hắn, nếu không bị các người dọa thì sao hắn lại không nói tiếng nào mà cứ ngơ ngác đứng yên ở đây chứ?”

” Cái gì? Người cái từ lão vu đầu, người nói ai mê trai? Nơi này mấy ngàn năm rồi cũng không có người mới đến, chúng ta thấy bằng hữu mới thì có chút kích động thôi, người không hài lòng thì mặc kệ người, hơn nữa chúng ta nhiều chuyện, vậy còn người là một đại nam nhân thì tới đây là gì? Không phải là để nhìn tiểu tử này sao? Không phải người không nhiều chuyện sao?”

” Từ lão thái bà, người nói cái gì?”

Tuyết Ưng nhìn hai người xinh xắn trước mắt, không nghĩ hai người đứng trước mặt nam tử anh tuấn cãi nhau còn mở miệng ra là “từ lão thái bà”, ngậm miệng lại là “từ lão vu đầu”, làm cho hắn một chút cũng không thích ứng được, tuy nói yêu tình không quan tâm tới tuổi tác nhưng đôi khi để phân chia mà sẽ biến thành bộ dáng thích hợp.

Nhưng ở đây thì dường như mọi khái niệm đều bị đảo lộn, bởi vì ở đây có khi con kiến cũng còn lớn tuổi hơn hắn và Ảnh Nhiên nhiều, càng không nói tới những người đang đứng trước mặt hắn, không biết đã ở trong này bao nhiêu năm, hai người đang cãi nhau kia cũng có thể được liệt vào hàng trung niên.

Trong lúc Tuyết Ưng còn đang suy nghĩ miên man thì hai người vốn đang cãi nhau hăng say đột nhiên quay sang hắn, trầm miệng một lời “tiểu tử, người tên gì?”

” Tuyết Ưng!” Tuyết Ưng sững sốt nhưng vẫn lập tức trả lời.

“Tên cũng được nhưng cũng không xuất sắc lắm, thì ra người vốn thuộc chủng loại Tuyết Ưng, lại dùng luôn làm tên, thực sự không có sáng ý, là ai đặt cho người?” Mỹ phụ trung niên nhăn mũi, dường như không hài lòng với cái tên của Tuyết Ưng

” Từ lão thái bà, người quản quá nhiều chuyện, hắn tên gì thì có liên quan gì tới người? Ta thấy tên này rất được, rất xứng với bộ dáng của hắn”. Tuấn lãng nam tử lại nhìn không được mà phản bác lại

” Lão vu đầu, người thực sự muốn cãi nhau với ta phải không? cho dù ta nói cái gì thì người cũng phản bác lại cho bằng được, người đừng quên hôm nay người có quyền ở đây là ta”. Mỹ phụ trung niên trừng đôi mắt đẹp.

“Vậy thì sao, Tuyết Ưng tiểu tử, ngày mai đến nhận chỗ ở cũng được, hôm nay cứ ở lại nhà của ta, ngày mai vừa lúc đến phiên ta phụ trách, ta sẽ phân cho người chỗ tốt nhất trong thành để ở, cam đoan thế tử của người chỉ cần liếc mắt một cái liền thích”. Tuấn lãng nam tử lập tức lên tiếng thuyết phục, cũng không quên tặng cho mỹ phụ trung niên kia một cái liếc mắt thị uy.

” Tuyết Ưng tiểu tử, người đừng nghe hắn, hắn làm sao hiểu được cái gì gọi là tốt nhất, hắn làm gì có thẩm mỹ. Một lát đích thân ta sẽ dẫn người đến chỗ ở mới, cam đoan người sẽ thích”. Mỹ phụ nhăn trả đũa.

“Ta không có thẩm mỹ? Hừ, người nói đúng, ta có thẩm mỹ thì sao lại cười từ lão thái bà người làm thế tử chứ” Tuấn lãng nam tử bị những lời của mỹ phụ nhân làm nổi giận.

” Từ lão vu đầu, đời này của người chỉ có việc cười thế tử là có thẩm mỹ còn bất kỳ chuyện gì khác thì một chút thẩm mỹ cũng không có”

“Mấy năm nay ta thấy da mặt người ngày càng dày, cũng không thấy ai có da mặt dày như người. Tuyết Ưng tiểu tử, người nhìn xem, mái tóc đã bạc, da đã nổi vậy mà còn nói là mình đẹp, thực làm người ta chê cười, nơi này đều là người quen thì không sao nhưng người đừng tính chuyện dọa tiểu tử mới đến.

” Lão vu đầu, người không cần quá phận.”

Nhìn thấy bọn họ lại tiếp tục muốn cuộc tranh cãi mới, Tuyết Ưng không khỏi nóng nảy, hắn tới nơi này là vì muốn tìm cách rời đi chứ không phải nghe bọn họ cãi nhau, mà hai người đang cãi nhau kia thế kia lại là hai vợ chồng, làm cho hắn ngạc nhiên đến suýt té ngã. Quả thực là thiên hạ to lớn, không nơi nào là không có chuyện kỳ quái.

Không biết bên chỗ Ảnh Nhiên mọi việc thế nào, nếu cứ tiếp tục như vậy thì tới chừng nào hắn mới có thể làm chính sự a?

” Đến đây! Đến đây! Tiểu tử xinh đẹp, vợ ngươi tới đây”. Không biết ai la lên làm cho mọi người giãn ra, mỹ phụ nhân vào lão vu đầu cũng ngừng cãi nhau.

Ảnh Nhiên ba phần uể oải, bảy phần chật vật bị đại hoàng cầu kêu là khuyến tử kia kéo áo tiến vào, nhìn thấy Tuyết Ưng đang cau mày thì biết hẳn cũng không thuận lợi.

” Tuyết Ưng đại nhân!” Ảnh Nhiên vội vàng tiến lên, khuyến tử vẫn còn cắn góc áo của nàng, kết quả là một kéo, một chạy làm cho nàng suýt chút nữa bị té ngã, Tuyết Ưng lập tức tiến lên ôm nàng vào lòng, chung quanh liền nổi lên những tiếng cười xen lẫn ca ngợi, làm Ảnh Nhiên xấu hổ, càng chôn chặt mặt trong ngực Tuyết Ưng, không dám ngẩng lên.

” Ảnh Nhiên, ngươi không sao chứ!” Tuyết Ưng thấy vậy, tưởng nàng bị gì, càng thêm lo lắng.

” Ta không sao! Tuyết Ưng đại nhân, ta đã thử qua, đúng như ngươi nói, ta không thể ra được” Ảnh Nhiên cúi đầu trong ngực hẳn đáp lại, cho dù thử bao nhiêu lần cũng đều bị quảng sáng vô hình kia ngăn trở lại, tuy rằng người không bị thương nhưng cũng bị kiệt sức, chẳng lẽ phải ở lại đây sao? Đều là do nàng hại Ưng vương, nghĩ tới đây nàng lại muốn khóc.

Tuyết Ưng ôm lấy nàng, kết quả này hẳn đã dự đoán được nhưng nghe thanh âm như sắp khóc của Ảnh Nhiên, trong lòng hẳn cũng cảm thấy khó chịu, thôi, nếu không đi được thì đành chấp nhận. Sau này nhất định sẽ có các khác, nếu vĩnh viễn không thể đi ra thì sau này có nàng làm bạn bên cạnh cũng không phải là chuyện xấu, khẽ vỗ lên lưng nàng “ không quan hệ, không ra được thì không ra, nơi này cũng rất tốt, có lẽ lâu dần chúng ta sẽ thích không chừng”

“Nhưng mà Tuyết Ưng đại nhân, chúng ta?” Ảnh Nhiên ngược mắt, có chút không cam lòng nhìn Tuyết Ưng, chỉ thấy hẳn nhẹ nhàng lắc đầu “ không có gì, trước mắt chúng ta chỉ có một lựa chọn duy nhất”

Ảnh Nhiên biết hẳn nói đúng, nên chỉ im lặng nhìn hẳn.

Tuyết Ưng nhìn về phía mỹ phụ nhân và lão vu đầu, nhẹ giọng mà tao nhã nói “ hôm nay là tiền bối nào chịu trách nhiệm ở Tử điện?”

” A, là, hôm nay lão thân ta chịu trách nhiệm, về sau ngươi gọi ta là Mi di là được, nơi này không có tiền bối hậu bối, chúng ta vì muốn đùa với ngươi một chút nên mới có ý xếp hàng bên ngoài, các ngươi là người mới tới đừng để ý a” Mỹ phụ nhân hào phóng nói.

Những người khác cũng mỉm cười gật đầu, vòng người vây quanh bọn họ cũng tản ra một chút, ngay cả lão vu đầu lúc này cũng tao nhã đứng bên cạnh mỹ phụ nhân, tựa hồ như vừa rồi không phải mới cãi nhau với nàng.

“Chúng ta tuy không muốn đến nơi này nhưng dù sao cũng đã đi vào rồi, sau này còn nhờ các vị chiếu cố nhiều hơn, làm phiền Mi di an bài chỗ ở cho chúng ta đi” Tuyết Ưng ôn hòa nói, tay vẫn ôm thân mình của Ảnh Nhiên như trước, mà nàng vẫn còn run rẩy trong lòng hẳn, hẳn biết không phải nàng sợ hãi mà là đang tự trách.

” Nghĩ như vậy là được rồi, mọi người tụ tập ở trong này cũng là do duyên phận thôi, đúng rồi, các ngươi có yêu cầu gì với chỗ ở không?” Mi di nghe Tuyết Ưng nói vậy thì dường như rất hài lòng, bộ dáng có vẻ vui mừng.

Tuyết Ưng nhìn bầu trời xanh thẳm nói “ cũng không có gì, chỉ hi vọng là gần bầu trời một chút”

“Chuyện này cũng không vấn đề gì, vừa lúc trên Mộng sơn còn một chỗ, bởi vì rất cao, những người khác đều không nguyện ý cư ngụ ở nơi cao như vậy, nếu Tuyết Ưng ngươi thích thì cứ đến đó đi” Mi di suy nghĩ một chút rồi an bài.

“Tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của Mi di”. Tuyết Ưng gật đầu, hẳn cũng không muốn gặp nhiều người, tin tưởng Ảnh Nhiên cũng vậy, cho nên cư ngụ trên đỉnh núi rất hợp ý bọn họ.

“Nhưng mà...” lão vu đầu nhíu mày “ A Mi, chẳng lẽ ngươi đã quên nơi đó là Mộng cư, không phải là vợ chồng thì không thể ở”

” Ách? Tuyết Ưng, ngươi cùng nha đầu kia không phải một đôi sao?” Mi di tựa hồ như lúc này mới nhớ tới chuyện này, trêu ghẹo thì trêu ghẹo nhưng đụng tới nguyên tắc thì phải hỏi cho rõ ràng.

Tuyết Ưng còn chưa lên tiếng thì Ảnh Nhiên đã ngắt đầu hỏi “ không phải vợ chồng thì không thể cư ngụ nơi đó sao?”

“Đó là quy củ của Mộng thành, không phải vợ chồng thì phải tách ra, đương nhiên là nguyên tắc trong thành thôi, bên ngoài vẫn có sự linh hoạt, nếu không phải vợ chồng nhưng có tình cảm thân mật thì cũng có thể ở cùng một chỗ nhưng trên đỉnh Mộng sơn kia thì chỉ có thể cấp cho vợ chồng thực sự để ở, nếu hai người không phải là vợ chồng thì phải tách ra, Tuyết Ưng có thể ở trên núi còn nha đầu ngươi thì ta có thể an bài chỗ khác, muốn gặp nhau cũng không có gì khó”

Mi di vừa dứt lời, Ảnh Nhiên đã lắc đầu như trống bỏi, nơi này luôn làm nàng cảm thấy bất an, làm sao có thể tách rời khỏi Ưng vương đại nhân được. Không được, nếu lỡ bọn họ bị tách ra, sau này không thể nhìn thấy đối phương nữa thì tính làm sao?

Nàng hiện tại chỉ quen biết có một mình Tuyết Ưng đại nhân, nàng không thể tách rời hẳn, tốt xấu gì cũng do nàng mà hẳn mới lưu lạc đến đây, cho dù nàng có làm trâu làm ngựa cũng phải hầu hạ hẳn cho tốt, Ảnh Nhiên không ngừng dùng đủ mọi lý do mà không thừa nhận nàng luyến tiếc, không muốn tác khởi Tuyết Ưng.

Tuyết Ưng cũng không ngờ Hư Vô Giới có quy định như vậy, mà Ảnh Nhiên không muốn tách rời hẳn, bản thân hẳn cũng không muốn xa nàng, nếu vậy thì đành phải nói bọn họ là vợ chồng, dù sao chỉ cần được ở cùng một chỗ thì chỉ còn cách nói dối, không thể nghĩ nhiều được.

”Chúng ta đương nhiên là phải ở cùng một chỗ, Ảnh Nhiên tuy chưa chính thức gả cho ta nhưng sớm muộn cũng trở thành thê tử của Tuyết Ưng ta, cho nên thỉnh Mi đi thu xếp giùm, để cho chúng ta được ở chung một chỗ, hơn nữa ta là một đại nam nhân, tay chân vụng về, ngũ cốc cũng chẳng phân biệt được, cuộc sống hàng ngày đều nhờ Ảnh Nhiên chiếu cố, nếu rời xa nàng thì sẽ không thích ứng được”

”Như vậy a! Lão vu, người xem việc này xử lý như thế nào?” Mi đi tựa hồ cũng có chút khó xử nhìn về phía lão vu.

Tuần lã nam tử cũng nhủ nhủ mảy đầu,”quy định của thành cũng không nói hôn phu hôn thê không thể ở cùng nhau, hơn nữa Tuyết Ưng tiểu tử, người khẳng định sau này sẽ cưới nhà đầu kia làm thê tử của người sao? Đây cũng không phải là trò đùa, người phải suy nghĩ cẩn thận rồi trả lời ta”

Ảnh Nhiên lôi kéo ống tay áo của Tuyết Ưng, có chút lo lắng nhìn hẳn, trong mắt tràn đầy nỗi lo phải tách rời hẳn, làm cho Tuyết Ưng không do dự “đương nhiên, hôn nhân đại sự sao bắt cần được, sau này chúng ta chắc chắn sẽ lấy nhau”

”Tốt lắm, A Mi, vậy người phân Mộng cư cho bọn họ làm nơi cư ngụ đi” Nghe Tuyết Ưng trả lời khẳng định xong, trên mặt lão vu đầu cũng nở nụ cười yên tâm, sáng khoái đáp ứng.

”Vậy được rồi, các người đi theo ta, ta chia bài tử cho các người, lĩnh bài tử xong thì sẽ đưa bọn người đến chỗ ở, sau này muốn đồ vật gì thì cứ đến trong thành chọn mua, không cần bạc, chỉ cần có bài tử là được”. Mi đi lập tức tiến lên trước, mọi người cũng đã xem xong náo nhiệt liền tản ra, có người còn nhiệt tình mời Tuyết Ưng bọn họ sau này tới nhà làm khách.

Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên cũng giảm bớt sự bất an, theo Mi đi đi vào Tử điện, trong phòng ngoài trừ màu tím giống như bên ngoài thì bố cục không khác gì căn nhà của lão nhân đã cho bọn họ tị nạn hôm qua, điều khác biệt duy nhất là trên ba mặt tường đều phủ kín những cái đỉnh, có cái để trống, có cái treo một bài màu xám, giống như những cái mà Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên đã thấy người trong thành đeo.

Như vậy thứ này đại biểu cho việc bọn họ trở thành dân cư trong thành.

Mi đi nhẹ nhàng hợp hai tay thành hình chữ thập, không biết trong miệng thì thảo niệm cái gì mà chỉ thấy miệng của nàng không ngừng khép mở, một bài màu xám trên tường cũng không ngừng di động, phát ra âm thanh không theo quy luật nhưng nghe êm tai.

Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên ngo ngác nhìn cảnh này, dù không biết Mi đi niệm cái gì nhưng cũng đoán được bài tử ở đây không thể tùy tiện lấy ra.

Một hồi lâu, âm thanh của một bài ở trên tường phát ra ngày càng nhanh, cuối cùng cũng có hai cái rớt khỏi đỉnh rơi xuống. Mi đi lau mồ hôi trên trán, mở mắt ra, nhặt lấy một bài, trong mắt toát lên vẻ kinh ngạc “Tuyết Ưng tiểu tử, tạo hóa của hai người thực sâu a, có thể lĩnh được bài tử như vậy, hai người mỗi người nhận một bài tử này, từ nay các người có thể tự do đi lại trong toàn giới, chứ không chỉ giới hạn trong khu vực Mộng thành, còn chỗ ở trên núi thì đã thuộc về các người, bây giờ ta đưa các người đến đó”

Tuyết Ưng cùng Ảnh Nhiên tiếp nhận một bài bình thường nhìn không có vẻ gì là kỳ lạ kia, dặt lên đai lưng “Mi đi, chẳng lẽ bài tử này còn phân làm nhiều loại sao?”

“Thời gian của các người còn dài, từ từ rồi sẽ rõ, hôm nay trong một ngày cũng không thể nói hết được, bây giờ thời gian không còn sớm, ta đưa các người lên đỉnh Mộng sơn, chờ khi các người sắp xếp chỗ ở xong thì trời cũng đã tối” Mi đi cũng không giải thích

Hai người chỉ có thể gật gật đầu.

Mộng sơn quả thực rất cao, Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên kinh ngạc nhìn đỉnh núi màu trắng còn lớn hơn cả núi kia, nếu không biết đây là Hư Vô Giới thì bọn họ đã nghĩ là bọn họ đã về tới Tuyết sơn.

“Mộng cư của các người ở trên đỉnh núi này, trên đó hơi lạnh nhưng các người là Tuyết Ưng, trời sinh là bay lượn trong không trung, cho nên sẽ thích hợp với khí hậu nơi đó, chúng ta lên núi đi” Mi đi chỉ tay lên đỉnh núi ẩn trong mây “đỉnh núi ở bên trong tầng mây, các người hóa thành chim mà bay đi, Mi đi ta tới đỉnh núi trước chờ các người”

Nói xong, nàng đã hóa thành một tia chớp bay thẳng vào tầng mây.

Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên giật mình nhìn nhau lại nhìn ánh sáng tím biến mất kia, cùng kêu lên “Tử Điện tiên tử”

Tử Điện tiên tử là một chiến thần thời thượng cổ, truyền thuyết kể rằng nàng đã chết trong lần đầu tiên tiên ma đại chiến, không ngờ nàng không chết mà còn sống ở Hư Vô Giới, nhưng chưa từng nghe nói Tử Điện tiên tử có bản đời, nếu vậy lão nhân gọi là tử vu đầu kia chắc là mới kết làm vợ chồng ở trong này, không biết người họ còn có lai lịch cao tới cỡ nào.

So với bọn họ thì đạo hạnh của Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên chỉ như một tiểu hải tử hoặc cũng có thể coi như là một con kiến mà thôi, ý niệm rời đi lại một lần nữa bị đã kích trầm trọng.

”Chúng ta đi lên rồi nói sau! Ký đến chi, tắc an chi!” Ảnh Nhiên cúi đầu than thở nói.

”Ân!” Tuyết Ưng lúc này cũng không thể nói lời an ủi.

Hai người hóa nguyên hình bay lên đỉnh núi đã thấy Mĩ đi chờ bọn họ lâu rồi, cũng không chê bọn họ chậm mà chỉ vào rừng trúc màu đen, mơ hồ nhìn thấy tường trắng ngói xanh “nơi đó chính là Mộng cư, xuyên qua rừng trúc đen này là tới, ta sẽ ở đây chờ, các ngươi vào trong xem đi, nếu vừa lòng thì từ nay cứ ở lại đây, nếu không thì ta đưa các ngươi đến nơi khác nhìn xem”

”Không cần, cảm ơn Mĩ đi, chúng ta liền ở nơi này, chúng ta thích cảm giác bay lượn, ở dưới chân núi lại không quen. Nơi này tốt lắm, thực yên tĩnh, sẽ không cần thay đổi”

Tuyết Ưng lập tức lên tiếng, dù sao bọn họ cũng không định ở đây cả đời nên ở đâu cũng không sao, hơn nữa nơi này chung quanh không có ai khác, là một nơi rất yên tĩnh, không giống như trong thành lúc nào cũng bị cả đám người vây quanh hỏi đông hỏi tây, hẳn sợ nếu không sớm rời khỏi thì không chịu nổi nữa.

Ảnh Nhiên cũng gật đầu phụ họa “cảm ơn Mĩ đi, chúng ta thích yên tĩnh”

”Vậy được rồi, một khi đã như vậy, ta trở về, nhưng một khi đã quyết định rồi thì không thể đổi, các ngươi hiểu chứ?” Mĩ đi tựa hồ như không tán thành quyết định của bọn họ nhưng vẫn tôn trọng ý kiến.

Hai người đồng loạt gật đầu, “Chúng ta hiểu rõ rồi!”

”Vậy các ngươi mau vào đi, ta cũng phải mau chóng xuống núi, lát nữa trời sẽ tối, khi đó không nên ra ngoài, hôm qua các ngươi chắc cũng đã biết”, ngẫm nghĩ một hồi, Mĩ đi lại bổ sung “ngàn vạn lần không được ra ngoài khi trời tối, bị thiên lôi đánh trúng sẽ toi mạng đó”

”Đa tạ Mĩ đi, chúng ta đã biết!” Hai người lại gật đầu.

”Ta đi đây!”

Xác nhận không có gì dặn dò bọn họ nữa, Mĩ đi lại lần nữa hóa thành tử điện biến mất, Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên lúc này mới thả lỏng tinh thần, nhìn mảnh rừng trúc tối đen, cảm thấy tương lai thật mịt mờ.

”Tuyết ưng đại nhân, nếu chúng ta cả đời đều không thể ra ngoài thì nên làm thế nào bây giờ?” Ảnh Nhiên lo lắng hỏi

“Chúng ta liền kết thành vợ chồng, vĩnh viễn sống ở đây” Tuyết Ưng đáp.

”Tuyết ưng đại nhân, hiện tại không phải thời điểm để nói giờ” Ảnh Nhiên dẫu miệng, có chút bất mãn

“Ta nói thật” Tuyết Ưng vẻ mặt tràn đầy nghiêm túc, ánh mắt sáng ngời nhìn nàng.

Ảnh Nhiên đỏ mặt, vội nói “Tuyết Ưng đại nhân, ta đi vào trước để thu xếp phòng ở”

Tuyết Ưng nhìn nàng bối rối đột nhiên ở nụ cười, cùng nàng trải qua cuộc sống dường như là một chuyện không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: ĐÊM THỨ NHẤT XẤU HỔ

Chậm rãi đứng dậy, thong thả đi xuyên qua rừng trúc đen có chút tiêu điều, đứng trước cửa nơi sau này sẽ là nhà của bọn họ lại thấy Ảnh Nhiên đang ngơ ngác đứng trong cánh cửa, bộ dáng kinh ngạc như là nhìn thấy gì đó gây ngạc nhiên.

”Ảnh Nhiên, ngươi đứng ở cửa làm cái gì?” Tuyết Ưng ngạc nhiên hỏi.

Ảnh Nhiên quay người lại, thấy hắn đi tới vội đưa hai tay ngăn cản “Tuyết Ưng đại nhân, ngươi đi nơi khác một chút, đừng tiến vào, trong phòng rất bẩn, chờ Ảnh Nhiên thu thập xong thì người hãy vào nghỉ ngơi”

“Thật sự rất bẩn? ta giúp ngươi cùng thu xếp đi. Ngươi là nữ tử, mấy ngày nay cũng chịu không ít khổ rồi, cùng nhau dọn dẹp sẽ nhanh hơn nhiều lắm, phòng này chắc mấy ngàn năm nay không có ai ở cho nên bẩn là chuyện khó tránh”. Tuyết Ưng thấy mặt nàng ửng đỏ thì lo lắng thân thể nàng có gì không ổn, có lẽ là bị sốt cao.

Nghĩ thế, Tuyết Ưng càng bước tới nhanh hơn, Ảnh Nhiên lập tức nhảy ra ngoài cánh cửa, ngăn hắn lại “không cần, Tuyết Ưng đại nhân vẫn nên đi dạo chung quanh một vòng đi, Ảnh Nhiên là tộc viên của người, chiếu cố cuộc sống hàng ngày của người là việc của Ảnh Nhiên, Tuyết Ưng đại nhân không cần vào”

” Ờ? Trong phòng có cái gì kỳ quái, Tuyết Ưng lúc này cũng cảm giác được Ảnh Nhiên cố ý không cho hắn đi vào, dường như trong phòng có thứ gì đó không muốn cho hắn xem, nên nương nấy hồi ngược lại.

” Không có a, chỉ là quét dọn thì khó tránh khỏi việc bụi bay đầy trời, không muốn làm bẩn xiêm y của Tuyết Ưng đại nhân, người cứ đi dạo một vòng trong rừng được không?”. Ảnh Nhiên dùng sức lắc đầu, nhưng ánh mắt né tránh, rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi, làm cho Tuyết Ưng càng thêm tò mò, muốn biết thực ra trong phòng có thứ gì mà Ảnh Nhiên nhất định không muốn hắn nhìn thấy.

Về mặt liên hệ sự khó xử “ Ảnh Nhiên, ta biết ngươi tôn kính thân phận của ta, nhưng ở nơi này thì chúng ta là bạn, ngươi còn là vị hôn thê của ta, đương nhiên phải giúp ngươi chia sẻ công việc trong nhà, đúng không? ngươi cứ gọi ta là Tuyết Ưng đại nhân, ta cũng tùy ngươi nhưng nếu ở trước mặt người khác mà vẫn gọi ta như thế thì không sợ người khác thắc mắc sao?”

Ảnh Nhiên ngơ ngác gật đầu, vẻ mặt chờ mong hắn nói tiếp.

“ Cho nên chúng ta cần phải phối hợp cho ăn ý, cho dù sau này ngươi không muốn gả làm thê tử của ta thì trước mắt cũng nên giả bộ cho giống, ngươi nói phải không?”. Tuyết Ưng thấy nàng khó có được bộ dáng ngơ ngác, cảm giác rất đáng yêu, trong lòng muốn cười nhưng ngoài mặt vẫn duy trì sự nghiêm trang.

Ảnh Nhiên lại là gật đầu, trong mắt vẫn là dấu chấm hỏi, không biết hắn rốt cuộc muốn nói chính là cái gì!

” Ngươi đều đồng ý, vậy từ hôm nay trở đi, ta muốn cùng ngươi làm tất cả mọi chuyện, tỷ như chuyện dọn dẹp nhà cửa, đi chọn mua đồ dùng... Ngươi đồng ý không?”. Tuyết Ưng lúc này mới đề cập tới vấn đề chính.

Ảnh Nhiên nghĩ nghĩ, tuy rằng cảm thấy có chỗ không thích hợp nhưng nhất thời không tìm được lý do để phản bác đề nghị của Tuyết Ưng, cho nên cũng đành gật đầu “ nhưng mà ngươi là Ưng vương đại nhân a”

“ Không ai quy định Ưng vương thì không thể làm việc nhà”

Ảnh Nhiên lại gật đầu, ngẫm nghĩ một lúc mới thỏa hiệp “ nếu Tuyết Ưng đại nhân kiên trì cùng Ảnh Nhiên làm việc, Ảnh Nhiên đương nhiên không thể ngăn cản người nhưng nếu lúc nào đại nhân không muốn làm thì cứ nghỉ ngơi, một mình Ảnh Nhiên làm là được, vậy có được không?”

Tuyết Ưng lập tức gật đầu, “ được, bây giờ chúng ta vào thôi, dọn dẹp sớm thì cũng có thể được nghỉ ngơi sớm, hai ngày nay tinh thần thật căng thẳng, chưa được nghỉ ngơi, hôm nay phải hảo hảo nghỉ ngơi một chút”

” Chờ-, chờ một chút! Tuyết Ưng đại nhân, ngài không thể vào!” những lời này của Tuyết Ưng như làm Ảnh Nhiên thức tỉnh, lập tức nhảy dựng lên, giang hai tay chặn hắn lại.

“ Ảnh Nhiên, không phải đã thỏa thuận rồi sao? Ta với ngươi cùng dọn dẹp”. Tuyết Ưng nhíu mày, càng muốn biết rốt cuộc trong phòng có cái gì, nếu không phải vì không muốn phá hư cảm tình khi ở chung thì với tính cách của hắn, hắn đã sớm nhảy vọt vào trong mà nhìn rồi.

” Hôm nay không được, từ ngày mai sẽ bắt đầu theo ý người, hôm nay thực sự không thể, để một mình Ảnh Nhiên tự thu thập đi. Tuyết Ưng đại nhân cứ ở bên ngoài đi dạo một vòng đi”. Ảnh Nhiên kiên trì, khuôn mặt đỏ bừng nhưng cương quyết không nhượng bộ.

Tuyết Ưng gật đầu, tỏ vẻ ra hắn thực nguyên ý phối hợp với vẻ mặt của nàng, uể oải nói “ Ảnh Nhiên, ta thực muốn nghe lời ngươi đi dạo trong rừng nhưng ngươi không thấy trời sắp tối rồi sao? Chỉ lát nữa thôi thì bầu trời sẽ tối đen hoàn toàn, ngươi sẽ không vì muốn ta vào nhà bị bắn quần áo mà để ta ở ngoài bị sét đánh chết chứ?”

Ảnh Nhiên ngẩng đầu nhìn thấy bầu trời đúng là bắt đầu tối đen, sắc mặt đại biến, dậm chân nói “ Tuyết Ưng đại nhân, đều do ngươi không tốt, cứ đứng đây nói chuyện làm cho Ảnh Nhiên không kịp quét dọn. Muốn vào thì cũng được nhưng ngươi phải đáp ứng với Ảnh Nhiên, trước khi ta chưa thu dọn xong thì không được mở mắt nhìn”

“ Ảnh Nhiên, rốt cuộc ở trong phòng có thứ gì ta không thể nhìn thấy? ngươi không cần phòng bị ta như thế”. Tuyết Ưng cuối cùng nhịn không được mà vạch trần nàng.

” Tuyết Ưng đại nhân, tóm lại, ngài phải đáp ứng ta trước bằng không hôm nay Ảnh Nhiên sẽ ra ngoài mặc cho bị sét đánh chết cũng không đi vào phòng” Ảnh Nhiên cắn môi dưới, bất cứ giá nào cũng không chịu lùi bước.

Tuyết Ưng ngẩn ra, không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, làm cho hắn dù tò mò muốn chết nhưng không thể không gật đầu “ được, ta không nhìn là được rồi, vậy bây giờ có thể đi vào được chưa? Trời đã tối hơn phân nửa rồi”

” Ngài nhắm mắt lại trước!”

Tuyết Ưng mặc dù không cam lòng nhưng vẫn thuận theo Ảnh Nhiên mà nhắm mắt lại, sau đó không bao lâu liền cảm giác có một bàn tay ấm áp, non nặn nắm lấy tay của hắn, cảm giác không cam lòng của Tuyết Ưng cũng giảm đi, nếu nàng kiên quyết không muốn cho hắn nhìn thấy thì chắc vật đó sẽ làm nàng xấu hổ, vậy thì hắn sẽ không nhìn.

” Tuyết Ưng đại nhân, cẩn thận cánh cửa!” Ảnh Nhiên nhẹ nhàng ôn nhu nói vào tai hắn

Tuyết Ưng lập tức nhắc chân, bước vào, sau đó lại bị nắm đi thêm hai bước rồi dừng lại.

Bàn tay nàng rời khỏi tay hắn “Tuyệt Ưng đại nhân, người đứng yên đây, không được cử động. Ảnh Nhiên đi đóng cửa”

“Được” Tuyệt Ưng rất muốn lên mở mắt ra nhìn thử một cái nhưng vẫn có kiềm chế, hẳn trước giờ luôn là người giữ chữ tín, tuy rằng hẳn rất tò mò muốn biết rốt cuộc trong phòng có cái gì làm cho Ảnh Nhiên phòng bị đến vậy.

Khi cửa vừa đóng lại thì bầu trời cũng bắt đầu chuyển động, có lẽ vì trên đỉnh núi, gần với bầu trời hơn nên tiếng sấm nghe càng dọa người hơn, tựa hồ như đang nổ ầm ầm trên đầu bọn họ, lại giống như có thể tùy thời đánh tan bọn họ. Ảnh Nhiên cũng đột ngột đến bên cạnh Tuyệt Ưng, bàn tay nắm lấy tay hắn trở nên lạnh lẽo.

“Ảnh Nhiên, người sợ sấm sét?” Tuyệt Ưng cảm giác được Ảnh Nhiên cứng ngắc.

Ảnh Nhiên không hé răng, nhưng ngón tay run rẩy đã tiết lộ sự sợ hãi của nàng, Tuyệt Ưng lập tức quyết định thật nhanh, ôm nàng vào lòng “không phải sấm có ta ở đây”

“Không, không cần mở to mắt nhìn trong phòng” dù sợ nhưng Ảnh Nhiên vẫn không quên nhắc nhở Tuyệt Ưng.

Tuyệt Ưng cảm thán mà nhận mệnh “được, ta cam đoan, ta không nhìn”

“Cảm ơn người!”

Nàng cúi đầu nói, lại cúi đầu nép vào ngực hắn, dường như vòng ôm của hắn làm cho nàng an tâm rất nhiều, Tuyệt Ưng dù không cam lòng nhưng thấy nàng như thế thì tất cả cũng hóa thành nhu tình.

Tiếng sấm vẫn không ngừng, bên trong phòng hai người lặng lẽ ôm nhau, cảm thụ sự yên lặng trước giờ chưa từng có.

Không biết qua bao lâu, khi Tuyệt Ưng nghĩ sẽ kéo dài vĩnh viễn thì chợt nghe âm thanh ôn nhu trong lòng vang lên “Tuyệt Ưng đại nhân, ta...”

“Sau này, người có thể không cần gọi ta là Tuyệt Ưng đại nhân, cứ gọi ta là Tuyệt Ưng đi”. Cảm giác tốt đẹp vì một tiếng Tuyệt Ưng đại nhân của nàng mà bị đánh mất sạch sẽ, trong lòng Tuyệt Ưng cảm giác không vui.

“Tuyệt, tuyệt Ưng!” Ảnh Nhiên tựa hồ cũng cảm giác được Tuyệt Ưng thất vọng cùng cô đơn, ngơ vờ vô căn cứ một hồi rồi cục vẫn là áp a áp ứng kêu tên của hắn.

“Àn!” Tuyệt Ưng cao hứng lên tiếng, nắm tay nàng lắc mạnh, thì ra thân thể của nữ nhân lại mềm mại như vậy, giống như trẻ con, trước đây ôm tiểu ác ma Bắc Dao Mặc Mặc cũng có cảm giác mềm như vậy, thơm như vậy nhưng vẫn khác với cảm giác ôm Ảnh Nhiên, Tuyệt Ưng đang cố gắng so sánh xem nữ nhân và đứa nhỏ khác nhau chỗ nào.

“Tuyệt Ưng, người buông chút, ta muốn dọn dẹp trong phòng”. Ảnh Nhiên tuy vẫn còn sợ hãi tiếng sấm nhưng biết nó sẽ không đánh tan nóc nhà của nàng nên lá gan cũng lớn hơn, hơn nữa trong phòng còn có thứ không thể để Tuyệt Ưng đại nhân nhìn thấy, nếu không mau chóng xử lý thì đến sáng mai hẳn nhất định sẽ nhìn thấy, khi đó thì làm sao có thể đối mặt?

Nàng không có khả năng bắt Tuyệt Ưng đại nhân vĩnh viễn không được mở mắt nhìn trong phòng, hiện tại nàng mới hiểu vì sao Mộng cư chỉ dành cho các cặp vợ chồng, vì sao phải để cho bọn họ tiến vào trước xem thử có hài lòng hay không, tiếc rằng hiểu ra thì đã quá muộn.

Cũng may Ưng vương đại nhân cuối cùng không nhìn thấy, may mà cũng còn kịp, Ảnh Nhiên vừa đỏ mặt xấu hổ, vừa rời khỏi ngực của Tuyệt Ưng, cũng may hắn vẫn đang nhắm mắt, trong phòng lại tối đen nên không ai nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của nàng.

Tuyệt Ưng mặc dù có chút không cam lòng cảm giác vắng vẻ nhưng vẫn buông nàng ra, cảm giác linh lực của nàng đang bay qua bay lại trong phòng, không cần nghĩ cũng biết nàng đang dùng pháp thuật để làm chuyện gọi là sửa sang và quét dọn.

Một hồi lâu vẫn thấy Ảnh Nhiên không dừng lại, linh lực gia tăng ngày càng nhiều, nhìn không được liền hỏi “Ảnh Nhiên, người dừng lại cho ta, trong phòng bản đến thế sao? Linh lực của người cũng đủ quét dọn sạch sẽ nửa đỉnh núi này rồi”

“Chết tiệt! Vì cái gì mà không thể dọn sạch được chứ?” Ảnh Nhiên thấp giọng nguyên rủa, âm thanh ảo não lại không cam lòng, lại gia tăng linh lực, hoàn toàn không để ý tới lời của Tuyệt Ưng.

“Ảnh Nhiên, rốt cuộc là chuyện gì? Nếu người không dừng lại ta sẽ mở mắt ra, người cứ tiếp tục như vậy thì căn phòng này sẽ bị linh lực của người phá vỡ”. Tuyệt Ưng thấy nàng không có ý dừng tay liền đưa ra tối hậu thư.

“Không được mở mắt” Ảnh Nhiên quát to một tiếng rồi dừng tay lại, ngồi trên mặt đất thở hổn hển, không biết do đặc thù của Hư Vô Giới hay không mà mỗi khi dùng pháp lực, Ảnh Nhiên lại cảm thấy mệt mỏi không thôi, chỉ là muốn thu dọn một ít đồ vật trong phòng thôi mà như trải qua một cuộc đại chiến không bằng.

“Được, ta không mở” Tuyệt Ưng bất đắc dĩ nói rồi theo cảm giác mà bước đến bên cạnh nàng, vừa muốn ngồi xuống thì đột nhiên đất rung núi chuyển, căn phòng lay động kịch liệt, Tuyệt Ưng vì không phòng bị mà té ngã.

Hắn đang nhắm mắt nên đương nhiên không biết có chuyện gì, mà Ảnh Nhiên thì thấy rõ ràng, nếu cứ như vậy thì sợ là bị đánh đến vỡ đầu đi, lập tức

đứng dậy đi. Tuyết Ưng đứng lên đưa về chỗ cũ, nhưng “bùm” một tiếng hai người lại rơi xuống mặt đất, Tuyết Ưng phát ra tiếng kêu rên.

Ảnh Nhiên vừa nghe liền quan tâm hỏi “ngươi thế nào, bị đau sao?”

Cảm xúc mềm mại, ấm áp dạt chặt vào ngực hắn, cùng với lời nói thì nhiệt khí cũng phun vào mặt hắn, hai cánh tay mềm mại đang vuốt ve đầu của hắn, tựa hồ như muốn kiểm tra xem hắn có bị thương chỗ nào không. Ảnh Nhiên hoàn toàn không phát hiện ra tư thế của bọn họ lúc này mờ ám tới mức nào, còn Tuyết Ưng chưa từng gần qua nữ sắc thì lúc này cảm giác được trong cơ thể có một cỗ xúc động xa lạ và cảm giác ấm nóng, hắn xấu hổ nghĩ muốn di động một chút, không muốn dọa đến nàng.

“Ảnh Nhiên, ta không sao!” Tuyết Ưng cúi đầu cố bình ổn hô hấp để tránh bị Ảnh Nhiên phát hiện sự bất thường.

“Ta đỡ ngươi đứng lên”, nghe hắn bình tĩnh trả lời, Ảnh Nhiên lúc này mới yên tâm hơn, chấn động cũng đã ngưng, lúc này nàng mới phát hiện tư thế của nàng và hắn quá mức thân mật, vội vàng đứng dậy “thực xin lỗi, Tuyết Ưng đại nhân, ta không cố ý”

“Không có việc gì! Nhưng mà Ảnh Nhiên, ngươi còn muốn ta nhắm mắt bao lâu nữa? nếu lát nữa lại có chấn động, ngươi cũng không thể tiếp tục che chắn cho ta, mặc kệ là trong phòng có cái gì, ta cam đoan sau khi nhìn thấy sẽ không có biểu tình gì, được không?”

Tuyết Ưng thở dài một hơi, có chút dỗi dành Ảnh Nhiên.

Ảnh Nhiên trầm mặc cúi đầu, pháp lực của nàng căn bản không thể di dời cái gì đó trong phòng cũng không có biện pháp làm cho chúng biến mất, thậm chí là biến thành vật khác cũng không thể, mà nàng cũng không thể bắt Ưng vương đại nhân vĩnh viễn nhắm mắt. Thôi được, nhìn thì nhìn đi, ai biết bọn họ lừa gạt, nói nàng và Ưng vương là hôn phu hôn thê làm chi.

“Ngươi mở mắt nhìn đi” Ảnh Nhiên xấu hổ, cúi đầu vào đầu gối.

Tuyết Ưng đang nôn nóng muốn biết trong phòng rốt cuộc có cái gì làm cho Ảnh Nhiên khản trương như vậy, nên vừa được phép của nàng liền mở to mắt, lập tức nhìn rõ mọi thứ trong phòng mà vừa nhìn thấy thì cũng nghẹn họng trân trối, dở khóc dở cười.

Khó trách Ảnh Nhiên tình nguyện bị sét đánh cũng không muốn để hắn nhìn thấy.

Thì ra trong phòng có rất nhiều tượng điêu khắc, miêu tả các tư thế hoan ái của nam và nữ, mà điều đáng nói là khuôn mặt của những bức tượng này lại là của hắn và Ảnh Nhiên, biểu tình sống động, trung thực, hoặc sung sướng, hoặc thống khổ, cầu xin hay là dục tiên dục tử... làm cho người ta nhìn thấy đều cảm thấy thẹn thùng, các mạch máu trong cơ thể cũng trương lên, cả người nóng rực, làm cho Tuyết Ưng vốn đã có xao động giờ lại nhin không được mà nhiệt huyết bùng bùng.

Nếu hắn không chắc chắn đây là lần đầu tiên hắn và Ảnh Nhiên ở cùng một gian phòng thì khi nhìn thấy những bức tượng này hắn cũng sẽ nghĩ hắn và nàng đã phát sinh quan hệ nhiều lần, khó trách Ảnh Nhiên đỏ mặt như vậy, có lẽ bây giờ hắn cũng không khác gì nàng.

Không lẽ ở Hư Vô Giới, trong phòng mỗi cặp vợ chồng đều có bài trí kinh hi như vậy sao? Đây cũng là nguyên nhân Mi di nói nàng không thể vào sao? Dù sao cũng không có ai thích nơi riêng tư của mình bị người khác nhìn thấy.

Nói như vậy thì những biến hóa trong phòng này xảy ra sau khi một bài màu xám trong Tủ điện rơi xuống, Mi di đã nói bọn họ nên vào trước xem thử có thích nơi này không, đáng tiếc lúc đó bọn họ đều muốn nàng nhanh chóng rời đi nên lúc này mới lâm vào tình trạng xấu hổ như vậy.

Nghĩ đến sau này mỗi ngày đều trải qua ở đây, cả người Tuyết Ưng lại nóng bừng, đừng nói hắn là nam nhân mà cho dù không phải thì mỗi ngày đối diện với tình cảnh kích thích chân thực như vậy cũng sẽ không chịu nổi.

Hiện tại hắn cảm thấy hối hận vì đã mở mắt, quả nhiên tò mò có thể hại chết người, cho dù bây giờ hắn có nhắm mắt lại thì hình ảnh những bức tượng kia cũng sẽ hiện rõ trong đầu, toàn là hình ảnh thân thể hắn và Ảnh Nhiên quấn quýt giao triền, hình ảnh chân thực và sống động.

Không khí im lặng đến đáng sợ, cả hai đều cố gắng bình ổn hô hấp của mình, không biết nên nói gì.

Cả hai đều mong trời mau sáng để có thể rời khỏi nơi này mà tìm cách khác.

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: ĐÁNG THƯƠNG KHÔNG AI YÊU

Nhưng rất nhanh bọn họ lại phát hiện nếu cứ trầm mặc sẽ làm cho không khí khản trương hơn, may mắn là tiếng sấm bên ngoài rất lớn đã giúp bọn họ che giấu được nhịp tim đang đập mạnh.

“Ảnh Nhiên, ngày mai chúng ta vào thành nhìn xem có bán vải không, mua về che đây những cái này lại đi” Yết hầu khô nóng làm cho Tuyết Ưng nuốt nước miếng cũng khó khăn, thanh âm có chút khàn khàn.

”Hào!” Ảnh Nhiên cũng xấu hổ vô cùng, cảnh tượng mặt thiết và thẹn thùng như vậy lại để cho Ưng vương đại nhân nhìn thấy, nàng cảm thấy không có mặt mũi để nhìn ai, tuy rằng thân thể của Ưng vương đại nhân cũng bị nàng nhìn thấu nhưng nàng vẫn xấu hổ đến mức không thể ngẩng đầu nhìn hắn.

“Sau này, ban ngày chúng ta nên tận lực ra ngoài hoạt động đi, buổi tối thì không có biện pháp, hay là dùng vải làm thành hai cái lều, người biết làm lều không? trong gian phòng này hình như không thể triển khai pháp lực được”

Tuyết Ưng lúc này cũng vụng trộm dùng pháp lực với ý đồ đem mấy bức tường kia dời đi nhưng vẫn không được cho nên mới kết luận ở trong phòng hoặc là buổi tối tại Hư Vô Giới thì không thể sử dụng pháp lực.

“Ta không biết, nhưng ta sẽ học” Ảnh Nhiên cúi đầu đáp, cũng không thể không làm a, nghĩ tới trong phòng chỉ có duy nhất một cái giường ngủ màu đỏ thật lớn kia, sau đó chỉ cần tùy tiện ngược mắt nhìn thì có thể nhìn thấy những hình ảnh dâm mĩ kia, cứ như vậy thì sao có thể chịu được.

Hai người quay lưng lại nói chuyện với nhau, một hồi cũng không biết nói gì nữa, lại lâm vào trầm mặc.

Chật vật, vất vả, nhần nại thật lâu, cuối cùng tiếng sấm cũng ngưng, trong phòng đột nhiên sáng lên.

Mà thực ra những gì nhìn thấy bây giờ còn kích thích hơn nhiều, làm cho Tuyết Ưng hiểu được những gì hắn nhìn thấy tối qua còn chưa đủ rung động, chưa có lúc nào hắn lại hận mình có thị lực tốt như bây giờ, làm cho hắn dù muốn giả bộ không nhìn thấy cũng không được.

Pho tượng bạch ngọc điêu khắc Ảnh Nhiên đập vào mắt, phía trên ngực có một nốt ruồi đen nho nhỏ cũng làm hắn nhìn thấy rõ ràng, làm cho hắn không nhìn được mà nghĩ muốn nhìn xem trên người của Ảnh Nhiên, ngay tại bộ phận mề người kia có đúng là có một nốt ruồi đen hay không, nhưng rất nhanh Tuyết Ưng đã dùng sức thu hồi suy nghĩ, lập tức nhảy dựng lên rồi rất nhanh mở cửa, xông thẳng ra ngoài.

Ảnh Nhiên thấy hắn bỏ chạy, cuối cùng cũng thả lỏng được một chút nhưng không dám ngẩng đầu nhìn bức tượng điêu khắc nàng và Tuyết Ưng, cúi đầu đi nhanh ra ngoài. Thực sự xấu hổ muốn chết, những đêm kế tiếp phải làm thế nào để vượt qua a.

Nhớ tới bức tượng điêu khắc thân hình kiện mỹ cường tráng của Tuyết Ưng ở trong phòng, mặt nàng lại đỏ bừng và nóng lên, ra sức trách cứ bản thân, không nên có ý nghĩ không an phận, Ưng vương đại nhân nói muốn lấy nàng chẳng qua chỉ là kế sách tạm thời, chỉ là một câu đùa vui thuận miệng, làm sao có thể là thật. Nàng không phải là người của Tuyết Ưng tộc, cũng không có điểm nào để xứng với thân phận cao quý của Ưng vương đại nhân.

Những bức tượng điêu khắc trong gian phòng được tạo thành là vì mọi người bị bọn họ lừa gạt là một đôi phu thê, nếu hôm nay người cùng Ưng vương đại nhân lưu lạc nơi này không phải là nàng mà là nữ nhân khác, thậm chí là Tuyết Kiều, chỉ cần Ưng vương đại nhân cũng nói bọn họ là hôn thê hôn phu thì chắc chắn trong phòng sẽ là bức tượng điêu khắc của hắn và nữ nhân khác, không nhất thiết là nàng, cho nên nàng cũng không phải là duy nhất.

Suy nghĩ thấu, giải thích cặn kẽ xong nhưng không biết vì sao trong lòng Ảnh Nhiên lại thấy buồn rầu, tưởng tượng đến thân thể ấm áp kia lại ôm một nữ nhân khác, lòng của nàng lại cảm thấy chua xót, thậm chí còn có cảm giác muốn nôn mửa.

Tâm phiền ý loạn, Ảnh Nhiên chạy vào rừng trúc, ngồi xuống.

Còn Tuyết Ưng không biết đã chạy đến chỗ nào.

Như vậy cũng tốt, chắc là Ưng vương đại nhân cũng xấu hổ vô cùng, bây giờ liếc nhìn nàng một cái cũng không nguyện ý, ngẩng lại cũng đúng, luận dung mạo, màu lông...nàng đều không thể lọt vào mắt của Tuyết Ưng đại nhân mà trong thiên địa thì yêu tinh xinh đẹp hơn nàng nhiều không kể xiết, nếu nàng có dung mạo bằng một nửa Bảo Bảo tiểu chủ thì còn tự tin được một chút, đáng tiếc dù có đẹp thế nào thì đó cũng không phải là dung mạo của nàng, mà bản thân của nàng chỉ là một nữ nhân thanh tú mà thôi.

Chậm rãi đứng dậy, đi ra khỏi rừng trúc, hối hận cũng không làm được gì, chỉ cần một ngày chưa rời khỏi thì nàng và Ưng vương đại nhân phải sống ở đây, so với ngồi đây hối tiếc thì chi bằng nhanh chân xuống núi mua ít vải vóc, vật dụng...ban ngày bọn họ có thể thoải mái ở bên ngoài hoạt động nhưng đến đêm thì bọn họ lại không thể thi triển pháp lực, trừ bỏ ở lại trong phòng thì còn làm được gì nữa đâu.

Bên ngoài rừng, Tuyết Ưng đang ngồi yên lặng trên một tảng đá lớn, vron người đón gió lạnh, mái tóc bạc tung bay tán loạn, bóng lưng lộ vẻ cô tịch làm cho Ảnh Nhiên cảm thấy đau xót, nỗi đau lan dần từ tâm cho đến cả cơ thể.

Tựa hồ như cảm nhận được sự tồn tại của nàng, hắn liền xoay người lại, mỉm cười đứng lên “ Ảnh Nhiên, chúng ta xuống núi mua vật dụng đi”

” Chúng ta?” Nhìn hắn lại hỏi phục về tươi cười, tựa hồ như bóng dáng cô tịch lúc trước chỉ là ảo giác của nàng, Ảnh Nhiên cúi đầu hỏi lại.

” Đúng vậy, chúng ta a, bằng không người tính đi một mình sao? Căn phòng này cũng không nhỏ, cần nhiều vải, một mình người không thể mang nổi hơn nữa không phải hôm qua đã đáp ứng sau này chúng ta sẽ cùng nhau làm việc rồi sao?” Tuyết Ưng cố không để nàng thấy không được tự nhiên, tuy rằng không muốn để nàng đi một mình rồi lại suy nghĩ miên man nên mới muốn đi cùng nhưng lại không nói ra.

Ảnh Nhiên sau khi nghe hắn giải thích thì trong mắt chợt lóe lên sự ảm đạm, thì ra là sợ nàng nghĩ lung tung nên mới đi cùng chứ không phải xuất phát từ ý muốn thực sự của hắn, miễn cưỡng nở nụ cười “ vậy Tuyết Ưng đại nhân, chúng ta cùng nhau đi thôi”

Lại lần nữa hóa thân thành ung, ngày hôm qua bọn họ hận vì có quá nhiều người vây quanh, phá vỡ sự yên tĩnh của bọn họ nhưng trải qua tối qua thì bọn họ lại thấy có mấy người đó lái nhái bên tai còn tốt hơn là tình cảnh hiện tại, hai người bọn họ xấu hổ ở chung với nhau.

Trước kia, Ảnh Nhiên rất bài xích việc hóa thân thành ung trước mặt người khác, bởi vì không cần người ta nói, chính nàng cũng biết mình không phải là tộc nhân của Tuyệt Ứng tộc nhưng lúc này nàng mới thấy hóa thành ung thật tốt, nàng có thể tự tại hơn, dù sao hình ung của nàng và Ứng vương đại nhân cũng không bị điêu khắc thành những bức tượng trần trụi kia.

Nhưng đường xuống núi không dài, chớp mắt thì Mộng thành phồn hoa, náo nhiệt đã ở trước mặt, hai người lại phải hóa thân thành hình người, đứng trên mặt đất.

”Vợ chồng son rồi giường a? Như thế nào hai người đều không có tỉnh thần, đêm qua ngủ không ngon sao?”

Tuyệt Ứng nhận ra người vừa lên tiếng chính là phụ nhân trung niên hôm qua đã hỏi hán đầu tiên, nhất thời không biết trả lời thế nào nên chỉ có thể đáp qua loa “chắc do thay đổi chỗ ở cho nên có chút không thích ứng”

”Điều này cũng đúng, bất quá không sao, thời gian lâu dần sẽ quen thôi, ta cũng ngủ không ngon, nhưng khác với các người, ta vì hưng phấn nên mới không ngủ được, cao hứng vì mình thực may mắn mới đến được nơi đây, cảm giác đó kéo dài rất lâu, ngấm lại cứ như việc mới vừa hôm qua, thật muốn tính lại thì chuyện đó cũng đã rất, rất lâu rồi”

Phụ nhân trung niên kia dường như rất hoài niệm quá khứ, mà khi nhớ lại thì bộ dáng vẫn rất sung sướng, sau đó lập tức bật cười thành tiếng “ai nha, lão thân ta lại nói linh tinh gì với các người rồi, đứng rồi, vợ chồng son các người vào thành là cần mua cái gì?”

”Đúng vậy, làm phiền tiền bối, xin hỏi cửa hàng bán vải ở chỗ nào?” Tuyệt Ứng gật đầu, Ảnh Nhiên vẫn cúi đầu đứng bên cạnh hán, không lên tiếng.

”Vải vóc?” phụ nhân trung niên lặp lại, còn nhìn bọn họ đánh giá, dường như hiểu ra gì đó mà cười trộm một cái “thì ra là thiếu niên lang biết quan tâm, yêu thương thế tử, nha đầu người thật có phúc, lão già nhà ta nhiều năm rồi cũng chưa từng đưa ta đi sắm quần áo đâu. Được rồi, các người cứ gọi ta là Thực đi được rồi, đi, ta đưa các người đi”

”Thực, thực đi, không cần làm phiền người, người chỉ cho chúng ta cửa hàng bán vải ở đâu là được, chúng ta tự đi đến đó” Tuyệt Ứng vội vàng cự tuyệt sự nhiệt tình của nàng

“Vây cũng được, dù sao thành này lớn như vậy, các người cũng không đến nỗi bị lạc đường, cứ đi thẳng về phía trước đến ngã rẽ thứ năm thì quẹo trái, sau đó đi đến tòa lầu thứ ba thì lại quẹo trái, tiếp tục đi thêm hai con phố nữa, quẹo phải đến cửa hàng thứ bảy thì đó chính là cửa hàng vải, nơi đó mặt hàng gì cũng có” Thực đi không chần chờ liền chỉ đường cho bọn họ.

Tuyệt Ứng và Ảnh Nhiên vừa ghi nhớ vừa cảm tạ nàng “Cảm ơn Thực đi”

”Không cần cảm tạ, các người mau đi đi, từ lão nhân kia rất cổ quái, nhiều hàng như vậy nhưng một ngày chỉ bán cho năm người, người thứ sáu muốn mua thì hôm sau đến xếp hàng” Thực đi như nhớ ra chuyện gì quan trọng, liền xua tay kêu họ đi mau.

Tuyệt Ứng và Ảnh Nhiên không biết từ lão nhân mà nàng nói là dạng người gì nhưng cũng hiểu nếu đi chậm thì sẽ không mua được vải, cho nên không dám chần chờ, lập tức rời đi.

Đội khi bọn họ không thấy tăm hơi, Thực đi như nhớ ra gì đó mà lầm bầm “ai nha, quên nói cho bọn họ biết giữa các đường lớn có rất nhiều đường nhỏ đan xen, nhưng dù sao mặt mày bọn họ nhìn cũng sáng láng, thông minh, hẳn là sẽ biết nên đi đường lớn mà không đi đường nhỏ”

Lầm bầm một hồi, Thực đi cũng không tính đuổi theo để cứu chữa thiếu sót của nàng mà rời đi chỗ khác.

Mà Tuyệt Ứng và Ảnh Nhiên lại không có thông minh như nàng nghĩ, nên đâu biết phải đi đường lớn mà bỏ qua đường nhỏ.

Kết quả là đến khi bọn họ đến ngã rẽ thứ năm rồi quẹo phải thì bọn họ đã cách xa cửa hàng vải mà bọn họ muốn đến cả vạn dặm, cho đến khi họ đến được cửa hàng thứ bảy như lời Thực đi thì mới nghẹn họng trân trối mà phát hiện nơi họ đến không phải là cửa hàng vải mà là cửa hàng bán đồ chơi trẻ em.

Hai người há hốc mồm, ngơ ngác đứng trước cửa, cùng nhìn nhau.

“Ảnh Nhiên, là ta lầm đường sao?” Tuyệt Ứng hoài nghi hỏi

Ảnh Nhiên lắc đầu “không có sai, chúng ta đã đi đúng đường Thực đi nói nhưng vì sao lại là cửa hàng đồ chơi chứ?”

“Hay là Thực đi nhớ nhầm?” Tuyệt Ứng suy luận, nhưng nghĩ lại không thuyết phục lắm, mỗi người ở đây đều không phải người bình thường nên không có chuyện lầm đường, hơn nữa nghe khẩu khí Thực đi thì dường như nàng ở đây đã rất nhiều năm, quen thuộc từng góc phố con đường ở đây, nếu không sẽ không nói rõ từng con đường như vậy.

”Hẳn là không thể nào! Cũng may còn có thời gian, không bằng đi vào hỏi thăm lão bản một chút, coi cửa hàng vải ở chỗ nào?” Ảnh Nhiên cũng nghĩ có thể do bọn họ hiểu sai hoặc là ở Hư Vô Giới này việc phân chia trái, phải ngược lại với bình thường.

”Ân!” Hai người lập tức cùng đi vào.

Cửa hàng rất lớn, từ trên vách tường cho tới cửa sổ, mặt quầy... đều có rất nhiều đồ chơi, trong đó có nhiều vật nhỏ bọn họ chưa thấy qua, Ảnh Nhiên và Tuyết Ưng đều hiếu kỳ nhìn những đồ vật tinh xảo, không biết là sử dụng thế nào.

” Có người không?” Tuyết Ưng vừa nhìn vừa lên tiếng hỏi, chợt cảm giác dưới chân có một cái gì đó mềm nhũn, tuy rằng hấn rất nhanh lùi lại, nhưng phía dưới vẫn vang lên một tiếng thét bén nhọn, sau đó là âm thanh “ người đụng phải ta, người đụng phải ta”

Ảnh Nhiên cũng bị giật mình, định thần thì thấy vật mới bị Tuyết Ưng đụng phải là một vật màu vàng gì đó không rõ, lúc này nó đang đảo quanh trên mặt đất, miệng thì la bài hải. Lúc này Tuyết Ưng mới phát hiện ngay cả trên mặt đất cũng bày rất nhiều đồ chơi đủ hình dạng, khó trách hấn không cẩn thận đụng phải, ngược cổ nhìn lên thì thấy ngay cả trên trần nhà cũng có.

” Tuyết Ưng đại nhân, nó không phải là linh vật thực sự, sao có thể nói?” Ảnh Nhiên có chút kinh hãi nép vào bên cạnh Tuyết Ưng, tình cảnh này nếu đổi lại là Bắc Dao Quang thì đã hưng phấn thét to: thời đại này còn có người chế tạo được đồ chơi biết nói, nhưng đối với người chưa từng tiếp xúc với công nghệ cao, người máy hay là hệ thống thu âm... như Ảnh Nhiên và Tuyết Ưng thì tình huống hiện tại rất nghiêm trọng.

Tuyết Ưng cũng có chút kinh hãi nhưng dù sao hấn cũng là nam nhân, mà Ảnh Nhiên lại đang nép vào người hấn, cho nên dù thế nào hấn cũng phải bày ra bộ dáng trầm ổn, đáng tin cậy, không thể làm cho nàng thất vọng.

Vì vậy nhìn sâu vào bên trong cửa hàng, đồng thời cũng trấn an Ảnh Nhiên “không cần sợ, chỉ là chút tiểu xảo thôi, người quen là chúng ta cũng có thể sao?”

Ảnh Nhiên nghe vậy mới xấu hổ gật đầu “ lúc này hoảng hốt quá nên ta quên mất, nhưng lão bản này cũng thật xấu, cố ý bày trò để dọa người ta để làm gì chứ?”

Ảnh Nhiên vừa nói, cũng vừa nhìn vào trong cửa hàng, dường như giống Tuyết Ưng, cảm thấy lão bản đang tránh ở chỗ nào đó trong cửa hàng để cười trộm bọn họ.

“Có lẽ là do không ai thêm chơi với hấn cho nên mới bày ra mấy trò như vậy”

Tuyết Ưng vừa nói, trên mặt còn bày ra vẻ đồng tình, hấn nhớ tiểu ác ma Bắc Dao Mặc Mặc đã từng nói, một người thích trêu chọc người khác thì phần lớn là do hấn quá cô độc, không tìm thấy ai để chia sẻ cho nên mới đi trêu chọc người khác để bớt tịch mịch.

Những lời này đã cách nhiều năm nhưng Tuyết Ưng vẫn cảm thấy đây là lần duy nhất Bắc Dao Mặc Mặc nói thật, dù sao thì hấn chính là vật hi sinh để tiểu ác ma giải nỗi buồn tịch mịch suốt mười lăm năm trời,غمغم lại đều là một phen huyết lệ sử, cho nên hấn đối với đứa nhỏ đều cảm thấy sợ hãi, trong mắt hấn, tiểu hải tử càng đáng yêu thì càng tượng trưng cho ác ma.

Mà cửa hàng này tuy có nhiều thứ mới mẻ nhưng tương tự những thứ này đều dùng để cho các tiểu ác ma chơi đùa thì Tuyết Ưng liền cảm thấy nó với hấn không khác gì nhau.

Đối với lão bản của cửa hàng càng thêm đồng tình, tiểu ác ma tốt xấu gì cũng có hấn để chơi mà người này chỉ có mấy vật chết này ở bên cạnh, khó trách dù ở đây có nhiều đồ chơi như vậy nhưng lại không có cảm giác vui vẻ.

Ảnh Nhiên nghiêng đầu nhìn về mặt đồng tình và bộ dáng đáng thương của Tuyết Ưng, không khỏi nghi hoặc, không hiểu vì sao hấn lại có biểu tình như vậy, lại cảm thấy Ưng vương đại nhân nhiều lúc suy nghĩ và hành động làm người ta không thể nào hiểu nổi, rõ ràng là bọn họ bị dọa nhưng hấn lại đồng tình với người nọ.

” Uy, tiểu tử, người nói ai đáng thương không có người chơi cùng?” một thanh âm đột ngột vang lên.

Tiếng vừa dứt thì thấy một lão nhân râu tóc hoa râm từ trong cửa hàng chạy vọt ra, đứng trước mặt Tuyết Ưng, ngón tay thiếu chút nữa là chọc vào mũi hấn.

“Di, người đã già như vậy a” Tuyết Ưng không bị động tác của lão nhân dọa, ngược lại lại bị dọa bởi bộ dáng của lão, trong suy nghĩ của hấn thì người trêu chọc người khác cũng giống như tiểu ác ma Mặc Mặc, không ngờ lại là một lão nhân.

” Uy! Tiểu tử, người có ý tứ gì, ta già lắm sao? Người dám khinh thường ta?” Vốn tức giận, lão nhân còn bị một câu này của Tuyết Ưng làm cho tức đến mức lông tóc dựng ngược.

Ảnh Nhiên tin rằng chỉ cần Tuyết Ưng nói thêm một câu nữa là lão nhân sẽ phun lửa, vội vàng kéo hấn ra phía say, nhẹ giọng nói “ lão nhân gia, người đừng nóng giận, đại nhân nhà ta không cố ý, chúng ta muốn hỏi người có biết hay không...”

Ảnh Nhiên còn chưa nói xong thì lão nhân đã nhảy dựng lên “ ai là lão nhân gia? Ta có chỗ nào giống lão nhân gia? Ta chỉ mới một ngàn tuổi, một ngàn tuổi thôi, người có hiểu không, ở nơi này ta là trẻ nhất a”

Một ngàn tuổi?

Hai người nhìn nhau, hấn như vậy làm sao chỉ mới một ngàn tuổi?”

Nàng bốn trăm tuổi, nhìn qua cũng trẻ hơn hấn rất nhiều, bộ dáng đó của hấn, nếu hấn không nói là hấn một ngàn tuổi thì ai dám nghĩ hấn là người trẻ tuổi

nhất?

Còn hỏi bọn họ hán có chỗ nào giống lão nhân gia, chẳng lẽ hán không có soi gương sao, hán nhìn thế nào cũng giống lão nhân gia a.

Tức nhiên những lời này Ảnh Nhiên không có nói ra miệng, Tuyết Ưng thì bộ dáng như là à ra thế “ta đã nói mà, trừ bỏ tiểu hài tử thì có ai lại thích trêu chọc người khác để mua vui chứ, bất quá bộ dáng của ngươi đúng là có già hơn tuổi một chút, ngươi nhìn ngươi xem, toàn thân cam thấp có chỗ nào giống người trẻ tuổi, còn không cho người ta gọi ngươi là lão nhân gia, khó trách không ai chơi với ngươi. Nên biết rằng dù trêu chọc người khác thì bộ dáng cũng phải đáng yêu một chút để người ta không dễ dàng xử phạt ngươi a”

Đây là kinh nghiệm sau khi bị tiểu ác ma trêu chọc, mỗi lần Mặc Mặc làm chuyện xấu đều bày ra bộ dáng đáng yêu nhất thiên hạ, làm cho hán không tự chủ mà mềm lòng, kết quả là hán tiếp tục bị gây sức ép đến thế thảm.

”Ưng Vương đại nhân, sao người có thể nói như vậy?” Ảnh Nhiên không nhịn được mà xoa trán, Ưng vương đại nhân này không biết nên nói thế nào, nếu nói hán ôn trọng, thành thực thì hán đã không có biểu tình, không nói, không làm những chuyện như đứa trẻ mười tuổi nhưng nếu nói hán không tạo cho người ta sự tin tưởng, có thể dựa vào thì có khi những lời nói, hành động vô thức của hán lại làm nản an tâm và tin tưởng vô cùng.

Như

Như thế nào có nam nhân có thể đem thành thực cùng tính trẻ con kết hợp như thế làm người ta mâu thuẫn, rồi lại hài hòa?

”A, thật vậy chăng?”

Tưởng rằng lão nhân kia sẽ nổi giận đến nổi trợn mắt không ngời hán lại bày ra bộ dáng tò mò, ngạc nhiên và sùng bái nhìn Tuyết Ưng, làm cho Ảnh Nhiên ngạc nhiên đến suýt té ngã, trán đầy mồ hôi, xem ra không chỉ có Ưng vương đại nhân nhà nàng là kỳ quái.

”Đương nhiên, ngươi bày ra bộ dáng này thì ai sẽ thích ngươi, sẽ chơi với ngươi, nếu ngươi tỏ ra đáng yêu một chút, xinh đẹp một chút, mồm miệng ngọt ngào một chút, cho dù ngươi có gây họa thì người ta cũng lướt đi xử phạt ngươi a. Thực là ngu ngốc, một tiểu hài tử vừa ra xác đã biết lợi dụng điểm này mà ngươi đã một ngàn tuổi còn không biết, còn bày ra bộ dáng khiến người ta bị dọa đến bỏ chạy”

Tiểu hài tử mà Tuyết Ưng nói kia đương nhiên là Bắc Dao Mặc Mặc.

Lão nhân nghe xong lời Tuyết Ưng thì lập tức biến đổi mái tóc trắng, miệng còn hỏi không ngừng “còn gì nữa? áo thì thế nào, như thế nào thì người ta mới có thể chơi với ta”

Tuyết Ưng nghĩ nghĩ, đang muốn đem tất cả những gì Mặc Mặc đã làm để truyền thụ nhưng lại bị Ảnh Nhiên kéo tay áo “Ưng vương đại nhân không quên mục đích chúng ta vào thành là gì chứ?”

Lập tức Tuyết Ưng phục hồi tinh thần, hán thế nhưng lại ở đây lãng phí thời gian, vội vàng hỏi lão nhân “uy, ngươi có biết cửa hàng bán vải ở trong thành là ở chỗ nào không? Thực đi chỉ đường cho chúng ta nhưng lại đi đến chỗ này của ngươi, cho nên ngươi phải chỉ đường chính xác cho chúng ta, chờ khi chúng ta mua xong vật dụng, về sau ta sẽ nói cho ngươi biết một ít cách thức để trêu chọc người”

”Thật sự? vậy tốt quá, từ đây tới cửa hàng bán vải khá xa, ta đưa các ngươi đi, nhưng mà Thực đi chỉ sai đường cho các ngươi thì cũng không có gì lạ”

Rõ ràng là một lão nhân đã có tuổi nhưng lại bày ra biểu tình của một tiểu hài tử, làm cho Ảnh Nhiên cảm thấy thần kinh có chút không thích ứng nhưng Tuyết Ưng lại như không thấy có gì không thích hợp, còn hỏi lại “lời này có ý gì?”

“Nàng là loại người chẳng phân biệt được đại lộ với đường nhỏ, ở Mộng thành này đường như bàn cờ, chỉ cần rẽ nhầm một cái là ngươi sẽ đi sai đường ngay, cho nên mọi người trong thành đều biết nàng là người mù đường, có khi chính bản thân nàng còn đi lạc, nói chỉ là chỉ đường cho các ngươi, không nhầm mới lạ”

Nghe xong lời lão nhân, Ảnh Nhiên và Tuyết Ưng cũng toát mồ hôi trán, cùng liếc nhìn nhau, sắc mặt có chút khó coi, bây giờ thì bọn họ có thể khẳng định ở Hư Vô Giới không có ai là bình thường.

“Ta gọi Tuyết Ưng, nàng là vị hôn thê của ta, tên Ảnh Nhiên, còn ngươi tên gì?” Tuyết Ưng cố nén xúc động muốn cười

“Ta họ Kha Mai, tên Nhân Ái nhưng vì dài dòng quá nên mọi người ở đây đều giản lược lại, gọi ta là Kha Yêu, sau này các ngươi cứ gọi ta như vậy là được”

Hán vừa nói xong, Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên suýt nữa bị nghẹn nước miếng.

Đáng thương không ai yêu?

Thật đúng là giống tình cảnh của hán, không ngờ có người lại có họ tên cổ quái như vậy

Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên không còn gì để nói.

Chương 18: HỎI HẶN LÀM QUÂN TỬ

Mặc dù có Kha Yêu dẫn dắt nhưng khi bọn họ đến được cửa hàng vải thì cũng đã trễ, bởi vì cửa tiệm đường như đã bán xong cho người khách thứ năm nên bây giờ cửa đã đóng lại, hiển nhiên là hôm nay sẽ không tiếp khách nữa.

Tuyết Ứng và Ảnh Nhiên nhìn không được mà suy sụp “Ứng vương đại nhân, làm sao bây giờ?”

Tuyết Ứng cũng ngẩn ngơ, chẳng lẽ tối nay lại phải trải qua trong căn phòng kia sao?

“Lão nhân này có chút cổ quái, nghe nói nhiều năm trước thê tử của hắn mang theo nữ nhi của hắn bỏ nhà ra đi, hắn trở nên kỳ quái, từ đó cũng đưa ra quy định một ngày chỉ bán cho năm người, mà toàn bộ Mộng thành này chỉ có một mình hắn bán vải, cho nên muốn có xiêm y đẹp thì phải đến đây. Hôm nay các người đã bỏ lỡ rồi, sáng mai lại đến đi”

Kha Yêu kể chi tiết tình hình chủ tiệm vải, còn sợ người khác nghe thấy mà cản dận “lời này các người biết là được rồi, đừng nói cho người khác biết, thế hệ trước không cho chúng ta nhiều chuyện”

Mà Ảnh Nhiên và Tuyết Ứng không có hứng thú với chuyện vì sao lão bán tiệm vải trở nên kỳ quái, toàn bộ tinh thần chỉ tập trung ở câu “thê tử của hắn mang theo nữ nhi của hắn rời đi”. Lập tức kéo Kha Yêu đến một góc mà hỏi “người nói lão bà của hắn đã mang theo nữ nhi bỏ nhà rời đi từ nhiều năm trước?”

”Đúng vậy!” Kha Yêu nghĩ Tuyết Ứng không tin nên ra sức gật đầu, tỏ vẻ hắn không nói sai “từ lúc ta được sinh ra trong thành này đã nghe người ta nói thế, cho nên không có sai”

“Vậy thê tử của lão bán tiệm vải là từ Hư Vô Giới này đi ra ngoài?” Tuyết Ứng không kiềm chế được kích động, Ảnh Nhiên cũng ngừng hô hấp để chờ câu trả lời của Kha Yêu

”Hư Vô Giới? Nơi này sao? Chuyện này ta không rõ lắm, ta chỉ biết thê tử và nữ nhi của hắn đã bỏ đi lâu rồi, đến giờ còn chưa quay về, các tiền bối đều nói nàng vĩnh viễn sẽ không quay lại, có lẽ đã đi đến một nơi rất xa”

Tuyết Ứng và Ảnh Nhiên nhìn thoáng nhau, trong mắt đều là sự kích động.

Điều này có nghĩa Hư Vô Giới không phải chỉ có vào mà không có ra, cũng có nghĩa là bọn họ chỉ cần tìm được nơi thê tử của lão bán tiệm vải đã rời đi thì bọn họ cũng có thể rời khỏi nơi này.

”Kha Yêu, người còn nhớ rõ lần đầu tiên người nghe được chuyện này là khi nào không?” Tuyết Ứng muốn thăm dò càng nhiều chi tiết từ Kha Yêu càng tốt, có thể từ đó sẽ tìm ra manh mối gì đó.

“Không nhớ rõ lắm, chỉ cảm thấy khi đó ta còn rất nhỏ, chắc cũng phải hơn chín trăm năm về trước a. Dù sao khi ta lớn lên thì không nghe ai nói tới chuyện này nữa, thực ra lúc đó cũng không phải do các người lớn nói cho ta nghe, chẳng qua là họ bàn chuyện không cần thận thì nói tới chuyện lão bán tiệm vải trở nên cổ quái, vừa lúc ta ở gần đó nên nghe được, lúc đó có nói rất nhiều nhưng ta không nhớ rõ”

Kha Yêu lắc đầu, ra vẻ suy nghĩ rất kỹ, bộ dáng, động tác không nên xuất hiện trên người một lão nhân một trăm tuổi nên có chút quái dị, tuy nhiên lúc này Ảnh Nhiên không thấy buồn cười vì toàn bộ tinh thần của nàng đều tập trung vào câu chuyện hắn kể.

“Khi đó thê tử của lão bán tiệm vải đã trốn đi rất lâu rồi sao?” Tuyết Ứng muốn tìm kiếm manh mối để suy đoán niên đại phát sinh chuyện trốn đi kia

“Ta không biết, nhưng trong đám người tám chuyện lúc đó có Mi di, nàng đã ở đây rất nhiều năm, cho nên ta nghĩ thê tử của lão bán tiệm vải và nữ nhi của lão đã đi rất, rất lâu rồi” Kha Yêu dường như đã nói hết những gì hắn biết, sau như nghĩ ra cái gì mà bỏ sung “ah, đúng rồi, lão bán tiệm vải cũng có một đầu tóc trắng giống người a”

Tuyết Ứng còn tưởng hắn nói ra manh mối gì mới, không ngờ kết quả chẳng ăn nhập gì nên có chút thất vọng “chuyện này có gì lạ đâu, người cũng có đầu tóc trắng giống ta vậy, huống chi lão bán tiệm vải đã ở đây nhiều năm, nói đúng ra là đã rất già rồi, một đầu tóc bạc có gì lạ đâu”

Kha Yêu nghĩ nghĩ, thấy hắn nói cũng đúng “vậy cũng phải, nhưng có điểm không giống, tóm lại là ta không nói rõ được, ngày mai khi người đến mua vải thì người sẽ biết nguyên nhân ta nói không giống nhau là gì”

Tuyết Ứng biết không thể moi thêm tin tức hữu dụng nào từ hắn nữa nên cũng không muốn tiếp tục nói chuyện, nhưng dù sao chuyến đi hôm nay cũng giúp hắn và Ảnh Nhiên thu được tin tức ngoài ý muốn, kế tiếp là tìm ra chỗ có thể rời khỏi Hư Vô Giới, sau đó thì hắn và Ảnh Nhiên sẽ có thể rời khỏi nơi này.

Vẫy tay nói với Kha Yêu “những gì hôm nay ngươi nói với chúng ta, không thể nói với người khác, hiểu chưa?”

Kha Yêu dùng sức gật đầu, “Ta biết a, ta còn sợ các ngươi sẽ nói cho người khác biết, để mấy người lớn biết được thì ta sẽ bị trừng phạt, các ngươi cũng không được nói cho ai biết a”

So với Tuyết Ưng bọn họ thì Kha Yêu còn lo lắng, khăn trương nhiều hơn, tựa hồ như sợ bị Tuyết Ưng tiết lộ bí mật.

Tuyết Ưng cũng có ý như hấn cho nên cùng gật đầu “ngươi yên tâm, đây là bí mật của ba người chúng ta, chúng ta ai cũng không nói”

“Vây thực tốt quá, vậy khi nào người dạy cho ta cách trêu chọc người?” nghe bọn họ cam đoan, Kha Yêu cười giống như nở hoa.

“Hôm nay không có thời gian, ngươi nhìn xem, trời đã sắp tối, hơn nữa tối đến là có sét đánh, chúng ta rất sợ, cho nên phải mau chóng về nhà, chờ ngày mai chúng ta quay lại mua vải sẽ chỉ cho ngươi được không?”

Giống như là một đại bằng hữu nói chuyện với một tiểu bằng hữu, Tuyết Ưng không có hình tượng gì mà đi lừa gạt Kha Yêu, hai mái đầu trắng cùng ghé sát vào nhau thì thầm, Ảnh Nhiên nhìn thế nào cũng không thấy thuận mắt.

“Ân, đã hứa rồi thì không thể gạt ta a. Ta đi đây, các ngươi cũng nhanh trở về đi” Kha Yêu nhìn sắc trời, xác định rất nhanh sẽ tối, đã ở đây nhiều năm nên đương nhiên quen thuộc với tình huống ở đây.

Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên dùng sức gật đầu, nhìn Kha Yêu xoay người, rồi đi rất nhanh

“Tuyết Ưng đại nhân, tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ?” Ảnh Nhiên chờ cho Kha Yêu rời đi mới xoay sang hỏi Tuyết Ưng.

Tuyết Ưng nhìn cửa tiệm vải đã đóng chặt, trầm tư nói “hôm nay thu hoạch cũng không ít, bây giờ cửa tiệm cũng đã đóng, sáng sớm mai chúng ta quay lại đây, có thể tìm được chút manh mối từ lão bản tiệm vải cũng nên”

Ảnh Nhiên gật đầu, khuôn mặt thanh tú hiện lên vẻ phẫn chấn nhưng không lâu sau đã suy sụp, ập a ập úng nói “Tuyết Ưng đại nhân, vậy tối hôm nay chúng ta phải làm sao?”

“Tối hôm nay?” Tuyết Ưng ngăn người, sau đó hiểu được Ảnh Nhiên muốn nói cái gì, đúng vậy, tối nay nên làm thế nào? không mua được vải cũng có nghĩa là những bức tượng điêu khắc trong nhà bọn họ không được che đậy, cũng có nghĩa là tối hôm nay bọn họ lại rơi vào tình cảnh ý tứ hàm xúc mà xấu hổ.

Nghĩ tới chuyện này, sắc mặt Tuyết Ưng cũng không được tự nhiên “chết tiệt, sớm biết vậy thì chúng ta không nên để cho cái tên Đáng Thương Không Ai Yêu kia đi, nếu không thì chúng ta có thể ở nhờ nhà hấn một đêm, sáng mai xếp hàng mua vải sớm”

“Hay là chúng ta quay lại tìm hấn?” chỉ cần không tiếp tục ở trong Mộng cư kia, cho dù ngủ bên ngoài Ảnh Nhiên cũng cam tâm tình nguyện, nhưng ở Hư Vô giới không thể ở bên ngoài, cho nên chỉ có biện pháp duy nhất là ngủ nhờ nhà người khác.

“Nhưng ngươi còn nhớ rõ cửa hàng của hấn ở chỗ nào sao? Ta không nhớ rõ” Tuyết Ưng có chút ngượng ngùng nói.

Ảnh Nhiên không lên tiếng, nàng nghĩ Tuyết Ưng nhất định sẽ nhớ đường cho nên nàng không có chú ý, hơn nữa một đường đi tới không biết phải rẽ trái, rẽ phải biết bao nhiêu lần, cho dù là nhớ đường thì cũng sớm bị hỗn loạn mà quên mất. Ngay cả chuyện ngày mai bọn họ quay lại tiệm vải này cũng là một vấn đề a.

Hơn nữa Tuyết Ưng tộc bọn họ là bay lượn trên trời, rất ít khi hành tẩu trên mặt đất, cho nên thị lực và năng lực bay lượn rất tốt mà khứu giác thì gần như không có, đừng nói chỉ là ở trên mặt đất nhớ được đường đi quanh co lắt léo như ở đây.

Hai người nhìn nhau, hiểu rằng trừ khi bay về núi thì bọn họ không còn chọn lựa nào khác.

Từ khi quay lại Mộng cư, hô hấp của hai người cũng không được tự nhiên, đóng cửa lại thì cả hai liền quay lưng lại với nhau, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm tựa hồ như là nhập định.

Bên ngoài không bao lâu đã vang lên tiếng sấm, mà lúc này Tuyết Ưng cũng thả lỏng thân hình một chút, hít sâu một hơi.

Nếu bọn họ thực sự là vợ chồng thì buổi tối ở nơi này là thời điểm tốt để bày tỏ tình cảm, chia sẻ nhiệt độ cơ thể, nhưng mà bọn họ ngay cả là bằng hữu thân thiết cũng không phải, tuy rằng không phải quá xa cách nhưng trong lòng đối phương nghĩ cái gì thì hoàn toàn không biết.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì chỉ vài ngày nữa là hấn sẽ phát điên mất, nơi này thời gian ngắn hơn nhân giới nhiều, tựa hồ như vừa ra cửa không bao lâu trời đã muốn tối, Tuyết Ưng hoài nghi nếu đem so sánh thì có lẽ nhà phú quý ở nhân giới chưa ăn xong bữa cơm trưa thì Hư Vô Giới đã trải qua một ngày.

Mà ban đêm lại không ngăn chút nào, hấn cùng Ảnh Nhiên lại ở cùng một phòng, thời gian càng trôi qua chậm chạp và khó khăn.

Hai người đều tận lực không di chuyển nhưng rất khẩn trương, thân thể không tự chủ mà phát ra nhiệt độ, cho dù cách xa nhau nhưng sợ là cả hai cùng

cảm nhận được, đừng nói là bây giờ hai người chỉ cách nhau một cánh cửa, quay lưng lại với nhau mà thôi

Ảnh Nhiên sợ sấm, trong không khí ái muội này, nàng cũng chỉ có thể tận lực chịu đựng, không để mình tìm tới chỗ Tuyết Ưng để được che chở, tránh cho phá vỡ cảm xúc khó khăn lắm mới có thể duy trì được.

Nhưng đến nửa đêm, trong không khí đột nhiên phát ra một mùi thơm lạ lùng, đánh vỡ sự cân bằng mà hai người gian nan lắm mới tạo nên được.

Người đầu tiên ngửi thấy mùi thơm kia là Tuyết Ưng, mới đầu hần nghĩ do đầu óc hần suy nghĩ lung tung nên sinh ra ảo giác nên không để ý lắm nhưng càng về sau, mùi hương kia càng đậm, càng làm cho cơ thể của hần nóng hơn, liền ý thức được có gì đó không đúng.

“Ảnh Nhiên, người có ngửi được mùi gì hay không?” cố gắng áp chế nhiệt độ trong cơ thể, Tuyết Ưng kinh ngạc vì hần còn có thể dùng âm thanh bình tĩnh như vậy đề hỏi Ảnh Nhiên.

Mà Ảnh Nhiên đang quay lưng về phía hần thì không nói gì, chỉ “ân” một tiếng rồi im lặng, làm cho hần càng sốt ruột, không biết rốt cuộc nàng có ngửi được hay không.

Nhấn nài một hồi, mùi thơm lạ lùng kia liền biến mất, nhưng nhiệt độ nóng bức trong cơ thể lại không biến mất cùng mùi hương kia, mà ngược lại còn tăng cao, Tuyết Ưng cau mày, cố chịu đựng.

Dục vọng trong thân thể không thể lừa được, nếu nói lúc này Tuyết Ưng không muốn có hành động gì đó với Ảnh Nhiên là dối trá, hần thậm chí rất muốn xoay người, áp đảo nàng dưới thân, cùng nàng thực hiện chuyện vợ chồng. Có lẽ nếu chuyện đó thực sự xảy ra thì hai người sẽ không mất tự nhiên như bây giờ, dù sao thì về sau cũng sẽ cùng nàng cả đời, dù sao đến giờ, ngoài trừ nàng thì chưa có nữ nhân nào làm cho hần này sinh cảm giác giống như vậy, đừng nói là chỉ vì một cái liếc mắt của nàng mà hần lại theo nàng rơi xuống từ tầng mây.

Nhưng nghĩ là nghĩ như vậy còn quyết định và hành động lại rất khó khăn, hần nguyện ý cùng nàng như vậy, nhưng còn nàng thì sao?

Ảnh Nhiên nghĩ thế nào? nàng có bằng lòng làm thê tử của hần không?

Nếu nàng không đồng ý, không phải là sự tự nguyện của cả hai bên thì sáng mai nên đổi mặt nhau thế nào?

Nghĩ nghĩ, Tuyết Ưng liền đứng lên, nương theo thị lực tuyệt hảo mà đi vào bên trong phòng.

“Tuyết Ưng đại nhân, ngài đi nơi nào?” Ảnh Nhiên vừa chịu đựng tiếng sấm vừa cố đè nén nhiệt độ trong cơ thể, cơ hồ là lao tâm lao lực quá độ, nhưng nghĩ đến Tuyết Ưng ở cách nàng không xa thì sự sợ hãi và bất an của nàng cũng giảm đi vài phần, nhưng lúc này hần đột nhiên đứng dậy, rời đi, để một mình nàng ở đây, làm cho nàng bối rối đến không nhìn được mà nắm vạt áo của hần lại, run rẩy hỏi.

“Ảnh nhiên, buông ra, ta hiện tại phải yên tĩnh một mình, cổ quái trong phòng này chắc người cũng đã nhận ra, nếu không không phải là người tình ta nguyện thì chắc người cũng không muốn phát sinh chuyện gì, cho nên mau buông ra, nếu không không ta sẽ làm ra chuyện không thể khống chế được thì sau này có hối hận cũng không kịp”

Tuyết Ưng bị lôi kéo của nàng mà thiếu chút nữa thay đổi ý định, chỉ muốn quay người ôm nàng vào lòng nhưng cuối cùng cũng nhận được.

Tuyết Ưng vốn là vì suy nghĩ cho Ảnh Nhiên mà nói vậy nhưng vào tai nàng thì đổi thành ý khác, nghĩ rằng Tuyết Ưng không muốn cùng nàng phát sinh quan hệ nên mới nói cái gì mà không phải người tình ta nguyện, hối hận... Nàng dù sao cũng là nữ tử, bị một nam nhân cự tuyệt như vậy, cho dù sợ hãi tới mức nào cũng không thể tiếp tục lôi kéo hần.

Hơn nữa nàng cũng không có ý trèo cao tới Ưng vương đại nhân, nếu ở trong này vì không khống chế được mà xảy ra chuyện gì thì nàng cũng không muốn Ưng vương đại nhân phải chịu trách nhiệm, càng không nghĩ sẽ để hần cưới nàng, ngay cả như vậy mà hần cũng không tình nguyện sao?

Nếu đã như vậy thì Ảnh Nhiên nàng cũng không phải là người có da mặt dày, nắm ngóng tay nhẹ nhàng buông vạt áo của Tuyết Ưng ra, mà nàng cũng vô lực té xụi lơ trên đất, cắn môi, cố nhịn tiếng thở dốc sắp tràn ra miệng, không muốn để cho Tuyết Ưng nhìn thấy sự chật vật và yếu ớt của nàng.

Mà khi nàng vừa buông hần ra thì Tuyết Ưng bước đi thật nhanh cũng phi nhỏ bản thân, chết tiệt, tự nhiên làm chính nhân quân tử là chi? Nàng đã nắm lấy quần áo của hần, nghĩa là nàng chủ động, sau này nàng có hối hận thì cũng không phải lỗi của hần, tự nhiên nói linh tinh cái gì, cho nên bị khó chịu là đáng đời.

Tuyết Ưng cắn giận đi tới, dùng sức ngã xuống cái giường lớn màu đỏ nhìn không rõ lắm.

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: ỦY KHUẤT THỎ LỘ

Tơ lụa mềm mại dưới thân an ủi một chút đối với thân thể nóng bỏng hiện giờ của hắn.

Quần áo trên người lại trở thành dư thừa, rất muốn cởi bỏ hết nhưng nghĩ đến trong phòng còn có Ảnh Nhiên, Tuyết Ưng đành phải cố chịu đựng.

Hồ hấp dồn dập, nếu như lúc đầu hắn còn áp chế được thì bây giờ toàn bộ khí lực của hắn phải tập trung vào việc đè nén dục vọng, cho nên không thể lãng phí.

Nhưng chỉ được một lúc, nhiệt độ cơ thể của hắn như truyền qua cả lớp tơ lụa dưới giường, cho nên chẳng những không thể xoa dịu cho hắn mà còn tăng thêm sự ham muốn, chết tiệt, đêm dài như vậy phải trôi qua thế nào đây?

Tiếng sấm bên ngoài càng lúc càng lớn, mất đi chỗ dựa tinh thần là Tuyết Ưng, Ảnh Nhiên rốt cuộc nhìn không được mà nước mắt tuôn rơi, ôm chặt hai gối, tận lực cuộn mình thành một đoàn, tiếng sấm vẫn không ngừng vang lên, làm cho nàng luôn có cảm giác đạo sấm sét kia có thể tùy thời mà đánh xuống đầu nàng.

Nhân loại thường dùng câu “bị thiên lôi đánh chết” mỗi khi thề nguyện, có thể thấy sấm sét đáng sợ tới mức nào. Nàng không phải sợ chết, chỉ là sợ hãi theo bản năng, tựa như nàng đã từng bị sét đánh bị thương nặng, cho nên mỗi lần nghe tiếng sấm thì liền cảm nhận được sự đau đớn cả về thể xác lẫn tinh thần.

Nhưng so với tiếng sấm thì nhiệt độ nóng bỏng của cơ thể càng làm nàng thấy xấu hổ, bất an và như bị tra tấn hơn.

Bàn tay gắt gao nắm chặt lại, ngay cả móng tay bấm vào da thịt cũng không biết, so với việc sợ hãi và bị dục vọng tra tấn thì một chút vết thương đó có đáng là gì.

Nàng hận mình vô dụng, đã nhìn không được mà khóc thành tiếng, tuy rằng thanh âm rất nhỏ nhưng cũng đại biểu cho sự yếu đuối của nàng, không ngừng nói với chính mình là không được khóc, khóc cũng không giải quyết được gì mà nàng phải dũng cảm đối mặt, nhưng nỗi ám ảnh không dễ gì loại bỏ được, cho nên Ảnh Nhiên càng ra sức cắn chặt môi, móng tay bấm vào da thịt càng sâu.

Tuyết Ưng chưa bao giờ nghĩ thính giác của mình lại linh mẫn nhưng trong lúc tiếng sấm vẫn vang lên như muốn hủy diệt cả thiên địa này, hắn vẫn nghe được tiếng khóc vang lên từ cạnh cửa, tuy rằng âm thanh rất nhỏ nhưng hắn vẫn nghe được, như có như không làm cho hắn nghĩ giây tiếp theo có thể nàng sẽ tắt thở mà chết.

Tâm hắn vừa đau vừa mâu thuẫn, lúc này mới nhớ tới chuyện nàng sợ sấm, rất muốn tiến lên ôm lấy nàng, an ủi nàng nhưng hắn lại sợ một khi ôm nàng rồi thì sẽ không khống chế được dục vọng, không thể an toàn vượt qua một đêm này.

Cho nên Tuyết Ưng do dự, cố chịu đựng sự dày vò của thân thể, tự hỏi bản thân có muốn đi an ủi Ảnh Nhiên không, đồng thời cũng mong chờ, chỉ cần nàng phát ra một tín hiệu cầu cứu là hắn sẽ có cơ hội đến bên nàng, nhưng mà...

Tiếng khóc đứt quãng truyền đến, âm thanh không lớn nhưng mỗi một tiếng khóc của nàng lại như một dao đâm vào ngực hắn, rốt cuộc, Tuyết Ưng chấp nhận số phận, tiểu nữ nhân chết tiệt này!!

Nàng tình nguyện chịu đựng nỗi sợ hãi cũng không muốn thể hiện sự yếu đuối trước hắn, cầu cứu hắn nhưng hắn lại không thể không quan tâm tới nàng.

Được, coi như hôm nay hắn bại trong tay nàng.

Đêm nay qua đi, nàng hận hắn cũng được, không cam lòng cũng tốt, nàng cũng chỉ có thể là nữ nhân của Tuyết Ưng vương hắn.

Lưu loát đứng dậy, mắt sáng như đuốc, tiêu sái đi về phía cánh cửa.

Không chút nào ôn nhu túm lấy cánh tay của Ảnh Nhiên, nhìn thì cảm thấy như lực đạo rất lớn nhưng kì thực động tác rất nhẹ nhàng, đem thân hình nhỏ xinh của nàng ôm vào lòng, bất mãn lên tiếng “được rồi, đừng khóc, nếu sợ vì sao không lên tiếng? chẳng lẽ người nói với ta một tiếng, ta sẽ không để ý tới người sao? Nữ nhân, có lúc nên mềm yếu một chút nếu không thì nam nhân để làm gì?”

Ảnh Nhiên chỉ cảm thấy bị một cổ lực lượng ôn nhu mà có lực túm lấy, tiếp theo là bị hơi thở an tâm và quen thuộc vây quanh, nàng biết chủ nhân của cái ôm này là ai, chỉ mới ở chung mấy ngày ngắn ngủi nhưng nàng đã được ôm nhiều lần.

Bây giờ nghe giọng điệu của hắn tuy là oán giận nhưng vẫn chứa sự ôn nhu, nhất thời nước mắt ủy khuất lại tuôn trào như mưa, gắt gao ôm lấy lưng hắn, khóc rống lên “không cần bỏ ta lại một mình”

Tuyết Ưng nghe một câu này của nàng, tâm càng thêm nhói đau, lại tức giận mà ôm chặt thân hình của nàng “ta khi nào thì bỏ lại người một mình? Từ lúc người rơi từ tầng mây xuống, ta không cần nghĩ ngợi gì liền đuổi theo người, trong nước sông lạnh như băng kia, sợ người bị nước cuốn trôi mà trong lòng cảm thấy mất mát, trống vắng, mà khi biết người còn ở trên lưng ta thì cảm giác mừng như chết đi sống lại; người vì chuyện màu lông mà nổi giận với ta, ta cũng phá lệ mà hạ mình với người, người đi hỏi thăm khắp trong thiên địa xem Tuyết Ưng ta có khi nào thỏa hiệp hay ăn nói khép nép với ai như vậy không? năm đó, dù Như Mặc có ân với ta, mà ta lại hiểu lầm hắn nhưng ta cũng không chủ động đi làm hòa với hắn, để cho hai tộc đối nghịch nhau suốt ba ngàn năm mà sau này nhờ tiểu ác ma mới có cơ hội hòa giải. Ta đối với người như vậy, cho dù là người có lòng dạ cứng rắn cũng phải hòa tan mà người thì một câu cảm kích không có còn chưa tính, lại luôn làm ta nổi giận, làm ta khó chịu, bây giờ còn nói ta bỏ lại người một mình, còn ra vẻ ủy khuất

như vậy, nếu nói cho người khác biết thì không biết người thực sự bị ủy khuất là ai a”

Ảnh Nhiên nghe hắn nói một câu thì nhớ lại từng chuyện xảy ra trong mấy ngày qua, lúc này mới nhận ra Tuyết Ưng đối xử với nàng rất tốt, là nàng tự suy diễn lung tung, tự ti quá mức nên mới không nhìn ra hắn đã đối xử tốt với nàng thế nào, bây giờ nghe hắn kể lại, tuy là oán giận nhưng cũng lộ ra sự chân tình, là những lời chân tình nhất mà từng nghe được, làm cho lòng của nàng cảm thấy rất ấm áp.

Là do nàng tự tung tự tác, là do nàng quá mức kiêu ngạo, tự ái. Hắn thân là vua của một tộc, nhưng lại ba lần bảy lượt hạ mình trước nàng, ủy khuất và thỏa hiệp vì nàng, cũng vì thế hắn mới lư lạc ở đây, khắp nơi gọi người này là tiền bối, lại cúi đầu trước người khác...mà từ đầu tới cuối hắn không hề trách nàng một tiếng, nhưng nàng thì hiểu lầm ý tốt của hắn, người đáng chết là nàng.

Thực ra, nàng nên sớm thừa nhận từ khi hắn nhảy theo nàng cùng rơi xuống thì trong lòng nàng từ đó về sau không còn ai có thể thay thế, có lẽ nàng và hắn sẽ không có kết quả nhưng cả đời này nàng đã không thể quên được hắn.

Nếu Tuyết Ưng hắn muốn, nàng không phải không nghĩ tới chuyện dù hắn không thương nàng thì nàng cũng nguyện ý cho hắn sao? Bây giờ nghe hắn thổ lộ, biết hắn nói là thiệt tình, vậy nàng còn gì mà không thỏa mãn nữa đâu?

Nàng vẫn luôn hâm mộ Bảo Bảo tiểu chủ có Hồ vương đại nhân chân tình với nàng, cũng ghen tỵ Tước vương đại nhân có thể vì yêu mà điên cuồng hủy diệt tất cả, càng ngưỡng mộ Xà quân đại nhân vì những người thân yêu của mình mà dốc hết toàn lực bảo hộ, cho tới giờ Ảnh Nhiên rốt cuộc cũng có một nam nhân nguyện ý vì nàng mà liều lĩnh, vì nàng hoảng hốt, vì nàng khổ sở, vì nàng điên cuồng.

Mà người này lại là Ưng vương đại nhân trước giờ nàng chưa dám mơ tới, nàng có phúc đức gì mà lại có may mắn đến vậy?

Nước mắt vẫn không ngừng lại, cũng không còn sợ hãi mà làm cảm động và hạnh phúc, ở trong ngực hắn ra sức gật đầu “ta sai lầm rồi, là ta sai lầm rồi, ta không nên quá mức kiên cường, làm cho người khó chịu, thực xin lỗi”

Một đôi bàn tay to, ấm áp vuốt ve trên lưng nàng, Tuyết Ưng nhẹ giọng thở dài “đừng khóc, bây giờ còn sợ sao?”

Ảnh Nhiên lắc đầu “không sợ”, nói xong thân hình càng nép chặt vào người Tuyết Ưng.

Mâu thuẫn và sự do dự đã không còn, sợ hãi và bất an cũng biến mất, dục vọng bản thân lại càng mãnh liệt hơn.

Nhiệt độ trên cơ thể Tuyết Ưng cũng sắp đạt đến cực hạn, Ảnh Nhiên không phải đầu gối, làm sao không cảm giác được.

Tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì thì dù nàng không có kinh nghiệm cũng có phần hiểu được.

Nói hoàn toàn không sợ là giả nhưng nghĩ đến Tuyết Ưng đại nhân hoàn toàn thiệt tình với nàng, không có một chút ghét bỏ hay đùa giỡn gì nàng, cho nên dù có phát sinh chuyện gì nàng cũng không sợ hãi. Cho nên cũng ngầm đồng ý để mặc hắn, im lặng, mềm mại nằm trong lòng hắn, chờ hắn chủ động.

Mà lúc này giải được đề Tuyết Ưng giải đi thống khổ đang ở trong lòng hắn, hắn lại không dám có động tác gì, chỉ ôm chặt nàng, sợ dọa cho nàng lại khóc rống lên.

Đều nói nữ nhân là làm từ nước, hắn trước giờ không hiểu ý nghĩa của câu này nhưng bây giờ thì lĩnh ngộ sâu sắc rồi, mới biết người sáng tạo ra câu này anh minh đến mức nào. Một hồi công phu thì quần áo trên người hắn đã ướt đầm, cảm giác ẩm ướt thấm vào ngực làm cho hắn vất vả lắm mới trấn an được tinh thần bây giờ thì thành công rồi.

Vì thế, một người thì ngầm đồng ý để đợi Tuyết Ưng chủ động.

Một người thì cố nén đến mức suýt bị nội thương cũng không dám vọng động.

Ảnh Nhiên cảm thấy lồng ngực trước mắt nàng nóng đến sắp cháy, cơ thể cứng rắn như sắt, cánh tay ôm nàng cũng cứng đến mức làm nàng thấy đau, chôn mặt trong lồng ngực cứng rắn như vậy, cảm giác cũng không tốt gì.

Mỗi lần hít ra thở vào đều là lửa nóng, trán đã sớm đầm mồ hôi, trong lòng không khỏi sốt ruột, Tuyết Ưng sao còn chưa hành động? chẳng lẽ hắn muốn nàng chủ động mở miệng sao?

Ảnh Nhiên cảm thấy cả người như bốc cháy, nàng đã như vậy thì Tuyết Ưng đại nhân cũng không khá hơn, hay là hắn không hiểu được ám chỉ của nàng?

Nếu không thì sao hắn còn ngây ngốc như vậy?

Ảnh Nhiên nào biết đâu rằng, Tuyết Ưng thật đúng là có lớn mà không có khôn, không hiểu được ám chỉ của nàng, thực ra thì cũng không thể hoàn toàn trách Tuyết Ưng, nàng mới giấy trước còn khóc lóc kể lể, oán trách hắn bỏ rơi nàng, giấy sau đã tình nguyện hiến thân thì hắn làm sao tiếp thu kịp. Hơn nữa, trong suy nghĩ của Tuyết Ưng thì Ảnh Nhiên tự ti, nhát gan, không được tự nhiên thì làm sao có thể mau chóng suy nghĩ thông suốt, có thể ngầm đồng ý với hắn.

Vì thế hai người lại hiểu lầm nhau, lại phải vô duyên vô cớ mà nhẫn nhịn.

Cuối cùng cũng là Ảnh Nhiên quyết định, là nàng lớn mật nói ra, cũng là lúc Tuyết Ưng không nhịn được nữa.

Dù sao cũng là nam nhân, khả năng nhẫn nhịn dục vọng cũng kém hơn nữ nhân, sợ nàng phản đối hay không muốn nên Tuyết Ưng khôn cho Ảnh Nhiên cơ hội mở miệng mà đã tuôn ra một tràng “ Ảnh Nhiên, người nghe cho rõ, hiện giờ chúng ta rơi vào tình trạng gì thì người cũng biết, ta không nhìn được nữa, nhưng trước tiên phải nói cho rõ, ta thích người nên mới muốn người, ta cũng không phải là nam nhân không chịu trách nhiệm, sau tối nay, người đã trở thành thê tử của ta, là nữ nhân của ta, sau này mặc kệ người có nguyện ý hay không thì cũng chỉ có thể ở bên cạnh ta, không được thích nam nhân khác, còn có, ta không thừa nhận sự tình hôm nay là cưỡng bạo. Ta nghĩ ta đã nói xong, người không có quyền từ chối hay kháng nghị, quyết định như vậy đi”

Không để cho Ảnh Nhiên chút cơ hội nào, vừa nói xong Tuyết Ưng đã cúi đầu che miệng của nàng lại, dục vọng tăng lên vài phần.

Hơi thở nam tử tinh khiết, kiều ngạo và bá đạo xâm nhập trong miệng làm cho Ảnh Nhiên chỉ có thể phát ra âm thanh yếu ớt, nàng không có cơ hội nói cho hắn biết nàng nguyện ý làm thê tử, làm nữ nhân của hắn.

Đôi môi bị hắn dùng sức hôn, mút làm cho tê dại, Ảnh Nhiên nhìn không được mà toàn thân mềm nhũn vô lực, không còn sức chống cự, để mặc hắn công thành chiếm đất.

Bàn tay củ Tuyết Ưng vốn đặt trên lưng nàng giờ cũng không an phận mà bắt đầu tìm kiếm, thăm dò, ý đồ muốn đi sâu, đi xa hơn trong cơ thể nàng. Mà nơi nó đi qua lưu lại sự nóng bỏng trên cơ thể, Ảnh Nhiên vô lực ôm lấy cổ Tuyết Ưng, tránh cho cơ thể vì không chống đỡ được mà xụi lơ.

Trong miệng Tuyết Ưng phát ra âm thanh cầu nhàu mơ hồ, bàn tay di dời đến cái mông của Ảnh Nhiên thì không muốn rời đi, ra sức xoa nắn cái mông nở nang của nàng, làm cho Ảnh Nhiên đỏ mặt như say rượu, muốn lên tiếng kháng nghị như đôi môi đỏ mọng đã bị hút gât gạo, thân thể ra sức vận vẹo, muốn né tránh bàn tay không thành thật kia nhưng lại làm cho ngọn lửa dục vọng cháy càng to hơn.

Nàng vận vẹo, ma xát ở trong ngực so với thuật câu dẫn còn cao minh hơn nhiều, làm cho Tuyết Ưng hiểu chỉ chạm thôi còn chưa đủ, hắn muốn xâm nhập, muốn chiếm giữ hết thảy những thứ thuộc về Ảnh Nhiên.

Tiếp theo là thanh âm tiếng vải bị xé, bên ngoài tiếng sấm cũng to hơn như là khúc nhạc đệm cho bản tình ca của hai người.

Ảnh Nhiên thở dốc, cái miệng vừa được tự do một chút, chưa kịp lấy lại tinh thần thì lại một lần nữa bị xâm chiếm.

Chưa đến một giây, y phục vốn bền chắc đã biến thành một mớ vụn, bay tán loạn trong Mông cư tối đen, ánh mắt Tuyết Ưng càng thêm nóng bỏng khi nhìn thấy trên bầu ngực trắng nõn, cao vút của Ảnh nhiên có một nốt ruồi nhỏ màu đen, càng làm cho dục vọng của hắn phát cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: ĐIÊN LOAN ĐẢO PHƯỢNG

Quần áo bị cởi bỏ, thân hình nhỏ xinh, trắng nõn của Ảnh Nhiên bị Tuyết Ưng nâng lên, hai chân vốn gât gạo đan chéo nhau cũng bị hắn thô lỗ tách ra, hắn cho nàng nhiều khoái hoạt hơn, hắn biết nữ nhân lần đầu tiên rất đau nhưng mà đáng tiếc, hắn không thể nhìn được nữa.

Ảnh Nhiên không ngờ Tuyết Ưng cứ vậy mà đi vào, đôi mắt xinh đẹp lộ ra vẻ hoảng hốt và cầu xin, đáng tiếc Tuyết Ưng dục vọng đã muốn bùng nổ, làm sao còn có thể nhẫn nhịn được nữa.

Có thể chịu đựng đến giờ mới động thủ đã là quá mức kiên định rồi.

Ôn nhu nhìn vào mắt Ảnh Nhiên, thấp giọng khàn khàn nói “ Ảnh Nhiên, thực xin lỗi, nhẫn một chút”

Nam căn to lớn liền tách huyết động còn chưa chuẩn bị tốt, một mạch thẳng tiến vào trung tâm.

Ảnh Nhiên thốt lên một tiếng đau đớn, sắc mặt trắng bệch, đôi mi thanh tú nhắm lại thành một đoàn, hai tay gât gạo bám lấy bả vai của Tuyết Ưng, thân thể không ngừng co rút.

Mà tương phản với Ảnh Nhiên, Tuyết Ưng lại rên rỉ thoải mái tới cực điểm, lửa nóng bị vách tường của nàng bao chặt lấy, không một tia hở làm cho hắn cảm thấy sáng khoái đến từ lỗ chân lông, phát ra tiếng thở dài sung sướng.

Nếu không phải vì Ảnh Nhiên quá mức khản trương mà buộc chặt thân hình, làm cho hắn không thể di động thì hắn làm sao chịu nửa đường dừng lại như vậy.

Mồ hôi trên trán đôi từng giọt thật to, Tuyết Ưng cố đè nén xúc động, nhẫn nại vuốt ve từng tấc da thịt của Ảnh Nhiên, ý đồ muốn nàng thả lỏng tinh thần.

Tỉ mỉ hôn, hơi thở nam tính tinh khiết cũng phun trên cổ Ảnh Nhiên “ Ảnh Nhiên, thả lỏng một chút”

Ảnh Nhiên thờ hào hê, lửa nóng trong cơ thể quá lớn, như là muốn tách người nàng ra, nàng không phải không muốn thả lỏng mà do nàng khản trương quá mức, nghĩ đến lửa nóng to lớn của hắn lại va chạm trong thân thể nàng tự nhiên cảm thấy sợ hãi.

Giống như đem cơ thể nàng xé ra, đau đớn gấp nhiều lần.

Ảnh Nhiên dù muốn hi sinh bản thân để làm cho Tuyết Ưng thoải hoạt nhưng bản năng thân thể lại không theo ý nàng, nàng cũng bắt đầu dỗi, càng cố thì càng cảm giác buộc chặt hơn.

Tuyết Ưng cũng cảm giác được áp lực từ vách tường của nàng, làm cho dục vọng của hắn càng bành trướng hơn, bộ vị nữ tính đặc biệt kia vừa mềm mại lại rất có lực đè ép cảm giác, thoải mái đến mức hắn thiếu chút nữa nhịn không được mà tiết ra tinh hồng, may là ở thời điểm cuối thì nhịn được, không muốn nhanh như vậy lại mất đi cảm giác thống khổ mà lại sung sướng đến mất hồn như vậy.

Rất muốn nhanh chóng tiến sâu hơn, mạnh hơn nhưng hắn cũng biết nếu hắn cứ cứng rắn tiếp tục thì Ảnh Nhiên sẽ bị thương, mà đó không phải là chuyện một nam nhân nên làm đối với một nữ nhân.

Ảnh Nhiên cũng không ngờ vốn nàng muốn thả lỏng nhưng kết quả không thành công, ngược lại còn có cảm giác lửa nóng trong cơ thể tăng thêm, lại càng khản trương hơn, thể mới biết thì ra bảo bối của nam nhân có thể biến lớn vô hạn.

Đáng thương thay, lúc này cả hai người đều không ai dễ chịu.

Ảnh Nhiên cảm giác Tuyết Ưng đang hôn để trấn an nàng, muốn nàng thả lỏng, đáng thân thể nàng lại không nghe lời nàng, làm cho nàng càng thêm áy náy đối với sự ôn nhu và kiên nhẫn của Tuyết Ưng, dùng sức cởi bỏ áo quần của hắn, bộ dáng nhất quyết hi sinh “ Tuyết Ưng đại nhân, người đừng bận tâm đến Ảnh Nhiên, cứ tiếp tục đi”

” Ảnh Nhiên?”

Nói thật, Tuyết Ưng chính xác là không thể nhịn được nữa, mà thân hình của Ảnh Nhiên sợ là trong thời gian ngắn cũng không thả lỏng được, cứng rắn thì vẫn được nhưng Tuyết Ưng vẫn không muốn xúc phạm nàng nên có chút chần chờ.

Ảnh Nhiên đưa tay che lại ánh mắt thân thiết lại có chút lo lắng của hắn, không cho hắn nhìn thấy bộ dáng khó coi của nàng lúc này “ đừng đợi, tiến vào đi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cả hai đều khó chịu”

” Ảnh Nhiên, gọi tên của ta” Tuyết Ưng nghe vậy cũng quyết định ngoan tâm một lần, nhưng hắn muốn nàng gọi tên hắn, có như vậy hắn mới dịu bớt cảm giác tội lỗi, nếu không thì hành vi của hắn lúc này có khác gì cưỡng bạo.

“Tuyết Ưng” Ảnh Nhiên cúi đầu, run rẩy gọi.

” Không đủ! Ảnh Nhiên, lại kêu lớn thêm lần nữa” Tuyết Ưng một tay nắm chặt eo của nàng, một tay dùng sức nâng mông nàng lên, chuẩn bị cho bước tiến công cuối cùng.

” Tuyết ưng! Tuyết ưng! Tuyết ưng nhất nhất” Ảnh Nhiên lại gọi tên của hắn, mà ngay lúc đó Tuyết Ưng cũng bắt đầu điên cuồng luật động.

Lửa nóng điên cuồng rút ra chọc vào mà mỗi lần rút ra bên ngoài một chút thì hoa tâm của Ảnh Nhiên lại sinh ra lực hấp thụ, gút gao hút chặt lấy phân thân của Tuyết Ưng, tựa hồ như muốn giữ nó lại, không muốn nó ra ngoài, bởi vì không có dịch bôi trơn nên mỗi lần ma sát rất khít khao, Tuyết Ưng thì thoải mái tới cực điểm còn Ảnh Nhiên thì chịu không ít đau khổ.

Thật vất vả mới rút được phân thân ra được một nửa, Ảnh Nhiên vừa mới thả lỏng được một chút, hít sâu một hơi thì Tuyết Ưng lại lần nữa chọc vào thật sâu, lực đạo cũng mạnh hơn làm cho nàng nhịn không được mà bật thành tiếng “ đau quá”

“Đau thì hãy gọi tên của ta” Hắn muốn nàng phải nhớ kỹ hắn là nam nhân của nàng, cho dù là thân thể hay là tâm thì sau này nàng chỉ có thể thuộc về một mình hắn “Ảnh Nhiên, ôm chặt ta, nhìn ta, đem mặt của ta in sâu vào lồng ngực, ngực phải nhớ kỹ từ nay về sau hết thảy của ngực đều là của ta, giờ phút này ở trong thân thể ngực, giữ lấy ngực cũng là ta”

Ảnh Nhiên không thể kháng cự được mệnh lệnh cường thế lại bá đạo như vậy, nàng như là bị mẹ hoặc, buông bàn tay che mắt hắn xuống, nhìn vào đôi con ngươi kiên định cùng với khuôn mặt anh tuấn, nàng biết từ nay về sau, tâm linh và thân thể của nàng đều khắc sâu hình bóng của một nam nhân tên Tuyết Ưng.

Gút gao ôm chặt cổ hắn, chủ động dùng hai chân quấn quanh thắt lưng cường tráng của hắn, chủ động đem thân thể ép sát vào người hắn, tư thế hoàn toàn nâng lên, ngoài trừ chỗ tư mật gắn kết mật thiết với Tuyết Ưng thì toàn bộ thân thể không có điểm chổng đờ.

Nhưng nàng tin tưởng, nam nhân cường tráng đang ôm nàng sẽ đủ khả năng để ôm chặt nàng vĩnh viễn, không làm nàng phải té ngã

” Tuyết ưng nhất nhất, đến đây đi!” Tựa hồ như khi nàng thốt ra một câu này xong thì đau đớn trong cơ thể cũng giảm bớt.

Chỉ cần hắn thoải hoạt thì đau một chút có là gì.

Từ góc độ của nàng có thể nhìn thấy bức tượng điêu khắc của hai người, tư thế cũng giống như bọn họ bây giờ, hình ảnh sống động như thật, nam căn của hân thật lớn, lại trắng kiện, Ảnh Nhiên nhìn không được mà cúi đầu nhìn chỗ cơ thể hai người tiếp xúc với nhau, cũng có thể cảm thụ được độ lớn của nó.

Trực tiếp nhìn thấy, cơ thể lại cảm nhận được, làm cho mặt của Ảnh Nhiên phút chốc đỏ bừng, địa phương đang bị lửa nóng to lớn oanh tạc kia ngoài cảm giác đau đớn thì còn cảm giác xa lạ mà phức tạp khác, làm cho nàng nhìn không được mà run rẩy tê dại, cái loại cảm giác này giống như có người cầm lông gà chọc vào nơi tư mật của nàng, làm cho nàng muốn tránh mà tránh không được, muốn trốn cũng trốn không xong, muốn kêu cũng kêu không thành tiếng, rốt cuộc không biết nên nói hân rồi đi hay muốn hân thô bạo chiếm lấy nàng.

Tuyệt Ứng miễn tuệ, sâu sắc cảm giác được nàng thả lỏng và bàng hoàng, biết được nàng bắt đầu có cảm giác nên eo cũng vận động nhanh hơn, lực đạo cũng cuồng dã hơn, không ngừng ma sát, chọc vào rút ra lúc sâu lúc cạn mà theo mỗi lần di động kịch liệt lại làm cho hân cảm nhận được khoái cảm trước nay chưa từng có, cho dù hân tu luyện thể nào, tiến bộ ra sao thì không bằng cảm giác hưởng thụ và sung sướng lúc này.

Khó trách những yêu tinh cấp thấp lại thích dùng cách thái âm bổ dương để tăng tiến tu vi, thì ra việc nam nữ giao hoan lại làm người ta mất hồn như thế, nếu hân sớm biết thì có lẽ đã không lựa chọn con đường tu luyện chính thống đầy gian khổ.

Suy nghĩ bất chợt lóe qua rất nhanh rồi chợt tắt, Tuyệt Ứng lại đắm chìm trong khoái cảm nhục dục, không thể bận tâm đến cảm thụ của Ảnh Nhiên, hân hiện tại muốn phóng xuất ra ngoài, hân nhẫn nại đã lâu lắm rồi.

Khi lực đạo ma sát gia tăng thì thủy dịch cũng tiết ra nhiều hơn, Tuyệt Ứng biết Ảnh Nhiên cũng bắt đầu cảm nhận được khoái cảm lạc thú, thân hình mềm mại càng nâng lên, ép sát vào hân, thỉnh thoảng còn vang lên những tiếng rên rỉ êm tai, điều này có nghĩa nàng cũng bắt đầu động tình.

“Ảnh Nhiên, cảm giác thoải mái sao?” Tuyệt Ứng gia tăng tiết tấu và tốc độ, hai tay đỡ lấy thắt lưng của Ảnh Nhiên, đem thân thể của nàng cách ra một chút rồi dùng lực tiến mạnh vào, cảm giác sung sướng làm cho đầu hân như muốn nở hoa.

“Ân, a, nhẹ, nhẹ một chút” Ảnh Nhiên bị hân va chạm như vậy đã sớm không nói nên lời, trừ bỏ phối hợp thân thể thì không thể nghĩ đến chuyện gì khác.

Cảm giác sắp chạm đến đỉnh khoái lạc, Ảnh Nhiên uốn người càng cao, thân thể tạo thành một đường cong tuyệt đẹp, cao giọng hét lớn “Tuyệt Ứng...”

Từ trong yết hầu phát ra một tiếng gầm thô đất, Tuyệt Ứng cuối cùng cũng dùng sức, phóng thích toàn bộ tinh hoa vào sâu trong thân thể của Ảnh Nhiên.

Thật lâu sau thân hình hai người vẫn không ngừng run rẩy

Toàn thân Tuyệt Ứng đầm mồ hôi, mái tóc dính lại, trong không khí tràn ngập hơi thở đậm mị, cho thấy bọn họ đã trải qua một hồi điên cuồng thế nào.

Ôm thân hình mềm yếu, vô lực của Ảnh Nhiên, Tuyệt Ứng dùng sức thoát đi chút quần áo ướt đầm còn sót lại trên người, ném lên mặt đất, sau đó đi về phía giường lớn.

”Tuyệt, tuyệt Ứng, nguoi, nguoi còn không ra sao?”

Phân thân nam tính vẫn không có dấu hiệu đã thỏa mãn, vẫn còn ở trong cơ thể nàng, theo từng bước đi của hân mà va chạm, Ảnh Nhiên lại lần nữa thấy cả người nóng bừng

“Đứng đối với Ảnh Nhiên mà nói là quá mệt mỏi, chi bằng chúng ta tiếp tục ở trên giường đi, như vậy sẽ thoải mái hơn” Tuyệt Ứng mới lần đầu nếm được mùi vị ái tình nên chỉ mới phát tiết một lần thì sao mà đủ.

”Còn muốn tiếp tục?” Ảnh nhiên nào biết đâu rằng, nam nhân một khi đã nếm thử mùi vị tình dục thì cho dù là nam nhân giới tiết chế nhất cũng có thể nếm lý trí qua một bên, huống chi Tuyệt Ứng đến giờ chưa từng là người giỏi kiềm chế, muốn làm thì là thôi.

Cho nên Ảnh Nhiên đáng thương, nhất định phải đợi đến lúc Tuyệt Ứng ăn uống no đủ rồi mới được nghỉ ngơi a.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: BUỔI SÁNG NGÀY THỨ BA

Khi tỉnh lại thì trời đã sáng, Ảnh Nhiên biết bây giờ đã là ban ngày, hơi giật giật tay chân nhưng toàn thân đều vô lực, không chỉ có thể mà tựa hồ như nửa thân hình còn bị một vật nặng gì đó đè lên.

Bên tai vang lên tiếng hít thở nhẹ nhàng làm cho nàng kinh ngạc, nghiêng mặt nhìn thì đập vào mắt chính là gương mặt anh tuấn đang ngủ say của Tuyệt Ứng

đại nhân.

Lúc này nàng mới nhớ tới đêm qua cùng nhau quấn quýt, triền miên, tất cả những hình lửa nóng giao triền lập tức tràn về như nước lũ tràn đê.

Không cần nhìn cũng biết hiện giờ hai người đều đang trần truồng, cánh tay cường tráng của Tuyết Ưng vẫn còn vòng quanh eo nàng, cánh tay còn lại thì bị nàng dùng để gối đầu, nhìn hân khi ngủ giống như một đứa trẻ, tinh khiết, thả lỏng, không hề có phòng bị.

Ảnh Nhiên mê luyến nhìn ngắm gương mặt của Tuyết Ưng, trải qua một đêm hân đối với nàng không còn giống trước nữa, vẫn là Ưng vương đại nhân tôn quý nhưng đồng thời cũng là người nàng yêu nhất, cùng nàng chia sẻ nhiệt độ cơ thể, chia sẻ cảm xúc mãnh liệt và cảm thụ trước giờ chưa từng có. Nàng và hân đã không còn là quan hệ giữa vương và tộc viên nữa.

Không có kinh nghiệm ngủ cùng người khác nên Ảnh Nhiên không thể nào biết nữ nhân khác khi tỉnh lại, nhìn thấy người ngủ bên cạnh mình là nam nhân mình ngưỡng mộ, yêu mến thì sẽ nghĩ gì, nàng chỉ biết hiện tại trong đầu nàng, trong lòng nàng đều tràn ngập cảm giác thỏa mãn lại lo sợ, bất an, nàng không hối hận vì chuyện đã xảy ra nhưng nàng lo sợ Tuyết Ưng sẽ hối hận, đến lúc đó không biết nàng có chịu đựng được không.

Tham lam đem mỗi đường nét trên gương mặt hân khắc sâu vào đầu, qua hôm nay, không biết nàng còn cơ hội để nhìn Tuyết Ưng ngủ hay không.

Thể xác và tinh thần được thỏa mãn sau một giấc ngủ ngon, Tuyết Ưng mở to mắt nhìn thấy Ảnh Nhiên đang nhìn mình với ánh mắt tràn đầy tình yêu và quý trọng, không cần hình dung cũng biết được sự thỏa mãn và kiêu ngạo trong lòng hân, nhưng giây sau đã thấy nàng bối rối né tránh tầm mắt của hân thì liền thấy mất hứng, dùng sức ôm lấy nàng “ngươi tỉnh? Sao lúc trước còn nhìn lên ta mà bây giờ lại không nhìn?”

”Tuyết Ưng đại nhân!” Ảnh Nhiên không nghĩ hân lại tỉnh nhanh như vậy, nghĩ rằng nàng còn có nhiều thời gian để ngắm hân, nên khi gặp ánh mắt của hân thì nàng bối rối, ngay cả trốn tránh cũng không kịp, bây giờ nghe ngữ thanh có vẻ treu chọc của hân, Ảnh Nhiên lại thấy xấu hổ hơn, Ưng vương đại nhân phát hiện nàng nhìn lên hân không biết có thể vì thế mà bị hân xem thường không?

“Ngươi gọi ta cái gì? Xem ra những gì ta nói hôm trước ngươi không nhớ kỹ, đến giờ cũng không biết nên gọi phu quân thân ái là cái gì sao?” Tuyết Ưng vừa nghe nàng gọi hân như thế thì càng thêm mất hứng, bất mãn, âm thanh có chút nguy hiểm.

”Hôm trước?” Ảnh Nhiên kinh ngạc đến quên cả tránh né cái nhìn của Tuyết Ưng, tròn mắt hỏi lại

“Ngươi không phải đã quên rồi chứ, bất quá cũng phải, vì sau đó ngươi bị ta làm ngất đi thôi, có lẽ sau đó không còn ấn tượng chuyện gì nữa cũng là bình thường” Tuyết Ưng vốn có chút không vui nhưng nhìn thấy bộ dáng ngạc nhiên tới đáng yêu của Ảnh Nhiên thì tâm tình lại tốt hơn.

Hân sao lại quên tiểu nữ nhân này là người tự ti quá mức chứ? Có lẽ trong lúc hân chưa tỉnh lại thì nàng đã suy nghĩ lung tung, không tin tưởng vào mị lực bản thân, cho nên vẫn gọi hân là Tuyết Ưng đại nhân, cố tình tạo nên khoảng cách giữa bọn họ.

Thấu hiểu tâm tư người khác như vậy, nếu là trước kia thì không có khả năng xuất hiện trên người Tuyết Ưng, hân xưa nay luôn thẳng tính, bộc trực, nếu muốn hân tâm cơ như Thanh Liên thì không thể nhưng trải qua nhiều ngày ở chung cùng Ảnh Nhiên, hai lần liên tiếp vì diễn đạt khác biệt mà tạo thành hiểu lầm không nhỏ, cho nên bây giờ Tuyết Ưng đối với từng cái biểu tình, mỗi câu nói... không thể không nghiền ngẫm, mới có thể hiểu được nàng.

Đáng tiếc Tuyết Ưng không có duy trì việc nghiên cứu và tìm hiểu Ảnh Nhiên nhiều hơn, để có thể hiểu nàng hơn cho nên sau này lại phát sinh nhiều vấn đề khác.

Bị làm đến ngất xỉu?

Ảnh Nhiên nghe được mấy từ này thì dường như máu toàn thân đều dồn hết lên mặt, còn chưa nói tới chuyện Tuyết Ưng dùng bốn từ phu quân thân ái để hình dung thân phận của hân, điều này làm cho Ảnh Nhiên thêm cảm động, không biết phải nói gì.

Mà Tuyết Ưng còn sợ như vậy chưa đủ kích thích Ảnh Nhiên nên tiếp tục treu chọc “nhưng mà sau đó Ảnh Nhiên thật là nhiệt tình a, vẫn quấn quýt lấy ta không chịu buông, miệng cũng không ngừng hô tên ta, hại ta mệt chết đi được vẫn không nhịn được mà một lần rồi lại một lần thỏa mãn ngươi, cho nên ta mới mệt như vậy, ngươi cứ nhiên lợi dụng ta xong lại không nhận, buổi tối còn thân thiết gọi tên ta, sáng ra đã gọi ta là Tuyết Ưng đại nhân, quả nhiên Như Mặc nói đúng, nữ nhân...”

Càng nghe hân nói, mặt Ảnh Nhiên càng đỏ, rõ ràng biết hân vặn vẹo sự thật, đổ hết trách nhiệm cho nàng nhưng nàng lại không mở miệng phản bác được bởi vì đêm qua dường như nàng có chủ động quấn quýt lấy thân thể hân, nhưng đó cũng là vì động tác giữ lấy nàng của hân quá mãnh liệt, làm nàng không chịu nổi, muốn gắn sát thân thể hân hơn, hướng hân yêu cầu nhiều hơn nhưng mà nàng sao có thể cãi lại hân được.

Nghe hân càng nói càng lớn mật, nếu để cho hân nói tiếp thì nàng chắc phải độn thổ mất, Ảnh Nhiên lập tức lấy tay che miệng hân lại, mặt đỏ bừng, tức giận hét “Tuyết Ưng”

Tuyết Ưng thành công khơi dậy bộ dáng xấu hổ và tức giận của nàng, trong mắt tràn ngập ý cười mãn nguyện, tuy rằng Ảnh Nhiên tính tình ôn nhu làm cho hân nổi lên ý muốn bảo hộ và đùa giỡn nhưng điều đó thích hợp cho buổi tối ở trên giường, còn ban ngày thì hân vẫn thích hình ảnh Ảnh Nhiên tức giận trước mặt, nàng tức giận, nàng trừng hân, rất có sức sống a. Hân không muốn có một thể tử nhu nhược, đáng thương, luôn nhân nhượng vì lợi ích toàn cục mà ở bên cạnh hân, có lẽ Ảnh Nhiên cũng không biết khi nàng tức giận thì xinh đẹp đến mức nào.

Tuyết Ưng trong lòng cười trộm, cố ý giả tăng hô hấp, làm cho hơi thở cực nóng phun lên trên bàn tay mềm mại khéo léo của Ảnh Nhiên, khiến cho nàng không thể không thu tay lại.

Ảnh Nhiên có chút thất bại nhìn gương mặt của Tuyết Ưng gần trong gang tấc, tâm lại đập bịch bịch theo nụ cười của hắn, sao hắn có thể cười đến đáng ghét rồi lại đáng yêu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: SAY MÊ ÔN NHU HƯƠNG

Thời điểm phải rời giường cũng là thời điểm xấu hổ, Ảnh Nhiên quần quanh tấm ra giường, đỏ mặt nhìn quần áo bây giờ như một đồng vải vụn rơi vãi trên mặt đất, đưa mắt trách cứ nhìn Tuyết Ưng, trong lòng có chút oán giận, làm thành như vậy rồi thì lấy cái gì để mặc đây?

Tuyết Ưng lại rất hào phóng, thân thể cường tráng trần trụi nhanh chóng rời giường, chỉ hơi liếc nhìn đồng vải trên mặt đất rồi quay lại nhìn Ảnh Nhiên đang cuộn mình trong tấm ra giường màu đỏ, vẻ mặt kinh ngạc hỏi “Ảnh Nhiên, ngươi còn đau không?”

Nhìn hắn trần trụi thân thể đứng trước giường, còn hỏi nàng chuyện tối qua, làm cho Ảnh Nhiên mặt càng đỏ hơn “Tuyết, Tuyết Ưng, ngươi không có mặc quần áo”

Nàng muốn nhắc nhở hắn dù sao cũng phải chú ý hình tượng một chút, dù thế nào thì nàng cũng là nữ nhân, hắn lại cứ trần trụi trước mặt nàng như thế thì không có chút lễ tiết gì cả.

Không ngờ Tuyết Ưng lại bày ra vẻ mặt đương nhiên gật đầu, “Ta biết a, ngươi cũng không không có mặc thôi!”

Ảnh Nhiên khó thở, bật thốt lên “ngươi sao không nghĩ xem là ai hại ta không có quần áo để mặc a”

Nói xong thì vội lấy tay bưng kín miệng, hai mắt mở to nhìn Tuyết Ưng cũng đang tròn mắt kinh ngạc, trong lòng âm thầm kêu khổ, nàng sao có thể nói ra những câu oán giận như thế? Tuyết Ưng có phải sẽ tức giận hay không? Có cảm thấy lá gan của nàng quá lớn hay không?

Tuyết Ưng đúng là không nghĩ tới Ảnh Nhiên sẽ nói ra một câu oán giận như vậy nhưng trong hắn không có tức giận như Ảnh Nhiên lo lắng, ngược lại còn cảm thấy cao hứng, nữ nhân này tự ti, thận trọng, tính cách lại cô chấp thế nhưng dám oán giận hắn, thực sự là một cảm giác mới mẻ a.

Vội bước tới ôm nàng vào lòng “nói cũng đã nói rồi, còn che miệng lại có quá muộn hay không?”

”Tuyết Ưng đại!”

Chữ nhân còn chưa kịp nói ra đã bị ánh mắt lờ lờ tinh quang của Tuyết Ưng làm cho dừng lại “Ảnh Nhiên không có cố ý tranh luận”

”Ta thích ngươi tranh luận, nhìn ngươi như vậy rất đáng yêu, ta không thích ngươi luôn tỏ ra kiêu kỳ với ta, về sau nếu ngươi không vui có thể phát giận với ta, ta cũng sẽ không ăn ngươi, không cần sợ ta, nếu cứ như vậy thì sau này chúng ta làm sao có thể cùng nhau trải qua mấy ngàn, mấy vạn năm chứ?”

Tuyết Ưng cũng không đồng ý, tuy rằng cãi nhau sẽ làm tâm tình của hắn không vui nhưng như vậy cũng không tính là cãi nhau, mà cho dù thực sự cãi nhau thì hắn cũng thích, bởi vì như vậy có thể nhìn thấy con người thực của Ảnh Nhiên mà không phải bộ đáng khúm núm, tự ti, cho nên hắn phải nhanh chóng bày tỏ quan điểm và lập trường.

Ảnh Nhiên lại kinh ngạc nhìn Tuyết Ưng, trong mắt hiện lên sự vui mừng “Tuyết Ưng, ngươi nói thật?”

Hắn nguyện ý cùng nàng trải qua mấy ngàn, mấy vạn năm sao? Những lời hứa hẹn này không phải là giả? Hắn thực sự lựa chọn nàng sao?

”Ảnh Nhiên, thói quen này của ngươi thật không tốt, cứ hay hỏi thật hay giả, chẳng lẽ những gì Tuyết Ưng ta nói ngươi cũng không tin sao? Chẳng lẽ mỗi lần ta nói ra, ngươi đều hoài nghi mà hỏi lại như thế” Tuyết Ưng hơi nhíu mày, tiểu nữ nhân này thực thiếu cảm giác an toàn, chẳng lẽ sau này mỗi lần nàng hoài nghi như thế thì hắn đều phải xác nhận sao?

”Không phải, chỉ là thói quen mà thôi! Về sau sẽ không!” Ảnh Nhiên thấy hắn nhíu mày, nghĩ đến hắn mất hứng, lập tức giải thích nói.

”Ân, vậy là tốt rồi! Rời giường đi! Chúng ta hôm nay phải đi đến tiệm vải, hôm qua đã mất hết một ngày ở trên giường nếu bây giờ không đi thì phải đợi tới ngày mai a”. Tuyết Ưng thấy nàng đề ý tới tâm tình của hắn thì thấy cao hứng hơn, lập tháo bỏ ra giường trên người nàng, ôm nàng đứng lên.

Ảnh Nhiên lập tức xấu hổ, lui vào trong giường, bối rối nói “Tuyết Ưng, ngươi đừng lại đây, ta tự mình đứng lên”

Tuyết Ưng thấy nàng xấu hổ đỏ mặt, không khỏi nhin được mà cười thành tiếng “Ảnh Nhiên, toàn thân ngươi ta đều đã nhìn qua, chỗ không nên xem cũng đã xem, không chỉ nhìn mà ta còn sờ qua, hôn qua, một tác cũng không bỏ qua, bây giờ còn giấu thì có tác dụng gì? Hơn nữa ngươi cũng không thể quần ra giường này mà ra ngoài a”

”Đều là người không tốt! Còn nói!” Ảnh Nhiên hơi hơi oán trách trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái, Tuyết Ưng đối với ánh mắt không có chút lực sát thương của nàng, cảm thấy rất hưởng thụ, cười phá lên “thật không hiểu được người thẹn thùng cái gì, thân thể không phải để cho người ta xem, để cho người ta sờ sao? Huống chi đây cũng không phải là bản thể của chúng ta, chỉ là bộ dáng chúng ta hóa thân thành mà thôi. Nếu muốn đi ra ngoài thì không phải sẽ hóa thành ưng mà bay sao? Đến lúc đó có ai biết trên người người có mặc quần áo hay không?”

Ảnh Nhiên cũng nghĩ vậy, hóa thành chim ưng, tuy rằng thể hình quá lớn có thể gây chú ý nhưng cũng còn hơn là một hình người trần truồng xuất hiện trong thành, lần đầu tiên trong đời nàng thấy biến hình có tác dụng lớn như vậy

“Vậy người ra ngoài trước đi, ta khôi phục nguyên hình xong sẽ tự mình bay ra”

“Thực là thẹn thùng quá đi”

Tuyết Ưng thấy nàng kiên trì như vậy, biết nàng sẽ không ở trước mặt hần mà biến hình nên cũng chỉ nói một câu rồi đi ra ngoài, trước khi đi còn cố ý dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn những bức tượng điêu khắc bọn họ trong phòng, cố ý làm cho Ảnh Nhiên ngượng ngùng, quả nhiên là đã nghe được tiếng hít thở gấp của nàng.

Ảnh Nhiên thấy Tuyết Ưng đã rời đi mới thẹn thùng đứng dậy, nháy mắt hóa thành mặc ưng, cúi đầu nhìn thấy thân hình đã chỉnh tề, vừa định bay đi thì nhìn thấy bức tượng điêu khắc nóng bỏng gần giường, nhìn không được dùng tấm ra giường phủ lên. Mắt không thấy thì tâm sẽ tĩnh nhưng đưa mắt nhìn quanh thì còn nhiều bức tượng bọn họ quần quýt trong tư thế nóng bỏng, trừ phi che hết tất cả, còn không thì không thể làm như không thấy gì.

Khi bay ra khỏi cửa, nàng phát hiện bức tượng điêu khắc tư thế rất giống tư thế của bọn họ đêm hôm đó không thấy đâu, có lẽ do nàng đa tâm hoặc là nhìn lầm nên Ảnh Nhiên cũng không nghĩ nhiều nữa.

Bên ngoài rừng trúc đen, Tuyết Ưng cũng không biến hình mà vẫn giữ nguyên hình người, tiêu sái dựa vào một cây trúc, không thèm để ý hần đang trần trụi, còn làm như là cách ăn mặc thoải mái, tự nhiên nhất, lúc này hần mở to mắt, giọng điệu có chút tùy hứng nói “ta muốn ngồi trên lưng người?”

”Tuyết Ưng, người cũng có cánh, sao lại muốn ngồi trên lưng ta? Hơn nữa người không có mặc quần áo?” Ảnh Nhiên không phải chưa từng chờ người khác, nàng đã từng chờ qua Hồ vương đại nhân, Bảo Bảo tiêu chủ, còn có Xà quân, cũng không có tạo thành gánh nặng gì cho nàng nhưng lúc này nàng lại chờ một người khác trần truồng, hơn nữa người này còn là Tuyết Ưng vương cũng có cánh như nàng, làm cho nàng cảm thấy rất ngạc nhiên.

“Ta không sợ người nhìn thấy, không mặc quần áo thì có gì đâu, hơn nữa khi tới tiệm vải thì trong chúng ta cũng phải có một người biến thành hình người để nói chuyện với chủ tiệm vải, đương nhiên, nếu người xung phong nhận việc thì ta cũng có thể biến về nguyên hình để chờ người”. Tuyết Ưng rõ ràng biết ngay cả hần nhìn nàng không mặc quần áo cũng làm nàng thẹn thùng đến mức muốn chui đầu vào đất, làm sao có thể trần truồng trước mặt người khác, cái này rõ ràng là làm khó nàng mà.

Quả nhiên, Ảnh Nhiên vừa nghe đã lập tức lắc đầu, coi như nàng đã lĩnh giáo trình độ da mặt dày của Tuyết Ưng “ta chờ người được rồi”

Tuyết Ưng lập tức không khách khí nhảy lên lưng Ảnh Nhiên, không phải ngồi mà nằm thẳng xuống, còn thoải mái lăn lộn vài cái, cọ xát vào bộ lông của nàng “Ảnh Nhiên, bộ lông của người cọ vào ta thật thoải mái a”

Ảnh Nhiên tức giận muốn học máu, người này, người này thực là đổi trắng thay đen, rõ ràng là hần ở trên lưng nàng lăn lộn, còn nói là lông của nàng cọ xát vào hần

“Tuyết Ưng, người thành thật ngồi xuống đi, ta muốn xuống nữa” nói xong, Ảnh Nhiên không chờ hần chuẩn bị, cố ý ngưỡng cao thân hình, bay vút đi, cũng may Tuyết Ưng phản ứng mau lẹ, lập tức ổn định vị trí, nếu không đã bị ném rơi xuống đất.

Ảnh Nhiên lao vút xuống, hướng phía Mộng thành mà đi, Tuyết Ưng cảm thán, quả nhiên không thể đắc tội được với nữ nhân, nữ nhân giỏi nhất là mạng thù, hần chính là ví dụ tốt nhất a.

Tuyết Ưng mỉm cười, ngồi vững vàng trên lưng Ảnh Nhiên rồi biến ra một bộ vũ y hoa lệ, Hư Vô Giới này phi thường quái dị, ở nhân giới hay bất kỳ nơi khác đều có thể sử dụng pháp thuật nhưng nơi này thì không, một chút kỹ xảo cũng không được, giống như hiện giờ, hần có thể biến ra vũ y để che đậy cơ thể nhưng không thể nào biến vũ y thành quần áo giống như bọn họ mặc trước kia.

Nói cách khác, hần có thể lợi dụng đồ vật sẵn có trên người mà tiến hành dùng pháp thuật nhưng biến thành kiểu gì thì hần không thể khống chế được, giống như trước đây hần có thể tùy ý biến ra rất nhiều quần áo mới nhưng ở nơi này thì hần chỉ có thể dùng bạch vũ để tạo thành một bộ vũ y, cho nên hần nhất định đến tiệm vải, cũng vì thế người ở nơi này cho dù là thượng tiên có vạn năm đạo hạnh hay là tinh linh gì khác cũng phải xếp hàng mua vải, nếu muốn có quần áo để mặc a.

Tuyết Ưng nghĩ ra chuyện này không phải là ngẫu nhiên, mà trong khi chờ đợi Ảnh Nhiên, hần đã thử vận dụng pháp lực rồi mới cho ra kết luận, đương nhiên chuyện có thể biến ra vũ y để mặt hần không có nói cho nàng biết, có vậy bây giờ hần mới được thoải mái trên lưng nàng chứ.

Đáng thương cho Ảnh Nhiên thành thật quá mức, biết rằng buổi tối ở Hư Vô Giới không thể sử dụng pháp lực lại không nghĩ rằng ban ngày sẽ khác, nếu không nàng cũng có thể như Tuyết Ưng phát hiện ra bí mật này, sẽ không lo lắng khi hình ưng to lớn của nàng xuất hiện trong thành sẽ gây chấn động mạnh.

Nhìn thấy đã sắp tới Mộng thành, Ảnh Nhiên có chút chần chừ “Tuyết Ưng, chúng ta thực sự phải như vậy đi xuống sao?”

Tuyết Ưng vỗ vỗ lên lưng nàng “ hiện tại khoan xuống dưới, người mang ta bay một vòng trên trời, chúng ta cần quan sát xem Mộng thành có hình dạng gì, nếu không có biết được nơi vợ con lão bản tiệm vải kia rồi đi thì cũng không tìm được, dù sao cả hai chúng ta đều không nhớ đường”

Ảnh Nhiên gật đầu “ được”

Lập tức bay vòng quanh Mộng thành, hơi hạ thấp xuống một chút, từ nơi này có thể quan sát toàn bộ Mộng thành rất rõ, mà vừa nhìn thấy thì cả hai đều choáng váng, vốn nghĩ chỉ là một cái cửa thành nhưng không ngờ Mộng thành vừa lớn lại vừa phức tạp, đường phố, nhà cửa cứ như mê cung, nếu mỗi gian nhà bên dưới đều có người ở thì không biết Mộng thành đã tập hợp biết bao nhiêu tiêu yêu, mà nếu trở lại rất nhiều vạn năm trước, khi thân ma trong thiên địa đại chiến nếu có đội hình nơi này gia nhập thì không biết tình hình sẽ thế nào?

Sáng tạo ra Hư Vô Giới không biết là nhân vật lợi hại thế nào, trong lòng Tuyết Ưng nổi lên sự bất an, chỉ một Mộng thành đã thế này, dựa vào tình hình ngày đó Mĩ di giao bài tử cho bọn hắn thì có vẻ như Hư Vô Giới không chỉ có một Mộng thành mà còn nhiều thành quách khác, chỉ có điều không có bài tử thì không thể đi thôi. Hư Vô Giới rốt cuộc cường đại đến trình độ nào, Tuyết Ưng không dám tưởng tượng.

Buồn cười, thiên đình cùng Ma giới đều nghĩ đến chính mình có thể xưng hùng thiên địa, không biết Hư Vô Giới bất quá không muốn tranh với bọn họ mà thôi, nếu có một trận đại chiến mới trong thiên địa thì chưa biết kết quả sẽ thế nào đâu.

Nghĩ tới bài tử, Tuyết Ưng như nhớ ra gì đó “ Ảnh Nhiên, chúng ta trở về đi, hôm nay không đi vào thành nữa”

”Làm sao vậy?” Ảnh Nhiên ngăn ra, không hiểu sao Tuyết Ưng lại có quyết định kì lạ như vậy, nghĩ hẳn một nên lo lắng hỏi “ người không thoải mái sao?”

”Đừng lo lắng, ta không sao, chỉ là chúng ta quên mang đồ vật này nọ, không có đồ vật kia thì cho dù có tìm được chủ tiệm vải, e là lão quái nhân kia cũng không bán cho chúng ta” Tuyết Ưng vội vàng nói.

”Cái gì vậy?” Ảnh Nhiên không nhớ là bọn họ cần phải mang theo thứ gì.

”Bài tử! có cái bài tử kia thì mới có thể lĩnh đồ vật này nọ, hiện tại chúng ta đều để nó ở nhà, lúc này dù có vào thành cũng sẽ không mua được gì” Tuyết Ưng bất đắc dĩ nói, nàng không nhớ lúc bọn họ rời đi thì thân hình đều trần trụi a.

Ảnh Nhiên lại lâm vào xấu hổ, bài tử kia vốn ở bên mình nhưng vì tình cảm mãnh liệt diễn ra quá nhanh, kết quả quần áo chưa kịp cời đã bị xé nát, bài tử tất nhiên cũng không có ai nhớ tới, e là lúc này còn bị lẫn lộn trong đồng vải, mà trước khi đi bọn họ cũng không nhớ tới, cho nên bây giờ chỉ có thể quay trở về, lại phải chậm mất một ngày, tuy rằng không muốn nhưng cũng phải chịu “ chúng ta quay về thôi”

“Trước giờ đều rất tự do tự tại, không nghĩ tới có ngày muốn một bộ quần áo còn phải nhờ tới một cái mộc bài tử đi lĩnh” Tuyết Ưng có chút cảm thán.

Ảnh Nhiên trầm mặc, nếu không phải nàng thì Tuyết Ưng cao cao tại thượng sao phải ở nơi này chịu ủy khuất, đúng vậy, trước kia muốn cái gì, chỉ cần vươn tay ra là có, hiện giờ chỉ muốn một bộ quần áo, một ít vải mà sao khó khăn vô cùng.

Ngày mai nhất định bọn họ phải tìm cho được chủ tiệm vải kia, bóng gió hỏi xem bí mật của Hư Vô Giới là gì, nếu đã có người từng ra ngoài thì không có lý gì nàng và Tuyết Ưng phải vĩnh viễn ở nơi này.

” Ảnh Nhiên, sao người đột nhiên im lặng vậy” Tuyết Ưng thấy Ảnh Nhiên hơn nửa ngày cũng không hé răng, cứ cầm đầu bay thẳng phía trước, sự nhớ đường như hẳn lại nói gì đó làm nàng tức giận, nếu không thì sao nàng lại không đề ý tới

” Không có, ta nghĩ nếu ngày mai gặp lão chủ tiệm vải, hẳn không có phản ứng thì chúng ta phải làm sao?” nói về đạo hạnh và pháp lực thì ở Hư Vô Giới bọn họ chỉ như hạng tép riu, e là ngay cả người bình thường nhất bọn họ cũng không đối phó được.

” Ta không lo chuyện này, dù sao hẳn cũng sẽ không làm gì chúng ta, ngược lại điều ta lo lắng là ngày mai chúng ta có thể thuận lợi nhìn thấy hắn không?” hẳn quy định một ngày chỉ bán cho năm người, làm sao đuổi hết mấy người xếp hàng trước cửa mới là chuyện chúng ta phải quan tâm”

Tuyết Ưng có chút cau mày, bọn họ ngay cả cánh cửa tiệm còn tiệm không ra thì làm sao có thể mau chóng bước vào trong đây?

“Thực ra sau đêm trước thì chúng ta cũng không cần mua vải làm gì, dù sao muốn mua vải cũng chỉ để che đậy mấy bức tượng trong phòng mà thôi, hiện giờ quan hệ chúng ta đã khác trước, người đã là nữ nhân của ta, mấy bức tượng kia cũng không gây trở ngại gì cho chúng ta nữa, còn chuyện vẫn muốn đưa người đến cửa tiệm kia một phần là vì vẫn muốn đưa người rời khỏi nơi này, một phần thì giống như Thực di ngày đó đã nói, muốn mua cho người vài bộ đồ mới, người cứ mặc quần áo theo kiểu nha hoàn, ta đã sớm nhìn không vừa mắt, về sau không được mặc như thế trước mặt ta”

Ảnh Nhiên cảm động đến mức quay đầu lại nhìn hắn, đang định nói lời cảm kích nhưng nhìn thấy vũ y hoa lệ trên người hắn thì ghen hờn tràn trề “ Tuyết Ưng, người mặc quần áo?”

Tuyết Ưng thấy nàng có vẻ tức giận thì không khỏi nở nụ cười “ dùng chút pháp lực thôi, người cũng có thể làm được”

” Pháp lực? Không, không phải không thể dùng sao? Sao, như thế nào?” Ảnh Nhiên có chút giật mình lắng hỏi.

“Biến ảo thứ gì đó thì không có tác dụng nhưng nếu tận dùng những gì chúng ta có để tái tạo lại thì có thể, chúng ta là ưng, vốn có lông, cho nên có thể biến ra vũ y, nhưng muốn biến vũ y này thành xiêm y của nhân loại thì lại không được”

Nếu đã bị nàng nhìn thấy, Tuyết Ưng cũng không ngại gì mà chia sẻ bí mật với nàng.

Nhất thời một đen thật lớn trong không trung biến ảo, một bộ vũ y màu đen đã bao bọc lấy thân hình nhỏ xinh trắng nõn của nàng, nhỏ nhắn, thật đáng yêu, Tuyết Ưng lập tức tung mình lên ôm nàng vào lòng “Ảnh Nhiên, vẫn nên như vậy, ôm thoải mái, nhìn cũng rất được”

Ảnh Nhiên theo thói quen từ chối nhưng tránh không được đành chấp nhận bị hân ôm, trong lòng cảm thấy ngọt ngào nhưng ngoài miệng vẫn oán giận “ngươi đã sớm biết có thể hóa ra vũ y, sao không nói cho ta biết, muốn coi ta sốt ruột vì không có quần áo để che đậy thân thể có phải không?”

“Ai bảo bộ dáng thẹn thùng của ngươi nhìn rất đáng yêu, làm cho ta nhìn không được mà muốn xem nhiều lần” Tuyết Ưng nói y như thật, e là chỉ có hân mới có thể đem chuyện vô lại nói như là chân lý.

Ảnh Nhiên thấy hân lại lộ ra tính trẻ con thì biết không thể nói đạo lý với hân, dù sao bây giờ nàng cũng đã biết có thể sử dụng tái sinh thuật, sẽ không phải trần trường nữa nên cũng lấy lại sự tự tin, hai tay chủ động ôm lấy thắt lưng của Tuyết Ưng “trở về đi, ra trải giường kia tuy là màu đỏ nhưng vẫn là vải dệt, ta tuy không giỏi may vá nhưng cũng có thể may xiêm y cho chúng ta, tối nay tạm lấy vải kia làm hai bộ xiêm y đi, cũng có thể tạm dùng khi ra ngoài thời gian ngắn, Tuyết Ưng, ngươi thấy được không?”

“Tốt! Ngươi quyết định là tốt rồi!” Tuyết Ưng gật đầu rất nhanh, nếu buổi tối nàng có thời gian để may quần áo thì hân cũng không phản đối nàng lấy ra giường để làm vải may mặc a.

Ảnh Nhiên thấy hân gật đầu nhanh, còn cười meo meo nên trong lòng rung lên “ngươi thực sự thấy được?” sao nàng lại có cảm giác không ổn?

“Đương nhiên, Ảnh Nhiên thấy tốt thì ta thấy tốt” Tuyết Ưng đáp lại rất tự nhiên “giống như ta nghĩ những gì ta làm, có phải Ảnh Nhiên cũng sẽ ở sau ủng hộ ta, có phải không?”

Ảnh Nhiên không hề nghĩ ngợi gật đầu, “Kia đương nhiên!”

“Thì đúng rồi, chúng ta về nhà”. Tuyết Ưng cười vui vẻ đến giáo hoạt, mà Ảnh Nhiên vì một câu về nhà kia của hân mà say mê, hoàn toàn không phát hiện ra Tuyết Ưng đã bắt đầu phát ra hơi thở tình dục

“Thì phải là! Chúng ta về đến nhà!” Tuyết Ưng cười đến lại vui vẻ, tựa như nhất chích đầu tinh đắc thủ miêu bình thường, cười đến dẫn theo vài phần giáo hoạt, mà ảnh nhiên lại hoàn toàn ở hân câu kia ‘ về đến nhà’ lý liền say mê, hoàn toàn không có chú ý tới tuyết đôi mắt ung trung đã muốn miêu tả sinh động đích tình dục hơi thở.

Kết quả vào lúc ban đêm, chuyện dùng ra giường làm quần áo không thể thực hiện, ngược lại còn bị Tuyết Ưng đặt trên giường, thực hành vài tư thế triển miên theo các bức tượng, mãi cho đến hùng đông mới chịu để cho nàng nghỉ ngơi, mà khi đó nàng đã mệt đến mức nâng tay lên cũng không có sức chứ nói gì may vá.

Kết quả, sau khi tỉnh ngủ thì đã trôi qua hơn nửa ngày, thấy Tuyết Ưng từ ngoài đi vào, vẻ mặt thần thanh khí爽, mỉm cười đầy thỏa mãn thì Ảnh Nhiên vừa giận vừa tức đến nói không nên lời, đương nhiên chuyện đến cửa hàng vải cũng bị chậm thêm một ngày nữa.

Cho nên Ảnh Nhiên âm thầm thề, tối nay sẽ không để cho Tuyết Ưng lòng tham không đáy đến gần nàng nửa bước, miễn cho tình càng hưng phấn đến không kiềm chế được, tuy rằng làm loại chuyện này nàng cũng rất hưởng thụ nhưng đây không phải là thời điểm mà bọn họ hưởng thụ, chuyện quan trọng bọn phải lo đó chính là tìm cách rời khỏi nơi này, dù sao nếu có thể thành công rời đi thì mới thực sự có sau này.

Nhưng muốn là một chuyện còn làm lại là chuyện khác, trong phòng ngoại trừ cái giường lớn và những bức tượng làm người ta mất đồ tại hồng thì cũng chỉ một ít dụng cụ nhưng bọn họ chưa có nhìn qua chứ đừng nói là sử dụng, ban ngày thì thời gian quá ngắn, ban đêm lại rất dài, cô nam quả nữ ở chung lại lần đầu tiên nếm thử mùi vị tình dục thì muốn an phận thủ thường trải qua một đêm dài là không có khả năng, càng đừng nói tới Tuyết Ưng như đứa nhỏ lần đầu được ăn kẹo, làm gì có chuyện chịu nhịn.

Vành tai và tóc mai chạm nhau, dây dưa không dứt, trầm mê say đắm nên mấy ngày tiếp theo bọn họ cũng không thể đi đến tiệm vải trong thành, Ảnh Nhiên thậm chí cũng chưa từng đứng dậy, hai ngày nay, khi nàng tỉnh dậy thì ban ngày đã qua lâu rồi. Đối diện chuyện này, Ảnh Nhiên vừa lo lại vừa vui, lo vì nếu cứ trầm mê trong nhục dục thì chẳng bao lâu nữa bọn họ sẽ quên mất ý định rời đi, vui vì Tuyết Ưng đã nhiều ngày qua đối với nàng rất ôn nhu, bộ dáng cùng nàng nói chuyện như là bọn họ đã sống với nhau mấy ngàn năm rồi. Cái cảm giác này, nàng đã khát vọng từ lâu rồi.

Ảnh Nhiên lo lắng, hồi hộp, vui mừng trải qua mấy ngày thật hạnh phúc, cho đến khi...

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: CÔ TRIỆN THẤT TRUYỀN

Cho đến một ngày, khi tiến sấm đã ngừng, đẩy ra Tuyết Ưng còn có ý đồ dây dưa không dứt, Ảnh Nhiên ngạc nhiên phát hiện những bức tượng điêu khắc tư thế phóng đăng của bọn họ chắc chắn là bị thiếu.

Ảnh Nhiên dù rất thận trọng nhưng vẫn cố né sự xúc động, nhìn kỹ một lần, phát hiện những bức tượng điêu khắc những tư thế bọn họ đã thử nghiệm qua thì không còn nữa, thay vào đó là những hình ảnh xa lạ, những tư thế hoan ái mà bọn họ chưa từng thử qua, nhận ra điều này, Ảnh Nhiên chợt cảm thấy dường như nhất cử nhất động của bọn họ trong gian phòng này đều bị một người khác đoán trước hay nhìn trộm.

Rốt cuộc, không nhịn được nữa, sau một giây ngất ngốc, Ảnh Nhiên lập tức bối rối đẩy Tuyết Ưng còn đang không cam lòng ra, quát to “Tuyết Ưng, chúng ta phải rời khỏi nơi này, ta không muốn ở trong này một ngày nào nữa. Hư Vô Giới này, gian phòng này, tất cả nơi này đều rất cổ quái”

“Ảnh Nhiên đang nói tới những bức tượng đột nhiên biến mất sao?” Tuyết Ưng không nhanh không chậm ngồi dậy, thái độ không có chút ngạc nhiên nhìn nàng.

“Người đã biết? người biết khi nào?” Ảnh Nhiên có chút vô lực, hẳn biết, thế những mỗi tối hẳn đều như vậy với nàng. Hẳn... Ảnh Nhiên quả thực không biết nên nói cái gì?

“Buổi sáng hôm trước, ta đã phát hiện trong phòng dường như thiếu cái gì đó, nhưng lại không nghĩ ra là cái gì vì căn phòng trống trơn, có rất ít đồ vật, sau đó ta mới phát hiện ra bức tượng ở phía sau cánh cửa cách đó không xa đã không còn, tiếp theo, ta cẩn thận quan sát thì phát hiện không chỉ thiếu mất một cái. Sáng hôm qua ta lại để tâm quan sát, quả nhiên lại mất thêm mấy cái nữa, hơn nữa đều là những bức tượng miêu tả các tư thế chúng ta đã thử nghiệm qua, Ảnh Nhiên người nghĩ điều này có tốt không, sau khi chúng ta thử nghiệm toàn bộ thì có phải những bức tượng đó sẽ biến mất hết không?”

Tuyết Ưng vẻ mặt như muốn thử nghiệm đầy đủ, làm cho sắc mặt của Ảnh Nhiên khó coi hơn “Tuyết Ưng, chẳng lẽ người không lo lắng có người đang âm thầm quan sát nhất cử nhất động của chúng ta hay sao? Có thể ngay khi chúng ta vừa đến đây đã có người theo dõi chúng ta, người như thế nào còn...”

Ảnh Nhiên cắn môi dưới, vẻ mặt tức giận, xoay người biến ra vũ y, tính đi ra ngoài. Tuyết Ưng không ngờ nàng phản ứng nghiêm trọng như vậy, lập tức tiến lên nắm tay nàng “Ảnh Nhiên, người đừng lo lắng, có lẽ không phải vậy, có lẽ Hư Vô Giới có năng lực biết trước mọi việc, hoặc khi chúng ta bước vào Hư Vô Giới thì nó đã tự động biết được chúng ta sẽ trở thành một đôi nên mới có một nơi như ở đây, hoặc có thể nói vận mệnh của chúng ta sẽ có một kiếp phải trải qua ở đây, mấy ngày nay người mệt mỏi ngủ mê đi thì ta cũng không có rảnh rỗi, mỗi ngày ta đều đi ra ngoài, chỉ là người không biết mà thôi. Người có muốn biết mấy ngày qua ta đã quan sát và tìm hiểu được gì hay không?”

Ảnh Nhiên kinh ngạc nhìn hắn, nàng vẫn nghĩ hắn chẳng qua tỉnh sớm hơn nàng một lát thôi không ngờ lúc nàng còn đang ngủ thì hắn đã thức dậy đi ra ngoài, khó trách ngày đó thức dậy, nàng đã nhìn thấy hắn từ ngoài đi vào, còn tưởng là tỉnh cờ, thì ra hắn cũng không có từ bỏ ý định rồi đi, nhận ra điều này, Ảnh Nhiên không biết là nên cao hứng hay mất mát.

Gạt bỏ những suy nghĩ mâu thuẫn trong lòng, Ảnh Nhiên liền hỏi “có thu hoạch gì không tầm thường sao?”

“Chủ nhân đầu tiên của Mộng cư này không phải là chúng ta, người theo ta đến đây” Tuyết Ưng kéo tay Ảnh Nhiên đi ra ngoài.

” Vũ y! Vũ y!” Thấy hắn lại trần truồng đi ra ngoài, Ảnh Nhiên vội vàng nhắc nhở hắn.

Tuyết Ưng lập tức biến ra vũ y, cước bộ cũng không ngừng lại, nắm tay Ảnh Nhiên đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa thì quẹo phải, Ảnh Nhiên vừa nhìn thấy phương hướng thì biết hắn muốn dẫn nàng đi ra phía sau, từ lúc đến Mộng cư, ngay cả trong phòng nàng cũng chưa nhìn kỹ chứ đừng nói là phía sau, mà Tuyết Ưng thì đã thám thính khắp nơi, còn phát hiện ra bí mật.

“Tuyết Ưng, phía sau có gì?”

Vừa mới hỏi xong thì Tuyết Ưng đã dẫn nàng đến phía sau, ngồi xổm xuống góc tường, chỉ vào ấn ký màu xám có niên đại rất xa xưa “người xem đi, chính là cái này”

Ảnh Nhiên lập tức nhìn cẩn thận, chỉ hai từ rất nhỏ, giống như là chữ triện cổ, trong trí nhớ của Ảnh Nhiên dường như chưa từng học qua loại văn tự này nhưng nàng vẫn có thể đọc được hai chữ đó “Mộng Khanh? Có nghĩa là gì? Là tên người hay còn có ý nào khác?”

Tuyết Ưng thì kinh ngạc, sững sờ nhìn nàng “Ảnh Nhiên, người biết hai từ này?”

Ảnh Nhiên nghe hắn hỏi thì cũng ngạc nhiên không kém, ngất ngán cả người “chẳng lẽ Tuyết Ưng người không biết?”

Tuyết Ưng thần sắc nghiêm túc gật đầu, “ta đúng là không biết hai chữ này viết gì”

“Vậy người đưa ta đến đây xem cái gì?” Ảnh Nhiên kinh ngạc hơn, Tuyết Ưng không biết hai chữ này, sao nàng lại biết, nếu hắn không biết hai chữ kia thì hẳn còn muốn dẫn nàng đến xem là sao?

“Ta không biết hai chữ này là chữ gì, nhưng ta biết đây là loại chữ thể, là văn tự của bộ tộc Tuyết Ưng có từ thời thượng cổ sớm đã thất truyền nhiều năm, ta cũng từng thấy qua loại văn tự này trong di chỉ của thần ma đại chiến, đều là khắc trong xương cốt của tổ tiên đã qua đời, mà Mộng cư này tuy rằng cao, tuy mặc dù tiên yêu có khả năng thông thiên hạ địa cũng không thích ở nơi này thế nhưng ở đây lại có nhà ở, hơn nữa ngày đó ta phát hiện ra hai chữ cổ này thì càng tin tưởng tổ tiên của bộ tộc Tuyết Ưng ta đã từng ở nơi này, chỉ không biết hiện tại đã đi đâu. Ta đưa người tới đây là muốn cho người biết ở Hư Vô Giới không chỉ có hai chúng ta là Tuyết Ưng, ta không ngờ người lại tạo cho ta một niềm vui bất ngờ như vậy, Ảnh Nhiên, người xác

định hai chữ này là Mộng Khanh sao?”

“Cổ triện đã sớm thất truyền từ lâu, ta làm sao biết được. Ta,, ta không biết, người nói như vậy ta cũng không dám chắc, nhưng khi hai chữ này đập vào mắt ta cảm thấy rất quen thuộc, trong đầu ta liên hiện lên hai chữ Mộng Khanh. Tuyệt Ưng, ta càng lúc càng thấy sợ hãi, giống như chúng ta đã đến một nơi không nên đến, phải làm sao bây giờ?”

Ảnh Nhiên đột nhiên thấy thân thể phát lạnh, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào hai chữ triện đã bị năm tháng bào mòn làm cho loang lổ, không nhìn rõ nét, cha mẹ chưa từng dạy cho nàng loại chữ này, vậy sao nàng có thể đọc ra hai chữ Mộng Khanh mà không phải là từ nào khác?

” Ảnh Nhiên, đừng sợ, không có việc gì! Có ta ở bên cạnh người. Căn nhà này gọi là Mộng cư, người lại đọc ra hai chữ này là Mộng Khanh, hiển nhiên đó là tên của chủ nhân trước kia, nếu đây là chữ triện cổ của tộc Tuyệt Ưng chúng ta thì có thể đó là tổ tiên của chúng ta, cho nên dù thế nào, ở nơi này cũng sẽ được tổ tiên phù hộ, không cần sợ hãi. Người xem phương hướng và bút tích của hai chữ này, hiển nhiên không phải là người chuyên viết chữ, nói không chừng là bọn họ cũng giống như chúng ta bây giờ vậy, tay trong tay ngồi ở đây, bưng bình khắc tên lên tường. Ảnh Nhiên, hay là chúng ta cũng học theo bọn họ, cùng khắc tên chúng ta được không?”

Tuyệt Ưng vừa ôm Ảnh Nhiên, vừa hưng phấn nói “ nói không chừng rất nhiều năm sau, khi chúng ta đã rời khỏi nơi này sẽ lại có hậu bối của Tuyệt Ưng tộc tới đây, cũng sẽ phát hiện ra chữ chúng ta lưu lại, người nói xem có tốt không?”

Không thể tin được hẳn còn có suy nghĩ lãng mạn như vậy, Ảnh Nhiên ở trong lòng hẳn không khỏi bật cười, sự sợ hãi và bất an cũng biến mất không ít, thừa nhận trong lòng nàng cũng muốn ghi lại tình yêu của bọn họ “ như vậy có được không? có khinh nhờn tổ tiên hay không?”

“Có gì đâu mà không tốt? chúng ta là kéo dài tình yêu tốt đẹp a” Tuyệt Ưng bủi môi.

” Tình yêu? Tuyệt Ưng, chúng ta đây là tình yêu sao?” Ảnh Nhiên bị này hai chữ làm cho hoang mang, lại có chút mê hoặc

Khuôn mặt tuấn tú của Tuyệt Ưng trầm xuống, mắt hướng nhìn Ảnh Nhiên “ đương nhiên, bằng không người cho là nhiều ngày qua ta đang làm cái gì? Nếu không phải vì tình yêu, ta vì sao phải lắng nghe, phải nhân nhượng cho tính cách thẹn thùng của người, vì cái gì muốn người vui vẻ? chẳng lẽ người không thương ta, người là vì ta là Tuyệt Ưng vương nên mới miễn cưỡng ở cùng một chỗ với ta sao? Hay là người thấy ở nơi này chỉ có hai chúng ta là tộc nhân Tuyệt Ưng tộc, người không có nhiều chọn lựa, cho nên dùng ta để xoa dịu sự bất an và tịch mịch của người?”

Mỗi một câu của Tuyệt Ưng đều làm Ảnh Nhiên đau lòng, đây đúng là lo lắng của nàng về hẳn nhưng sao hẳn lại nói ra trước? trong lòng hẳn cũng có bất an sao? Vậy nàng có thể hiểu bọn họ bây giờ chính là tình yêu tự nguyện sao? Nhưng nàng vẫn cảm thấy còn thiếu gì đó, lại không biết đó là cái gì.

” Tuyệt ưng, người đừng nói, người biết rõ lòng ta chưa từng nghĩ như vậy, ta còn sợ người chỉ xem ta như sự an ủi tạm thời, dù sao ta cũng rất bình thường, không có điểm nào xứng với người”

“Ảnh Nhiên, cái tính tự ti của người nhiều lúc thực làm ta muốn đánh người, người sao lại bình thường? người không xứng với ta chỗ nào? nếu nói xứng đôi thì người nghĩ Bắc Dao Quang xứng với Như Mặc sao? Luận dung mạo, luận tài năng, chưa nói nàng ta chỉ là một phạm nhân, bất kỳ điểm nào cũng không thể xứng với Như Mặc nhưng tình cảnh bọn họ ở chung một chỗ người cũng đã thấy, tin rằng không ai nói bọn họ không xứng đôi, đúng không?” Tuyệt Ưng thực không hiểu, dung mạo và địa vị quan trọng vậy sao? Nếu vậy thì những yêu tính không có tư sắc, không có đại vị thì cả đời sẽ không có người bầu bạn sao? Cũng chỉ có tiểu nữ nhân thích tự ti này mới nghĩ ra thôi.

Ảnh Nhiên ngẩn đầu nhìn vào mặt Tuyệt Ưng, nét mặt tươi cười “ ân, ta hiểu được”

” Người hiểu được là tốt rồi, bây giờ ta khắc tên người, người ở bên kia khắc tên ta, được không?” Tuyệt Ưng thấy nàng cười thì cũng vui vẻ hơn, không biết từ lúc nào đã kiếm ra hai hòn đá nhỏ bên nhón, đưa cho Ảnh Nhiên một cái rồi hưng phấn bổ sung “ Ảnh Nhiên, phải khắc sâu một chút nha, bằng không thì sẽ bị năm tháng làm phai mờ, tuy rằng thời gian ở nơi này trôi qua rất mau”

” Ân, chúng ta cùng nhau!” Ảnh Nhiên dùng sức gặt đầu, đây là lần đầu tiên nàng và Tuyệt Ưng cùng khắc tên, hẳn không nói, nàng cũng sẽ khắc thực sâu, chẳng những muốn khắc tên vào tường mà còn muốn khắc sâu tên hẳn ở trong lòng, cho dù sau này hẳn không nhớ lại chuyện này thì một mình nàng cũng có thể nhớ đến thời khắc ngọt ngào và ôn nhu này.

Ảnh Nhiên tựa vào ngực Tuyệt Ưng, cả hai đồng thời vươn tay phải, cùng khắc tên đối phương lên phía trên hai chữ triện cổ kia, viết xong Tuyệt Ưng có chút ngẩn người, bởi vì Ảnh Nhiên viết tên của hẳn lại là thể chữ triện cổ, còn hai từ Ảnh Nhiên do hẳn viết lại là văn tự nhân loại.

“Ảnh Nhiên, có người đã dạy cho người chữ triện cổ?” Đã sớm hoài nghi Ảnh Nhiên không phải do Tuyệt Ưng thuần chủng sinh ra, nhưng nàng lại nói cha mẹ nàng là người trong tộc, bây giờ nhìn thấy nàng có thể viết ra loại chữ triện cổ này, tuy rằng hẳn chưa học qua nhưng cũng biết nàng viết rất đẹp. Nếu nói là tự nhiên biết thì quá gượng ép, chắc chắn phải có người đã dạy nàng nhưng chính nàng cũng không ý thức được chuyện này, vậy người đã dạy nàng là ai? Vì sao lại đưa Ảnh Nhiên đến Tuyệt Ưng tộc rồi để nàng một mình cô độc lớn lên?

” Ta không biết, ta hình như là tự nhiên mà biết, Tuyệt Ưng, ta không phải cố ý” Ảnh Nhiên có chút áy náy, nàng không phải cố ý biểu hiện nàng có năng lực viết chữ triện cổ trước mặt hẳn, nàng là thân bất do kỷ, tự nhiên mà biết viết thôi.

“Ảnh Nhiên ngốc, ta cũng không có trách người, nha, người có thể dạy ta dùng chữ triện cổ để viết tên người không? người cầm tay của ta, để ta có thể viết lại tên người một lần nữa” Tuyệt Ưng cầm tay nàng đặt lên tay hẳn, cố ý muốn nàng phải giúp hẳn.

Ảnh nhiên gặt gặt đầu, gặt gao cầm tay Tuyệt Ưng, cùng hẳn viết chữ, ánh mắt nhìn nhau, trong mắt chỉ có nhau, trong lòng Ảnh Nhiên cảm thấy rất ấm áp và ngọt ngào. Khi nét bút cuối cùng vừa dứt thì căn phòng đột nhiên chấn động mạnh, mặt đất cũng nứt ra thành một đường lớn, Tuyệt Ưng vội ôm

lấy Ảnh Nhiên muốn triển khai hai cánh bay lên nhưng lại phát hiện không thể biến hình.

Mà vết nứt dưới chân càng lúc càng rộng, không có lựa chọn nào khác, đành trơ mắt nhìn hấn và Ảnh Nhiên cùng rơi vào một đoàn sương mù dày như bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: ÔNG KÍNH NGOẠI NHÂN

Cảm giác rơi xuống cũng không quá khó chịu, tựa hồ như có một ngọn gió nâng bọn họ lên, nếu nói là rơi xuống thì bằng nói là bổng bồng, lơ lửng.

Hai người dần dần bình tĩnh hơn.

”Ảnh Nhiên, ngươi sợ sao?” Tuyết Ưng cúi đầu nhìn Ảnh Nhiên trong lòng, sắc mặt trắng bệch, có chút đau lòng “không cần sợ, ta ôm ngươi”

Chính vì người ôm ta, ta mới cảm thấy sợ, nhưng những lời này Ảnh Nhiên chỉ dám nói thầm trong lòng, nàng lại sợ bởi vì nàng mà hấn gặp nhiều nguy hiểm hơn, nếu chỉ một mình nàng rơi xuống thì nàng không có gì phải sợ, cuộc đời này, được trải qua nhiều ngày vui vẻ với hấn như vậy, nàng đã rất thỏa mãn, cho dù ngay lập tức chết đi, nàng cũng không có gì nuối tiếc nhưng điều kiện tiên quyết phải là không liên lụy tới hấn.

Dùng sức lắc đầu, ”Ta không sợ, ta chỉ lo lắng ta sẽ liên lụy ngươi!”

”Hai chúng ta hiện tại là nhất thể, có cái gì liên lụy không liên lụy? Về sau không muốn nghe ngươi nói như vậy nữa, ngươi không có câu nào dễ nghe hơn sao, cứ nói mãi những câu làm ta nổi giận và mất hứng như thế?” Tuyết Ưng nhìn nàng trách cứ, chẳng lẽ thái độ của hấn chưa đủ rõ ràng sao? Vì sao tiểu nữ nhân của hấn không có ý muốn cùng tiến cùng lui với hấn chứ?

Tuyết Ưng cảm thấy có chút không thoải mái, chẳng lẽ vì thời gian bọn họ ở chung quá ngắn cho nên không tạo được cho nàng cảm giác cùng chia sẻ hoạn nạn sao?

”Tuyết Ưng, chúng ta rơi xuống nơi nào? địa ngục sao?” Ảnh Nhiên không khỏi lo lắng, sợ rằng lại đến một nơi càng khó rời đi hơn Hư Vô Giới, nếu biết sớm như vậy thì nàng đã không viết cái chữ triện cổ kia, nàng đâu biết chỉ viết có mấy chữ như thế mà xảy ra chuyện lớn như vậy”

”Không cần lo lắng, nếu thực rơi xuống mình giới thì ta còn cảm thấy thoải mái hơn, dù sao ở Minh giới còn có hoàng tuyền nối liền với Nhân giới, chỉ sợ là rơi vào chỗ sâu hơn của Hư Vô Giới, đến lúc đó muốn đi lại càng khó hơn”

Tuyết Ưng nhìn bốn phía tràn ngập khó đen, không thể mở mắt, không thể nắm bắt, không biết được phía sau khó đen là gì, hai người giống như đang rơi xuống, tốc độ chậm rãi, trong lòng hấn nghĩ rằng nếu căn phòng giao động rồi mặt đất nứt ra là do có người thao túng thì mặc kệ là chỗ nào cũng đều thần bí như nhau, bởi vì đối với hấn và Ảnh Nhiên thì nơi này chỗ nào cũng rất xa lạ.

”Nếu là nói vậy, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Ảnh Nhiên không hiểu rằng Tuyết Ưng có ý đùa giỡn để làm nàng thả lỏng tâm tình, ngược lại còn gắt gao ôm chặt hấn, vẻ mặt lo lắng.

”Ảnh Nhiên, đừng lo lắng, khản trương, nếu chúng ta không thể rời khỏi nơi này thì từ nay về sau chúng ta cứ ở lại đây, giống như Mị di bọn họ vậy, đã ở trong này mấy vạn năm cũng không thấy bọn họ có gì bất mãn a, bọn họ đều là thần tiên hoặc yêu ma có sinh mệnh vĩnh cửu, so với hai tiểu yêu đạo hạnh thấp như chúng ta thì không phải chúng ta đã có lời rồi sao?”

”Tuyết Ưng nhưng còn bộ tộc, Bảo Bảo tiểu chủ, Hồ vương đại nhân, Xà quân đại nhân, chẳng lẽ ngươi không lo lắng cho tình huống của bọn họ sao? Còn có Tuyết Kiều nữa, chúng ta đã hứa sẽ đem tin tức của nàng đến cho Xà quân đại nhân, chúng ta sao có thể thất tín với nàng được, nàng đã quá đáng thương”

”Ảnh Nhiên, nếu chúng ta làm thế nào cũng không rời khỏi đây được thì còn quan tâm tới những chuyện đó có tác dụng gì đâu? Trong tộc nếu không có Ưng vương thì chắc năm sau sẽ đề cử một người mới để kế thừa vị trí của ta, hưởng chi ta cũng không phải trời sinh là Ưng vương, chỉ do ta cố gắng nên mới có thể trở thành tộc trưởng của Tuyết Ưng tộc, còn về phần Như Mặc bọn họ, những gì chúng ta có thể làm cho bọn họ đều đã làm hết rồi, nếu có thể đi ra ngoài thì đương nhiên là muốn đến thăm bọn họ, nếu không được thì chúng ta có lo lắng cho bọn họ đến mấy cũng có ích gì đâu? Còn về chuyện của Tuyết Kiều, chúng ta lại càng không có khả năng. Thay vì cả ngày phải nghĩ tới những chuyện không vui, chi bằng quên quá khứ đi, vui vẻ mà sống, qua một ngày thì hay một ngày”

Tuyết Ưng chưa từng nghĩ tới có lúc hấn cũng trở thành một người tùy ý tiêu sái, được chăng hay chớ, đối với Ảnh Nhiên, hấn luôn có thể nói rất nhiều từ trước giờ hấn không nói ra, mà những lời đó cũng là ý tưởng chân chính trong lòng hấn. Người khác đều nghĩ hấn bẩm sinh kiên cường, không có tâm sự cũng không biết đến phiền não nhưng không biết rằng chỉ cần có tư tưởng thì sẽ biết đến phiền não, chỉ có điều trước kia hấn không bộc lộ bản thân, không nói với ai mà hiện giờ hấn lại rất, rất muốn đem tâm sự của hấn chia sẻ với Ảnh Nhiên.

“Nhưng mà” Ảnh Nhiên nghe những gì hắn nói dường như rất có lý, cũng cảm thấy không nên dễ dàng buông xuôi như vậy, bỏ đi trách nhiệm và gánh nặng.

“Được, sao phải nghĩ nhiều chuyện nhưng mà như vậy? hiện tại chúng ta còn đang lơ lửng trong không trung, cũng không biết bản thân sẽ thế nào, Ảnh Nhiên trong đầu nguoi thể nhưng còn có thể nghĩ tới những chuyện ngoài khả năng, thực sự là phó tay với nguoi”

Tuyết Ưng thấy bộ dáng mê hoặc của nàng thì không khỏi buồn cười, thực không biết nên nói thế nào về nàng nữa, nói nàng mơ hồ thì có lúc nàng còn khôn khéo hơn hắn mà nói nàng khôn khéo thì nàng lại lộ ra bộ dáng mơ hồ, ngốc ngốc như bây giờ làm nguoi ta thấy đáng yêu, bây giờ nàng còn chưa lo nỗi cho bản thân nhưng trong đầu đã nghĩ đủ thứ chuyện linh tinh.

Đang cao hứng cười thì đột nhiên chân như đụng phải một vật cứng rắn gì đó, hai người liền té lăn trên mặt đất, dù vậy khi chạm đất Tuyết Ưng cũng không quên ôm Ảnh Nhiên trong ngực, để cho lưng của hắn chạm đất, sự va chạm làm cho hắn đau đến mức thở không nổi, nếu không phải vì lòng tự trọng của nam nhân thì hắn đã sớm kêu thành tiếng.

”Tuyết Ưng, nguoi không sao chứ! Chết tiệt, sao không nói không rằng, đột nhiên ngừng chân động như vậy chứ” Ảnh Nhiên dù không nghe Tuyết Ưng than đau nhưng nhìn biểu tình trên mặt hắn cũng biết va chạm không nhẹ, lập tức rời khỏi nguoi hắn, cẩn thận nâng hắn dậy, không kiềm chế được mà chửi thề một tiếng.

Tuyết Ưng vốn đang bị đau nhưng nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Ảnh Nhiên cùng với tiếng chửi thề buột miệng kia thì cũng quên hết đau đớn, nở nụ cười “ta không sao, chúng ta là rơi từ trên kia xuống, nguoi cho là đang lãng du ngắm cảnh sao?”

”Nhất định rất đau đi! Ta giúp nguoi nhìn xem!” Ảnh Nhiên cau mày, muốn kéo vũ y của hắn lên để xem xét vết thương sau lưng nhưng đã bị Tuyết Ưng ngăn cản “thực sự không có việc gì, ta là nam nhân, dày thịt thô, huông chỉ rơi xuống cũng không quá cao, nhưng vì không có sự chuẩn bị nên mới bị ngã sấp xuống, bây giờ không có đau, phía trước có ánh sáng, ta nghĩ chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này rồi tính sau, nơi này tối đen một mảnh thực làm nguoi ta khó chịu”

”Thật sự không có việc gì sao?” Ảnh Nhiên cũng rất lo lắng, cái địa phương quý quái này làm cho bọn họ không thể dùng pháp lực, lại còn có lão chủ tiệm vải cổ quái, lại thêm Kha Yêu chưa già đã yếu... bây giờ lại rơi xuống chỗ này, không biết lại là chỗ quái dị gì nữa. Nàng lo lắng Tuyết Ưng không có pháp lực vào đạo hạnh để hộ thân, không biết đã bị thương tổn thế nào nữa.

”Ta thật sự không có việc gì! Ảnh Nhiên, nguoi không cần sợ, nếu không tin thì với tay vào kiểm tra đi” Tuyết Ưng thấy nàng vẫn lo lắng không thôi thì biết cảm giác không an toàn của nàng lại phát tác, không chút do dự nắm lấy tay nàng nhét vào vũ y của mình, dán vào ngực hắn, miệng còn trêu chọc “Ảnh Nhiên, lấy tay của nguoi vuốt ve ngực ta một chút thì liền biết ta có bị thương hay không, nhưng mà đừng sờ lâu, lỡ đâu ta nhất thời hứng khởi thì đến lúc đó nguoi đừng có nói là không cần”

Hắn vừa nói xong, Ảnh Nhiên đã lập tức rút tay lại “lúc này còn có tâm tư động dục thì bị việc gì mới lạ, chúng ta đi thôi”

“Ảnh Nhiên, nguoi trở mặt cũng thật nhanh” Tuyết Ưng bật cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của nàng.

“Đi mau đi” Ảnh Nhiên làm bộ không nghe hắn chọc ghẹo, vội bước lên phía trước.

Tuyết Ưng cũng tiến lên, nắm tay nàng, hai người cùng đi về phía có ánh sáng.

Đến gần mới phát hiện đó là một cái cửa động nho nhỏ, hai người cùng liếc nhìn nhau rồi cùng hít một hơi dài, chuẩn bị tinh thần đối phó với chuyện sắp xảy ra bởi vì bọn họ cũng không biết bên ngoài động là nơi nào.

Cúi đầu, hai người đồng thời bước chân phải lên, nửa người đã chui ra khỏi động, tiếp theo là chân trái, khi đứng thẳng dậy thì cả hai đã vượt qua cái lỗ ống kính mà đứng ở phía bên này mới thấy nó thẳng đứng lên.

Nếu bên kia lỗ ống kính là một thế giới tối đen thì bên này hoàn toàn đối lập, làm cho bọn họ có chút không thích ứng với ánh sáng đột ngột nên hai người cùng đưa tay lên che mắt lại.

Một âm thanh mờ mờ đột nhiên từ xa truyền đến “rốt cuộc các nguoi đã đến đây, ta chờ các nguoi thật là lâu”

”Người nào?” Tuyết Ưng cùng ảnh Nhiên đồng thời nhìn về phía phát ra âm thanh.

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: CẬU CỦA ẢNH NHIÊN

” Không cần sợ hãi, cũng đừng sốt ruột, cứ đi tới, vượt qua thông đạo là các người sẽ nhìn thấy ta”. Âm thanh kia nhu hòa tới cực điểm, không nghe ra là giọng nam hay nữ, Ảnh Nhiên không tự chủ được mà cầm chặt tay Tuyết Ưng hơn, Tuyết Ưng cũng nghiêng đầu nhìn nàng, nắm chặt tay nàng, dùng khẩu hình nói thành ba tiếng “ không phải sợ”

Ảnh Nhiên gật đầu, hai người cùng đi về phía trước, dù sao nơi này đều trắng xóa, không nhìn ra cái gọi là thông đạo, đành phải nhắm hờ mắt đi tới, ngoài ra không còn cách nào.

Hai người giống như đang bước đi trên mây, cảm giác dưới chân mềm xốp, đến khi cảm thấy có một lực đạo vô hình cản lại thì hai người biết bọn họ đã đến cuối thông đạo, quả nhiên giây tiếp theo bọn họ đã bị một lực đạo thật lớn tóm về phía trước.

Lúc này đây dù có chuẩn bị nhưng Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên vẫn bị té ngã trên mặt đất, lúc bọn họ té xuống còn nghe có tiếng cười vang lên, làm cho Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên bất chấp đối phương là ai, lập tức đứng dậy, đi về nơi phát ra tiếng cười.

Cảm giác nơi này không giống như nơi bọn họ vừa đi qua trắng sáng đến chói mắt, nơi này tuy rằng cũng trắng nhưng lại tạo một cảm giác mờ ảo.

Người nọ mặc một bộ y phục vân sa màu đen như tương phản với khung cảnh chung quanh, mái tóc đen bóng mềm mại xõa tung, vạt áo thiết kết theo hình tam giác, rất khác với y phục của nhân loại, cổ tay áo rộng lớn như có thể chứa được cả gió và mây, vạt áo lại thật dài, làm cho người ta có cảm giác quái dị nhưng bọn họ cũng không thể không thừa nhận quần áo đó mặc trên người hẳn rất thích hợp, như là vì hắn mà thiết kế ra.

Khuôn mặt hắn tuần tú lại mang theo vài phần xinh đẹp, nho nhã, da thịt trắng nõn, khoe miệng mỉm cười, quanh thân tỏa ra một hơi thở ấm áp, làm cho người ta vừa nhìn đã biết hẳn rất dễ ở chung, khuôn mặt của hắn nhìn rất quen, làm cho Tuyết Ưng cảm thấy đã nhìn thấy ở đâu hoặc đã từng gặp hắn nhưng nhất thời không nghĩ ra mà thôi.

” Người rót cuộc là ai, nơi này là địa phương quý quái nào?” So với Tuyết Ưng suy tư thì Ảnh Nhiên không có khách khí như vậy, tiểu nữ tử ôn nhu lại tự ti này mấy ngày nay liên tiếp gặp nhiều sự cố nên đã sắp không chịu nổi, vốn hi vọng có thể rời khỏi Hư Vô Giới thì bây giờ lại rơi vào chỗ này, còn gặp một người xa lạ như vậy, làm sao tâm tình của nàng có thể tốt được? trước sau gì cũng phải chết, vậy thì nàng sẽ bất chấp tất cả.

” Ảnh Nhiên, ta biết người rất sợ hãi, mấy ngày qua đều trải qua sự lo lắng và thương tâm nhưng từ bây giờ về sau, người không cần phải lo lắng nữa, người đã về nhà, ta là cậu của người”. Người nọ thu lại ý cười, trong mắt tràn ngập sự ôn nhu.

Ách? Ảnh Nhiên nhất thời bị những lời này của hắn làm cho giật mình “ cậu của ta? Người nói bây bạ gì đó? Ta chưa từng nghe mẫu thân nói qua nàng có đệ đệ hay là ca ca”

Người nọ cười khò một chút, ” Ảnh Nhiên, người xác định người còn nhớ rõ hình dáng của mẫu thân người sao?”

” Người nói bừa cái gì, ta sao lại không nhớ rõ hình dáng của mẫu thân ta thế nào?” Ảnh Nhiên nghe lời của hắn thì cảm thấy như mình bị vũ nhục rất lớn, giận đến cảnh hồng.

” Ảnh Nhiên, người đừng kích động, chuyện này nói ra rất dài, nếu đến đây thì chứng tỏ người có duyên với nơi này, sau này sẽ còn nhiều thời gian để người hiểu rõ tiền căn hậu quả, không bằng trước tiên hãy theo ta về nhà, sau đó chúng ta sẽ ngồi xuống nói kỹ với nhau hơn được không?” người nọ thân nhỏ, tựa hồ có chút bất đắc dĩ nhưng ngữ khí vẫn rất ôn nhu.

” Đây là nơi nào? vì sao lại muốn chúng ta đi theo người? Có phải là người ở trên tường của Mộng cư đã giờ trò quỷ gì phải không? người mau đưa chúng ta về”. Ảnh Nhiên cố chấp không chịu đi, đứng yên nhìn chằm chằm người nọ, hắn và mẫu thân không có điểm nào giống nhau thì sao có thể là cậu của nàng được? Hơn nữa, hắn không phải thuộc bộ tộc Tuyết Ưng, nàng mặc dù không nhìn ra chân thân của hắn nhưng biết hẳn tuyệt đối không phải tuyết ưng, chủng loại không giống nhau thì hẳn sao có thể là cậu của nàng được.

” Ảnh Nhiên, đó là cơ duyên, căn phòng kia mấy vạn năm trước đã được bày kết giới, khi đó người còn chưa sinh ra, nếu nói đó là do ta thiết kế người thì không công bằng với ta, các người nếu đã đến đây thì chứng tỏ các người có duyên, ta làm sao có thể đưa các người trở về. Về phần nơi này, sớm muộn các người cũng phải biết, nơi này chính là Huyền Cực Giới”

Người nọ bị Ảnh Nhiên hoài nghi nhưng không chút nào tức giận, chỉ thở dài, ngữ điệu vẫn ôn nhu như trước.

” Huyền Cực Giới?” Hai người cùng thốt lên đầy kinh ngạc

Tuyết Ưng từ lúc nhìn thấy nam nhân này thì vẫn không nói một câu, Ảnh Nhiên không tin người nọ có quan hệ huyết thống với nàng nhưng hẳn tin, gương mặt hai người quá mức giống nhau, khó trách sao hắn lại cảm thấy quen thuộc, nhất là khi người này bất đắc dĩ nói hắn là cậu của Ảnh Nhiên, lại hỏi nàng có nhớ tới hình dáng của mẫu thân hay không thì Tuyết Ưng liền khẳng định thân phận của người này là thật. Hắn đã sớm hoài nghi Tuyết Ưng tộc không có khả năng có cặp vợ chồng nào đã quá bốn ngàn năm đạo hạnh, những lời của người này càng làm hắn thấy việc hắn hoài nghi Ảnh Nhiên không phải là con của cha mẹ nàng là đúng.

Nhưng hắn còn chưa kịp lên tiếng khuyên bảo Ảnh Nhiên trước tiên nên lưu lại để tìm hiểu về thân thế thì ba tiếng Huyền Cực Giới đã làm hắn kinh ngạc tới sững sốt, là Huyền Cực Giới tồn tại song song với Hư Vô Giới và nằm ngoài phạm vi của bảy đại giới sao?

Tất cả tiên, yêu, thần, ma, đều cho rằng Huyền Cực Giới và Hư Vô Giới phân bố ở trong thiên địa là hai không gian không liên hệ với nhau, không ngờ bọn họ không có phân chia mà ngược lại còn có thông đạo để nối liền mà Mộng cư kia lại chính là thông đạo, có lẽ Huyền Cực Giới và Hư Vô Giới cùng thống trị chính là có quan hệ với nhau.

Suy đoán như vậy là cho Tuyết Ưng âm thầm kinh hãi.

Mà đối với Ảnh Nhiên thì những truyền thuyết trong thiên địa nàng biết rất ít, Huyền Cực Giới cũng được, Hư Vô Giới cũng tốt, mặc kệ là nơi tốt đẹp đến thế nào nàng cũng không cần, nàng hiện tại chỉ quan tâm một điều “nơi này có thông đạo để đi Nhân giới không?”

Người nọ lắc lắc đầu, “Huyền Cực Giới là không gian chung cực, vĩnh viễn không có hi vọng đi ra ngoài trừ phi nó không hề tồn tại”

Ảnh Nhiên ‘phanh’ một tiếng sau này ngồi xuống, Tuyết Ưng vội vàng phủ ôm lấy nàng, “Ảnh Nhiên!”

“Tuyết Ưng, ngươi nghe được hắn nói cái gì sao? Hắn nói chúng ta ra không được! Ta muốn đi ra ngoài, ta không cần ở chỗ này, ta muốn ra ngoài” Ảnh Nhiên dùng sức nhéo hai tay của Tuyết Ưng, kích động gào thét, nước mắt cũng tuôn trào như mưa. Nàng không muốn ở lại đây, nếu một mình nàng thì cho dù có chết ở đây, nàng cũng không một câu oán hận nhưng Tuyết Ưng thì không được, nàng không muốn hắn vì nàng mà ở lại một nơi vô vọng như vậy.

“Hào! Hào! Ngươi đừng khóc! Chúng ta nhất định sẽ rời đi, chúng ta không nhất thiết phải ở lại đây, chúng ta còn phải đi Xà sơn thăm Như Mặc, còn có Thanh Liên nữa, ngươi đừng khóc, ta ở đây, không phải chỉ có một mình ngươi, hai chúng ta vĩnh viễn ở cùng một chỗ, chúng ta nhất định đi được, ngươi tin tưởng ta có được không?”

Tuyết Ưng không phải lần đầu tiên thấy nàng khóc nhưng lại là lần đầu thấy nàng gào khóc như thế, nàng chịu nhiều áp lực lắm sao? Hắn thực sự đã xem nhẹ nàng, nên lại ôm chặt nàng vào lòng, hoảng loạn không biết nên làm thế nào để nàng nín khóc.

“Vĩnh viễn? Không, ta không cần vĩnh viễn, ta muốn chúng ta cùng nhau tự do, ta không thích nơi này, ta muốn đi ra ngoài, ta nhớ cha mẹ ta, nhớ Bảo Bảo tiểu chủ, ta thậm chí còn nhớ cả Tuyết Kiều, ta không muốn ở lại đây”. Ảnh Nhiên dùng sức lắc đầu, nói ra tưởng niệm trong lòng, nói ra mong muốn của nàng, mỗi một câu lại làm cho Tuyết Ưng thấy chua xót mà người kia trên mặt cũng lộ vẻ âm ảm và áy náy.

Dùng sức ôm nàng, làm cho thân thể của nàng yếu đuối ở trong lòng hắn, Tuyết Ưng nhất thời cũng hoang mang, không biết nên làm gì mới tốt.

“Đi về trước đi! Sau đó sẽ nghĩ biện pháp, tuy rằng ở Huyền Cực Giới nhiều năm qua chưa từng có người đi ra ngoài nhưng nếu không gian này đã được tạo ra thì thế nào cũng có sơ hở, chắc chắn sẽ không phải hoàn mỹ, không tỳ vết, nếu không nhiều năm trước tỷ tỷ của ta cũng không tới được Hư Vô Giới, nhưng nàng không nói chỗ sơ hở kia ở đâu, bất quá, nếu các ngươi thực sự muốn ra ngoài thì ta sẽ nghĩ cách”. Người nọ đứng rất xa, muốn tới gần rồi lại không dám, chỉ dùng ánh mắt thân thiết nhìn Ảnh Nhiên đang nằm trong lòng Tuyết Ưng, có chút buồn bã, tưởng rằng nhờ cơ duyên hắn có thể tìm được thân nhân không ngờ lại là nghiệt duyên, là kiếp.

Tuyết Ưng hướng về phía hắn gật gật đầu, ôm lấy Ảnh Nhiên đi về phía hắn “ta tên là Tuyết Ưng, nên xưng hô với ngươi thế nào?”

“Ta gọi là Truy Mộng” người nọ nhẹ giọng, một lát sau lại bổ sung “tỷ tỷ của ta tên Tử Mộng, ta thực sự là cậu của nàng”

“Ta tin, gương mặt các ngươi rất giống nhau”. Tuyết Ưng trầm mặc, nhin không được nói ra suy nghĩ của mình.

“Cảm ơn ngươi, Tuyết Ưng!” Truy Mộng có chút cảm kích nói “tỷ tỷ đã mất, ta cảm ứng được ý niệm và an bài cuối cùng của nàng, biết được Ảnh Nhiên cũng từ ý niệm này, mấy năm nay ta vẫn luôn ở đây chờ đợi, chờ khi cơ duyên tới, phong ấn bị giải khai, rốt cuộc các ngươi cũng đã tới rồi, ta lại không ngờ Ảnh Nhiên lại không chịu tiếp nhận thân phận của ta”

“Ngươi cho nàng một chút thời gian, mấy ngàn năm qua nàng chỉ biết có cha mẹ, bây giờ đột nhiên xuất hiện một người cậu, lại thêm một mẫu thân nàng đã không còn nhớ thì làm sao nàng có thể tiếp nhận được? huống chi mấy ngày nay, chúng ta đều trải qua rất nhiều chuyện làm nàng khốn trương, cho nên nàng phản ứng như vậy là bình thường, ngươi không cần để trong lòng, Ảnh Nhiên là một nữ nhân rất tốt”

Tuyết Ưng có thể hiểu được tâm lý của Ảnh Nhiên, hắn cũng không có ấn tượng với cha mẹ của mình nhưng Ảnh Nhiên thì khác, trong trí nhớ của nàng vẫn còn khắc sâu chuyện cha mẹ nàng chăm sóc nàng từ nhỏ, tuy rằng nàng toàn thân mặc vũ, bị mọi người khinh bỉ nhưng trong lòng nàng chỉ cần có cha mẹ thì nàng sẽ kiên cường sống sót, có thể nói cha mẹ chính là động lực để nàng vượt qua mọi gian khổ, bây giờ đột nhiên có người nói cha mẹ nàng vốn không phải là thân sinh phụ mẫu của nàng, điều này làm sao Ảnh Nhiên có thể tiếp nhận. Đây không phải là nàng thừa nhận nàng bị cha mẹ vứt bỏ sao?

Ảnh Nhiên vốn tự ti, mặc cảm lại thiếu cảm giác an toàn, bị vứt bỏ đối với nàng mà nói chính là tận thế.

“Ta biết, là tỷ tỷ tùy hứng làm cho nàng chịu khổ! Ta sẽ không đồng tình” Truy Mộng nhẹ nhàng lên tiếng, đột nhiên dừng bước, quay đầu hỏi Tuyết Ưng “ngươi và Ảnh Nhiên đã có quan hệ vợ chồng phải không?”

Tuyết Ưng đỏ mặt, không nghĩ hắn lại hỏi vấn đề này, tuy rằng hắn và Ảnh Nhiên là lưỡng tình tương duyệt nên mới ở cùng nhau nhưng dù sao cũng chưa thành thân, chưa xác định danh phận, bây giờ bị cậu của Ảnh Nhiên hỏi vậy làm cho hắn có chút chột dạ, cảm giác như mình đã chiếm tiện nghi của Ảnh Nhiên, nhưng là nam nhi thì dám làm dám chịu cho nên hắn gật đầu thừa nhận.

Truy Mộng thờ dài một hơi “tất cả đều là mệnh, Ảnh Nhiên nếu không phải tìm được người mệnh định thì sẽ không khởi động được phong ấn trong căn phòng kia, mà nếu ngươi không thật lòng với nàng thì cũng không tới được nơi này nhưng một lát tới Huyền Cực điện, nếu chỉ có mình ta thì các ngươi có thể không cần kiêng dè nhưng nếu có người ngoài thì phải hết sức cẩn thận, không nên để lộ ra là các ngươi yêu nhau”

“Vì sao? Tuyết Ưng ngăn người, quy định quái quỷ gì vậy?”

” Bởi vì Huyền Cực Giới không chấp nhận tình yêu nam nữ, nói ngắn gọn, nơi này cái gì cũng có thể nhưng cảm tình thì không cho nên Huyền Cực Giới cũng được gọi là Vô Tình Giới, người ở đây rất ít, dù là vợ chồng cũng chỉ vì tình dục và sinh sản mới kết thành đôi, sau khi đứa nhỏ được sinh ra thì liền tách ra, tình yêu chân thành ở nơi này bị khinh bỉ và căm đoán, một khi bị người ta phát hiện thì ta cũng không thể bảo vệ các người. Năm đó tỷ tỷ ta vì không chịu nổi sự vô tình như vậy nên mới rời khỏi nơi này, cho nên trước khi ta tìm được biện pháp đưa các người đi thì nhớ phải bảo trì khoảng cách ở trước mặt người khác, như vậy đối với các người mới được an toàn”

Truy Mộng khi nói những lời này thì vẻ mặt rất nghiêm túc và thận trọng, làm cho Tuyết Ưng không thể không gật đầu, nhớ tới Mộng cư tràn ngập những bức tượng hoa ái mà nơi này lại quy củ vô tình, khó trách tất cả yêu ma thần tiên đều hi vọng được đến Hư Vô Giới nhưng không có ai muốn đến Huyền Cực Giới, bây giờ thì hẳn đã hiểu.

” Ta hiểu được, ta sẽ chú ý!” Chỉ hy vọng Truy Mộng sớm tìm được biện pháp đưa bọn họ ra ngoài, nếu thực sự không được thì để bọn họ về lại Hư Vô Giới cũng được, mấy ngày qua khổ khăn lắm hẳn mới tìm được một chút manh mối, đang tính đi tìm lão chủ tiệm vải thì lại vô ý mà nhập vào nơi này, chỉ cần bọn họ có thể trở về thì hẳn tin hẳn nhất định sẽ tìm được cách thoát khỏi Hư Vô Giới.

”Ta sẽ an bài các người ở Huyền Cực điện của ta, ngày thường sẽ không có ai đến nơi ở riêng tư của ta, cho nên các người chỉ cần chú ý một chút là được, cũng không cần quá mức căng thẳng” Truy Mộng cũng thấy được Tuyết Ưng không vui nên bổ sung.

”Ồ Huyền Cực Giới, người có thân phận gì?” Tuyết Ưng nghe hẳn nói hẳn ở tại Huyền Cực điện thì trong lòng đã có đáp án nhưng vẫn nhin không được mà hỏi.

” Ta chưa nói quá sao?” Truy Mộng ngạc nhiên hỏi lại.

”Người chưa có nói, người chỉ người tên Truy Mộng” Tuyết Ưng rút cuộc cũng tin sự kỳ diệu của quan hệ huyết thống, biểu tình của người này cũng có vài phần đáng yêu như Ảnh Nhiên, làm cho hẳn không nhin được xúc động.

”Là ta sơ suất, ta cai trị Huyền Cực Giới này” khi Truy Mộng nói tới điều này thì biểu tình có chút ngưng ngừng, giống như việc thống trị Huyền Cực Giới là một chuyện không quang minh chính đại gì, làm cho Tuyết Ưng toát mồ hôi trán, trong lòng lại có kết luận mới, nơi này không chỉ có quy củ quái dị mà con người cũng quái dị không kém.

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: LỬA GIẬN BÙNG NỔ

Khi Ảnh Nhiên tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trên một giường lớn trắng tinh, mềm mại nhưng xa lạ, nàng lập tức ngồi dậy, ánh mắt kinh hoàng nhìn không gian rộng lớn toàn một màu trắng, sợ hãi cực điểm liền nhảy xuống giường, la to “Tuyết Ưng, Tuyết Ưng...”

”Ảnh Nhiên, ta ở đây” nghe nàng kinh hoàng la gọi, Tuyết Ưng đang ở bên ngoài nói chuyện với Truy Mộng vội vàng chạy vào với nàng, thân ảnh nhỏ xinh đã cấp tốc vọt thẳng vào ngực hẳn “Tuyết Ưng, người đi đâu vậy?”

”Ta cùng Truy Mộng nói chuyện, không nghĩ người sẽ nhanh tỉnh lại như vậy, đừng sợ, ta ở trong này, sẽ không rời người quá xa” Tuyết Ưng ôm lấy nàng, nhìn khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc của nàng thì đau lòng lại tự trách không thôi.

”Truy Mộng là ai?” Ảnh Nhiên gắt gao ôm chặt thắt lưng của hẳn.

”Chính là người đến đón chúng ta, cũng là cậu người” Tuyết Ưng nhẹ nhàng vuốt tay nàng, thấp giọng giải thích.

”Hắn không phải cậu của ta, Tuyết Ưng, người vẫn không tin ta là người của Tuyết Ưng tộc sao? Ta biết người chưa bao giờ tin tưởng ta, bởi vì màu lông đen tuyền của ta sao?” Ảnh Nhiên vừa nghe hẳn nói thì sắc mặt càng trắng hơn, buông tay khỏi thắt lưng hẳn, muốn rời khỏi vòng ôm của hẳn.

Tuyết Ưng dùng sức ôm lấy nàng “ Ảnh Nhiên, người lại suy nghĩ lung tung gì vậy, ta khi nào thì nói không tin người là người của Tuyết Ưng tộc? ta chưa từng hoài nghi, điều đó ta đã nói rồi nhưng ta chỉ nói cha mẹ nuôi dưỡng người có thể không phải là cha mẹ ruột của người, bởi vì từ khi ta chương quản Tuyết Ưng tộc tới giờ không có cặp vợ chồng nào có hơn bốn ngàn năm đạo hạnh, hơn nữa sự tồn tại của người ta cũng không biết đến, chuyện này rất không bình thường, nếu không phải thân phận người có bí mật thì chỉ có một cách giải thích đó là có người không muốn ta biết đến sự tồn tại của người, nhưng vì sao? Ảnh Nhiên, cho tới bây giờ người cũng không nghĩ tới sao? Người không phát hiện đạo hạnh của người thực sự cao hơn tộc nhân khác của Tuyết Ưng tộc nhiều lắm sao?”

Tuyết Ưng không định nói hết mọi chuyện nhưng thấy Ảnh Nhiên không tin hẳn thì nhin không được mà nói hết những hoài nghi trong lòng.

Ảnh Nhiên nghe hẳn nói xong thì sắc mặt đại biến, dùng sức đẩy Tuyết Ưng ra “ người nói vậy, cho dù người không tin ta thì cũng không thể hoài nghi cha mẹ ta. Ta biết là màu lông của ta sẽ làm cho cha mẹ ta bị tộc nhân sỉ nhục cho nên cứ trút hết mọi tội lỗi lên mình ta là được, đạo hạnh ta cao là vì tự

ta tu luyện được, người sao lại dùng những chuyện này để gạt bỏ sự tồn tại của cha mẹ ta? Tuyết Ưng, ta không thích nghe, ta có chấp nhận chuyện người không tin ta nhưng người không thể hoài nghi cha mẹ ta, người nam nhân kia người mới quen không lâu đã cho rằng hấn là cậu ta, mà cứ như vậy thì quá khư của ta đều bị xóa sạch sao? Người đi đi”

“Ảnh Nhiên, người rốt cuộc có suy nghĩ những gì ta nói không?ta chỉ nói ra những gì mình nhìn thấy, nghĩ được với người, người suy nghĩ cho kỹ, đừng vì xúc động nhất thời mà phủ nhận hết tất cả có được không?” Tuyết Ưng cũng nổi gân xanh trên trán, vì sao Ảnh Nhiên ôn nhu, hiền thực như thế mà khi nói tới chuyện này thì lại cố chấp, cứng đầu như vậy chứ?

” Sự thật? Chuyện gì thật? Người nói a, cái gì gọi là sự thật, có phải người đang trách ta hại người rơi xuống cái địa phương quỷ quái này hay không?”

Ảnh Nhiên quả thực quá mức khản trương, buột miệng nói ra những lo lắng, suy nghĩ trong lòng, tức giận đến mức rống lên. Tuyết Ưng vốn nghĩ mấy ngày nay nàng đã hiểu được tâm ý của mình, cho nên vừa nghe những lời này thì sắc mặt xanh mét cũng không nên được lửa giận.

“Ảnh Nhiên, người đủ rồi, ta không muốn cùng người cãi nhau, ngay cả quỷ cũng thấy được người và Truy Mộng giống nhau tới mức nào, ngay cả người cũng nói, người toàn thân mặc vũ trong khi cha mẹ người lại là bạch vũ, ta nói cho người biết hai tuyết ung bạch vũ chắc chắn không thể sinh ra một tuyết ung mặc vũ, chuyện này không phải do ta nói mà là quy luật tự nhiên, người vì sao không chịu đối diện sự thật, tìm ra thân thể thực sự của mình? Hiện giờ Truy Mộng đang ở bên ngoài, người không thể nghe hấn nói một chút được sao? Là đúng hay là sai sẽ biết ngay lập tức, người còn cố tình gây sự cái gì? Nếu hấn không phải cậu của người thì sẽ nhận thân thích loạn xà ngầu vậy sao?”

Tuyết Ưng vốn là không phải là người có tính nhận nại, bây giờ bị Ảnh Nhiên âm ỉ như vậy thì đã quá mức chịu đựng, nên cũng cáu lên.

” Giống nhau? Người nói chúng ta giống nhau? Ai cùng hấn giống nhau? Người cư nhiên vì một người mới gặp mặt chưa tới một ngày nói ta cố tình gây sự? Ta không muốn nghe hấn nói thì đã sao? Ta biết người không nói ra nhưng trong lòng vẫn trách ta liên lụy người phải rơi vào hoàn cảnh này, người yên tâm, cho dù ta chết thì cũng sẽ đem người ra ngoài”

Ảnh Nhiên không phải không biết nàng đang kích động, cũng biết trong lòng Tuyết Ưng không nghĩ như vậy nhưng nàng vẫn không nhận được mà nói ra những lời như thế, lời vừa ra khỏi miệng thì nàng cũng hối hận không thôi, vì sao nàng và Tuyết Ưng lại cãi nhau vì một người xa lạ? Chẳng lẽ bởi vì người nọ nói hấn là cậu của nàng sao?

” Hào, tốt lắm! Ảnh Nhiên, coi như Tuyết Ưng ta có mắt như mù, mấy ngày nay là ta tự mình đa tình, tới bây giờ người còn dùng từ liên lụy như vậy, không cần người lo lắng, ta nếu muốn đi ra ngoài chẳng lẽ còn cần tới người đưa? Về phần người có muốn nghe Truy Mộng nói hay không, ta không có hứng thú, có biết thân thể thực sự hay không cũng là chuyện của người, tự người bình tĩnh suy nghĩ lại đi”. Tuyết Ưng nói xong, sắc mặt cũng đen lại, âm trầm, xoay người bước ra ngoài.

Ảnh Nhiên trần trối nhìn bóng dáng hấn rời đi, đưa tay muốn giữ lại nhưng rồi lại vô lực dừng lại trong không khí, hồi lâu mới hạ xuống, thân mình ngồi bệt trên mặt đất, nước mắt lại tuôn rơi như mưa. Vì sao lại nói như vậy? Rõ ràng trong lòng nàng rất quý trọng hấn, cũng biết hấn không có tính kiên nhẫn, thế nhưng nàng lại cãi nhau với hấn. Trong lòng Ảnh Nhiên hối hận không thôi, nàng cuối cùng cũng không bỏ được tự tôn và kiêu ngạo, cho nên đã không giữ hấn lại, chỉ có thể tro mắt nhìn hấn nổi giận rồi đi.

Truy Mộng vội vàng đuổi theo Tuyết Ưng, ngữ khí có chút lo lắng và trách móc “Tuyết Ưng, người không nên nói như vậy với Ảnh Nhiên, lúc này nhất định nàng đang thương tâm tới cực điểm”

“Truy Mộng, những lời của nàng, người cũng đã nghe rõ, thực sự làm cho người ta chán nản, là lúc nên để cho nàng bình tĩnh suy nghĩ, hôm nay ta có thể nhân nhượng nàng nhưng sau này thì sao? Cũng không thể vĩnh viễn trốn tránh sự thật đúng không? Nàng như vậy thực sự không giống nàng chút nào, nàng thương tâm, ta cũng không sống vui vẻ gì, người không cần lo lắng, chờ nàng nghĩ thông suốt thì mọi chuyện sẽ tốt thôi”

Thực ra trong lòng Tuyết Ưng cũng không an tâm, Ảnh Nhiên có thể thông hiểu hay không là cả một vấn đề, nếu nàng thực sự nghĩ không thông, mà hấn lại nói như thế thì sẽ tạo áp lực cho nàng, có lẽ lúc đó hấn lại phải đi trấn an cho nàng nhưng trước mắt vẫn nên để nàng có thời gian bình tĩnh lại, cũng là để cho hấn có thời gian suy nghĩ kế tiếp nên làm gì.

”Đều do ta không tốt, ngay từ đầu không nên nói ra thân phận của ta, ta không biết nàng ở bên ngoài đã chịu khổ sở gì, nhưng có lẽ cũng không dễ dàng vượt qua, nếu ta không nói ra liền mà để từ từ thì có lẽ sự tình không đến nỗi như bây giờ” Truy Mộng có chút tự trách.

“Truy Mộng, chuyện này sao có thể trách người được. Ảnh Nhiên tính cách là như vậy, mặc dù ta ở bên cạnh nàng không lâu, nhưng cũng rất đau đầu với tính cách tự tin, miễn cảm quá mức của nàng, người nói ra thân phận sớm hay muộn thì kết quả cũng giống nhau. Nếu nàng đã không chấp nhận thì cho dù người có uyên chuyên cỡ nào cũng đừng mong nàng thay đổi, điều này ta rất rõ. Cứ vậy đi, hai ngày này, người an bài cho ta một phòng ở gần phòng của Ảnh Nhiên, sau đó người nói hết chuyện tình năm đó cho ta biết, nếu có cơ hội, ta sẽ nói chuyện với nàng, có lẽ sẽ có chút kết quả, Truy Mộng người thấy được không?”

Tuyết Ưng cau mày, nói hết những suy nghĩ trong lòng, hấn rất muốn biết thân thể của Ảnh Nhiên rốt cuộc là thế nào, mẹ của nàng là tỷ tỷ của Truy Mộng nhưng cha nàng là ai? Nhìn biến hóa của Ảnh Nhiên thì chắc chắn cha nàng nhất định là tổ tiên Tuyết Ưng tộc, linh lực cũng không thấp nhưng vì sao Ảnh Nhiên lại toàn thân mặc vũ? Trong ấn tượng của hấn trước giờ Tuyết Ưng tộc chưa từng có mặc vũ a.

Tất cả những nghi vấn này chỉ có thể hỏi Truy Mộng mà thôi, tuy rằng cả đời hấn chưa từng rời khỏi Huyền Cực Giới nhưng dựa vào cảm ứng của hấn đối với tỷ tỷ cho đến phút cuối cùng thì những gì hấn biết chắc cũng không ít.

” Cũng tốt! Dù sao những chuyện này cũng định nói cho các người nghe, nếu bây giờ Ảnh Nhiên không muốn nghe thì ta nói với người cũng được, như vậy đi, bây giờ ta về Huyền Cực điện thăm Ảnh Nhiên trước, sau đó sẽ đến điện nghị sự rồi sẽ trở về nói rõ với người” Truy Mộng vẫn lo lắng cho tình

hình của Ảnh Nhiên nên muốn đi thăm nàng.

Mà Tuyết Ưng sau khi rời khỏi đại điện thì trong lòng cũng rất hối hận, cũng muốn quay lại xem thử nhưng ngại ngần không dám lên tiếng, bây giờ nghe Truy Mộng nói thế thì gật đầu “ta cùng đi với ngươi, thuận tiện nói cho ta biết phòng ngủ của ta ở đâu luôn”

Truy Mộng liếc hắt một cái, ra vẻ hiểu ý làm Tuyết Ưng bối rối “ta chẳng qua chỉ cảm thấy mình là nam nhân, nên nhường nàng một chút nhưng những lời của nàng làm ta vẫn còn tức giận, trừ phi nàng bình tĩnh lại, nếu không ta cũng không chủ động xuất hiện trước mặt nàng”

“Ngươi không cần giải thích với ta, ta cũng biết trong lòng ngươi quan tâm tới nàng, tuy rằng ta không rõ sự quan tâm của ngươi và ta có gì khác nhau nhưng ta biết tỷ tỷ ta nắm đó vì người nọ mà không tiếc cả sinh mệnh làm ta rất cảm động, tình yêu đúng là có tính điên cuồng và hủy diệt, khó trách Huyền Cực Giới đến giờ vẫn bài xích chuyện này”

“Truy Mộng, thực ra cũng không hoàn toàn như vậy, nếu nói là hủy diệt thì tạo thành lại nhiều hơn, cũng không chỉ đơn giản là tình yêu, trước khi gặp Ảnh Nhiên, ta không hiểu tình yêu là gì, nhưng để ý chính là để ý, không cần biết nguyên nhân, lý do, chỉ biết từ nay về sau không thể bỏ xuống được, tuy rằng trong lòng cần phải cố gắng để thích ứng, rồi lại phải nhân nhượng nàng, nhưng chỉ cần thấy nàng cười thì ta lại cảm thấy vui vẻ. Đây chính là cảm giác tình yêu của ta”

Tuyết Ưng cũng không phải người mẫn cảm nên những gì hắt hiu tả về tình yêu không có ngôn từ hoa lệ, mà hoàn toàn xuất phát từ cảm giác thực sự trong lòng, ngôn ngữ giản dị, tự nhiên lại làm cho Truy Mộng mê hoặc

“Xem ra tỷ tỷ ta đã sớm cảm nhận được cảm giác này, mà ta thì không có cơ hội, cho dù sau này có phát hiện được thông đạo để ra ngoài thì ta cũng không thể rời khỏi nơi này”

“Vì cái gì không thể rời đi? bởi vì ngươi là người cai trị ở đây? Nếu ngươi từ bỏ quyền lực, tiêu sái đi ra ngoài sẽ thấy bên ngoài có rất nhiều nơi đáng để cho ngươi thưởng ngoạn, không nên nhàm chán ở mãi một nơi lạnh như băng như vậy”. Tuy rằng chỉ mới tới đây nửa ngày nhưng suốt đường đi chỉ thấy một màu trắng xóa cùng với cảm giác trống trải, làm cho hắn cảm thấy nơi này thiếu đi nhân khí, quanh năm suốt tháng ở đây thì chẳng khác gì một pho tượng đá, Tuyết Ưng rất bội phục Truy Mộng, vậy mà hắn còn cười được.

“Quyền lực? không, nói đúng hơn đó chính là trách nhiệm, ngươi nghĩ rằng ta và ngươi quyền uy vị trí này sao? Ngươi mới tới đây, chờ thêm một thời gian nữa thì ngươi sẽ biết không phải ta không muốn đi mà là đi không được. Bây giờ khoan hãy nói tới chuyện đó, ta muốn đi vào, ngươi có đi không?” Truy Mộng mỉm cười, cũng không giải thích sự hiểu lầm của Tuyết Ưng, đứng lại trước cửa Huyền Cực điện, hỏi ý Tuyết Ưng.

“Không được, ngươi vào đi, ta ở đây nhìn một cái là được rồi”. Tuyết Ưng lắc đầu, tuy rằng rất lo lắng, rất muốn vào thăm nàng nhưng nghĩ tới chuyện nàng kích động lúc này thì lại không muốn đi, chỉ yên lặng đứng ngoài cửa.

“Cũng tốt! Ta đi vào một chút, bên cạnh là Thiên điện, là nơi ta nghỉ ngơi khi phải xử lý những sự vụ đặc biệt, trước tiên ngươi tạm ở đó đi, ngày mai ta đưa ngươi đến Nghị Sự điện, các ngươi là người mới tới, dù sao cũng phải gặp mặt các trưởng lão nhưng đừng lo lắng, các ngươi là do ta đưa tới, chỉ cần không để lộ quan hệ thân mật của ngươi với Ảnh Nhiên trước mặt bọn họ thì không có vấn đề gì” Truy Mộng nói xong thì chậm rãi đi vào.

Tuyết Ưng đứng bên ngoài cười khổ, hiện tại mới cãi nhau ầm ĩ thì ngày mai sao có thể có biểu hiện thân mật gì được chứ.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: BÍ MẬT CỦA CHÚA TỂ

Đứng bên ngoài Huyền Cực điện, nghe tiếng khóc của Ảnh Nhiên lúc có lúc không truyền đến, tâm của Tuyết Ưng cũng mềm lại, không nghe Truy Mộng lên tiếng, sợ bản thân sẽ nhận không được mà cúi đầu chịu thua trước nên Tuyết Ưng do dự một lát rồi xoay người đi về phía Thiên điện mà Truy Mộng đã nói.

Thiên điện tinh xảo như băng chạm ngọc khắc, hàng đá cẩm thạch lát lối đi càng làm cho người ta cảm giác nơi này lạnh lùng, nghiêm túc đến bức người. Trước chính điện, từ trên cao khoảng ba trượng, một mặt trăng hình lưỡi liềm thật lớn được một sợi dây xích màu bạc thả từ trên đỉnh xuống, bên dưới mặt trăng lưỡi liềm là vương tọa thật dài, thật rộng, giống như một cái giường lớn, bên trên được điêu khắc sống động, có nhiều hình dạng Tuyết Ưng chưa từng thấy qua, không cần nghĩ cũng biết đó chính là vương tọa của Truy Mộng.

Hiện giờ, cách vương tọa không xa có bảy, tám nam tử áo trắng, nhìn bề ngoài bọn họ khoảng chừng ngoài ba mươi tuổi, khuôn mặt cũng tuấn mỹ giống như Truy Mộng, điểm khác biệt biểu tình của bọn họ bình thản, cẩn thận, tỉ mỉ, không có chút phập phồng, đứng trong cung điện toàn màu trắng này, nếu không chú ý kỹ thì sẽ không nghĩ bọn họ là người sống mà tám, chín phần sẽ cho rằng bọn họ chỉ là những bức tượng trang trí trong điện mà thôi.

Nhưng Tuyết Ưng vừa mới bước vào đã nhận ra sự tồn tại của bọn họ, bởi vì hắn không thể không chú ý, khi Truy Mộng bước vào Nghị Sự điện thì vẻ ôn nhu không còn, tươi cười cũng không được tự nhiên mà mấy người kia thấy bọn họ bước vào thì không nói lời nào nhưng biểu tình có chút kinh ngạc,

bất quá chỉ trong nháy mắt đã khôi phục bộ dáng lãnh đạm.

“Các vị trưởng lão, hai vị này là những người mới tới mà hôm qua ta đã đưa về, vị này là Tuyết Ưng còn kia là Ảnh Nhiên, bọn họ là huynh muội” Truy Mộng lãnh đạm giới thiệu, dường như đã có sự chuẩn bị trước.

Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên nghe hắn nói vậy thì không có gì ngạc nhiên.

“Công tử, thứ cho bọn thuộc hạ nói thẳng, hai người bọn họ nhìn không giống huynh muội” người thứ nhất đứng bên trái, đại diện cho tám người lên tiếng.

“Đại trưởng lão nói vậy là sao?” Truy Mộng không chút kích động nhìn bọn họ, ngồi xuống ghế ngọc, Ảnh Nhiên và Tuyết Ưng chia làm hai đứng bên cạnh hắn, không lên tiếng, tin tưởng Truy Mộng sẽ giải quyết tốt mọi việc, hơn nữa cũng không biết phải nói gì, nhưng cũng hiểu Truy Mộng nói vậy không phải là không có lý do. Tuy rằng trong lòng Ảnh Nhiên không thích thiếu nhân tình của Truy Mộng nhưng không dám lên tiếng sợ phá hủy kế hoạch của hắn, làm cho nàng và Tuyết Ưng đại nhân phải tách ra thì càng không muốn hơn.

“Bọn họ, một người là bạch vũ, một người là mặc vũ thì sao có thể là huynh muội?” người lên tiếng vẫn là đại trưởng lão mặt lạnh.

“Đại trưởng lão không nên nhìn mặt mà bắt hình dong, bọn họ cùng chủng loại đó là sự thật, cho dù hình thể hay màu sắc bên ngoài bất đồng nhưng không thể phủ nhận chủng loại của bọn họ, đại trưởng lão không đồng ý điều này sao?”

Truy Mộng thần nhiên hỏi lại, lông mày nhíu lại thành một đoàn, không che giấu việc hắn không vui, nam tử lãnh đạm kia thoáng chần chừ một chút “nếu công tử đã nói vậy, coi như bọn họ không có vấn đề gì, thuộc hạ sẽ ghi hộ tịch cho bọn họ”

“Không phải ta cho rằng bọn họ không có vấn đề mà bọn họ vốn không có vấn đề, mà cho dù bọn họ có vấn đề thì chúng ta cũng không có biện pháp đuổi bọn họ ra ngoài đúng không? cũng không thể vô duyên vô cớ tống cổ khách mới tới vào đại lao được, chuyện này không đúng quy củ của Huyền Cực điện chúng ta, các vị trưởng lão thấy thế nào?” Truy Mộng lại nhẹ giọng nói.

“Công tử nói đúng, vậy thuộc hạ an bài bọn họ ở nơi nào cho tốt đây?” nam tử đứng thứ hai, lúc này mới lên tiếng.

“Ta với hai người bọn họ có chút hợp ý, nên có ý muốn thu bọn họ vào Huyền Gia môn của ta, chắc chắn năm sau khi ta khí lực suy kiệt thì có thể để một trong bọn họ thay ta tiếp nhận vị trí hiện tại, cho nên tạm thời để bọn họ ở lại Huyền Cực điện của ta đi” Truy Mộng nhếch khóe miệng, tuy lộ ra ý cười nhưng Ảnh Nhiên và Tuyết Ưng lại không nhìn ra hắn thực sự muốn cười.

“Công tử, ngươi muốn để một trong bọn họ tiếp nhận vị trí của người?” cả tám người đều lộ vẻ kinh ngạc “nhưng ngươi còn rất trẻ a”

“Các vị trưởng lão thực sự nghĩ như vậy sao? Các vị tiếp nhận vị trí trưởng lão cũng không phải thời gian ngắn, chưa từng nghĩ đến việc tìm người nối nghiệp sao? Ta đáp ứng các ngươi, sau khi ta tuyển được người thì người còn lại có thể giữ cho các trưởng lão, như vậy các ngươi chỉ cần tìm thêm bảy người nữa là có thể từ chức an hưởng tuổi già, các vị nghĩ sao?” Lúc này khóe môi của Truy Mộng đã nhếch lên thành một nụ cười châm chọc, điều bất ngờ là mấy vị trưởng lão kia không có phản bác, thậm chí có một, hai người còn cúi đầu.

“Nếu chư vị trưởng lão đều không có ý kiến, vậy việc này cứ quyết định vậy đi, sau này Ảnh Nhiên và Tuyết Ưng là ứng viên cho vị trí cai quản Huyền Cực điện, cho nên sau này cấp bậc lễ nghĩa cùng số định mức, đối chiếu công việc... không được qua loa” Truy Mộng chậm rãi đảo tầm mắt nhìn qua tám người bọn họ, nhẹ giọng nói.

Tám người đồng thanh đáp “dạ, công tử”

“Vậy các vị trưởng lão hãy lui ra, ta đưa bọn họ đi tham quan Nghị Sự điện, nói cho bọn họ biết quy củ giới lý, cũng biết thêm về lịch sử của Huyền Cực Giới chúng ta, cũng để cho bọn họ nhanh chóng thích ứng với nơi này”. Truy Mộng khách khí phát tay, tám người kia hành lễ, chỉ có đại trưởng lão liếc mắt nhìn Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên một cái, còn bảy người kia vẫn không ngừng đầu, sau đó cả đám liền nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Tuyết Ưng lúc này mới thấy sàn mặt ngọc lại giống như một con đường đi thông dưới lòng đất, sâu không lường được, không biết là nơi nào.

“Tuyết Ưng, Ảnh Nhiên, các ngươi đang nhìn những bức điêu khắc bạch ngọc sao? Truy Mộng chỉ chỉ vào hai hàng tượng kéo dài đến cửa đại điện nói “bọn họ vốn là chúa tể và trưởng lão của Huyền Cực Giới trong mấy chục vạn năm qua, sau này khi sinh mệnh của ta chấm dứt, tượng của ta cũng sẽ được xếp ở đó để cho những người tiếp nhận nhiệm vụ sau này chiêm ngưỡng”

“Truy Mộng, nghe khẩu khí của ngươi dường như các ngươi không tự nguyện trở thành chúa tể và trưởng lão của Huyền Cực Giới, vì sao vậy?” Tuyết Ưng cảm thán rất kỳ quái với những lời bọn họ đã nói với nhau, ở các bộ tộc khác, chúa tể và trưởng lão là đại biểu cho quyền lực và vinh quang vô hạn nhưng ở Huyền Cực Giới dường như lại là một gánh nặng. Nhớ lại hôm qua Truy Mộng nói là vì trách nhiệm, lúc đó hắn không tin nhưng bây giờ thì phải suy nghĩ thật kỹ.

“Ngươi biết vì sao Huyền Cực Giới có thể duy trì giới tuyến mạnh mẽ, hữu lực mà lại ngăn cách với các giới khác không? Đó là do dựa vào nhân linh khí, cái gọi là nhân linh khí chính là căn cơ tốt, trí tuệ cao, hoặc là tự nguyện, hoặc là bị đè cử mà đảm nhiệm chức vị chúa tể hay trưởng lão, người được lựa chọn kẻ vị sẽ lấy máu dẫn vào phong ấn con đường đi vào Huyền Cực điện dưới nền đất, tuy thế dùng bản thân bảo vệ Huyền Cực điện mãi mãi, cho đến khi chết mới thôi, mà chúa tể hiện tại là ta, còn tám vị lúc này là trưởng lão, bọn họ sở dĩ đáp ứng cho các ngươi lưu lại cũng vì sự ích kỷ của bản thân, muốn mau chóng gỡ bỏ trách nhiệm. Nếu không không chỉ có thể đợi chúng ta không chịu nổi mà chết đi, mặc kệ là người cũng được, yêu cũng tốt mà tiên cũng thế, ai lại muốn sống cuộc sống như vậy. Cho nên bây giờ các ngươi cứ yên tâm ở lại đây, các ngươi hiện tại là những người hi sinh tiếp theo nên sẽ không ai dám không khách khí với các ngươi”

Lời của Truy Mộng nghe rất chậm chọc, nhưng nét mặt lại bất đắc dĩ, như là nhận mệnh.

“Chúng ta bị người đề cử chẳng phải cũng muốn dùng máu để dẫn sao? Nếu máu chảy vào phong ấn kia thì chúng ta còn rời đi được không?” Ảnh Nhiên từ lúc nghe hắn đề cử nàng và Tuyết Ưng đã rất không vui nhưng vì Tuyết Ưng vẫn một mực im lặng nên nàng cũng không lên tiếng, bây giờ các vị trưởng lão đã đi rồi, nàng đương nhiên không có lý do gì mà không nói suy nghĩ và lo lắng trong lòng ra, nàng luôn có cảm giác người từ xưng là cậu nàng luôn muốn đem bọn họ giam cầm mãi mãi ở đây.

“Ảnh Nhiên, người không tin tưởng ta sao? Ta vì không thể trốn tránh trách nhiệm nên mới không thể rời đi, người là cốt nhục duy nhất của tỷ tỷ, ta sao nhẫn tâm để người đi vào về xe đồ của ta, sau này ta sẽ tuyển người mới vào Huyền Gia môn, tiếp nhận vị trí chúa tể của ta ở Huyền Cực Giới nhưng đó chắc chắn không phải là người hay Tuyết Ưng, ta đã cam đoan như vậy người còn không tin ta sao?” Truy Mộng đưa ánh mắt hi vọng nhìn Ảnh Nhiên.

Ảnh Nhiên dừng quá ..., tuy rằng trong lòng cũng có chút cảm động nhưng ngoài miệng vẫn nói “không phải Huyền Cực Giới các người không nói tới cảm tình sao? Ta sao có thể tin tưởng người sẽ không vì giải thoát bản thân để bắt chúng ta làm kẻ thế thân chứ?”

“Ảnh Nhiên, đừng nói Truy Mộng như thế, hắn không phải là người như vậy, nếu hắn có ý hại chúng ta thì đã không nói rõ quy củ ở nơi này, nếu không có lòng lo cho chúng ta thì cần gì phải nói cặn kẽ mọi thứ chứ?” Tuyết Ưng nhíu mày, cứ tưởng trải qua một đêm suy nghĩ và bình tĩnh, Ảnh Nhiên sẽ thông hiểu hơn không ngờ nàng vẫn cố chấp như trước, ngôn từ đã thương người, mặc kệ Truy Mộng có phải là cậu nàng hay không nhưng hắn là chúa tể nơi này, bọn họ muốn đi ra ngoài còn cần phải có sự phối hợp của hắn, nói chuyện với Truy Mộng như vậy, nếu hắn thực sự là người nhẫn tâm, không thêm giúp đỡ thì bọn họ đừng mong rời đi.

Ảnh Nhiên không ngờ Tuyết Ưng lại nói giúp cho Truy Mộng, ai oán nhìn hắn một cái, dùng sức cắn môi dưới rồi xoay người đi ra ngoài điện.

Tuyết Ưng giờ tay, tính gọi nàng nhưng cuối cùng lại im lặng, trong lòng lại ảo não, tiểu nữ nhân này muốn ồn ào tới lúc nào?

“Đường như ta lại làm nàng mất hứng” Truy Mộng về mặt khổ sở, không có trưởng bối cũng chưa từng kết giao bằng hữu cho nên đối với việc đối nhân xử thế hắn không am hiểu lắm, nói chuyện với tám vị trưởng lão chẳng qua là lợi dụng lẫn nhau để thoát khỏi gông xiềng tâm lý, cũng không phải hắn thực sự có tâm cơ cho nên đối với thái độ không tiếp nhận hắn của Ảnh Nhiên, hắn thực bất đắc dĩ.

“Truy Mộng, nàng còn nhỏ, sau này sẽ thông hiểu, người không cần chán nản như vậy, ta thực muốn biết Huyền Cực điện rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có phải cũng tồn tại giống như Hư Vô Giới hay không, đều là dùng một người hay là một chuyện gì đó để đổi lấy sự tồn tại và bí mật không bị phát hiện?”

“Ta không rõ tình hình của Hư Vô Giới lắm, có lẽ nó lớn hơn Huyền Cực Giới rất nhiều, ta cũng chỉ theo ý niệm của tỷ tỷ mà mơ hồ biết nơi đó chia thành ba nước mười tám thành, mỗi toàn thành đều có thành chủ cai quản, các người bắt đầu đến từ Mộng thành lớn nhất của Hư Vô Giới, thành chủ của Mộng thành là Vô Ưu, lúc trước hắn là thân tiên gì thì không ai biết nhưng ý niệm của tỷ tỷ nói cho ta biết những người nơi đó gọi hắn là Vô Ưu công tử, ta nghĩ nếu Hư Vô Giới cũng giống như Huyền Cực Giới thì thân phận của Vô Ưu công tử với ta là giống nhau, dùng thân thể của mình để thu thập linh khí thiên địa, biến thân xác trở thành một cái bình chứa linh lực, một khi không chịu đựng nổi lực lượng cường đại của linh lực thì đó là ngày chết của chúng ta, khi đó sẽ có một vị chúa tể mới tiếp nhận vị trí của chúng ta, tiếp tục duy trì linh lực để bảo vệ sự tồn tại của hai giới. Bây giờ thì người đã hiểu vì sao ta nói đây là trách nhiệm mà không phải là quyền lợi rồi chứ? Chúa tể nơi này vốn là tỷ tỷ, sau khi nàng rời đi, ta liền tự nguyện tiếp nhận vị trí này, cho nên ta mới nói ta căn bản không có khả năng cũng không thể rời khỏi nơi này”

Tuyết Ưng không ngờ hai giới trong truyền thuyết lại dùng phương thức tàn khốc như vậy để duy trì sự tồn tại và sự thần bí của bọn họ. Mà khi biết được chuyện này thì hắn càng kiên quyết muốn rời khỏi nơi này, tuyệt đối không ở lại cái nơi không có nhân tình như vậy, mặc kệ là Hư Vô Giới phồn hoa, náo nhiệt hay là Huyền Cực Giới lạnh băng, vô tình thì hắn và Ảnh Nhiên cũng không thể ở lại. Cuộc sống của bọn họ phải là son đã tiêu dao, tự do bay lượn trên trời...

“Vậy cha của Ảnh Nhiên là ai? Hắn có phải là tổ tiên của Tuyết Ưng tộc ta không? tỷ tỷ của người cũng chính là mẫu thân của Ảnh Nhiên, hiện giờ còn sống hay chết? Người của Huyền Cực Giới các người rốt cuộc là như thế nào, ý ta là bản linh của các người rốt cuộc là cái gì? Vì sao Ảnh Nhiên lại toàn thân mặc vũ, hình ung thi ta có thể hiểu là do nàng kế thừa di truyền từ cha nàng nhưng màu lông có phải là do kết hợp với người ở Huyền Cực Giới các người mà tạo thành không?”

Tuyết Ưng hỏi liên tiếp một hồi, hắn không tin Ảnh Nhiên không thắc mắc những chuyện này, nếu nàng đã không chịu hỏi thì hắn sẽ tìm hiểu thay nàng.

“Ta chỉ biết tỷ tỷ gọi hắn là Tuyết Ngự, còn có phải là tổ tiên của Tuyết Ưng tộc người hay không thì ta cũng không biết, trong ý niệm của tỷ tỷ không nhắc đến chuyện này, cũng có lẽ có nhưng trong thời gian quá ngắn ta không thể cảm ứng được nhiều chuyện, nhưng dựa vào hình thể và đặc thù của Ảnh Nhiên hoàn toàn giống các người thì không thể nghi ngờ gì nữa, bởi vì chỉ có chủng tộc thích bay lượn như các người mới thích ở Mộng cư vừa cao vừa lạnh đó. Còn bản linh của người ở Huyền Cực Giới chúng ta là gì thì một hai lời không thể nói hết được, có lẽ người nhìn thấy sẽ hiểu hơn, người cùng ta đi đi, ta sẽ cho người nhìn thấy bản thể của ta, cũng là của tỷ tỷ ta”

Truy Mộng lắc đầu, tỏ vẻ hắn cũng không biết gì nhiều về phụ thân của Ảnh Nhiên, sau đó bước lên phía trước, đó chính là bậc thang mà tám vị trưởng lão đã đi xuống, mà Tuyết Ưng vì muốn biết bản linh của hắn nên cũng không do dự mà đi theo.

Mà khi thân ảnh của bọn họ bước tới chỗ sâu thì bậc thang vốn là lối vào kia lại đột nhiên khép lại.

Chương 28: GIAO DỊCH CỦA TỶ ĐỆ

Rõ ràng mới rồi Tuyết Ưng còn nhìn thấy Truy Mộng tiêu sái đi trước hần nhưng giờ chẳng thấy tăm hơi đâu, ngay cả một tia hơi thở của hần cũng không cảm nhận được, bốn bề tối đen như mực, trong lòng nổi lên cảm giác không tốt “Truy Mộng, người ở đâu?”

Không ai trả lời hần, tâm Tuyết Ưng càng trầm hơn, chẳng lẽ Ảnh Nhiên đã nói đúng, Truy Mộng không có tốt bụng, hơn nữa hần cũng đã nói, Huyền Cực Giới chỉ nói lý không nói tình, hần dựa vào cái gì mà nghĩ Truy Mộng mới gặp Ảnh Nhiên một lần thì đã đối xử thân tình sâu đậm với nàng chứ?

Có lẽ hần ta cần một người thế thân mà Ảnh Nhiên và hần lại vừa lúc tự tới nộp mạng. Tuyết Ưng không lo Truy Mộng sẽ đối phó hần thế nào, ngược lại còn lo hần ta sẽ buông tha cho hần mà đối phó với Ảnh Nhiên. Dù sao Ảnh Nhiên cũng là con của tỷ tỷ hần, huyết thống tương liên, nếu hần ta cần một người thế thân thì Tuyết Ưng tình nguyện gánh chịu, hi vọng hần không đánh chủ ý lên người Ảnh Nhiên.

Càng nghĩ, Tuyết Ưng càng thấy ngay từ đầu đã phạm sai lầm lớn, không nên tin tưởng một nam nhân mới gặp mặt lần đầu, cho dù bộ dáng hần ta giống Ảnh Nhiên, khí chất lại ôn nhu và vô hại nhưng dù sao hần cũng chưa biết gì về hần ta. Bây giờ thì tốt rồi, hần và Ảnh Nhiên tách ra, nàng còn không biết hần đang bị nhốt dưới nền đất của Nghị Sự điện, nếu Truy Mộng muốn nói gì đó để Ảnh Nhiên hiểu lầm hần thì khả năng sẽ rất cao. Càng nghĩ, Tuyết Ưng lại càng thấy không dám nghĩ tiếp.

Trong lòng lo lắng không thôi, lớn tiếng la “Truy Mộng, người ra đi, người muốn làm gì? Ta nói cho người biết, mặc kệ người có tính toán gì, tốt nhất là đừng liên lụy đến Ảnh Nhiên, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho người. Người có nghe thấy không? Chết tiệt, người quay lại đây cho ta”

Không khí vẫn im lặng, Tuyết Ưng không ngừng sờ soạn đi về phía trước, cảm giác như bước đi trong sương mù, cảm giác bất lực tràn ngập trong lòng, hồi lâu mới dịu giọng nói “Truy Mộng, ta không tin người là người xấu, lại càng không tin người sẽ hại chúng ta, có phải người có nỗi khổ gì không? Mặc kệ là chuyện gì, chỉ cần người nói ra, nếu Tuyết Ưng ta làm được sẽ không từ chối, người đừng đối với chúng ta như vậy, ở Huyền Cực Giới này chúng ta không có khả năng chống lại người, người đã biết còn cần gì phải làm vậy?”

Vừa dứt lời thì ngữ khí ôn nhu của Truy Mộng cũng vang lên cùng với tiếng thở dài “Tuyết Ưng, cảm ơn người đã tin tưởng ta, nhưng ta cũng có suy tính của mình, ủy khuất người ở trong này vài ngày đi, qua mấy ngày nữa ta sẽ thả người ra ngoài”

“Truy Mộng, rốt cuộc là vì cái gì? Mọi chuyện đều phải có nguyên nhân đúng không? Ít nhất người cũng phải cho ta biết người tính làm gì?” Tuyết Ưng vừa vội lại vừa giận, nhưng lại không dám phát tiết sợ làm Truy Mộng bức mình, không chịu trả lời.

“Tuyết Ưng, ở Huyền Cực Giới này không ai tin tưởng ta vô điều kiện mà người lần đầu tiên gặp mặt đã tin tưởng ta, Truy Mộng ta cũng không phải người không biết tốt xấu, được rồi, ta sẽ nói nguyên nhân cho người biết” Truy Mộng ngừng lại một chút nhưng muốn sắp xếp ý tứ, sau mới nói tiếp “đơn giản đây là ước định giữa ta và tỷ tỷ”

“Tỷ tỷ Truy Mộng của ta được chọn lựa làm người kế thừa vị trí chúa tể nhưng nàng lại ích kỷ, đùn đẩy trách nhiệm sang cho ta, cũng không nói cho ta biết làm cách nào rời khỏi nơi này thì nàng đã bỏ đi. Nhưng dù sao phong ấn dưới nền đất cũng là do máu của nàng rót vào cho nên dù nàng bỏ đi cũng không thể hoàn toàn tự do. Vì sự ích kỷ của mình, nàng không tiếc đem đứa con của mình hứa cho ta, cho nên ở Mộng cư mới thiết lập kết giới, một khi chữ triện cổ kia được viết lên thì sẽ khởi động phong ấn, người đó sẽ bị đưa đến Huyền Cực Giới này. Mà ta, ngay lần đầu tiên thấy Ảnh Nhiên đã biết đó là con gái của tỷ tỷ ta. Nói đơn giản hơn, ta vốn được tự do, không đáng có một cuộc sống tù túng, vô cảm như hiện nay”. Thanh âm của Truy Mộng đều đều, không nghe ra buồn vui hay sự thoải mái vì sắp được giải thoát, chỉ là thần nhiên. Còn Tuyết Ưng thì trong lòng oán mẹ của Ảnh Nhiên đến trăm lần, nữ nhân kia thực là ích kỷ, càng không ngờ lại có một giao dịch bí ẩn như vậy tồn tại, nếu biết trước mẹ của Ảnh Nhiên là một nữ nhân ích kỷ như vậy thì hần tình nguyện không để nàng biết, hần thực hối hận vì lúc trước đã muốn Ảnh Nhiên phải tìm hiểu thân thế của nàng, bây giờ thì phải làm sao đây?

“Truy Mộng, người nên biết, Ảnh Nhiên vô tội. Là do tỷ tỷ người không chịu trách nhiệm, không nên đổ hết mọi chuyện lên người Ảnh Nhiên. Truy Mộng, người là cậu của nàng, người biết rõ điều đó đúng không?” Tuyết Ưng vội vàng, ý muốn làm Truy Mộng dao động, chỉ sợ hần thực sự nhẫn tâm đem trách nhiệm và áp lực này đổ lên người Ảnh Nhiên, với tâm trạng hiện nay của nàng thì sợ là sẽ hỏng mất.

“Tuyết Ưng, mặc kệ là ở Hư Vô Giới hay Huyền Cực Giới thì cũng là một phần trong thiên địa mà thôi, không ai có thể thay đổi được vận mệnh, cho dù muốn mạnh mẽ sửa đổi thì cũng không phải gánh chịu hậu quả, như chuyện của tỷ tỷ ta năm đó vậy, nàng nghịch thiên, từ bỏ trách nhiệm và nghĩa vụ của nàng cho nên phải chuẩn bị sẽ gặp báo ứng. Ảnh Nhiên chính là kết quả của sự nghịch thiên đó, tuy rằng nàng vô tội, nhưng vì thiên đình muốn trừng phạt tỷ tỷ nên đã sớm hạ dấu vết tội ác lên người Ảnh Nhiên, trừ phi nàng tiếp nhận trách nhiệm này, nếu không sẽ không sống được lâu, người không phải đã từng hỏi ta vì sao Ảnh Nhiên toàn thân mặc vũ sao? Đó chính là hậu quả việc tỷ tỷ ta đã làm, là sự trừng phạt của thiên địa, bây giờ để nàng tiếp nhận vị trí của ta cũng là muốn tốt cho nàng”

“Truy Mộng, những gì người nói đều là thật? chết tiệt, không có cách nào khác sao? Ảnh Nhiên không thể ở lại đây, nếu thực sự phải có một người tiếp nhận vị trí của người thì ta tự nguyện nhận, có thể không?”

Tuyết Ưng thầm nghĩ không thể để cho Ảnh Nhiên biết rõ mọi việc, nếu không thì nàng làm sao chịu đựng nổi, nếu cần một người tiếp nhận vị trí của Truy Mộng thì để hần làm thay nàng là được.

”Nếu ngươi có thể, ta còn cần phải nhốt ngươi ở đây sao” Truy Mộng thở dài, tựa như đã đoán được Tuyết Ưng sẽ nói như vậy.

“Truy Mộng, ngươi muốn làm gì, ngươi không thể nói hết thầy chân tướng cho Ảnh Nhiên biết được, ngươi trước tiên hãy thả ta ra ngoài, chúng ta thương lượng một chút, nhất định sẽ có biện pháp” Tuyết Ưng như sắp phát điên, chỉ sợ Truy Mộng sẽ nói hết cho Ảnh Nhiên nghe.

”Tuyết Ưng, không còn kịp rồi, ngươi cho là vì cái gì mà đến giờ các ngươi ở Huyền Cực điện của ta mà không bị tổn hao gì? Đó là do các ngươi được đề cử tiếp nhận vị trí chúa tể nên mới có thể ở lại trong cung điện của ta, lúc trước chẳng qua là tám vị trưởng lão phối hợp với ta, diễn một màn kịch cho các ngươi xem thôi. Nếu đã diễn thì phải diễn cho hết vở, không thể bỏ dở nửa chừng, đúng không? Cho nên Tuyết Ưng, ngươi đừng trách ta, đây chính là mệnh của Ảnh Nhiên. Nhưng nàng cũng thật may mắn, cho dù là thừa nhận thiên mệnh thì ít ra nàng cũng có người để ý, quan tâm và ở bên cạnh nàng. Loại tình cảm này các ngươi gọi là tình yêu, tỷ tỷ ta cũng vì nó mà từ bỏ trách nhiệm của nàng, cuối cùng cũng không được như ý. Ảnh Nhiên tuy rằng bất hạnh, nhưng ta tin có người ở bên cạnh nàng thì sự bất hạnh này cũng không đáng kể. Ngươi yên tâm, ta sẽ giữ kín bí mật của các ngươi. Từ bây giờ, ngươi cứ an tâm ở đây nghỉ ngơi vài ngày đi, thời gian đến, ta sẽ đưa ngươi ra ngoài, đừng có làm loạn, vô ích thôi, chưa từng có ai trốn thoát khỏi nhà lao này đâu”

Truy Mộng nói xong, chung quanh lại im lìm như trước, Tuyết Ưng dù là lớn thế nào cũng không có ai đáp lại, làm cho ruột gan Tuyết Ưng như thiêu như đốt.

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: MỘT TIẾNG SÉT BẤT NGỜ

“Ảnh Nhiên đây là trái cây đặc sản của Huyền Cực Giới chúng ta, hương vị thơm ngọt, có giảm bớt sự căng thẳng, mệt mỏi, người ăn vài cái rồi ngủ một giấc thật ngon, sẽ không còn thấy khó chịu nữa” Truy Mộng bưng một cái đĩa bằng ngọc trong suốt đi đến, trên đĩa là loại trái cây màu trắng ngà, trong suốt nhìn rất ngon miệng, tuy rằng Ảnh Nhiên chưa từng nhìn thấy nhưng cũng biết đó không phải là vật tầm thường.

Nhưng nàng không có đưa tay tiếp nhận, ngược lại còn dùng ánh mắt bề ngễ nhìn hấn “ta mỗi lần nói chuyện đều không có hòa nhã với ngươi, không có đạo lý gì ngươi lại đối xử tốt với ta như vậy, cho dù ngươi có là cậu của ta thì chính ngươi cũng nói ở Huyền Cực Giới không nói tới cảm tình, ngươi có mục đích gì thì cứ nói thẳng ra, dù sao hiện giờ ta và Tuyết Ưng cũng ở trong tay ngươi, muốn rời khỏi nơi này cũng khó, ngươi không cần hao tổn tâm tư với ta, vô dụng, ta không tin ngươi”

“Ảnh Nhiên, ngươi thực là vô tình, không hổ là giọt máu của tỷ tỷ, trời sinh đã thích hợp ở Huyền Cực Giới, ta ngồi trên ngai vị chúa tể nơi này đã lâu cũng không vô tình được như ngươi, ngươi không tin ta thì ta có nói thêm nữa cũng chỉ làm ngươi cho rằng ta nói xạo, hoa ngôn sảo ngữ mà thôi, ta không cần vì có mục đích mới đối xử tốt với ngươi, đúng như ngươi nói, ngươi và Tuyết Ưng đều ở trong tay ta, ta cần gì phải hư tình giả ý với các ngươi?”. Truy Mộng thần nhiên nói tiếp “nói thật, trong lòng ta rất khó chịu, ngay cả một người ngoài như Tuyết Ưng còn tin tưởng ta mà ngươi là người thân của ta thì lại nghi ngờ ta, thực sự là châm chọc”

”Ngươi không cần lấy Tuyết Ưng ra để nói, ta còn chưa hỏi ngươi, ngươi đã nói những gì để hấn tin ngươi như vậy, hấn, hấn...” Vừa nghe nói tới Tuyết Ưng thì trong lòng Ảnh Nhiên lại thấy đau xót, nếu không phải vì Truy Mộng thì nàng và hấn đâu có cãi nhau, nàng như thế nào lại ba lần bảy lượt không kiểm chế được cảm xúc của mình, nàng rõ ràng muốn hòa hảo với hấn nhưng chỉ vì xúc động mà lại bỏ qua. Hết thầy đều là lỗi của Truy Mộng.

“Ảnh Nhiên, tượng đất cũng có ba phần tính năng của đất, ta không ngại nói cho ngươi biết, khi ngươi còn chưa nhận rõ thân phận và tình cảnh của mình thì ngươi sẽ không được gặp lại hấn, hấn càng không thể gặp ngươi để cúi đầu giải thích, mà ta cũng không thể tiếp tục làm một người thân bao dung vô giới hạn. Hãy suy nghĩ cho kỹ đi, ngươi chỉ có một đêm thôi, đến sáng ngày mai mà ngươi vẫn giữ thái độ này thì ta khó đảm bảo được cho Tuyết Ưng”

Truy Mộng dường như có chút tức giận, ngữ khí thần nhiên, lạnh lùng, nói xong đặt cái đĩa ngọc trong suốt xuống bàn, đứng lên đi ra ngoài

“Ngươi có ý gì? Ngươi đã làm gì Tuyết Ưng?” Ảnh Nhiên kinh hãi, bước vội tới ngăn Truy Mộng lại.

Truy Mộng nheo mắt nhìn nàng “ta không có làm gì hấn, nhưng tới ngày mai thì chưa biết thế nào, dù sao nhà lao cũng không phải chỗ tốt gì”

“Nhà lao? Ngươi quả nhiên không phải là người tốt, cần gì phải nói ta vô tình chứ. Ngươi căn bản đã có chủ ý, nếu ta không nghe lời thì sẽ dùng Tuyết Ưng để uy hiếp ta phải không? Ngươi nói đi, muốn ta làm cái gì thì mới chịu thả Tuyết Ưng ta, nếu không thì cho dù ta chết cũng sẽ không cho ngươi đạt ý nguyện”

Ảnh Nhiên tuy rằng không biết nhà lao có chỗ lợi hại gì nhưng cũng biết đó là địa phương không đơn giản, bây giờ Tuyết Ưng đã bị nhốt vào đó, khẳng định là sẽ bị tra tấn, lúc trước ở Nghị Sự điện nàng không nên xúc động bỏ đi, nhất định là sau khi nàng bỏ đi, Tuyết Ưng mới bị Truy Mộng bắt đi, nàng đã hại Tuyết Ưng quá nhiều, giấu lại nàng không nên gây sự với hấn, hấn đã bao dung cho nàng quá nhiều.

Càng nghĩ, Ảnh Nhiên càng thấy hối hận, sắc mặt cũng thống khổ hơn, nhìn Truy Mộng, tùy hấn xử trí.

Truy Mộng lắc đầu “ngươi vẫn không hiểu rõ tình cảnh hiện tại, Ảnh Nhiên, ngươi cho là ngươi có thể bàn điều kiện với ta sao? Sự sống chết của ngươi không liên quan gì tới ta, ngươi cũng không tin ta thực lòng đối xử tốt với ngươi, như vậy ngươi dựa vào cái gì mà cho rằng ta sẽ đau buồn hay mất mát khi ngươi chết? Huống chi nếu ngươi chết đi thì người đầu tiên bị liên lụy là ai, ta không nói ngươi cũng biết rõ phải không?”

“Truy Mộng, vậy rốt cuộc ngươi muốn ta làm thế nào? Ta không chết, không khóc, không cười, như vậy ngươi còn chưa hài lòng sao? Ta chỉ hi vọng hần không việc gì, hần là vô tội. Ngươi muốn ta làm chuyện gì ta cũng đều đáp ứng ngươi”. Ảnh Nhiên nhất thời nhin không được mà té ngã trên mặt đất.

” Vô tội? Trên đời này ai không phải vô tội chứ? Ngươi cần phải kiên cường và mạnh mẽ hơn, nếu không cứ tiếp tục như vậy thì không chỉ bản thân ngươi không chịu đựng nổi mà cũng làm liên lụy tới người bên cạnh ngươi. Ảnh Nhiên, tính cách của ngươi thực không thể làm cho người ta thích, ta dù không biết tình yêu là gì nhưng cũng nhận ra Tuyết Ưng đối với ngươi rất bao dung và trân trọng, cũng chỉ có ngươi mới được hần trân trọng và quan tâm như thế nhưng những gì ngươi đã nói với hần thật ngoài dự đoán của mọi người. Tình huống này nhân loại vẫn hay nói là không biết tốt xấu. Ai thực sự đối xử tốt với ngươi, ai không tốt, nếu ngươi không cảm nhận được thì vĩnh viễn không thể có được hạnh phúc. Ngươi muốn đi theo vết xe đổ của tỷ tỷ thì ta không có ý kiến nhưng ngươi hãy đem tự do của ta trả lại cho ta”

Truy Mộng nói một hơi dài, từ ngữ không chút khách khí, cũng là lần đầu tiên Ảnh Nhiên thấy Truy Mộng không có vẻ ôn nhu với nàng, nhất thời bị những lời của hần làm cho kinh hãi, thì ra ngay cả người ngoài như hần cũng thấy được Tuyết Ưng đối xử tốt với nàng mà nàng lại không tin nhiệm bản thân có thể có được hạnh phúc, còn nói những lời làm tổn thương hần. Nghĩ lại, Ảnh Nhiên lại thấy đau lòng, hần không thể ngay lập tức nhìn thấy Tuyết Ưng, nói lời xin lỗi hần, giải thích với hần “cậu, ta sai rồi, ngươi cho ta gặp Tuyết Ưng đi, để ta nhìn thấy hần, chỉ cần biết hần không việc gì thì ta sẽ nghe lời ngươi”

Tiếng cậu kia Ảnh Nhiên gọi thật khó khăn, không dễ dàng gì để nói ra miệng nhưng rốt cuộc nàng vẫn phải kêu, nàng đã bắt đầu nhận mệnh, tất cả đều là vận mệnh của nàng. Nàng hi vọng Tuyết Ưng sẽ thoát khỏi sự liên can với nàng, để hần không phải gánh chịu vận mệnh như nàng, tuy rằng từ giờ trở đi, mỗi khi nhớ đến hần, nàng sẽ đau lòng như dao cắt nhưng chỉ cần hần hạnh phúc thì nàng nguyện ý, Ảnh Nhiên cảm thấy hồ thẹn với Tuyết Ưng rất nhiều vì thái độ của nàng trong mấy ngày qua.

Truy Mộng nghe nàng kêu hần là cậu thì thờ dài “ngươi đứng lên đi, đừng khóc, sau này ở Huyền Cực Giới còn phải đối diện với nhiều chuyện còn vô tình hơn, nếu cứ như vậy thì ngươi có thể chống đỡ trong bao lâu? Đứng lên đi, ta đưa ngươi đi gặp Tuyết Ưng, cũng để cho ngươi yên tâm, gặp hần xong thì ngươi phải bình tĩnh nghe ta nói chuyện xưa, ngươi đồng ý không?”

Ảnh Nhiên lập tức gật đầu, chỉ cần có thể nhìn thấy Tuyết Ưng, đừng nói là nghe chuyện xưa, có biểu nàng chết, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Truy Mộng chìa tay đến trước mặt Ảnh Nhiên, nàng chờ một lát rồi cũng đặt tay mình vào tay hần, để mặc hần kéo đứng lên “hần rất tốt, ta không có làm gì hần, chuyện này ngươi có thể yên tâm”

“Ngươi thực sự là cậu ta sao?” Ảnh Nhiên lúc này bắt đầu tin Truy Mộng thực sự là người thân của nàng, nhưng nàng vẫn không rõ sao mẫu thân của nàng lại là tỷ tỷ của hần, nếu vậy hai người nàng vẫn gọi là cha mẹ nhiều năm là ai? Mọi thứ đều rất hỗn loạn, từ lúc nàng và Tuyết Ưng rơi xuống tầng mây thì vận mệnh đã phát triển theo hướng bọn họ không thể khống chế được.

“Ta nghĩ không thể làm được” Truy Mộng tiêu sái đi trước, Ảnh Nhiên yên lặng đi theo sau, nhìn áo choàng dài màu đen của hần quét qua sàn nhà bóng loáng, nghe thanh âm của hần nhẹ như gió “mẫu thân của ngươi đúng là tỷ tỷ của ta, tuy rằng ở Huyền Cực Giới không nói tới cảm tình cũng không cho phép tình cảm tồn tại nhưng vẫn sinh sản để duy trì, cho nên dù nam nữ không có tình cảm vẫn có quan hệ với nhau, ta cùng tỷ tỷ Truy Mộng là kết quả của mối quan hệ như vậy, tỷ tỷ vừa sinh ra đã bị chỉ định trở thành chúa tể cai quan Huyền Cực Giới, nhưng nàng lại bỏ trốn”

“Nàng bỏ trốn như thế nào?” Ảnh Nhiên lập tức loại bỏ những chuyện râu ria mà chỉ tập trung vào vấn đề nàng thấy hứng thú.

“Nếu ta biết nàng bỏ trốn như thế nào thì ngươi nghĩ ta cho phép bản thân bỏ qua hay sao?” Truy Mộng dừng lại một chút, xoay người nhìn Ảnh Nhiên.

“Vậy Tuyết Ưng chẳng lẽ không thể rời đi?”

” Ảnh Nhiên, ta chỉ đáp ứng giúp ngươi để ý cách thức đi ra ngoài nhưng không nhất định sẽ có kết quả, phải biết rằng nếu tìm được phương thức đi ra ngoài thì có ai ở đây là không muốn chứ. Ngươi cần gì phải để Tuyết Ưng rời đi, ngươi thích hần, hần cũng thích ngươi, nếu ngươi ở lại đây mà lại để hần rời đi thì hai người các ngươi cũng không ai vui vẻ gì, để hần ở lại đây cùng ngươi không phải sẽ tốt hơn sao? Sau này có hần bên cạnh, ngươi có lên làm chúa tể thì cũng không thấy cô đơn và tịch mịch”

“Ngươi muốn ta làm chúa tể? quả nhiên ngươi đã sớm tính toán, muốn ta làm ngươi chết thay, vậy mà lúc trước chúng ta còn tin tưởng ngươi sẽ giúp chúng ta” Ảnh Nhiên lại thấy tức giận, cảm thấy Tuyết Ưng tin tưởng hần thật không đáng.

Truy Mộng cũng không phản bác, cũng không giải thích, chỉ thản nhiên cười “tùy ngươi muốn nghĩ thế nào cũng được, trước tiên ta sẽ đưa ngươi đi gặp Tuyết Ưng, sau đó ngươi theo ta đi xuống lòng đất, ngươi phải đem máu của mình nhỏ xuống đất để phong ấn luân bàn, nếu không thì mọi việc sẽ không kịp, bản thân ngươi không đảm bảo mà Tuyết Ưng lại càng không, bởi vì muốn nhà lao kia mở ra thì chỉ duy nhất có một biện pháp là phong ấn tiếp nhận được máu của ngươi, ta nghĩ lợi hại thế nào thì không cần ta nói ngươi cũng biết”

“Quá thâm độc” Ảnh Nhiên khinh bỉ nói

” Phải không? Ngươi có thể lựa chọn cự tuyệt, dù sao mệnh cũng là của các ngươi, không phải của ta, ta vẫn còn trẻ, đợi đến ngày ta kiệt sức chết đi thì còn một khoảng thời gian dài, còn các ngươi muốn chết thì ta không ý kiến, sẽ vẫn đối đãi tốt với các ngươi” Truy Mộng thản nhiên nghe Ảnh Nhiên

trách cứ.

”Không cần, ta đáp ứng ngươi! Ngươi mang ta đi tập Tuyết Ưng trước, chỉ cần biết hấn tốt, ta sẽ theo ngươi đi lấy máu”. Ảnh Nhiên quyết tuyệt, nàng cảm thấy vô lực, cũng không biết Truy Mộng đang nghĩ gì, nói hấn là người tốt thì hấn là dùng mọi cách để bức bách và uy hiếp nàng, nói hấn là người xấu thì đến giờ hấn không lộ ra chút nguy hiểm nào, làm cho Ảnh Nhiên không biết nên đối mặt với hấn thế nào.

“Được, ngươi đi theo ta” Truy Mộng dẫn Ảnh Nhiên đi trên một cây cầu bạch ngọc nổi lên giữa không trung, đi vào một tòa cung điện gần như trong suốt, Truy Mộng nhẹ nhàng vung tay về phía cửa lớn của cung điện thì đã thấy nó mở ra, hấn không nói tiếng nào mà đi vào, Ảnh Nhiên cũng lập tức theo sau, khi nàng vừa đi vào thì cánh cửa kia cũng tự động đóng lại.

Ảnh Nhiên không có kinh hoàng, bởi vì nàng thấy ở trên bực cao giữa cung điện có một quả cầu thủy tinh màu trắng rất lớn đang tỏa ra hào quang, trong vầng sáng đó hiện ra một bóng người, chính là Tuyết Ưng. Nàng thấy hấn đang ngồi xếp bằng dưới đất, lông mày chau lại, vẻ mặt u buồn lại có chút tiêu tụy, nhưng nhìn thân thể thì dường như không bị thương tổn gì. Hai mắt nàng mờ lệ, cúi đầu gọi “Tuyết Ưng”

Tuyết Ưng bên trong quả cầu dường như nghe được tiếng nàng liền lập tức đứng dậy, tìm kiếm chung quanh, Ảnh Nhiên không nghe được tiếng của hấn nhưng nhìn khẩu hình của hấn thì biết hấn đang gọi tên nàng. Ảnh Nhiên nở nụ cười đầm lệ, biết hấn vẫn còn quan tâm nàng, không giận nàng, cảm thấy như vậy là đủ.

Dùng sức lau nước mắt, xoay người nói với Truy Mộng ở cách đó không xa” Truy Mộng, cậu, đi thôi. Ta nhận lời để ngươi lấy máu, chỉ hi vọng sau khi kết thúc, ngươi sẽ giữ lời mà đưa hấn ra ngoài”

”Ngươi yên tâm, chỉ cần máu của ngươi nhỏ xuất phong ấn luân bàn thì quang lao sẽ tự nhiên bị phá, Tuyết Ưng sẽ không bị tổn hao gì mà đi ra” Truy Mộng gật đầu, Ảnh Nhiên nhìn thoáng qua quả cầu thủy tinh một cái rồi kiên quyết xoay người rời đi.

Đồ án rối rắm dưới chân nàng, mỗi một đường nét đều nhuộm máu đỏ thẫm, theo dòng máu chảy đến đâu thì đường nét của đồ án phức tạp lại hiện lên, ngay tại trung tâm là một luân bàn hình tròn thật lớn mà ở giữa luân bàn là một cái lọ màu đen thật lớn, tỏa ra ánh sáng hắc ám, tựa hồ muốn hút linh hồn của nàng vào trong.

Nơi này chính là trung tâm của Huyền Cực Giới, duy trì sự tồn tại của nơi này. Ảnh Nhiên vừa đi tới nơi này liền cảm thấy một cỗ áp lực làm nàng không thở nổi, như bài sơn hải đảo đánh vào thân thể nàng, làm cho nàng đứng không vững mà té ngồi trên mặt đất.

May mắn lúc này ở phía sau đã có một bàn tay ấm áp đỡ lấy nàng, nhìn thấy đôi mắt ôn nhu của Truy Mộng, Ảnh Nhiên chợt có cảm giác, có lẽ người này thực sự không phải là người xấu.

“Nhìn thấy mắt đen ở trung tâm của luân bàn không? lát nữa ngươi đem máu của ngươi nhỏ vào đó, thân phận của ngươi là chúa tể tiếp theo, cho nên ngươi phải chuẩn bị tinh thần để ngày nào đó tiếp nhận trách nhiệm và nhiệm vụ của ta, ngươi hiểu không?”

”Ta hiểu được!” Ảnh Nhiên gật đầu, lo lắng hỏi lại “có phải chỉ cần ta trích máu vào đó thì Tuyết Ưng sẽ được thả ra phải không?”

“Ta không có lừa ngươi” Truy Mộng gật đầu

Ảnh Nhiên nhẹ nhàng tiến về phía luân bàn, mỗi một bước đi đều thấy bốn phương tám hướng tạo áp lực nhưng nàng vẫn cắn răng chịu đựng, rốt cuộc cũng dừng lại trước luân bàn.

Vươn cổ tay trắng nõn, tinh tế, nhỏ xuống một cái lông chim trên người rồi dùng cái góc cứng rắn mà đâm vào chỗ động mạch chủ trên cổ tay, đột nhiên lúc này trên trời vang lên một tiếng sấm thật lớn, ngay sau đó mặt đất bắt đầu chuyển động.

Ảnh Nhiên sợ tới mức ôm đầu rụt cổ, mà sắc mặt Truy Mộng lại thay đổi, ngay cả nhìn Ảnh Nhiên cũng không nhìn mà xoay người, biến mất trước mắt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Liệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: NGƯỜI NÊN LƯU LẠI

Ảnh Nhiên chỉ cảm thấy có một lực lượng thật lớn kéo nàng đứng lên “Ảnh Nhiên, mau, đi theo ta”

“Ngươi, ngươi là ai?” Ảnh Nhiên ngẩng đầu thì nhìn thấy một đôi mắt đen thâm trầm, đôi con ngươi lợi hại tràn ngập đau thương và tưởng niệm sâu sắc, làm cho Ảnh Nhiên cảm thấy rất quen thuộc, lại không nhớ rõ đã gặp hấn ở đâu.

“Ảnh Nhiên, muốn nói gì thì chờ ra khỏi nơi này rồi nói, nếu không chờ Truy Mộng quay lại thì có muốn chạy cũng không kịp” tuy rằng giọng nói của người nọ không vui, lại lộ vẻ quyết đoán và vội vàng, làm cho Ảnh Nhiên cảm thấy bối rối, nương theo lực đạo của hắn mà chạy theo hắn.

Nàng không hỏi người nọ là đi đến đâu, làm cách nào để thoát khỏi nơi này nhưng trực giác cho nàng biết người này rất thân thiết với nàng, cũng là người có thể tin tưởng, cho nên nàng không chút bài xích để mặt hắn nắm tay kéo đi, khi ra đến chỗ phong ấn dưới nền đất, Ảnh Nhiên đột nhiên dừng lại, la lớn “ta, ta không thể đi, Tuyết Ưng còn bị nhốt trong quang lao, ta phải cứu hắn ra, cùng nhau đi, nếu không ta không đi”

”Ảnh Nhiên, hiện tại không phải thời điểm bốc đồng, mau đi cùng ta, sẽ có người cứu Tuyết Ưng, thời gian thông đạo kia mở ra không dài, rất nhanh sẽ đóng lại, đến lúc đó thì chúng ta đều không trở về được”. Người nọ cũng không dừng bước, vẫn kéo Ảnh Nhiên tiếp tục chạy như bay.

Ảnh Nhiên không hỏi hắn làm sao trở về, vừa nghe nói có người sẽ cứu Tuyết Ưng thì trong lòng an tâm hơn, vừa để mặc hắn kéo tay chạy, vừa tiếp tục truy hỏi “là ai sẽ cứu Tuyết Ưng, làm sao hắn biết được quang lao ở chỗ nào? nếu không cứu được Tuyết Ưng thì phải làm sao bây giờ?”

“Đứa nhỏ này, sao ngươi hỏi nhiều như vậy chứ? Nhiều năm rồi, không nhớ rõ phụ thân còn chưa tính, ngay cả sự tín nhiệm theo trực giác cũng không có sao? Lần này người đi cứu Tuyết Ưng chính là Vô Ưu công tử của Mộng Thành, nếu phụ thân có thể nhờ hắn đến đây cùng ta cứu người thì đương nhiên sẽ nắm chắc cũng mang người trong lòng của ngươi rồi đi, có lẽ lúc này Vô Ưu công tử đã mang Tuyết Ưng đi qua thông đạo rồi, ngươi còn dùng dằng như vậy thì sẽ đến lượt Tuyết Ưng lo lắng cho chúng ta”

Ảnh Nhiên gạt mình ngây ngốc, im lặng chạy theo hắn, trong đầu không ngừng lặp lại câu hỏi: hắn thực sự là cha nàng?

Hắn chính là cha nàng? Đầu tiên thì Truy Mộng nói hắn là cậu nàng, Tuyết Ưng nói gương mặt hai người rất giống nhau, mà nam nhân hiện tại làm nàng có cảm giác quen thuộc này nói hắn là cha nàng, nghe khẩu khí thì dường như nàng và hắn đã từng sống chung một thời gian dài, nhưng vì sao nàng lại quên hắn? Rốt cuộc những chuyện này là vì sao? Vì sao chỉ trong thời gian ngắn mà cuộc sống của nàng xảy ra biến hóa đến nghiêng trời lệch đất như vậy?

Thì ra người mà nàng tìm kiếm suốt mấy ngàn năm qua lại không phải là cha mẹ thân sinh của nàng, mà người đang xưng là phụ thân của nàng tuy cho nàng cảm giác quen thuộc nhưng nàng lại không nhớ chút gì về hắn, thậm chí nàng không biết rốt cuộc là vì chuyện gì mà nàng lại quên mất bọn họ, hay là do bọn họ từ bỏ nàng trước.

Trong Huyền Cực Giới lại vang lên mấy đạo sấm sét, Ảnh Nhiên mặc kệ để nam nhân kia kéo nàng chạy đi, khắp nơi vang lên tiếng người kinh hô, tuy rằng nàng không nhìn thấy biểu tình của bọn họ nhưng cũng biết tiếng sấm đã làm cho những người nơi này hoảng sợ. Ảnh Nhiên đoán rằng tiếng sấm là một trong những cách để bọn họ giúp nàng thoát khỏi Truy Mộng.

Cuối cùng cũng ra khỏi cái sân bằng bạch ngọc, phía trước là một vách núi màu trắng, cũng đã đến cuối đường nhưng Ảnh Nhiên thấy người nọ vẫn không ngừng kéo nàng chạy, không hề có ý dừng lại.

Đang lúc nàng nghĩ hai người sẽ đụng phải vách núi thì có một cỗ lực lượng không quá lớn thoáng nâng bọn họ lên, vì thế hai người dễ dàng vượt qua vách núi, đi vào một không gian không gian nửa tối nửa sáng, trước mặt là màn sương mù màu đen, giống như màn sương mù mà nàng và Tuyết Ưng đã gặp khi vừa rơi vào Huyền Cực Giới, Ảnh Nhiên biết những người này tính mạng nàng quay về lại Hư Vô Giới.

Đến đây thì người nọ cũng thả lỏng hơn, cước bộ chậm lại, kéo Ảnh Nhiên đến trước màn sương mù thì dừng lại, nhìn vào vách núi kia nói “chúng ta ở lại đây chờ bọn họ một lát, dựa vào bản lĩnh của Vô Ưu công tử thì rất nhanh sẽ mang Tuyết Ưng đến đây”

Ảnh Nhiên không lên tiếng, nàng dùng vẻ mặt ngờ ngác nhìn người bên cạnh, phát hiện mái tóc dài, trắng như tuyết của hắn được cố định bằng một cây trâm đơn giản, khuôn mặt anh tuấn, nhìn hắn như khoảng ngoài ba mươi tuổi nhưng giữa hai chân mày lại tạo thành một rãnh thực sâu, làm cho người ta nhìn thấy cảm giác như hắn giống như một lão già tám mươi tuổi đã trải qua rất nhiều chuyện tang thương đắm lụy.

Bỏ ý màu trắng càng làm cho hắn giống như một tảng lữ khổ hạnh, ngay cả lông mi cũng màu trắng, chỉ có đôi mắt là đen, toàn thân của hắn không chỗ nào có sắc thái sáng ngời, vui vẻ, chỉ có bàn tay đang nắm chặt tay nàng là có ấm áp, cho thấy hắn còn sống, chỉ có người đã trải qua đau lòng tột đỉnh mới làm cho người ta có cảm giác hắn như tâm của hắn bị chết rồi.

Ảnh Nhiên chợt thấy đau lòng vì hắn, hắn nói hắn là cha nàng, nàng liền tin, không một chút hoài nghi, tựa hồ như thấy Ảnh Nhiên đang nhìn mình, người nọ cũng quay đầu sang, ánh mắt đau lòng lại vui mừng nhìn nàng “đứa nhỏ, ngươi đã trưởng thành, càng ngày càng giống mẫu thân của ngươi”

Ảnh Nhiên rơi lệ, nhào về phía hắn, kêu to “phụ thân”

Người nọ vui sướng dùng sức ôm lấy nàng.”Ảnh Nhiên, ngươi có từng nhớ tới phụ thân không?”

Ảnh Nhiên ở trong lòng hắn ra sức gật đầu, nàng hoàn toàn không nhớ gì, chỉ cảm thấy hắn rất quen thuộc, rất thân thiết, nhưng nàng vẫn không nhớ bất cứ chuyện gì có liên quan tới hắn. Nàng gọi hắn một tiếng phụ thân vì nàng thực sự không đành lòng nhìn thấy vẻ mặt tương niệm và khát vọng đến mức khắc cốt ghi tâm của hắn, cảm giác nói cho nàng biết đây mới thực sự là phụ thân của nàng, tuy rằng nàng được người khác nuôi lớn lên nhưng nàng biết hắn chưa từng vứt bỏ nàng, chưa từng không cần nàng, hắn thực sự yêu thương và tưởng niệm nàng.

”Đừng lo, nghĩ không ra cũng không quan trọng, chỉ cần Ảnh Nhiên biết ta là phụ thân ngươi, phụ thân liền cảm thấy thỏa mãn, đừng trách phụ thân và mẫu thân, chúng ta không ai muốn vứt bỏ ngươi, để ngươi một mình cô độc bên người xa lạ mà lớn lên, nhưng thực sự chúng ta không có chọn lựa nào khác, chờ khi về lại Hư Vô Giới, phụ thân sẽ nói hết mọi việc cho ngươi biết, đừng hận chúng ta, mặc kệ là ta hay nương ngươi, càng đừng nên hận cậu ngươi”

“Truy Mộng thực sự là cậu ta sao?”

” Đúng vậy, là Từ Mộng, cũng chính là nương người có lỗi với hân, làm cho hân tuổi nhỏ mà phải gánh nhiều trách nhiệm như vậy, mặc kệ hân đã làm gì người, nghe lời phụ thân, đừng hận hân, hân là người vô tội”

Nhắc tới Truy Mộng, trên mặt hân lại hiện lên vẻ áy náy thật sâu “ hiện giờ vì mang người và Tuyết Ưng ra ngoài, ta không thể dẫn dụ hân rời đi, ngẫm lại lại có lỗi với hân, nhưng người và Tuyết Ưng không thể ở lại nơi này, nếu nói sai thì ngay từ đầu là do ta và nương người sai, không nên để hậu quả cho người và Tuyết Ưng gánh vác, cho nên sau khi đưa các người rời khỏi đây, ta sẽ tự mình tìm đến nhận tội với cậu người, thực ra ta nên sớm tìm hân, nhưng nhiều năm qua vẫn luôn hi vọng người cùng nương người sẽ quay về thăm ta, đáng tiếc...”

” Phụ thân, mẫu thân rốt cuộc đi đâu?” Ảnh Nhiên lại nhìn thấy biểu tình đau thương trên mặt hân, không khỏi dùng sức nắm tay hân.

Hân còn chưa kịp trả lời thì một âm thanh ôn nhu nhẹ nhàng vang lên “Lâm Tuyết Khanh, có lẽ ta nên gọi người một tiếng tỷ phụ, nếu đã đến Huyền Cực Giới làm khách thì sao có thể bỏ đi nhanh như vậy? cũng không để cho Truy Mộng hảo hảo chiêu đãi tỷ phụ một hồi. Nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt a”

Dứt lời, một bóng người mặc ti bào màu đen đã xuyên qua vách núi đi ra, thấy hân xuất hiện, Ảnh Nhiên và Lâm Tuyết Khanh đều thay đổi sắc mặt, nàng thì lo lắng không biết Tuyết Ưng có thoát khỏi quang lao chưa, mà người sau thì áy náy.

“Cậu, người đã làm gì Tuyết Ưng?” Ảnh Nhiên vội vàng lên tiếng truy vấn.

Lâm Tuyết Khanh kéo nàng lại, thờ dài một hơi “ Truy Mộng, là ta và Từ Mộng có lỗi với người, người để cho Ảnh Nhiên và Tuyết ưng rời đi đi, ta sẽ ở lại đây thay bọn họ chuộc tội, được không? đây vốn là do ta và Từ Mộng thiếu người”

” Tỷ phụ lời này nói nghe thật dễ, nếu người thực sự áy náy với ta thì đã sớm đến đây, bây giờ mới nói với những lời này, tỷ phụ, người không thấy quá mức dối trá sao?” Truy Mộng ôn nhu cười, nhưng trong mắt không có một chút ý cười “ người không phải không biết ước định của ta và tỷ tỷ, chỉ có máu thuộc gia tộc chúng ta mới có thể gánh lấy trách nhiệm của ta, tỷ phụ, người cần gì phải giả mù sa mưa đòi lưu lại chứ? Người ở lại cũng không giúp ta được giải thoát, ta lưu người lại để làm gì?”

“Truy Mộng, vậy người muốn ta phải làm sao?”

“Không có gì cả, tỷ phụ ở đâu thì cứ về lại nơi đó, ta đã đáp ứng với tỷ tỷ sẽ không gây khó dễ cho người, về phần Ảnh Nhiên, nhất định phải lưu lại” Truy Mộng ngữ khí ung dung

“Truy Mộng, người biết chuyện này là không thể, Ảnh Nhiên không thể ở lại nơi này, nàng vô tội, nàng phải có cuộc sống như những người bình thường khác”. Lâm Tuyết Khanh nhượng mảy nhưng cũng cảm thấy khó xử, hân cảm thấy áy náy với Truy Mộng nên không dám lớn tiếng với hân nhưng biểu hân để Ảnh Nhiên ở lại đây làm vật hi sinh thì hân tuyệt đối không làm được.

“Tỷ phụ, người nói thật không công bằng, vậy ai là người có tội? Ảnh Nhiên vô tội, còn ta phải gánh trách nhiệm vốn không phải của ta nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ta không vô tội sao? Hôn nữa lúc trước người cũng ngầm đồng ý với ước định của tỷ tỷ, ta mới để cho các người sống hạnh phúc bên nhau, bây giờ tỷ phụ muốn hối hận sao? Đây là cái người gọi là áy náy với ta sao? Tỷ phụ miệng lưỡi của người thực đáng nể a”

Truy Mộng nheo mắt, vẻ mặt tràn đầy ý cười châm chọc.

Lâm Tuyết Khanh trong lúc nhất thời không nói gì, năm đó hân cùng Từ Mộng đúng là quá ích kỷ, ngầm đồng ý với ước định để đổi lấy tự do cho bọn họ nhưng sau khi sinh Ảnh Nhiên ra thì cốt nhục tình thâm, làm sao nói hi sinh là có thể hi sinh được.

Cho nên sau khi Ảnh Nhiên được một ngàn năm tuổi, hân và Từ Mộng lại ích kỷ lần nữa, xó bỏ trí nhớ của Ảnh Nhiên, Từ Mộng cũng mang nàng rời khỏi Hư Vô Giới, đưa Ảnh Nhiên đến thế tục, giao cho người bên ngoài chăm sóc cũng hạ quyết định từ ngày đó Từ Mộng sẽ không quay lại, hân sẽ không còn cơ hội gặp lại nữa, không ngờ rằng dù bọn họ cố gắng thế nào cũng không cải được vận mệnh, vẫn quay theo quỹ đạo của nó để kết thúc chuyện xưa.

Ảnh Nhiên cùng Tuyết Ưng lại âm kém dương sai mà đi vào Hư Vô Giới, ngay ngày đầu tiên hân đã cảm ứng được hơi thở của nàng, nhưng hân cố chịu đựng mà không muốn đi gặp bọn họ, cho đến khi hai người đến Mộng cư, nơi trước kia hân và Từ Mộng ở, hân cũng không ngạc nhiên bởi vì hân biết đó là do bánh xe vận mệnh, không phải hân không nghĩ tới chuyện ngăn cản, không muốn nhanh chóng đưa bọn họ rời đi nhưng năng lực đột phá Hư Vô Giới chỉ một mình Ảnh Nhiên mới có, nếu năng lực và ý thức của nàng chưa thức tỉnh thì hân dù muốn thế nào cũng đánh bất lực.

Tránh né gặp mặt bọn họ, rồi lại cố ý để Khả Yêu đem chuyện truyền thuyết đã có người rời khỏi Hư Vô Giới cho bọn họ biết, để bọn họ không từ bỏ ý định rời khỏi nơi này, đồng thời hân cũng đi cầu xin Vô Ưu công tử, nhờ hân ra mặt trợ giúp Ảnh Nhiên và Tuyết Ưng.

Nhưng mà quả nhiên là người tính không bằng trời tính, chẳng những trong phòng có thiết hạ mê tình la trưởng, làm cho Ảnh Nhiên và Tuyết Ưng phát sinh quan hệ mà bọn họ còn tìm ra phong ấn ở ngay vách tường, khi Ảnh Nhiên cầm tay Tuyết Ưng viết tên mình lên vách tường thì vận mệnh đã không thể thay đổi được nữa. Cũng may năm đó, khi Từ Mộng hạ xuống phong ấn kia thì cũng tạo nên một kết giới khác, nhưng kết giới này chỉ tồn tại trong một thời gian rất ngắn, vì không muốn Ảnh Nhiên hi sinh cả đời cho nên hân không thể không tới nơi này cứu người.

Nhưng mà thời gian quá mức cấp bách nên cũng không chuẩn bị được nhiều, cũng may trước khi máu nhỏ xuống phong ấn thì hân cũng kịp ngăn cản Ảnh Nhiên, nếu không nàng đã không còn là người tự do như trước.

Nhìn thấy màn sương mù màu đen dần dần chuyển thành trắng. Lâm Tuyết Khanh nóng ruột hơn, xem ra hẳn thực sự phải động thủ, cho dù không muốn thế nào nhưng vì để Ảnh Nhiên không phải ở lại nơi này, hẳn chỉ có thể làm người ích kỷ, đây cũng chính là việc mà bất cứ kẻ làm phụ thân nào cũng sẽ lựa chọn.

Nhưng lúc này lại vang lên một âm thanh khác” tốt lắm, Truy Mộng, người đưa giỡn đủ rồi đó. Tuyết Khanh, người bị dọa đến xanh cả mặt rồi, nếu người không muốn nữ nhi của người chết ở đây thì nhanh dẫn bọn họ rời đi, chậm nữa thì e là người sẽ phải hối hận. Tuyết Ưng, người cũng mau đi đi, về sau tiểu nha đầu của Lâm gia còn nhờ người chiếu cố thật tốt”

Hai bóng người đã xuyên qua vách núi mà đi đến, nam nhân áo lam lên tiếng reu ghẹo, mà một thân bạch vũ đi bên cạnh hẳn nếu không phải là Tuyết Ưng thì còn ai nữa.

Ảnh Nhiên vừa nhìn thấy Tuyết Ưng đã kích động la lớn “Tuyết Ưng”

”Ảnh Nhiên!” Tuyết Ưng cũng lập tức chạy tới bên nàng, hai người gắt gao ôm chặt nhau.

”Người không sao chứ!” Hai người trăm miệng một lời cùng hỏi đối phương, sau đó lại cùng lắc đầu “ta không sao”

Lâm Tuyết Khanh nhìn hai người vui mừng gặp lại, dùng ánh mắt lo lắng nhìn nam nhân áo lam hỏi “Vô Ưu công tử, chuyện này là sao?”

“Tuyết Khanh, mau dẫn bọn họ rời đi, ta ở lại đây” nam nhân áo lam ôn nhu nói, vẻ châm chọc của Truy Mộng lúc trước cũng biến mất, thay vào đó là nụ cười ôn nhu, nói với Tuyết Khanh “đi nhanh đi, nếu không sẽ không kịp, đương nhiên nếu các người thay đổi chủ ý, muốn ở lại nơi này cùng ta thì ta rất hoan nghênh”

“Nhưng mà Vô Ưu công tử, Truy Mộng, rốt cuộc các người đã xảy ra chuyện gì?” Tuyết Khanh có chút mơ hồ “nếu nhất định phải có người ở lại đây thì người đó nên là ta chứ không phải Vô Ưu công tử người, còn Mộng thành thì tính thế nào?”

“Tuyết Khanh, nhiều lúc người thực là mơ hồ quá mức, được rồi, không cần suy nghĩ nhiều, ta chỉ nói, người không cần phải lo cho ta, cũng đừng lo lắng cho Mộng thành, đều đã có người tiếp nhận vị trí của ta rồi” nam nhân áo lam mỉm cười rồi nói tiếp “nếu không đi thì thực sự sẽ không rời đi được nha”

Tuyết Ưng cùng Ảnh Nhiên nắm chặt tay nhau, vai sánh vai.

“Truy Mộng, cảm ơn người, người vĩnh viễn là bằng hữu của ta”. Tuy rằng chỉ mới quen biết hẳn có hai ngày nhưng ấn tượng của Tuyết Ưng đối với hẳn rất tốt, thực ra khi tiếng sấm vừa vang lên không lâu thì Truy Mộng đã đưa hẳn ra ngoài, sau đó thì nam nhân áo lam kia đến cứu hẳn đi.

”Cậu, ta-” Ảnh Nhiên có chút hồ thẹn nhìn hẳn, hai ngày nay nàng chưa từng đối xử hòa nhã với hẳn nhưng hẳn lại luôn ôn nhu, bao dung đối với nàng, làm cho nàng xấu hổ đến mức không biết nên làm thế nào mới phải.

“Ảnh Nhiên, người là cốt nhục của tỷ tỷ, mặc dù ta hận nàng bỏ lại ta một mình ở đây nhưng nàng có thể hạnh phúc thì ta cũng mừng cho nàng, người rất giống tỷ tỷ, ta thấy người lại nhớ tới nàng nên không thể nhẫn tâm để người phải sống một cuộc sống tịch mịch và đầy áp lực như ta, người đi đi, trong cơ thể của người có hắc linh khí, sợ là sau này sẽ có ảnh hưởng nhất định đối với thân thể người, nhưng chuyện này cậu không thể lo được cho người, mau đi đi, nếu không sẽ không kịp”

Truy Mộng vẫn ôn nhu như lúc đầu bọn họ gặp nhau, ngay cả bộ mỉm cười cũng không có gì khác biệt, nụ cười mà lúc đầu Ảnh Nhiên cho rằng thập phần dối trá thì lúc này mới biết là trân quý, chân thành và thân thiết đến mức nào. Nàng ra sức gật đầu, Tuyết Ưng nắm chặt tay nàng” Ảnh Nhiên, bá phụ, chúng ta cần phải đi rồi”

Lâm Tuyết Khanh nhìn thoáng qua Vô Ưu công tử và Truy Mộng, hai người dùng ánh mắt trấn an nhìn lại hẳn, lúc này Lâm Tuyết Khanh mới xoay người, mang theo Ảnh Nhiên và Tuyết Ưng đi vào màn sương mù màu đen.

Sau khi bọn họ rời đi, Truy Mộng mỉm cười, nhẹ giọng hỏi nam tử áo lam “vì sao không nói cho bọn họ biết chúng ta đã quen biết nhau từ trước, như vậy bọn họ cũng sẽ an tâm hơn”

”Ta cố ý không nói, mặc kệ là lý do gì thì bọn họ cũng đã để cho người một mình cô đơn, tịch mịch và thống khổ nhiều năm như vậy, để cho bọn họ lo lắng và hoài niệm nhiều hơn về người cũng coi như là đòi lại công bằng đi” nam tử áo lam ôm hẳn, ngữ khí tràn ngập sự đau lòng.

“Vô Ưu, người đã đến rồi, ta sẽ không còn tịch mịch nữa”

“Ta biết, bây giờ ta sẽ không rời đi nữa” nam tử áo lam càng ôm hẳn chặt hơn.

Màn sương mù màu đen đã hoàn toàn bị màu trắng bao trùm, người cũng đã đi rồi, người cần phải ở lại thì cũng đã ở lại.

Hắc vụ hoàn toàn bị bạch quang bao trùm, nên đi nhân rốt cục đi rồi, nên lưu lại nhân cũng rốt cục để lại!

Chương 31: LÔI BẠO THÓN MẠC VŨ

Ba người chậm rãi bước ra khỏi đám sương mù, không ai lên tiếng nhưng đi được hồi lâu thì Lâm Tuyết Khanh nhìn không được mà mở miệng trước “bây giờ là ban đêm, ta lo việc Vô Ưu công tử đi cứu người, toàn bộ Hư Vô Giới đều không biết nhưng đến hừng đông mà không thấy công tử quay lại thì tin tức chắc sẽ lan truyền khắp trong giới, đến lúc kết giới của mười tám tầng thiên di sẽ mở ra, lúc đó các người muốn rời khỏi nơi này không thể, cho nên tối hôm nay các người phải nhanh chóng rời đi, quay về thế giới của các người”

“Thì ra bá phụ là lão bản tiệm vải mà Kha Yêu đã nói”. Tuy rằng Tuyết Ưng cũng đã đoán được giờ nghe hẳn thừa nhận cũng có chút ngạc nhiên, rồi như nhớ ra cái gì liền hỏi “ban đêm ở Hư Vô Giới sấm chớp đùng đùng, mà chúng ta lại không thể sử dụng pháp thuật, vậy rời đi như thế nào?”

“Cha, người không đi cùng chúng ta sao?” Ánh Nhiên quan tâm đến chuyện này hơn, nghe khẩu khí của Lâm Tuyết Khanh thì dường như hẳn không muốn rời đi với bọn họ nên có chút nóng nảy, nàng vất và lăm mồm gặp được phụ thân, mới có thời gian ngăn ngại thì lại phải chia xa, làm sao nàng từ bỏ được.

“Ta không thể đi cùng các người, ta muốn ở lại đây chờ mẫu thân người, ta không biết nàng có còn quay về gặp ta hay không nhưng cho dù chỉ có một tia hi vọng, ta cũng muốn ở lại đây chờ nàng. Cho nên, Ánh Nhiên, người cùng Tuyết Ưng đi đi, hơn nữa dù muốn, ta cũng không thể đi cùng các người được. Ánh Nhiên, năng lực phá kết giới của người chỉ có thể mang theo một người, nếu đưa cha đi thì phải để Tuyết Ưng ở lại, người làm được sao?”

Ánh Nhiên kinh ngạc không thôi, nàng đương nhiên không thể để Tuyết Ưng lưu lại, nhất định phải để hẳn rời đi, bởi vì nàng vẫn luôn cho rằng vì nàng liên lụy nên hẳn mới ra nông nỗi này, nên đưa hẳn rời đi luôn là tâm nguyện lớn nhất của nàng. Bây giờ cha nàng lại nói nàng chỉ có thể đưa một trong hai người rời đi, mà để ai ở lại cũng làm nàng phải đau khổ, cũng làm nàng khó lựa chọn.

Lâm Tuyết Khanh nhìn thấy biểu tình của Ánh Nhiên thì vừa khổ sở lại vui mừng, tiểu cô nương trước kia luôn quấn lấy phụ thân đã trưởng thành, trở thành một đại cô nương, không còn bám lấy hẳn, thậm chí đã có người trong lòng, chung quy thì vẫn là nữ sanh ngoại tộc, điều này làm hẳn có chút mất mát. Nhưng lại thấy vui mừng vì Tuyết Ưng là một nam tử có trách nhiệm, tình cảm dành cho Ánh Nhiên không phải là giả, sau này nàng có hẳn chiếu cố thì người làm cha như hẳn cũng thấy an tâm, ít ra là sẽ không lo lắng nữ nhân một mình ở bên ngoài phải chịu khổ nữa.

Cho nên tươi cười thoải mái, đưa tay vuốt tóc Ánh Nhiên “năm đó là cha tự nguyện đi vào Hư Vô Giới này, sau khi thần ma đại chiến, thiên đình sợ bộ tộc Tuyết Ưng của chúng ta quá mức dũng mãnh thiện chiến sẽ là tai họa ngầm cho nên nghĩ cách biếm truất chúng ta, bộ tộc ta vốn là đại công thần trong trận chiến này nhưng không được trọng dụng và ban thưởng, cho nên có rất nhiều người chán nản và thất vọng, bất mãn với thiên đình nhưng không muốn vì sự bất bình của bộ tộc mà tạo nên một cuộc đại chiến khác, hơn nữa trong trận thiên ma đại chiến, bộ tộc chúng ta cũng tổn thất nghiêm trọng, rất nhiều dũng sĩ thiện chiến, pháp lực cao cường đã hi sinh. Vì những lý do đó cho nên phụ thân và hơn mười vị tướng lĩnh cao cấp trong tộc thoát ly khỏi bộ tộc, phiêu lãng trong thiên địa với mong muốn tìm được Hư Vô Giới vô ưu vô lo, may mắn thay, sau khi phụ thân tìm kiếm suốt hai ngàn năm thì cũng đến được Hư Vô Giới, cư ngụ tại Mộng thành. Phụ thân thực sự thích không khí nhàn nhã nơi này, sau lại gặp được mẫu thân người, cho nên đối với phụ thân thì Hư Vô Giới còn quan trọng hơn là nhà, Ánh Nhiên người hiểu không? Cho nên người có thể mang Tuyết Ưng rời đi, không cần lo lắng cho phụ thân”

“Nhưng mà, phụ thân, ta...” Ánh Nhiên còn định nói gì đó nhưng đã bị Lâm Tuyết Khanh ngăn cản “không cần nhiều lời, thời gian không còn nhiều, các người đừng nói mà hãy nghe ta nói”

“Tuyết Ưng, nữ nhi của ta sau này giao cho người, nhất định phải chiếu cố tốt cho nàng, Ánh Nhiên tuy rằng tính cách quật cường nhưng là một nữ nhân tốt, chúng ta lại là người của bộ tộc Tuyết Ưng, coi như ta là một nửa tổ tiên của người, nữ nhi của ta gả cho người cũng không làm người mất mặt đi” Lâm Tuyết Khanh ngữ khí nghiêm túc nói với Tuyết Ưng.

Tuyết Ưng lập tức cúi người hành lễ, “Bá phụ yên tâm, cứ yên tâm giao Ánh Nhiên cho Tuyết Ưng, ta nhất định sẽ không để Ánh Nhiên phải chịu ủy khuất”

”Hừ! Nữ nhi của ta từ đầu tới đuôi đều đã bị người ăn đến xương cốt không còn, bây giờ người vẫn còn gọi ta là bá phụ” Lâm Tuyết Khanh bất mãn trừng mắt, mà Ánh Nhiên nghe được câu này thì xấu hổ đỏ mặt, Tuyết Ưng cũng có chút thẹn thùng nhưng vui vẻ nhiều hơn, cung kính, trang trọng quỳ xuống, cúi đầu với Lâm Tuyết Khanh “con rể bá kiến nhạc phụ đại nhân”

Lâm Tuyết Khanh mỉm cười, nâng hẳn đứng dậy “hào tiểu tử, nữ nhi của ta sau này giao cho người”

”Dạ, cha!” Tuyết Ưng lập tức đứng dậy, thân thiết kêu một tiếng.

“Ánh Nhiên, sau này người cũng nên sửa chữa tính khí quật cường đi, người giống tính nương người nhưng nam tử bộ tộc Tuyết Ưng ta từ xưa đến giờ đều rất quang minh lỗi lạc, không biết nói lời ngon tiếng ngọt, cuộc sống vợ chồng quan trọng là cảm thụ thực sự chứ không phải là những lời hoa ngôn xảo ngữ, nếu đã lựa chọn người này thì sau này hãy sống vui vẻ cùng hẳn, hiểu chưa? Đừng làm cho phụ thân phải lo lắng cho người”. Lâm Tuyết Khanh một tay cầm lấy tay Ánh Nhiên, một tay cầm lấy Tuyết Ưng, nối kết hai bàn tay của bọn họ lại với nhau.

Hai người đồng thời điểm phía dưới, “Đã biết, phụ thân!”

“Được, vậy là tốt rồi, thời gian không còn nhiều, chúng ta mau đi đi” Lâm Tuyết Khanh vui mừng mỉm cười, nhìn màn sương mù màu đen, lên tiếng hỏi thúc.

Ba người lại tiếp tục đi nhanh về phía trước.

“Cha, người còn chưa nói chúng ta nên làm thế nào để theo tà lôi đi ra ngoài?” Tuyết Ưng cũng biết phải tranh thủ thời gian nên đem vấn đề hỏi ra, miễn cho khi về đến Hư Vô Giới lại không kịp hỏi.

“Ảnh Nhiên, đây là chuyện người phải làm, ta là tổ tiên của bộ tộc Tuyết Ưng, nên khi người sinh ra đã có những đặc thù của Ưng tộc, nhưng vì mẫu thân người đến từ Huyền Cực Giới, lại từ bỏ trách nhiệm làm chúa tể nơi đó mà trốn chạy cho nên vốn linh lực của người là màu trắng đã bị chuyển hóa thành linh lực màu đen, cũng vì vậy mà người toàn thân mặc vũ. Nhưng cũng nhờ thế mà người có thể tiếp thu toàn bộ hắc linh lực của mẫu thân người, bởi vì kết giới bất đồng cho nên hắc linh lực lại chính là khắc tinh của tà lôi, chuyện này ta và nương người cũng tình cờ mới phát hiện ra, cho nên năm đó nương mới đưa được người rời khỏi Hư Vô Giới ra bên ngoài, để người không phải đến Huyền Cực Giới gánh lấy trách nhiệm. Bây giờ toàn bộ hắc linh lực đều ẩn giấu trong cơ thể người, trong thời gian ngắn nhất người phải phát huy nó ra ngoài, nếu không thì người và Tuyết Ưng đều bị chết dưới tà lôi. Đây không phải trò đùa, mà là sứ mệnh, người hiểu chưa?”

“Nhưng mà, phụ thân, ta không biết làm cách nào để phát huy nó” Ảnh Nhiên cũng nóng lòng, nàng không biết trong cơ thể mình còn có một nguồn linh lực khác, nàng chưa từng phát hiện ra nhưng phụ thân lại nói nó sẽ giúp bọn họ rời khỏi nơi này”

“Chuyện này phụ thân cũng không giúp được người, tự người phải nghĩ cách bức tiềm năng và linh lực trong người người ra, nếu không thì các người chỉ có thể vĩnh viễn ở lại đây, phụ thân rất mong các người có thể vĩnh viễn ở lại đây làm bạn với ta nhưng ta càng hi vọng các người có cuộc sống tự do và thoải mái hơn, mà nơi này sẽ không thích hợp với các người, cho nên Ảnh Nhiên, người phải đánh cược với bản thân thôi”

Lâm Tuyết Khanh nghiêm túc nhìn Ảnh Nhiên.

” Phụ thân, ta sợ ta làm không được, ta không dám! Ta sợ sấm!” Ảnh Nhiên vội vàng nắm lấy tay Lâm Tuyết Khanh, móng tay bấm vào da thịt hằn.

“Làm không được cũng phải làm, các người chỉ có thời gian một chén trà, nếu do dự thì cho dù muốn cũng vĩnh viễn không thể rời đi, cũng đừng mong phụ thân sẽ nghĩ cách cho người, ta thực sự bất lực”. Giọng mặt Lâm Tuyết Khanh chợt lạnh, không còn vẻ từ ái nữa mà thay vào đó là sự nghiêm khắc. Đây không phải là thời điểm để vui đùa, chỉ vô ý một chút thì sẽ vạn kiếp bất phục, cho nên không chấp nhận sự do dự hay lùi bước, dù hấn rất lo lắng cho vận mệnh của bọn họ nhưng phải tự bọn họ giải quyết chuyện của mình, hấn dù có lòng cũng không có sức.

“Ảnh Nhiên, đừng lo lắng, có ta ở bên cạnh người, người nhất định sẽ làm được”. Tuyết Ưng đương nhiên biết Ảnh Nhiên sợ sấm đến mức nào, ngay cả ở trong phòng cũng sợ đến phát run đứng nói là ra ngoài vào ban đêm, hơn nữa tính mạng của bọn họ đều nằm trong tay nàng, càng tạo thêm áp lực cho nàng, nàng sợ hãi đến mức nào, Tuyết Ưng cũng không dám nghĩ tới. Nhưng nhạc phụ đại nhân nói đúng, đây là cơ hội duy nhất để bọn họ thay đổi vận mệnh, không làm được cũng phải làm, cho dù thế nào thì cũng phải thử một lần, mặc kệ là kết quả gì thì hấn cũng muốn cùng Ảnh Nhiên cùng tiến cùng lui, tuyệt không hối hận.

” Tuyết Ưng!” Ảnh Nhiên gấp đến độ muốn khóc.

“Nói xong rồi, chúng ta đi ra ngoài đi”. Trong lúc nói chuyện, Lâm Tuyết Khanh đột nhiên chế trụ bọn họ, ba người đột phá quang sáng mà rơi xuống một nền nhà cứng rắn, nhưng không ai kêu đau”

Trong phòng chỉ có một ngọn đèn dầu nhỏ, tỏa ra quang sáng mờ nhạt, bên ngoài tiếng sấm vang lên không ngừng, làm cho Ảnh Nhiên và Tuyết Ưng biết bọn họ đã an toàn về đến Hư Vô Giới.

Không để bọn họ có thời gian nhìn ngắm nơi này, Lâm Tuyết Khanh đã kéo bọn họ đi nhanh đến bên cửa” nghe đây Ảnh Nhiên, người phải tin tưởng bản thân, người nhất định sẽ làm được, nhớ rõ lúc cha dạy người viết chữ triện cô, người không có lần nào viết đúng nhưng ở trên tường tại Mộng cư thì người lại viết được tên của người và Tuyết Ưng, cho nên ta khẳng định ý thức của người biết cách nào để sử dụng hắc linh lực, đây là bản năng mà nương người đã truyền lại, cho nên người phải tin tưởng chính mình”

” Phụ thân-” Ảnh Nhiên nắm chặt tay Tuyết Ưng, sợ hãi nhìn Lâm Tuyết Khanh, nghe tiếng sấm bên ngoài mà tưởng chừng như chúng đang đánh xuống người nàng, làm cho nàng sợ đến phát run, không thể nào bước chân ra ngoài chứ đừng nói là đối diện với tà lôi, nàng thậm chí còn nghĩ khi cánh cửa mở ra thì nàng sẽ bị tiếng sấm dọa cho ngất xỉu. Nàng thực là vô dụng a. Ảnh Nhiên trong lòng cũng kinh bỉ chính mình.

” Ảnh Nhiên, không phải sợ, người đừng quên dù thế nào thì ta cũng vĩnh viễn ở bên cạnh người” Tuyết Ưng ôm chặt nàng, muốn trấn an sự sợ hãi của nàng, nếu có thể thì hấn cũng không muốn ép nàng nhưng nhạc phụ nói đúng, nếu lúc này không ép nàng thì sau này nàng sẽ tự trách cho sự sợ hãi và yếu đuối của nàng lúc này, cho nên hấn chỉ có thể ôm chặt nàng để cổ vũ cho nàng.

Ảnh Nhiên vui đầu thật sâu và ngực Tuyết Ưng, cố gắng hít thở hơi thở quen thuộc của hấn, từ khi tiến vào Huyền Cực Giới, hai người chưa từng thân cận mà ngay cả ôm như vậy cũng không có, chỉ bức bối và cãi vã với hấn, bây giờ lại lần nữa rơi vào lòng ngực ấm áp của hấn làm cho Ảnh Nhiên thấy an toàn hơn nhiều, cảm thấy tiếng sấm bên ngoài cũng không đáng sợ nữa.

“Đã đến lúc rồi, các người nên đi đi”. Lâm Tuyết Khanh nhìn như rất bình tĩnh nhưng thực ra không che giấu được sự lo lắng của hấn, nhưng bây giờ không phải là lúc ủy mỵ, nữ nhi cũng phải trưởng thành, Tuyết Ưng nhìn hấn gật đầu “cha, bảo trọng”

“Hãy sống cho tốt” mấy từ ngắn gọn nhưng đã nói hết tình cảm chân thành, tha thiết của một người cha, giản dị nhưng chứa đựng tất cả hi vọng, cánh cửa mở ra, Tuyết Ưng ôm Ảnh Nhiên bị Lâm Tuyết Khanh đẩy ra ngoài, sau đó cánh cửa gỗ lập tức nặng nề đóng lại.

Ở trong phòng nghe tiếng sấm đã lớn mà khi ra ngoài còn khủng khiếp hơn rất nhiều lần, hai người vừa rơi xuống đất thì một tia sét đã đánh mạnh xuống bên cạnh Tuyết Ưng, làm cho hấn thiếu chút nữa té ngã, lỗ tai gần như bị điếc.

Ảnh Nhiên càng chôn chặt đầu trong ngực hấn, dùng nói là tập trung phát huy tiềm lực, ngay cả sợ hãi kêu thành tiếng cũng không làm được.

Nhưng sấm chớp không ngừng lại mà liên tục đánh xuống, làm cho Tuyết Ưng xoay trở thế nào cũng không tránh né kịp, mà đứng yên một chỗ cũng không an toàn, bởi vì một tia chớp màu tím đang bỏ từ trên cao xuống ngay đỉnh đầu hấn.

Tuyết Ưng nhìn thấy thì thở dài, không ngờ vất vả lắm mới thoát khỏi số kiếp làm vật hi sinh ở Huyền Cực Giới thì bây giờ lại có nguy cơ bị sét đánh chết, hấn đành nhắm mắt nhận mệnh, bởi vì hấn dù nhanh thế nào cũng không nhanh bằng tốc độ của sấm sét.

Lưng bị lửa thiêu đến đau đớn, Tuyết Ưng không kiềm nén được mà la thành tiếng, càng không có sức để khống chế biểu tình trên mặt, trong mơ hồ nhìn thấy Ảnh Nhiên đang ngẩng đầu nhìn hấn, trong mắt lộ vẻ bi thương và hoảng sợ, làm cho hấn không đành lòng, muốn đưa tay vuốt tóc nàng lại phát hiện bản thân đã không chịu đựng được nữa mà ý thức bắt đầu mơ hồ, phút cuối chỉ kịp nghe Ảnh Nhiên thốt lên một tiếng thét thê lương “không”

Đôi cánh to lớn bật mở, Ảnh Nhiên vẻ mặt bi thương đem Tuyết Ưng gần như bị sét nướng cháy ép vào đôi cánh của nàng. Nàng thực sự hận a.

Khi Tuyết Ưng bị sét đánh trúng thì trí nhớ cũng ủa về trong đầu nàng như nước lũ tràn bờ, nàng nhớ tới phụ thân, mẫu thân, nhớ tới những chuyện đã bị nàng quên lãng từ rất lâu.

Mẫu thân bị tà lời đốt cháy mà hủy đi nguyên thần, giống như tình cảnh của Tuyết Ưng hiện tại, làm cho nàng như nghe được tiếng của mẫu thân khi đó “Nhiên nhi, đi mau, không cần để ý đến nương, đi mau a”

”Không cần—, nương a—,Nhiên nhi sợ, nương...” Khi đó nàng còn rất nhỏ, trên đầu kết hai bím tóc, nước mắt tuôn trào như mưa nhìn mẫu thân bị sét đánh hóa thành một đồng tro tàn, sợ hãi, sợ hãi đến cùng cực làm cho nàng quên đi tất cả, mà khi tỉnh lại thì nàng đã có cha mẹ mới.

Thì ra tất cả những việc đó đã từng xảy ra, mà nàng lại quên hết, nàng thực có lỗi với phụ thân, nghĩ đến hấn vẫn còn ở trong căn phòng kia, hi vọng và chờ đợi mẫu thân trở về, Ảnh Nhiên cảm thấy như rơi vào tuyệt vọng.

Trong lòng nàng, Tuyết Ưng thân thể cứng ngắc, khuôn mặt cháy đen, dường như chỉ cần nàng dùng sức một chút thì hấn cũng sẽ hóa thành tro, Vì cái gì? Vì cái gì? Nàng chẳng qua chỉ muốn có một gia đình, có cha mẹ, có người yêu nàng, quan tâm nàng mà thôi, vì cái gì mà đối với nàng như vậy? Vì cái gì mà muốn cướp hết những người quan trọng bên cạnh nàng?

”Vì cái gì—, người tới a, đến đánh ta đi. Ta ở nơi này, có bản lĩnh thì người cùng đánh chết chúng ta đi” Mẫu thân đã chết, phụ thân không hạnh phúc, nếu Tuyết Ưng cũng chết thì nàng sống còn có ý nghĩa gì? Một khi đã vậy thì cùng nhau hủy diệt đi.

Tựa hồ như tiếp nhận lời khiêu khích của nàng, tất cả tà lời đều tập trung trên đầu nàng, hình thành một lời cầu màu đen thật lớn, giống như tập trung toàn bộ lực lượng mà đánh xuống chỗ Ảnh Nhiên, nàng cũng không sợ hãi, giang rộng hai cánh, ánh mắt nghiêm nghị và kiên cường, lộ ra ý cười lạnh lùng để đón nhận đạo sấm sét kia.

Oanh—

Một tiếng nổ qua đi, khi lời quan đánh xuống người Ảnh Nhiên thì đồng thời từ hai cánh của nàng cũng phát ra một cỗ lực lượng màu đen thật lớn, hai bên đụng nhau tạo nên một sự hủy diệt thật lớn, giống như trời đất đều bị tách ra, lập tức trên bầu trời tối đen của Hư Vô Giới cũng tạo ra một vòng tròn như một quang động.

Ảnh Nhiên ngẩng đầu nhìn quang động, nàng biết đó chính là đường dẫn để đi ra ngoài, đưa nàng và Tuyết Ưng trở về nơi họ mong muốn, nàng biết tiềm lực của nàng có tồn tại nhưng đáng tiếc sinh tử của Tuyết Ưng lúc này chưa rõ thế nào, bây giờ tiềm lực có bộc phát mạnh thế nào thì cũng quá muộn.

Ảnh Nhiên gần như chết tâm nhưng hai cánh vẫn giang rộng rồi chậm chậm bay lên, hướng về phía quang động, nàng đáp ứng với Tuyết Ưng, nhất định phải cùng hấn rời khỏi nơi này, nếu hấn thực sự đã chết thì nàng cũng muốn chết cùng hấn ở bên ngoài, tuyệt đối không phải là ở nơi này, cho nên, Tuyết Ưng, người nhất định phải chờ ta.

Ảnh Nhiên không có cúi đầu nên không nhìn thấy lông chim màu đen của nàng từng cái, từng cái rơi xuống khi nàng bay lên, bởi vì tất cả tinh thần của nàng lúc này đều tập trung trên người Tuyết Ưng, mà khi bọn họ bỏ rời đi thì sáng ngày hôm sau, tất cả cư dân Hư Vô Giới đều nhận được một cái lông chim màu đen xinh đẹp.

Người cao hứng nhất chính là Lâm Tuyết Khanh, nhìn lông chim màu đen trong tay, hấn vui mừng nở nụ cười, nữ nhi Ảnh Nhiên của hấn sau này chắc chắn sẽ được hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: CHƯƠNG 032

Khi Ảnh Nhiên tỉnh lại thì thấy toàn thân đau nhức đang nằm trên một cái giường đơn sơ, không khỏi thấy kinh hãi, vừa mới nhòm dậy thì thấy toàn thân đau đến mức không nhúc nhích được, nhìn không được mà phát ra tiếng rên nhưng tất cả đau đớn cũng không làm nàng hoảng sợ bằng việc không nhìn thấy Tuyết Ưng.

“Tuyết Ưng” không thể động dậy, Ảnh Nhiên chỉ có thể hoảng sợ gọi tên hắn, nước mắt chực trào ra, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa gỗ đơn sơ, hi vọng khi cánh cửa mở ra sẽ nhìn thấy gương mặt tươi cười của Tuyết Ưng, nói hắn đang đợi nàng tỉnh lại.

Cánh cửa gỗ được mở ra nhưng không phải là gương mặt mà Ảnh Nhiên hi vọng và chờ đợi, thay vào đó là gương mặt của một cô gái xa lạ, đôi mắt âm đạm nhưng vẫn lên tiếng hỏi “cô nương, xin hỏi...?”

“Tỷ tỷ, người đã tỉnh à. Người đang lo lắng cho đại ca đi cùng người sao? Đừng lo, hắn mới uống thuốc xong, đang ngủ trong căn phòng bên cạnh thôi, mẫu thân nói người bị thương nặng, phải tĩnh dưỡng nhiều”. Cô gái kia tươi cười thân thiết, không đợi Ảnh Nhiên hỏi xong đã lên tiếng giải thích.

Ảnh Nhiên ngẩn người, hỏi tiếp “Tuyết Ưng hắn không có việc gì chứ?”

Rõ ràng thấy hắn toàn thân bị sấm chớp đánh trúng, làm sao lại không có việc gì được? trong lòng Ảnh Nhiên không thể lạc quan được.

“Vị đại ca kia kêu là Tuyết Ưng sao? Phụ thân là đại phu, hắn đã xem qua cho đại ca kia, phụ thân nói hắn vì bị lực va chạm mạnh nên mới ngất xỉu, khi tỉnh lại có thể sẽ có di chứng ở đầu, cho nên đã cho hắn uống thuốc, những chỗ khác trên cơ thể thì không sao, tỷ tỷ, người không cần lo lắng, nhưng thực ra người mới đang lo, phụ thân nói người bị bóng nặng, hiện tại ta đã giúp người bồi được, người không thể cử động nga, phải nằm đến khi tháo được rui xuống thì mới có thể nha, chờ khi đại ca kia tỉnh lại thì ta lập tức đưa hắn đến thăm người được không?”

Cô gái mở to đôi mắt xinh đẹp, tò mò và quan tâm nhìn Ảnh Nhiên, ánh mắt trong suốt, đơn thuần làm cho Ảnh Nhiên cũng thấy bình tâm hơn “cảm ơn người, tiểu muội muội, ta tên là Ảnh Nhiên, còn người tên gì? Là các người cứu chúng ta sao?”

“Không cần cảm tạ, không phải ta cứu các người, là phụ thân ta lên núi hái thuốc, cứu các người trở về, ta tên là Đồng Tư Vũ, cha ta là Đồng Thanh, tỷ tỷ sau này có thể giống phụ thân, gọi là là Tiểu Vũ là được rồi”. Cô gái ngượng ngùng xua tay giải thích, làm cho Ảnh Nhiên cảm động “cảm ơn người, Tiểu Vũ, cảm ơn người và cha người đã cứu và chăm sóc cho chúng ta, chờ khi thương thế lành lại, chúng ta nhất định sẽ báo đáp cho các người”

“Tỷ tỷ không cần nói như vậy, đây là chuyện chúng ta nên làm, phụ thân hay nói y giả phụ mẫu tâm, thấy các người bị thương đương nhiên là phải cứu à, làm sao để các người phải báo đáp chứ? Tỷ tỷ cứ nghỉ ngơi đi, ta đi chuẩn bị thuốc cho người, chỉ có liên tục uống thuốc thì tỷ tỷ mới mau lành được, phụ thân nói thuốc này hiệu quả rất tốt, sau này trên người tỷ tỷ sẽ không để lại vết sẹo nào”

“Cảm ơn người, Tiểu Vũ” Ảnh Nhiên tuy biết một câu cảm ơn không thể biểu đạt hết sự cảm kích của nàng nhưng cũng chỉ có thể nói ra câu này.

Cô gái tên Tiểu Vũ nhẹ nhàng đi ra ngoài, lúc này Ảnh Nhiên mới để ý nhìn xem trong phòng, thấy ngoài trừ cái giường nàng đang nằm chỉ có thêm một cái bàn vuông nhỏ, một cái bàn trang điểm đơn sơ và hai cái ghế dựa mà thôi, căn phòng không lớn nhưng rất sạch sẽ, nhìn chỗ trang điểm thì chắc chủ nhân căn phòng này chính là Tiểu Vũ, còn Tuyết Ưng có lẽ lúc này đang ở trong phòng của phụ thân nàng.

Muốn dùng pháp lực để tự chữa thương nhưng Ảnh Nhiên phát hiện pháp lực của nàng hoàn toàn không có, trong lòng hốt hoảng, chẳng lẽ bọn họ chưa rời khỏi phạm vi của Hư Vô Giới sao? Nếu là như vậy thì chẳng phải những thông khổ mà nàng và Tuyết Ưng đã thừa nhận đều không có ý nghĩa gì?

Nghĩ đến tình huống này, Ảnh Nhiên không yên tâm mà nằm, cố gắng đứng lên để nhìn xem tình cảnh bên ngoài thế nào nhưng tranh đấu mấy phen, cuối cùng vẫn phải giậm chân tại chỗ, nàng thực sự muốn điên.

“Cô nương, người muốn làm gì? Thương thế của người nặng như vậy, người còn động dậy như thế là không được, mau nằm xuống đi” Cánh cửa lại bị đẩy ra, người bước vào là một trung niên nam tử, tay đang bưng một cái bát, nhìn thấy Ảnh Nhiên đang cố đứng lên thì kinh hãi, lập tức cẩn thận đỡ nàng nằm xuống giường, ngữ khí trách móc.

“Người là Đồng tiên sinh phải không? Ảnh Nhiên đa tạ ơn cứu mạng của người” Ảnh Nhiên đau đến trán toát mồ hôi, không ngờ lại đau đến mức đó, toàn thân giống như bị dao cắt thành từng mảnh nhỏ nhưng vì muốn biết mình đang ở đâu cho nên Ảnh Nhiên cắn răng chịu đựng.

“Ảnh Nhiên cô nương không cần khách khí, mấy ngày hôm trước trong rừng tự dựng chái lều, ta có chút lo lắng không biết có ai vừa lúc đi vào núi bị trận cháy này liên lụy hay không cho nên đêm qua khi lửa cháy nhỏ lại thì ta liền đi vào núi, quả nhiên đã phát hiện ra cô nương và vị công tử kia, vị công tử kia được cô nương che chắn nên không bị thương nặng nhưng do gậy đập trúng tảng đá nên có lẽ đây là nguyên nhân làm hắn ngất xỉu, còn cô nương thì gần như toàn thân đều bị bỏng, cũng may ta phát hiện kịp thời, hơn nữa ý chí sống của người cũng rất mãnh liệt, sao bây giờ người đã muốn rời giường? Người không cần lo lắng cho vị công tử kia, chỉ một lát nữa là hắn sẽ tỉnh lại, khi nào hắn tỉnh thì ta sẽ đưa hắn đến thăm người”

Cháy rừng?

Ảnh Nhiên nghe mà không hiểu gì nhưng cũng biết được nàng và Tuyết Ưng được cứu về như thế nào, nhưng nơi này là nhân gian hay vẫn còn thuộc Hư Vô Giới?

” Xin hỏi Đồng tiên sinh, nơi này là địa phương nào?” Ảnh Nhiên lo sợ hỏi.

” Nơi này là chân núi Việt Nam, muốn đến thành trấn gần nhất cũng mất ba ngày đi đường, cô nương trước vẫn nên thoa được, đợi sau khi khôi phục rồi nói sau”. Đồng Thanh vừa ôn tồn trả lời Ảnh Nhiên, vừa cẩn thận nâng đầu nàng lên, đưa chén thuốc đến bên miệng. Ảnh Nhiên vốn muốn tự chữa thương nhưng lúc này không sử dụng pháp lực được, cho nên không thể không uống thuốc, nàng phải nhanh chóng điều dưỡng thân thể, không biết Tuyết Ưng có bị tổn hao pháp lực như nàng không?

Thấy nàng uống xong bát thuốc, Đồng Thanh vui mừng nói “ cô nương nên ngủ một giấc đi, hiện giờ thân thể của ngươi không thể ăn, chờ đến mai, tại hạ sẽ bảo tiểu nữ Tiểu Vũ nấu cháo cho cô nương”

” Đa tạ Đồng tiên sinh, vợ chồng Ảnh Nhiên đã làm phiền người” Ảnh Nhiên thấp giọng nói.

“Thì ra vị công tử kia là phu quân cô nương, hai người kim điệp tình thâm làm cho tại hạ thực sự cảm động, người ta thường nói vợ chồng như chim trong rừng, gặp nạn thì tự bay đi, cô nương, ách, phu nhân quả là một người tốt, Đồng Thanh rất bội phục ngươi ngay lúc gặp đại nạn vẫn không quên bảo hộ tốt cho phu quân”

Đồng Thanh vừa nói, vừa đứng dậy thi lễ làm cho Ảnh Nhiên thêm ngượng ngùng “Đồng tiên sinh, người đừng như vậy, làm cho Ảnh Nhiên hổ thẹn, phu quân nhà ta nếu không vì cứu ta thì hẳn đâu có rơi vào tình trạng nguy hiểm, cho nên dù chết thì ta cũng muốn ở bên hắn, khi phu quân ta tỉnh dậy, xin tiên sinh đừng nói cho hắn biết bộ dáng của chúng ta khi ngươi phát hiện ra chúng ta được không?”

Đồng Thanh càng thêm kính nể “ phu nhân yên tâm, tại hạ sẽ giữ bí mật cho phu nhân, phu nhân nếu thực sự lo lắng cho phu quân của người thì cũng nên mau chóng bảo dưỡng thân thể cho tốt, nơi này của tại hạ tuy rằng hẻo lánh nhưng dân phong thuần phác, mọi người rất dễ hòa đồng, hai người có thể yên tâm ở lại, chờ khi thương thế lành hẳn rồi tính cũng không muộn”

” Đa tạ Đồng tiên sinh!” Ảnh Nhiên cảm động nói,” Đồng tiên sinh nếu không chê, xin cứ gọi tên Ảnh Nhiên đi, đừng gọi phu nhân, phu quân Ảnh Nhiên tên là Tuyết Ưng”

“Được, nếu đã vậy thì tại hạ xin thất lễ” Đồng Thanh mỉm cười, cũng không câu nệ lễ tiết.

” Cầu còn không được!” Ảnh Nhiên nói xong câu này sau, liền cảm giác được mí mắt nặng nề, Đồng Thanh thấy bộ dáng của nàng thì biết là thuốc đã phát huy tác dụng nên cũng không quấy rầy nàng “ Ảnh Nhiên, thuốc đã phát huy tác dụng, tại hạ đi ra ngoài trước, khi tỉnh lại, cần gì thì cứ gọi một tiếng là được”

” Đa tạ Đồng tiên sinh!” Ảnh Nhiên cũng không kháng cự con buồn ngủ nữa, nhắm mắt lại, liền chìm vào giấc ngủ sâu.

Khi tỉnh lại thì nghe thấy Tuyết Ưng đang cùng một giọng nữ thanh thúy tranh luận không ngớt, Ảnh Nhiên còn đang mơ màng nên chỉ biết dường như bọn họ đang tranh luận về việc uống thuốc hay không.

“Ta đã nói cơ thể của ta rất tốt, hoàn toàn không có vấn đề gì, không cần uống thuốc này, sao ngươi còn bưng tôi?” đây là thanh âm của Tuyết Ưng. Ảnh Nhiên không cần mở mắt nhìn cũng biết biểu tình của hắn lúc này đang cau mày, về mặt không kiên nhẫn.

” Tuyết Ưng đại ca là người lớn sao lại sợ uống thuốc chứ, phụ thân nói đầu ngươi bị đập vào tảng đá, trong đầu có lẽ sẽ tụ huyết nên phải uống thuốc để làm tiêu tan, sau này sẽ không lưu lại di chứng, cho nên ngươi nhất định phải uống, như vậy khi Ảnh Nhiên tý tý tỉnh lại mới không cần lo lắng cho ngươi a” Tiểu Vũ trả lời, ý chí rất kiên trì.

” Ai nói ta sợ uống thuốc, ta đường đường là Tuyết Ưng vương chỉ vì một chút việc nhỏ này mà phải uống thuốc sao? Như vậy cũng quá xem thường, ta nói không việc gì thì sẽ không, nếu thuốc của cha ngươi có tác dụng thì sao Ảnh Nhiên đã ngủ ba ngày rồi còn chưa tỉnh dậy?”

Ảnh Nhiên nghe Tuyết Ưng biện luận vừa bực mình vừa buồn cười, cảm giác bàn tay ấm áp làm cho nàng biết hắn đang nắm chặt tay nàng, trong lòng cảm thấy ngọt ngào. Nếu nàng không mở mắt thì chắc bọn họ vẫn tiếp tục cãi nhau cho nên Ảnh Nhiên dùng sức mở mắt, nhẹ giọng nói “ Tuyết Ưng”

” Ảnh Nhiên--, ngươi tỉnh!”

” Ảnh Nhiên tý tý!”

Hai người ngừng tranh luận, mở to mắt nhìn Ảnh Nhiên.

“Ảnh Nhiên, rốt cuộc ngươi cũng tỉnh, cơ thể có chỗ nào không thoải mái không? trên người còn đau không? ngủ lâu như vậy làm ta sợ muốn chết, còn tưởng ngươi sẽ không tỉnh lại” Tuyết Ưng nắm tay Ảnh Nhiên, trong mắt tràn ngập bất an và sợ hãi, Ảnh Nhiên nhìn thấy không khỏi đau lòng, cố gắng mỉm cười nhìn hắn “ ta không sao, ngươi không cần lo lắng, chỉ là không dùng tự chữa thương được nên mới chật vật một chút”

Tuyết Ưng đương nhiên biết nàng nói tự chữa thương là ám chỉ chuyện gì, khi hắn tỉnh lại cũng phát hiện không thể sử dụng pháp thuật, nếu không hẳn sẽ không chịu bó tay nhìn Ảnh Nhiên hôn mê ba ngày mà không có cách nào, ngay cả thuật biến thân cũng không thể dùng, nhìn bên ngoài thì hắn và Ảnh Nhiên giống như nhân loại, ngay cả bọn họ cũng không thể chứng minh bọn họ là yêu chứ không phải người, cho nên những người cứu bọn họ càng không có hoài nghi gì về thân phận của bọn họ”

“Ảnh Nhiên, đều do ta hại ngươi thành như vậy”. Tuyết Ưng đau lòng nhìn toàn thân nàng đều bị thương, mặc dù hắn không nhìn thấy bên trong nhưng cũng biết nàng bị thương không nhẹ, kỳ quái là hắn cũng bị sét đánh trúng nhưng sau khi tỉnh lại thì toàn thân không có vết thương mà Ảnh Nhiên lại bị

nặng như vậy.

“Tuyệt Ưng, không liên quan tới ngươi, nếu không phải vì ta thì ngươi cũng không gặp phải nhiều chuyện như thế, cũng không biết chúng ta đã rời khỏi nơi đó hay chưa nữa” bởi vì còn có Đồng Tiểu Vũ ở đây nên bọn họ nói chuyện cũng có chút e dè.

“Ta đã ra ngoài xem qua, nơi này là chân núi Việt Nam, cách nơi ở của Như Mặc không quá hai ngàn dặm, cho ngươi cứ an tâm tu dưỡng thân thể, chờ khi ngươi lành hẳn, chúng ta sẽ đi tìm Như Mặc”

Vừa nghe đến tên Như Mặc, Ảnh Nhiên biết bọn họ đã rời khỏi Hư Vô Giới, về tới nhân giới, gánh nặng trong lòng đã có thể buông bỏ, thở dài một hơi “vậy thật tốt”

Phụ thân, mẫu thân, ta đã làm được, ta thực sự đã mang được Tuyệt Ưng rời khỏi nơi đó, các ngươi thấy không? Ảnh Nhiên nói thầm trong lòng.

” Ảnh Nhiên tỷ tỷ, ngươi tình thật sự là quá tốt, phụ thân đã nói ngươi thể lực hao tổn quá độ, nên mới suy yếu mà ngủ nhiều ngày như vậy, nếu hẳn biết ngươi tình cũng sẽ rất cao hứng, hôm nay hẳn lên núi hái thuốc, đem nhiệm vụ chiếu cố ngươi và Tuyệt Ưng đại ca giao cho ta, nhưng Tuyệt Ưng đại ca kiên trì không chịu uống thuốc, Ảnh Nhiên tỷ tỷ, ngươi cần phải giúp ta khuyên hẳn a”

Đồng Tư Vũ thấy Ảnh Nhiên tình lại liên lập tức cáo trạng.

Ảnh Nhiên mỉm cười nhìn Tuyệt Ưng “ vì sao không chịu uống thuốc?”

Tuyệt Ưng có chút không được tự nhiên, hạ mắt “ ta không bị thương, cần gì phải uống thuốc”

“Ai nói không bị thương, phụ thân nói trong đầu người có thể sẽ bị tụ máu bầm, nếu không uống thuốc thì sẽ biến thành đứ ngựa”. Đồng Tư Vũ phản bác.

” Uy, tiểu nha đầu, ngươi nói ai sẽ biến thành đứ ngựa?” Tuyệt Ưng lập tức lớn tiếng quay đầu lại nói.

” Chính là Tuyệt Ưng đại ca ngươi nha, ngươi nếu không uống thuốc sẽ biến thành đứ ngựa, khi đó thì Ảnh Nhiên tỷ tỷ sẽ không cần ngươi nha”. Đồng Tư Vũ không chút sợ hãi vẻ mặt nghiêm túc của Tuyệt Ưng, mấy ngày nay nàng đã biết Tuyệt Ưng ngoài mặt hung hăng nhưng thực ra rất dễ mềm lòng.

” Ha ha, Tuyệt Ưng, nếu ngươi thực sự biến thành đứ ngựa thì ta phải lo lắng nhiều hơn rồi” Ảnh Nhiên đột nhiên thoải mái cười to, không biết đã bao lâu rồi nàng không được cười như vậy.

” Ảnh Nhiên, ngươi—” Tuyệt Ưng tựa hồ không nghĩ tới ảnh Nhiên cũng sẽ giúp đỡ tiểu nha đầu kia trêu ghẹo hẳn, có chút ủy khuất, xoay mặt nhìn Ảnh Nhiên.

Đã lâu mới thấy lại bộ dáng đáng yêu của Tuyệt Ưng, Ảnh Nhiên trong lòng ý cười càng sâu “ được rồi, Tuyệt Ưng, uống thuốc cũng vì muốn tốt cho thân thể của ngươi, ngươi không uống thì ta cũng không uống, nói thật thì thuốc này đúng là đáng không chịu được”

Vừa nói, trên mặt Ảnh Nhiên còn lộ ra bộ dáng khó chịu khi uống thuốc, làm cho Tuyệt Ưng không khỏi khản trương “ ngươi không thể không uống thuốc, được, ta uống là được chứ gì, tiểu nha đầu, thuốc của ta đâu?”

” Nhạ, tại đây!” Đồng Tư Vũ lập tức nhanh đem chén thuốc đưa tới.

Tuyệt Ưng chau mày nhìn chén thuốc đen sì, nín thở, ngửa đầu uống một hơi, sau đó đưa cái chén không cho Đồng Tư Vũ “ uống xong rồi, ngươi vừa lòng chưa?”

” Lúc này mới ngoan a, vẫn là lời nói của Ảnh Nhiên tỷ tỷ có giá trị, ta tận tình khuyên bảo đến gãy cả lưỡi cũng không làm cho Tuyệt Ưng đại ca chịu uống một ngụm mà Ảnh Nhiên tỷ tỷ chỉ nói một câu, ngươi đã uống hết, thực đúng là đả ngộ khác biệt nghiêm trọng, ta muốn nói cho cha ta biết a”. Tiểu nha đầu được tiện nghi còn khoe mẽ, chọc cho Tuyệt Ưng tức đến nổi gân xanh trên trán, còn Ảnh Nhiên thì nhin không được mà cười thành tiếng.

Mấy ngày nay thấy nàng đau đến nhăn nhó mặt mày, bây giờ thấy nàng cười như thế, trong lòng Tuyệt Ưng cũng cảm thấy ngọt ngào, dù mất hết uy nghiêm trước mặt một tiểu nha đầu nhân loại nhưng nể tình nàng làm cho Ảnh Nhiên tươi cười, hẳn liền không so đo với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: CUỒNG YÊU TRÊN ĐỈNH NÚI

Bởi vì vết thương của Ảnh Nhiên đều là ngoại thương, hơn nữa nàng vốn là yêu tinh nên năng lực tự hồi phục mạnh hơn người phàm rất nhiều, vì vậy chỉ

sau bảy ngày, thảo dược cao đắp trên người nàng đã rơi rụng từng mảnh một, để lộ da thịt trắng tuyết, hoàn hảo không một chút tỳ vết, thậm chí còn ửng hồng, làm cho Ảnh Nhiên nhìn thấy cũng ngây người, đừng nói là Tuyết Ưng, nhìn thấy càng thêm yêu thích không muốn buông tay, cứ kiểm cơ hội là sờ vuốt mấy cái mới thỏa mãn, làm cho Ảnh Nhiên vừa xấu hổ lại vừa cao hứng.

Mà trong mấy ngày Ảnh Nhiên nằm trên giường dưỡng bệnh, Đồng gia cũng náo nhiệt hơn, vốn ở dưới chân núi chỉ có hơn mười hộ gia đình, nghe nói Đồng đại phu cứu được một đôi vợ chồng diện mạo tuấn mỹ nên luôn tìm đủ mọi lý do để đến nhìn xem, mái tóc bạc của Tuyết Ưng vốn làm cho người ta nhìn thấy phải kinh ngạc thì đối với những người dân thuần phác nơi đây lại rất bình thường, tuy rằng cũng có người nhìn chăm chú mái tóc của hắn nhưng cũng không ai xem hắn như quái vật.

Cho nên Tuyết Ưng cũng thấy thích nơi này, không có mấy ngày thì mọi người cũng đã quen thuộc với hắn, toàn thôn cũng biết hắn và Ảnh Nhiên là đôi vợ chồng gặp nạn mà lưu lạc tới đây. Tính cách Tuyết Ưng coi mở còn Ảnh Nhiên thì hay thẹn thùng. Tuyết Ưng nói nhiều hơn Ảnh Nhiên. . . Khi Tuyết Ưng đưa Ảnh Nhiên ra ngoài đi dạo thì có rất nhiều người nhìn thấy bọn họ nhìn nhau mỉm cười ôn nhu, tình nồng ý thắm, thực làm người ta ghen tỵ, cũng không có ai thấy bọn họ không xứng đôi.

Đáng thương cho vài cô gái trong thôn vốn để ý Tuyết Ưng, cứ cách năm ba bữa lại đem tặng hắn các loại hoa quả tươi ngon, mà Tuyết Ưng triện không nhận ra sự ái mộ của bọn họ, hồn nhiên nhận quả rồi sau đó đưa hết cho Ảnh Nhiên trước mặt bọn họ, như là hiến vật quý.

Ảnh Nhiên dù sao cũng là nữ nhân, đối với sự ngưỡng mộ của các cô nương đều nhận ra, đối với sự hồn nhiên và vô tâm của Tuyết Ưng thì vừa tức giận lại vừa buồn cười, không biết nên nói hắn tốt hay không nữa, nhưng dù sao cũng thấy may mắn vì Tuyết Ưng tính cách hiền hậu, nếu không thì nàng làm sao có thể giữ được một nam nhân như vậy.

Cuộc sống nơi này đơn giản và an bình, điều duy nhất làm bọn họ lo lắng là pháp lực của bọn họ vẫn chưa được phục hồi, thói quen ý lại vào pháp thuật làm bọn họ luôn không làm tốt được mọi việc.

Hơn nữa bọn họ cũng đã dưỡng thành thói quen như khi ở Hư Vô Giới, trời vừa sụp tối thì đã thấy buồn ngủ, mà canh giờ đó so với ở nhân gian thì mới qua bữa cơm trưa không bao lâu mà thôi, thế nhưng bọn họ có thể ngủ đến sáng hôm sau mới tỉnh lại.

Ảnh Nhiên không khỏi cười khổ, chỉ ở Hư Vô Giới có nửa tháng ngắn ngủi nhưng đã tạo thành thói quen đáng sợ, nhưng đối với Tuyết Ưng thì chuyện này bình thường, không có chút ý kiến gì, bởi vì khi thương thế của Ảnh Nhiên tốt hơn thì hắn đã đồng ý với đề nghị của cha con Đồng tiên sinh mà ngủ chung phòng với Ảnh Nhiên. Tuy rằng Ảnh Nhiên có chút thẹn thùng nhưng đã nhiều đêm không có Tuyết Ưng bên cạnh, nàng cũng cảm thấy không yên lòng, cho nên không phản đối hành động của Tuyết Ưng mà ngược lại còn vui mừng.

Bọn họ giống như những đôi vợ chồng khác, buổi sáng cùng nhau rời giường, rửa mặt chải đầu, sau đó thì bị nha đầu Tiểu Vũ gọi bọn họ sang phòng bên cùng dùng điểm tâm, nhắc đến chuyện này thì lúc đầu Tuyết Ưng cũng có bài xích, hắn đã không cần ăn uống nhiều năm rồi, bây giờ lại ăn uống như con người, hắn đương nhiên là không muốn nhưng cũng không biết do hiện tại hắn không có pháp lực bảo hộ hay vì sau khi ở cùng một chỗ với Ảnh Nhiên mà dù hắn không muốn nhưng khi nhìn thấy thức ăn thì dạ dày cũng cảm thấy đói, mà Ảnh Nhiên cũng có tâm tình giống hắn, kết quả là hai người dưới sự mời mọc nhiệt tình của cha con Đồng Thanh đã ăn rất nhiều điểm tâm.

Dần dần cũng tạo thành thói quen, bây giờ hai người cùng rời giường, rửa mặt chải đầu xong thì nơi đầu tiên họ muốn đến chính là phòng ăn, sau đó sẽ ra ngoài tản bộ, ngẫu nhiên thì sẽ lên đỉnh núi hóng gió.

Cuộc sống yên bình như vậy trôi qua hơn nửa tháng nhưng có những chuyện không nói ra không có nghĩa là không tồn tại, trong lòng bọn họ đều hiểu không thể ở lại nơi này mãi mãi, nếu ở lại thì bọn họ đã lãng phí mọi nỗ lực để rời được Hư Vô Giới, cuộc sống yên bình này là khát vọng mà bọn họ mong muốn, nhưng những lo lắng trong lòng chưa được giải quyết thì bọn họ không có khả năng ổn định cuộc sống.

“Tuyết Ưng, chúng ta còn muốn ở lại đây bao lâu nữa?”, một ngày nọ, khi hai người lên đến đỉnh núi, nhìn đàn chim nhận bay ngang bầu trời, trong mắt Ảnh Nhiên tràn ngập hâm mộ, chỉ mới một thời gian ngắn không được bay lượn mà nàng cảm thấy như bị trói buộc rất lâu rồi. ngay cả nàng còn cảm thấy như vậy thì Tuyết Ưng thế nào? e là hắn càng khó chịu hơn cả nàng nhưng không biểu hiện ra bên ngoài mà thôi.

“Ảnh Nhiên không muốn ở lại sao?” Tuyết Ưng nhìn nàng, hắn nghĩ nàng thích cuộc sống yên bình như vậy, chẳng lẽ hắn nghĩ sai rồi?

“Ta thích cuộc sống như vậy nhưng ta càng muốn chúng ta sau khi trút bỏ được lo lắng và trách nhiệm của mình thì mới sống cuộc sống như vậy. Trong lòng ngươi chắc đang lo lắng cho Xà quân đại nhân mà ta cũng không thể quên Bảo Bảo tiểu chủ và Hồ vương đại nhân, lúc trước chúng ta bị vây trong Hư Vô Giới, không thể làm được gì nhưng bây giờ chúng ta đã ra ngoài, tuy chưa thể dùng pháp lực nhưng theo như lời ngươi nói thì nơi này chỉ cách Xà sơn có hai ngàn dặm, chúng ta mượn xe ngựa, đi mấy tháng thì chắc cũng sẽ tới nơi, nếu tất cả bọn họ đều bình an, hạnh phúc thì chúng ta cũng an tâm”

Nếu Tuyết Ưng không nói thì nàng sẽ chủ động nói ra suy nghĩ của mình.

Tuyết Ưng trầm mặc một chút, một hồi lâu mới nói, “Ảnh Nhiên, tuy rằng ta không cho rằng việc đi tìm Như Mặc như vậy là chủ ý tốt nhưng mà ngươi nói đúng, chúng ta không thể vĩnh viễn trốn ở đây, cần phải đối diện với trách nhiệm của mình, vậy được rồi, vài ngày nữa ta sẽ nói lời từ biệt với Đồng đại phu, mấy ngày này ta sẽ không ra ngoài tản bộ với ngươi, ngươi cứ ở trong phòng nghỉ ngơi đi”

“Ngươi có chuyện gì cần làm sao?”

“Đồng đại phu đã cứu chúng ta, cho dù thế nào thì cũng không thể cứ thế mà bỏ đi, ta tính ngày mai sẽ theo Đồng đại phu lên núi hái thuốc, chỉ cho hắn một ít thảo dược quý hiếm, giúp hắn đổi được ít tiền, cũng là để thôn nhân nơi này cải thiện cuộc sống. Coi như là báo đáp của chúng ta”. Tuyết Ưng thấy bọn họ không thích thiếu ân tình của người khác.

“Nhưng mà hiện giờ ngươi không có pháp lực, không thể biến thân” Ảnh Nhiên lo lắng.

” Ta biết, nhưng dù sao bản năng yêu tình của chúng ta vẫn chưa biến mất, làm sao để tìm kiếm đồ vật tốt thì vẫn có khả năng, nhưng ngày thường chúng ta không để ý tới, bây giờ cố gắng một chút là được rồi. Ngươi không cần lo lắng, ta dù sao cũng là vương của Tuyết Ưng tộc, mấy ngày này, ngươi cứ ngoan ngoãn ở trong nhà đợi ta, chờ khi ta trở lại thì chúng ta cùng đi tìm Như Mặc”

” Tuyết Ưng, ta và ngươi cùng đi!”

” Ngươi đi làm gì, một mình ta là đủ rồi, thân thể ngươi vừa mới khôi phục lại, đang cần tĩnh dưỡng, hơn nữa ngươi là nữ tử, nên ở nhà đợi trưởng phu trở về, huống chi cũng cần có người ở bên cạnh Tiểu Vũ, ngươi cứ an tâm ở nhà đợi ta”

Ảnh Nhiên còn muốn nói cái gì, lại bị Tuyết Ưng đột nhiên ôm mặt làm những lời định nói phải nuốt trở lại, chỉ có thể mờ to mắt, e lệ nhìn khuôn mặt của hân tiến tới ngày càng gần.

Hơi thở ấm áp phả trên mặt nàng làm cho Ảnh Nhiên không tự chủ được mà nhắm mắt, sau đó một đôi môi ấm áp đã bao trùm lấy môi nàng, ôn nhu khẽ liếm, mút, một giây sau đã như cuồng phong bão tố mà xâm nhập vào trong miệng nàng, đảo loạn hô hấp của nàng, thân hình bị khóa trong đôi cánh tay rắn chắc như sắt, da thịt mềm mại của nàng kề sát với cơ thể cường tráng của hân, cảm giác hơi đau nhưng nàng lại tình nguyện chịu đựng.

Từ khi rời khỏi Hư Vô Giới chưa từng thân cận với chữ dừng nói là hôn, tuy rằng tối nào hai người cũng ngủ chung giường nhưng hân luôn rất quy củ, có lần nàng vì lạnh mà nép sát vào ngực hân thì hân cũng chỉ vươn tay ra ôm lấy nàng vào lòng, ngoài ra không có động tác nào khác.

Làm cho nàng nghĩ rằng những ngày ở Mộng cư tại Hư Vô Giới hoan ái triền miên chỉ là một giấc mơ, giờ nghĩ lại thấy thật là hoang đường, thậm chí Ảnh Nhiên còn hoài nghi Tuyết Ưng khi đó không hề thích nàng, chỉ do mùi hương lạ lẫm cùng những bức hình điêu khắc thời miên nên mới như thế. Nếu không như vậy thì vì sao sau khi rời khỏi Hư Vô Giới hân lại không đụng tới nàng lần nào chứ?

Mà cũng phải, ngay cả Tiểu Vũ cũng xinh đẹp hơn nàng rất nhiều, nàng không hề có chút ưu thế với đám nữ nhân nơi này, càng không nói tới Tuyết Ưng là vương của một tộc, đã từng gặp qua không biết bao nhiêu nữ nhân xinh đẹp tuyệt đỉnh, ra khỏi Hư Vô Giới thì nàng có thể dựa vào cái gì để hấp dẫn ánh mắt của hân chứ?

Nhưng lúc này bị Tuyết Ưng ôm trong lòng, bị nhiệt độ nóng bỏng từ cơ thể hân cùng nụ hôn mãnh liệt của hân xâm nhập, tâm của Ảnh Nhiên lại như được hồi sinh, thì ra hân không phải không cần nàng, hân vẫn có dục vọng với nàng như trước, nhận ra điều này làm Ảnh Nhiên thêm liều lĩnh, lớn mật đáp lại nụ hôn cuồng nhiệt của Tuyết Ưng.

Nhận được sự hồi đáp nóng bỏng của Ảnh Nhiên, nhu cầu tình dục của Tuyết Ưng vốn đang tăng vọt lại càng tràn đầy, cánh tay càng ôm chặt lấy nàng, hận không thể đem nàng nhập vào thân thể, hơi thở dồn dập, gấp gáp, thậm chí bàn tay của Tuyết Ưng cũng đã liều lĩnh đi vào trong vạt áo của Ảnh Nhiên.

Mấy ngày nay hân lo lắng vết thương của nàng cho nên vẫn nhẫn nhịn chịu đựng, mỗi tối ôm nàng ngủ, ngửi được mùi hương trên cơ thể nàng làm hân thống khổ vô cùng, với Tuyết Ưng thì đây là một loại tra tấn, dày vò cực lớn.

Lúc này trên đỉnh núi không có ai, gió thổi hiu hiu mà người trong lòng lại nhiệt tình như vậy thì Tuyết Ưng sao còn có thể nhẫn được.

Thân hình của Ảnh Nhiên mềm nhuyễn như nước, ngoài trừ mềm mại, thờ dốc và rên rỉ thì nàng không có dấu hiệu phản kháng nào.

Cuồng nhiệt rời khỏi môi nàng, Ảnh Nhiên ngẩng cao đầu, lộ ra đường con tuyệt đẹp mê người, Tuyết Ưng vội vàng cởi áo nàng, nửa bờ vai trắng tuyết lộ ra, đôi vú cao thẳng cũng rơi vào tầm mắt hân. Tuyết Ưng lập tức rên một tiếng rồi cúi đầu vào trước ngực nàng, mạnh mẽ mút, liếm, Ảnh Nhiên hô nhỏ một tiếng rồi rút cuộc không nhịn được mà bắt đầu nhẹ giọng rên rỉ, một tay gắt gao ôm chặt lưng Tuyết Ưng, một tay đè trước ngực hân, ngón tay luồn vào mái tóc mềm mại của Tuyết Ưng, cái eo cũng nâng lên, dựa sát vào cái eo cường tráng của hân.

Tuyết Ưng dùng sức xóc vẩy của Ảnh Nhiên lên, bàn tay to có chút thô lỗ, tham lam tiến vào trong tiết khố của nàng, Ảnh Nhiên hòa theo, thoáng nâng mông lên, để mặc hân cỡi bỏ tiết khố, mặc sức chà sát giữa hai chân, đôi môi anh đào hôn lên môi Tuyết Ưng. Mà Tuyết Ưng cũng đột nhiên tách hai chân nàng ra, ngón tay thon dài đã nhanh chóng tiến vào hoa huyệt, từ lúc bị Tuyết Ưng hôn rồi trêu chọc, hoa huyệt ấm áp đã sớm trở nên ẩm ướt, làm cho Tuyết Ưng không tốn chút sức lực nào đã có thể thẳng tiến vào trung tâm.

Trêu chọc hồi lâu làm cho Ảnh Nhiên mặt ửng hồng, mồ hôi đầm đìa, vịn vào cái eo, nhỏ giọng nói “ Tuyết Ưng, dừng, dừng như vậy”

” Vậy ngươi muốn như thế nào?” Tuyết Ưng cũng thờ dốc, ngón tay vẫn tiếp tục chơi đùa bên trong, dịch ái theo ngón tay hân lan tràn ra cả bàn tay mà hân cũng đã nhắm nạy tới cực điểm.

” Tuyết Ưng, dừng, dừng giây vò ta, cấp, cho ta!” Ảnh Nhiên cơ hồ như sắp khóc

” Hào, cho ngươi!” Tuyết Ưng vốn cũng không nhẫn nại được nữa, nghe Ảnh Nhiên khóc lóc cầu xin như vậy đã rất nhanh cởi bỏ quần trên người mình, nâng cái eo lên, dùng hai tay ôm lấy cái mông của Ảnh Nhiên, dùng sức đâm vào, nhất thời cả hai người đều phát ra tiếng thở dài đầy sáng khoái.

Vẫn còn quần áo, Ảnh Nhiên ngồi trên người Tuyết Ưng, cái eo bị hân gắt gao chế trụ, còn Tuyết Ưng ra sức tấn công vào hoa huyệt của nàng, Ảnh Nhiên dùng sức ôm chặt cổ Tuyết Ưng, thừa nhận sự tấn công mãnh liệt của hân, thân hình cũng kịch liệt lắc lư, hòa theo động tác của Tuyết Ưng.

Cảm giác vui sướng, thống khoái bao trùm cả hai người làm cho Ảnh Nhiên hoàn toàn quên mất lúc này là ban ngày, có thể sẽ có người lên núi, còn

Tuyết Ưng thì dục vọng dâng cao nên không quản được chuyện khác, hướng chỉ trong khung cảnh trời thanh gió mát như vậy, được âu yếm nữ nhân mình yêu thích, cảm giác thỏa mãn này không có ngôn từ nào có thể diễn tả được, dục vọng tồn đọng mấy ngày qua rốt cuộc cũng được giải quyết cho nên hắn không đại gì mà chấm dứt nhanh chóng.

Hạ thể va chạm tạo nên tiếng vang làm cho Ảnh Nhiên có chút xấu hổ, giấu mặt vào trong lòng Tuyết Ưng, không muốn để hắn nhìn thấy mà Tuyết Ưng nghe âm thanh va chạm này lại càng kích động hơn, khẽ đẩy thân hình Ảnh Nhiên ra, nhẹ giọng hỏi “nghe được không?”

“Tuyết Ưng-” Ảnh Nhiên mặt đỏ bừng, hung hăng trừng hắn, đáng tiếc bộ dáng của nàng lúc này không hề có chút lực sát thương, ngược lại còn làm cho Tuyết Ưng hưng phấn hơn.

“Chúng ta đôi tư thế đi, còn nhiều tư thế trong Mộng cư mà chúng ta chưa thử qua, hôm nay thực hành thử xem”. Vừa nói chuyện, Tuyết Ưng vừa ôm lấy thân mình nàng, tách khỏi hắn, nam căn to lớn của hắn vừa rời khỏi cơ thể, mang lại cảm giác trống rỗng làm Ảnh Nhiên có chút không thích ứng, mở to mắt nhìn hắn.

Tuyết Ưng lại cười xấu xa, xoay người nàng, làm cho lưng của nàng dựa vào ngực hắn, một bàn tay to của Tuyết Ưng nắm lấy bầu ngực mềm mại của Ảnh Nhiên, tay kia thì nâng mông của nàng lên, nam căn cứng rắn từ phía sau hung hãn đâm vào thật sâu, làm Ảnh Nhiên phát ra một tiếng hô “a”

Nam căn đâm sâu vào hoa huyết, bàn tay của Tuyết Ưng cũng ôm chặt thắt lưng của Ảnh Nhiên, không cho nàng vận vẹo, đồng thời hắn cũng nâng eo lên, ra sức đâm vào rút ra, bàn tay còn lại cũng không rảnh rỗi, ra sức chơi đùa hai nụ hoa trên ngực Ảnh Nhiên, đôi môi cũng không ngừng hôn lên thân thể nàng, quả thực là đùa nghịch Ảnh Nhiên muốn chết, làm cho nàng nhịn không được mà phát ra tiếng rên rỉ mê người, vách tường bên trong hoa huyết cũng co rút nhanh hơn, Tuyết Ưng biết nàng sắp lên đỉnh, càng thêm kích động, động tác cuồng dã, mạnh bạo hơn.

Một đợt tấn công mãnh liệt, hai người đều phát ra tiếng la hưng phấn đến cực điểm, Tuyết Ưng đem toàn bộ mầm móng cực nóng tiết vào trong hoa huyết vẫn không ngừng co rút của Ảnh Nhiên.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, ảnh Nhiên vô lực dựa vào lòng ngực của Tuyết Ưng, quần áo của hai người đều thấm đẫm mồ hôi, Tuyết Ưng vội sửa sang cẩn thận cho nàng, cũng tự mình mặc lại quần áo, sau đó thỏa mãn ôm Ảnh Nhiên đi xuống núi

Đồng Thanh và Đồng Tư Vũ đang phơi thảo dược, thấy Ảnh Nhiên bị Tuyết Ưng ôm trở về, Đồng Tư Vũ liền lo lắng hỏi “Tuyết Ưng đại ca, Ảnh Nhiên tỷ tỷ làm sao vậy?”

“Nàng có chút mệt mỏi nên đang ngủ” Tuyết Ưng không chút ngại ngùng mà nói dối.

“A? Như vậy a, nhưng mà mỗi ngày các người đều ra ngoài tản bộ, Ảnh Nhiên tỷ tỷ cũng không mệt đến mức ngủ gục, sao hôm nay lại thế?” Đồng Tư Vũ vẫn ngạc nhiên, khó hiểu.

Đồng Thanh dù sao cũng là người từng trải, vừa thấy Tuyết Ưng mồ hôi đầm đìa, quần áo trên người có chút hỗn độn, gương mặt đỏ bừng thì không cần hỏi cũng biết bọn họ đã làm chuyện tốt gì, nhưng nữ nhi của hắn chưa hiểu sự đời, còn tưởng Ảnh Nhiên bị bệnh nên mới lo lắng.

“Tiểu Vũ, Ảnh Nhiên tỷ tỷ đang mệt, ngại để Tuyết Ưng mang nàng trở về nghỉ ngơi đi, đừng quấy rầy bọn họ”. Đồng Thanh vừa nói với Đồng Tư Vũ vừa đưa ánh mắt trách cứ nhìn Tuyết Ưng “gió núi tuy rằng thoải mái nhưng nếu cảm lạnh thì sẽ làm thân thể suy yếu hơn”

“Dạ, đa tạ đồng tiên sinh!” Tuyết Ưng ôm Ảnh Nhiên bỏ đi như chạy, cứ tưởng hắn đã che dấu tốt, không ngờ đã bị người ta liếc mắt một cái là nhìn thấu, ánh mắt của Đồng tiên sinh rõ ràng là trách cứ hắn không nên hoan ái với Ảnh Nhiên ở ngoài trời, lúc này nghĩ lại cũng thấy bản thân có chút cuồng dại, nếu lúc đó bị người ta bắt gặp thì với người đa mặt mông như Ảnh Nhiên, e là sẽ giận hắn một thời gian dài a.

Nhưng ai biết đã lâu rồi hắn không được chạm vào nàng, nhất thời không nhịn được thì cũng có thể hiểu mà, Tuyết Ưng ra sức biện minh cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: ÁNH MẮT HIỂU LÀM

Ham hưởng lạc cùng kích thích, kết quả là Ảnh Nhiên bị cảm lạnh đúng như Đồng Thanh dự đoán, quần áo thấm mồ hôi không được thay ra kịp thời, dọc đường còn nhiễm phải gió lạnh nên cuối cùng thì nàng bị phong hàn.

Tuyết Ưng dày dầy thịt thô nên không hề hấn gì, thấy nàng nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, bộ dáng suy yếu, vô lực thì Tuyết Ưng đưa ra kết luận mới: nữ nhân đúng là nữ nhân, thân thể không sao so bì với nam nhân được.

Đương nhiên việc rút nước, bung thuốc cũng do Tuyết Ưng đảm nhiệm, mà Ảnh Nhiên sau khi tỉnh lại đã vài ngày rồi cũng không có hòa nhã với hắn.

Chuyện đi theo Đồng Thanh vào núi hái thuốc cũng đành gác lại, Ảnh Nhiên chưa khỏi bệnh thì Tuyết Ưng không lòng dạ nào để nàng ở lại một mình mà đi vào núi.

”Ảnh Nhiên tỷ tỷ, ngươi tới giờ uống thuốc rồi!” Đồng Tư Vũ bung chén thuốc đi đến, mỉm cười nói

Ảnh Nhiên thấy người đến là Tiểu Vũ mà không phải Tuyết Ưng thì ngẩn người “Tiểu Vũ, sao lại là ngươi, Tuyết Ưng đâu?”

”Tuyết Ưng đại ca cùng cha đã bị Vương đại bá ở thôn Đông cứng rắn ép đến nhà hấn uống rượu, hiện tại chỉ còn có ta và ngươi. Ngươi yên tâm, đừng thấy cha ta nhả nhận mà lâm, tửu lượng của hấn rất khá, cho nên ngươi không cần lo lắng cho Tuyết Ưng đại ca, cha ta nhất định sẽ chiếu cố cho hấn”

“A, không phải ta lo lắng chuyện Tuyết Ưng sẽ uống rượu”, Ảnh Nhiên vội vàng lắc đầu, Tuyết Ưng tốt xấu gì cũng là vua của một tộc, không dễ dàng gì bị say rượu quá chén, cái nàng lo lắng là “hình như Vương đại bá kia là phụ thân của Như Hoa cô nương?”

”Đúng vậy, thôn chúng ta tuy nhỏ nhưng cha nàng dù sao cũng là thôn trưởng. Như Hoa tính tình lại rất tốt, bộ dáng xinh đẹp, mấy chục dặm quanh đây đều có người tìm đến làm mối nha, nhưng Vương đại bá tầm mắt rất cao, chưa nhìn trúng đám nào, cho nên mới chưa chịu gả Như Hoa đi”. Tiểu Vũ gạt đầu, không hề suy nghĩ gì mà nói hết suy nghĩ “nhưng mà dạo gần đây Như Hoa rất hay đến nhà chúng ta, trước kia hiếm khi nàng đến đây, trừ phi bị bệnh, bình thường chỉ có ta đến thôn đông tìm nàng chơi đùa chứ ít khi nào nàng đến thôn tây tìm ta”

Ảnh Nhiên nghe xong, trông lòng càng thêm khó chịu, có câu người nói vô tâm, người nghe có ý, nếu nàng không lâm thì Như Hoa chính là cô nương xinh đẹp mấy ngày này vẫn hay tặng hoa quả cho Tuyết Ưng.

Như Hoa diện mạo xinh đẹp hơn nàng nhiều, mà ở nơi rừng núi hẻo lánh này lại càng nổi trội, mà một nữ tử ngày thường không bao giờ bước chân ra khỏi cửa, bây giờ lại chịu khó đi lại, không hỏi cũng biết là vì cái gì, nàng là nhìn vừa mắt Tuyết Ưng a. Có lẽ ngoài Tuyết Ưng thì độn không phát hiện ra thì ai cũng nhìn thấy, Ảnh Nhiên cảm thấy hổ thẹn cho lòng dạ hẹp hòi của mình nhưng nghĩ đến cảnh Tuyết Ưng vô tư cười đùa trước mặt nữ nhân khác thì trong lòng lại nổi lên cảm giác ê ẩm.

Tiếp nhận chén thuốc từ tay Tiểu Vũ, Ảnh Nhiên ngẩng đầu uống một hơi, sau đó lau miệng rồi đưa trả cái chén cho nàng, cảm kích nói “cảm ơn ngươi, Tiểu Vũ, ta không đói bụng nên sẽ không ăn cơm chiều, đừng gọi ta, ta muốn ngủ một lát”

”Ảnh Nhiên tỷ tỷ ngươi đang bị bệnh nên phải ăn nhiều một chút để bổ sung thể lực, sao lại không chịu ăn? Hôm nay có thịt lợn rừng, ta nấu ngon lắm, ngươi ăn một chút được không? nếu không khi cha ta và Tuyết Ưng ca ca trở về lại trách ta chiếu cố ngươi không tốt”. Đồng Tư Vũ không phát hiện ra tâm tình của Ảnh Nhiên, còn tưởng nàng vì phong hàn nên không muốn ăn, liền lên tiếng khuyên giải.

”Hấn sẽ không, hấn rất vô tâm, nếu ta không nói thì hấn sẽ không phát hiện ra”. Ảnh Nhiên cúi đầu, thốt nên lời bất mãn, lúc này thì Tiểu Vũ cũng nhận ra, ngạc nhiên nhìn nàng “Ảnh Nhiên tỷ tỷ không phải là đang ghen chứ?”

”Ghen?” Ảnh Nhiên kinh ngạc nhìn nàng.

”Ăn dặm chua của Tuyết Ưng ca ca và Như Hoa tỷ tỷ a. Ảnh Nhiên tỷ cứ yên tâm, Tuyết Ưng ca ca chỉ thích một mình ngươi nha, ta đã nhiều lần thấy hấn nhìn ngươi cười rất ôn nhu, Tuyết Ưng ca ca tuy rằng cũng hay cười với người khác nhưng không giống như khi cười với ngươi, làm người ta muốn mù mắt, Ảnh Nhiên tỷ tỷ không phát hiện ra sao?”

Tiểu nha đầu dùng ánh mắt đùa cợt nhìn Ảnh Nhiên, làm cho nàng cảm thấy tâm sự của mình đều bị người ta nhìn thấu, có chút ngại ngùng “ta làm sao lại ăn dặm chua của bọn họ chứ?”

”Thật sự không có sao? Nhưng mà khi Ảnh Nhiên tỷ tỷ nhắc tới Như Hoa thì sắc mặt không được tốt lắm a” Tiểu Vũ vẫn không buông tha cho Ảnh Nhiên.

”Đương nhiên không có a! Ta tin tưởng Tuyết Ưng!” Ảnh Nhiên lập tức cao giọng nói, tuy rằng trong lòng rất chột dạ, nàng biết đó là do nàng không đủ tự tin vào bản thân, cũng biết nếu nàng như vậy thì sẽ làm Tuyết Ưng chán ghét, càng biết được muốn cho Tuyết Ưng tin tưởng và yêu thương nàng thì nàng cũng cần tin tưởng hấn.

Nhưng nói thì dễ, làm mới khó, nàng vẫn cảm thấy còn thiếu gì đó để nàng tin tình cảm của mình, tin tưởng rằng tình yêu thực sự tồn tại, nhưng nàng lại không hiểu còn thiếu cái gì?

”Ảnh Nhiên tỷ tỷ tin tưởng Tuyết Ưng đại ca thì tốt rồi a, Vương đại bá cũng hay mời cha ta đi uống rượu, bây giờ các ngươi ở trong nhà ta, nhân duyên lại rất tốt nên Vương đại bá mới mời Tuyết Ưng ca ca cùng đi, chuyện này thực bình thường cho nên Ảnh Nhiên tỷ tỷ không cần phải lo lắng”. Tiểu nha đầu tinh quái nhìn Ảnh Nhiên cười ha hả, lúc này Ảnh Nhiên mới biết nàng bị một tiểu nha đầu lừa nói ra suy nghĩ trong lòng, vừa bất đắc dĩ lại buồn cười liếc nàng một cái “Tiểu Vũ, tuổi còn nhỏ mà ai đã dạy ngươi suy nghĩ nhiều như vậy a”

“Ảnh Nhiên tỷ tỷ, ngươi nói ai là nhóc con chứ? Người ta đã mười sáu tuổi rồi, cha nói qua hai năm nữa thì sẽ tìm người để gả ta a, cho nên ta mới không phải là nhóc con. Ảnh Nhiên tỷ tỷ nhìn cũng không lớn hơn ta là mấy đâu, đúng rồi, còn chưa hỏi Ảnh Nhiên tỷ tỷ năm nay bao nhiêu tuổi?”

Tiểu nha đầu bắt mắt lên tiếng phản đối, sau đó như nhớ ra chuyện gì mà nói.

”Ta a, mười chín tuổi! Không phải lớn hơn ngươi sao?” Ảnh Nhiên thuận miệng nói ra một con số.

Tiểu nha đầu nở bĩu môi, “Vậy ngươi gả cho Tuyết Ưng đại ca đã bao lâu?”

Ảnh Nhiên ngăn người, một hồi lâu mới có chút do dự nói, “ Cũng không có bao lâu!”

” Như vậy a, vậy các người chính là đang tân hôn? Oa, thật tốt, nhưng mà Ảnh Nhiên tỷ tỷ có nghĩ tới lúc nào thì sẽ sinh tiểu hài tử cho Tuyết Ưng đại ca không? đến lúc đó sẽ rất náo nhiệt nha”, tiểu nha đầu vừa nghĩ tới chuyện bọn họ đang thời kỳ tân hôn thì cao hứng hẳn.

” Đứa nhỏ?” Ảnh Nhiên ngăn ra, giống như bị cái gì đánh trúng, thì thào hỏi lại.

” Đúng vậy, đứa nhỏ, ảnh Nhiên tỷ tỷ không muốn sinh sao? Ta chỉ là thấy mỗi lần Tuyết Ưng ca ca nhìn thấy tiểu hài tử của người trong thôn thì ánh mắt đều rất kỳ quái, ta nghĩ hẳn nhất định rất thích tiểu hài tử nhưng ngược, không nói ra thôi. Ảnh Nhiên tỷ tỷ nếu thực sự lo lắng về Tuyết Ưng ca ca thì sinh tiểu bảo bảo cho hẳn là chủ ý không tồi nha, một khi có cục cưng, Tuyết Ưng đại ca sẽ mỗi ngày ở nhà cùng người nha, giúp người chăm sóc cục cưng, người thấy tốt không? có lẽ tiểu bảo bảo sẽ có bộ dáng giống Tuyết Ưng đại ca, cũng có một mái tóc bạc xinh đẹp, người không biết chứ các thiếu nữ trong thôn đều rất thích mái tóc bạc của hẳn nha, nhưng mà Tuyết Ưng đại ca không có biết, người đừng cho hẳn biết nhé”

Tiểu Vũ nhiệt tình đề nghị, hoàn toàn không biết ý kiến của nàng đã đẩy Ảnh Nhiên và Tuyết Ưng rơi vào hiểu lầm nghiêm trọng.

Tuyết Ưng dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn tiểu hài tử của người ta? Là thích hay hâm mộ sao? Thực ra hẳn sợ hãi và trốn còn không kịp, tiếc là trong mắt của Đồng Tư Vũ lại thành ý khác, mà Ảnh Nhiên lúc này đang nghĩ nên làm cách nào để củng cố sự bất an trong mối quan hệ giữa nàng và Tuyết Ưng, những lời của Tiểu Vũ giống như cái phao cứu sinh cho nàng, làm nàng vui vẻ hẳn lên.

Sao nàng lại không nghĩ tới nàng và hẳn sẽ có hài tử chứ? Hiện tại nàng đã biết nàng không phải là đứa nhỏ bị vứt bỏ, nàng có cha mẹ thương yêu, cho dù đã nhiều năm cách trở, mẫu thân đã chết mà phụ thân cũng không ở bên cạnh nhưng nàng vẫn là đứa nhỏ được thương yêu, nghĩ đến Ảnh Nhiên lại thấy ấm lòng, lệ hoen khôe mắt.

Đứa nhỏ chính là kết tinh tình yêu của cha mẹ, nàng yêu Tuyết Ưng như thế mà hẳn cũng nói nàng là nữ nhân duy nhất của hẳn, là thê tử của hẳn, như vậy sinh con cho trượng phu là chuyện mà thê tử như nàng phải làm, có đứa nhỏ, bọn họ mới thực sự trở thành một gia đình.

Hơn nữa trước khi rời khỏi Hư Vô Giới, phụ thân vẫn luôn lo lắng về hắc linh lực trên người nàng, khi đó nàng không thấy quan trọng gì nhưng sau khi thoát khỏi nguy hiểm thì nàng lại bắt đầu lo lắng, sợ những tháng ngày bình an và hạnh phúc với Tuyết Ưng không được dài lâu, sợ bản thân sẽ giống như mẫu thân. Nàng vẫn không quên tình cảnh mẫu thân hóa thành tro tàn, cho tới giờ mỗi khi đi ngủ nàng vẫn hay giật mình bừng tỉnh, nếu nàng không thể ở lâu bên cạnh Tuyết Ưng thì có đứa nhỏ thay nàng cũng tốt, cho dù đến ngày nào đó nàng phải rời đi thì nàng cũng an tâm hơn.

“Tiểu Vũ, cảm ơn người” Ảnh Nhiên nở nụ cười tươi rói làm cho Tiểu Vũ nhìn thấy có chút ngu ngốc, hồi lâu chưa có phản ứng, mấy ngày qua đều thấy Ảnh Nhiên mỉm cười đậm đặc mà hôm nay lại tươi sáng như vậy thì vẫn là lần đầu tiên, chẳng lẽ nàng đã nói gì làm Ảnh Nhiên vui vẻ sao?

Tiểu Vũ cẩn thận suy nghĩ lại những gì mình đã nói nhưng vẫn không phát hiện ra, không khỏi buồn bực “ Ảnh Nhiên tỷ tỷ, Tiểu Vũ đâu có nói gì, người sao lại cảm tạ ta”

” Cảm ơn người quan tâm ta, cảm ơn người chiếu cố ta, ta thực cảm động, cho nên cảm ơn!” Ảnh Nhiên vẫn duy trì nụ cười trong sáng, chân thành đáp.

“Ai nha, chuyện này không cần cảm tạ, cha ta là đại phu, sau này ta cũng sẽ là nữ đại phu, người là bệnh nhân, chiếu cố người là chuyện nên làm, huống chi Ảnh Nhiên tỷ tỷ tính tình dễ thương như vậy, Tuyết Ưng đại ca cũng đã giúp cha ta làm rất nhiều việc, cho nên không cần cảm tạ, người cảm tạ ngược lại làm ta thấy khó xử a”. Tiểu Vũ cuống quý xua tay.

Ảnh Nhiên bật cười, “Được, sau này ta sẽ không nói nữa, Tiểu Vũ, ta mệt rồi, muốn ngủ một lát, người không cần lo cho ta, đi làm việc của người đi, lát nữa Tuyết Ưng trở về thì gọi ta một tiếng là được”

” Được rồi, ảnh Nhiên tỷ tỷ cứ ngủ đi, cơm chiều xong ta sẽ gọi người” Tiểu Vũ nhìn chén thuốc trong tay, thuốc chữa phong hàn thì có mấy vị làm người ta buồn ngủ cho nên Ảnh Nhiên tỷ tỷ buồn ngủ cũng bình thường, nàng không nói gì nữa mà thu dọn rồi đi ra ngoài.

Suy nghĩ thông suốt, hạ quyết tâm xong thì Ảnh Nhiên cũng yên tâm nhắm mắt, chỉ mong trận phong hàn này mau khỏi, như vậy nàng mới có thể chuẩn bị tốt cho việc mang thai.

Đôi khi có đứa nhỏ sẽ tạo cho Tuyết Ưn một kinh hi, tưởng tượng bộ dáng hưng phấn của Tuyết Ưng khi biết nàng mang thai, khóe miệng Ảnh Nhiên lại nổi lên nụ cười ngọt ngào, không bao lâu thì chìm vào giấc ngủ say.

Mà Tuyết Ưng đang uống rượu ở nhà Vương đại bá lại đột nhiên thấy lạnh sống lưng.

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: ĐEM TÂM SO VỚI TÂM CỦA NGƯỜI

”Nếu nàng là người của Tuyết Ưng tộc thì nguoi tính thế nào?”

“Ảnh Nhiên, nàng ta sao có thể là người của Tuyết Ưng tộc? hơn nữa ta đã có nguoi, sao còn quan tâm tới nàng chứ?” Đáng thương cho Tuyết Ưng không hiểu vì sao Ảnh Nhiên lại tức giận, hờn dỗi như vậy. Vấn đề không phải Như Hoa có phải là người của Tuyết Ưng tộc hay không mà quan trọng là có người có ý với hắn nhưng cái tên tri độn ngu ngốc này lại không để ý mà còn uống rượu với người ta thật lâu, còn đem toàn thân đầy mùi rượu về nhà làm cho nàng tức giận.

“Vương đại bá sao không tìm người khác uống rượu mà lại tìm nguoi, còn nói muốn gả nữ nhi cho nguoi làm thiếp chứ? Bình thường người gặp ai cũng cười cho nên mới ra có sự này”. Ảnh Nhiên càng nghĩ càng tức, Tuyết Ưng chậm hiểu còn chưa tính, đã vậy với ai cũng cười, nếu không thì sao có nhiều hoa đào như vậy?

“Ảnh Nhiên, chuyện ta cười với ai thì có liên quan gì? Ta làm sao biết được đột nhiên Vương đại bá lại muốn gả nữ nhi cho ta chứ? Hơn nữa hiện giờ chúng ta còn đang ở nhờ nhà người khác để dưỡng thương, không cười chẳng lẽ lại nhăn nhó mặt mày sao?” Tuyết Ưng cảm thấy Ảnh Nhiên rất không nói lý nhưng lại không muốn cãi nhau với nàng, chỉ cảm thấy nữ nhân suy nghĩ thực là phức tạp, không hiểu sao nhiều năm rồi mà Bắc Dao Quang và Như Mặc vẫn có thể ân ái mặn nồng như vậy, dường như chưa từng thấy bọn họ cãi nhau, có lẽ khi gặp lại phải hỏi Như Mặc cách nào làm cho nữ nhân im lặng.

“Tóm lại là nguoi không đúng, nếu bây giờ con trai của Vương đại bá cũng muốn lấy ta làm vợ thì nguoi nghĩ sao?” Ảnh Nhiên thấy hắn còn cho rằng mình đúng, còn nghĩ bản thân bị ủy khuất nên hỏi ngược lại.

”Cái gì? Hắn dám, ta lập tức phá nhà của hắn. Nguoi là của ta, nam nhân khác không có quyền dòm ngó”. Tuyết Ưng giống như bị người ta dậm trúng chân, nhảy dựng lên, trong mắt lộ ra vẻ tức giận giống như sẵn sàng đánh nhau với bất kỳ kẻ nào muốn tranh giành Ảnh Nhiên với hắn.

Ảnh Nhiên nhìn thấy biểu tình của hắn như vậy thì ủy khuất trong lòng cũng được xoa dịu, liền ôm lấy mặt hắn, ôn nhu nói “hiện tại trong lòng nguoi không thoải mái phải không? vậy nguoi nghĩ khi ta nghe có nữ nhân khác muốn gả cho nguoi, nếu ta không tức giận thì còn có thể làm gì?”

”Ảnh Nhiên, thực xin lỗi, sau này ta không bao giờ đến nhà Vương đại bá nữa, nữ nhi của hắn bộ đáng thế nào ta còn không nhớ rõ sao có thể đồng ý cưới nàng làm thiếp. Hơn nữa chỉ có nhân loại mới thích lấy nhiều vợ, Tuyết Ưng tộc chúng ta đến giờ đều chỉ cần một thê tử duy nhất, cho nên nguoi yên tâm, trừ nguoi ra, ta tuyệt đối không thích người khác, hơn nữa trong mắt ta, Ảnh Nhiên là nữ nhân xinh đẹp nhất”

Tuyết Ưng lập tức ôm chặt ảnh Nhiên, khó có lúc nói được lời hay ý đẹp mà Ảnh Nhiên vốn muốn nghe những lời ngon tiếng ngọt nên cảm thấy hạnh phúc lâng lâng, gắt gao ôm chặt hắn, chủ động hôn lên môi hắn, thẹn thùng nói “trong lòng ta, Tuyết Ưng cũng là nam nhân anh tuấn nhất”

“Tiểu nữ nhân chết tiết, đừng có trêu đùa ta, trên đỉnh núi hôm nọ ta vẫn chưa được tận hưởng đâu, chộc lửa thì đừng có nói là không chịu dập tắt”. Tuyết Ưng cũng dùng sức hôn lại nàng, hô hấp hai người trở nên hỗn độn, cố gắng hết sức, Tuyết Ưng mới có thể rời khỏi môi của Ảnh Nhiên.

“Ta cũng chưa nói là không có dập lửa, là nguoi không cần a” Ảnh Nhiên dùng ánh mắt thẹn thùng quỵn rũ nhìn hắn, cúi đầu nói.

”Chết tiết, ảnh Nhiên, nguoi nói thật? nhưng mà nguoi còn đang bị bệnh a” Tuyết Ưng cố gắng giữ lấy chút lý trí cuối cùng.

Ảnh Nhiên liền kéo đầu hắn xuống, thấp giọng nói “nguoi đã quên, ta tốt xấu gì cũng là người của tộc Tuyết Ưng, chỉ bị phong hàn thì có là gì, chỉ là lúc này nguoi đừng để ta lại bị cảm lạnh là được rồi”

“Được, tiểu nữ nhân, đây là do nguoi tự tìm, đừng trách ta”. Tuyết Ưng cũng không kháng cự lại khát vọng của mình nữa, dùng sức ôm lấy nàng, đi tới bên giường.

Sáng hôm sau, Tuyết Ưng thần thanh khí爽, tiêu sái đi ra khỏi phòng ,không bao lâu thì Ảnh Nhiên cũng ăn mặc chỉnh tề đi theo,sắc mặt nhìn không ra là có bệnh làm cho Đồng Tư Vũ và Đồng Thanh đang phơi thảo dược trong sân cũng nhìn không được mà kinh ngạc

”Ảnh Nhiên tỷ tỷ, phong hàn của nguoi đã đỡ chưa, sao đi ra ngoài này làm chi, coi chừng bị trúng gió a”

“Tiểu Vũ, nguoi không cần lo, cơ thể ta thể chất không kém, cũng không phải là thiên kim tiểu thư gì nên đã sớm tốt hơn rồi, nguoi không cần lo lắng” Ảnh Nhiên ôn nhu cười, còn Đồng Thanh thấy nét mặt nàng tỏa sáng, không còn vẻ u buồn như trước thì biết khúc mắc của nàng đã được giải tỏa, tâm bệnh cũng đã không còn thì chứng phong hàn nho nhỏ đương nhiên cũng mau hết.

”Chúc mừng ảnh Nhiên, bệnh của nguoi đã gần như khỏi hẳn, đi ra ngoài một chút cũng tốt “ Đồng Thanh cũng vui mừng nói.

“Đồng tiên sinh hôm qua uống rất nhiều rượu mà hôm nay còn dậy sớm hơn cả Tuyết Ưng, thực sự làm nguoi ta bội phục a”

”Tuyết Ưng không đề nói thì thôi, nói ra liền làm cho ta nghĩ tới chuyện hôm qua Tuyết Ưng thực sự không tốt nha, phân nửa rượu đều do ta uống, hại ta cả đêm đều khó chịu nếu sáng nay Tiểu Vũ không làm cho ta chén canh giải rượu thì chắc lúc này còn nằm trên giường”

“Tuyết Ưng, sao nguoi có thể để tiên sinh uống rượu chứ?” tuy rằng Ảnh Nhiên cũng đã đoán được tình hình hôm qua nhưng nghe chính miệng Đồng Thanh nói ra thì không thể không có chút trách cứ hắn.

Tuyết Ưng neho mắt nhìn Ảnh Nhiên “ai biểu tử lượng của Đồng tiên sinh cao mà ta lại rất thấp, nếu say thì làm sao tiên sinh có thể đưa ta về mà tiên sinh say thì ta vẫn có thể đưa hắn về, không đúng sao?”

”Già mồm át lễ phải!” Ảnh Nhiên nhin không được cười khẽ lên.

Đồng Thanh cùng Tiểu Vũ nghe hần lý luận cũng không nhin được mà mỉm cười “được rồi, Tuyết Ưng, coi như ngươi nói có lý, lần này tạm bỏ qua cho ngươi, mấy ngày trước ngươi nói muốn theo ta lên núi hái thuốc, vừa lúc bệnh của Ảnh Nhiên đã tốt hơn mà thảo dược trong nhà cũng không còn nhiều, nếu ngày mai thời tiết tốt thì có muốn cùng ta lên núi không?”

”Đương nhiên, cầu còn không được đâu!” Tuyết Ưng đang lo không biết nên nói với Đồng Thanh thế nào thì hắn đã mở miệng, đương nhiên là mừng rỡ vô cùng, đưa mắt nhìn Ảnh Nhiên một cái mà chỉ hai người mới hiểu ý nghĩa, rồi lập tức gật đầu “sáng sớm mai, tiên sinh nhớ kêu Tuyết Ưng một tiếng”

”Tốt lắm, quyết định vậy đi” Đồng Thanh cũng là người sáng khoái, lập tức quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: HÁI THUỐC GẶP KỲ THÚ

Canh ba vừa qua khỏi đã nghe tiếng gõ cửa, Tuyết Ưng lập tức mở mắt, rời giường, đoán rằng người gõ cửa ngoài Đồng Thanh thì không còn ai khác.

Quả nhiên vừa mở cửa đã thấy Đồng Thanh một thân bố y bó sát người, lưng đeo gùi trúc, thấy Tuyết Ưng quần áo chỉnh tề thì biết hắn đã chuẩn bị sẵn sàng liền mỉm cười “Tuyết Ưng nhân lúc sương sớm vừa tan, mặt trời chưa lên, chúng ta xuất phát thì có lẽ hừng đông sẽ đến được đỉnh núi”

“Ân, được, Đồng tiên sinh, chúng ta đi thôi”. Tuyết Ưng lập tức gật đầu, quay đầu nhìn Ảnh Nhiên cũng đang tỉnh giấc, ngồi trên giường “chờ ta trở lại”

“Yên tâm đi đi, trong nhà đã có ta” Ảnh Nhiên gật đầu, khi Tuyết Ưng trở về thì cũng là lúc bọn họ rời đi.

”Ân!” Tuyết Ưng cũng không nhiều lời, liền quay đầu rời đi “Đồng tiên sinh, chúng ta đi thôi”

Lúc này Đồng tiên sinh mới phát hiện sau lưng hắn có đeo một cái bao màu đen, rõ ràng là đã có sự chuẩn bị “vật dụng cần dùng ta đều mang đủ, Tuyết Ưng ngươi không cần mang thêm gì đâu”

Tuyết Ưng chỉ lắc đầu không nói, cùng Đồng Thanh bắt đầu đi vào núi.

Đồng Thanh tuy đã lớn tuổi nhưng thể lực vẫn rất tốt, mà Tuyết Ưng thân thể cũng khỏe mạnh nên chẳng mấy chốc hai người đã đi vào con đường nhỏ dẫn lên núi.

”Tuyết Ưng, từ nơi này đi vào chính là núi Việt Nam nổi tiếng về thảo dược, phần lớn dược liệu ta sử dụng hằng ngày đều xuất phát từ ngọn núi này, đây cũng chính là điểm đến hôm nay của chúng ta”

Tuyết Ưng đưa mắt nhìn hai ngọn núi trước mắt “ngọn núi bên phải dường như cao hơn một chút, chẳng lẽ nơi đó không có thảo dược cho nên Đồng tiên sinh mới không đến đó?”

Thực ra ngọn núi bên phải không chỉ cao hơn mà còn có linh khí, mà nơi nào có linh thì ắt sẽ có linh vật kỳ dược, nhưng vì sao Đồng Thanh lại không đến đó?

“Không thể lên ngọn núi đó được, từ thời tổ tiên đã truyền xuống quy củ này, tất cả mọi người đều không được lên ngọn núi đó hái thảo dược” Đồng Thanh ngữ khí rất sợ hãi và cun kỉnh, làm cho Tuyết Ưng có chút hoang mang.

“Trước giờ Đồng tiên sinh chưa từng đến đó” Tuyết Ưng hoài nghi không dứt “dù sao thì nó cũng rất gần ngọn núi bên này, trên núi chắc chắn sẽ có nhiều loại thảo dược, hơn nữa chưa từng có người đến đó thì không biết sẽ có bao nhiêu loại quý hiếm, Đồng tiên sinh vốn là đại phu, lấy việc cứu người là phương châm sống, chẳng lẽ cũng kiêng kị quy củ của tổ tiên sao?”

”Tuyết Ưng, ngươi không cần kích tướng ta, ta không phải là sợ hãi quy củ của tổ tiên, có điều nếu tổ tiên đã đặt ra quy củ như vậy thì đương nhiên là có lý do, cũng đã có rất nhiều người bạo gan đi vào ngọn núi đó, ta không biết có tìm được thứ gì quý hiếm hay không như ta chỉ thấy những người đã đi vào đó thì không có một ai trở ra, cho nên vì suy nghĩ cho tính mạng của bản thân và của ngươi nên dù ta rất muốn đi vào cũng đành lực bất tòng tâm”

Đồng Thanh nói xong cũng không thèm liếc mắt nhìn mà lập tức bước đi theo hướng bên trái.

Tuyết Ưng sừng sốt, nghĩ rằng trong núi này chắc có yêu tinh chuyên làm hại tính mạng người dân, ngọn núi bên trái tuy có linh khí nhưng so với ngọn núi

này thì khác xa, nếu Đồng Thanh không dám đi vào thì để hẳn đi, chỉ là kiếm một ít linh dược để tạ ơn cứu mạng của Đồng Thanh đồng thời cũng xem thử bên trong thế nào, chắc là không có gì nguy hiểm, nghĩ vậy nên Tuyết Ưng liền đuổi theo Đồng Thanh “Đồng tiên sinh, ta muốn vào ngọn núi bên phải nhìn thử”

“Tuyết Ưng, con người không thể lòng tham vô đáy, huống chi người cũng không quen thuộc tình hình của ngọn núi này, nếu ta đưa người đi thì phải có trách nhiệm mang người bình an trở về, người đừng quên Anh Nhiên còn đang đợi người ở nhà, người trong thôn cũng không bị bệnh gì nặng, chỉ vài thảo dược bình thường cũng đã đủ dùng, thực sự không nên mạo hiểm đi vào ngọn núi đó. Đừng nói nữa, đi thôi”. Đồng tiên sinh sắc mặt nghiêm túc hẳn lên.

“Đồng tiên sinh, người hãy nghe ta nói” Tuyết Ưng còn chưa nói xong thì thấy sắc mặt của Đồng tiên sinh càng nghiêm khắc hơn “Tuyết Ưng, nếu người không nghe lời ta thì bây giờ có thể quay về, nếu muốn tiếp tục đi theo ta thì đừng nhiều lời nữa”

Tuyết Ưng thấy hần ngũ khí của Đồng Thanh nặng nề hơn liền gật đầu, đi theo Đồng Thanh nhưng trong lòng thầm nghĩ đợi đến đêm, khi Đồng Thanh đã ngủ thì hẳn sẽ lên đi sang ngọn núi bên phải xem sao, hẳn thực sự muốn biết trong đó có yêu tinh gì mà chiếm giữ linh dược nhiều năm như vậy mà không cho ai đụng đến.

“Tiểu Vũ, để ta giúp cho” Anh Nhiên đi ra khỏi phòng, thấy Đồng Tư Vũ đang chế củi liền lên tiếng

“Không cần, Anh Nhiên tỷ tỷ vừa mới hết bệnh, cứ nghỉ ngơi đi, chuyện này ta làm đã quen rồi, không cần phiền người, người chưa từng làm qua, sẽ không quen đâu”. Đồng Tư Vũ vội ngừng tay, ngăn cản nàng, đừng thấy củi này ít mà làm, phải có sức lực và kỹ năng mới được, tuy rằng Anh Nhiên lớn tuổi hơn nàng nhưng bộ dáng mảnh khảnh, vừa nhìn là biết không có chút khí lực, làm sao làm nổi chuyện này. Hơn nữa, nếu để phụ thân biết nàng để cho Anh Nhiên tỷ tỷ đi chế củi thì không đem nàng chế ra mới lạ.

“Tiểu Vũ, người vẫn là tiểu hai tử nha, cứ đưa đây cho ta, đã nhiều ngày rồi, ta và Tuyết Ưng ăn không ở không nhà người, mà người và Đồng tiên sinh chuyện gì cũng không cho chúng ta làm, làm cho chúng ta rất áy náy, chuyện này trước đây ta cũng đã từng làm, người cứ để cho ta, được không? ta cam đoan sẽ không làm rối mọi chuyện, người tin ta đi”

Anh Nhiên vẫn kiên trì muốn hỗ trợ, Tuyết Ưng cùng Đồng Thanh đã lên núi hái thuốc, nàng cũng nên giúp Tiểu Vũ làm việc nhà, tuy rằng lúc này pháp lực đã mất hết nhưng khí lực vẫn lớn hơn nữ nhân bình thường rất nhiều, chỉ chế mấy bó củi với nàng không có là gì, nhưng có thể giúp Tiểu Vũ nghỉ tay một chút nên đâu để gì Anh Nhiên từ bỏ ý định.

“Anh Nhiên tỷ tỷ, người thực sự làm được không?” Tiểu Vũ thấy nàng mảnh mai nên có chút lo lắng

“Yên tâm đi, người cứ ở bên cạnh nhìn ta làm là được, nếu thấy ta không xong thì ngăn cản cũng không muộn mà”. Anh Nhiên thấy Tiểu Vũ đã có chút do dự liền nhanh tay cầm búa, cảm thấy trọng lượng cũng không nhẹ nhưng đối với nàng thì cũng không nặng lắm

Dùng thẳng cây củi lên, nhắm ngay trung tâm, dùng sức bổ xuống, cây củi lập tức bị chế làm hai mà cái búa vì nàng dùng sức quá mạnh nên cũng xuyên qua cái bệ chế củi, cắm sâu vào đất, chỉ còn lộ ra cái cán búa, tình hình này làm cho Anh Nhiên và Tiểu Vũ đều giật mình.

Tiểu Vũ không ngờ Anh Nhiên nhìn mảnh mai mà lại có khí lực lớn đến mức khủng bố như thế, ánh mắt nhìn nàng sùng bái như nhìn thần tiên, chỉ vào cán búa lấp bắp nói “Ành, Ành Nhiên tỷ tỷ, khí lực của người thật lớn nha”

Ành Nhiên cũng kinh ngạc nhìn tay của mình, không thể tin được là nàng đã làm như thế, nhất thời có chút ngượng ngùng, đỏ mặt rút cây búa ra khỏi mặt đất “Tiểu Vũ, thực xấu hổ, ta làm hư cái bệ chế củi của người rồi”

“Không, không sao, tay của Ành Nhiên tỷ tỷ không bị gì chứ?” Tiểu Vũ lập tức lắc đầu, kinh ngạc qua đi liền lập tức quan tâm tới tay của Ành Nhiên, dùng sức như vậy mà cánh tay không bị gì, thực sự là chuyện đáng ngạc nhiên.

“Ta không sao, ta không biết củi này không quá cứng, bây giờ biết rồi thì ta sẽ dùng lực nhỏ một chút” Ành Nhiên ngượng ngùng lắc đầu, tỏ vẻ nàng không bị gì, tiếp tục cầm lấy cây củi thứ hai.

Tiểu Vũ lại âm thầm lưu luyến, củi này không quá cứng, cũng chỉ có Ành Nhiên tỷ tỷ mới dám nói như vậy.

Nếu không phải từ nhỏ nàng đã quen làm việc, cũng nắm giữ thuần thực kỳ xảo dùng lực thì đừng nói là chế củi mà thu gom củi không cũng đủ mất hết thể lực, trong thôn ngoại trừ nàng thì không có nữ nhân nào biết chế củi, thường ngày mấy việc nặng nhọc này đều do cha làm nhưng hôm nay hẳn đã cùng Tuyết Ưng đại ca lên núi hái thuốc, cho nên nàng phải làm thay. Thế nhưng Ành Nhiên tỷ tỷ nhìn như không tốn chút sức nào đã chế củi được vậy, khí lực của nàng thực là kinh khủng nha.

Không biết Tuyết Ưng đại ca có biết Ành Nhiên tỷ tỷ có khí lực lớn như vậy không? Tiểu Vũ rất tò mò nên nhin không được mà hỏi “Ành Nhiên tỷ tỷ, Tuyết Ưng đại ca biết người trời sinh thần lực không?”

“Trời sinh thần lực?” Ành Nhiên sửng sốt, chuyện này mà cũng coi là trời sinh thần lực sao? Nếu Tiểu Vũ biết sau khi nàng hồi phục pháp lực, chỉ cần tùy tiện thổi một hơi cũng tạo nên uy lực lớn hơn gấp trăm ngàn lần, không biết khi đó nàng có bị dọa cho ngất xỉu không? nếu nàng nói thần lực của Tuyết Ưng còn lớn hơn nàng nhiều không biết biểu tình của Tiểu Vũ sẽ như thế nào nữa. “ta không biết sao bản thân lại có khí lực lớn như vậy, bình thường đều do Tuyết Ưng làm mọi việc cho ta, ta nghĩ hẳn chắc là không biết”

“Vậy là tốt rồi! Ành Nhiên tỷ tỷ sau này không nên biểu lộ khí lực của người ở trước mặt Tuyết Ưng đại ca, ta sợ hẳn sẽ sợ tới mức không còn thương người nữa, ta nghe phụ thân nói đa phần nam nhân đều rất sợ những nữ nhân có khí lực lớn hơn mình” Đồng Tư Vũ vỗ ngực, cảm thấy như Ành Nhiên rất may mắn.

Ảnh Nhiên mỉm cười, trong lòng tràn đầy cảm động “ cảm ơn người, Tiểu Vũ, ta đã biết”

“Cảm ơn cái gì, Ảnh Nhiên tỷ tỷ ôn nhu như vậy, Tuyết Ưng đại ca lại rất tốt, các người nên có được hạnh phúc mới đúng, ta cũng hi vọng tương công sau này của ta cũng yêu ta giống như Tuyết Ưng đại ca yêu Ảnh Nhiên tỷ tỷ vậy. Ai nha, mắc cỡ quá đi, không nói tới chuyện này nữa”. Trên khuôn mặt xinh đẹp của Đồng Tư Vũ hiện lên sự khát khao và kỳ vọng vào tình yêu, Ảnh Nhiên cũng cảm động mà chúc phúc cho nàng “ Tiểu Vũ ngọc, thẹn thùng cái gì, người là cô nương tốt, sau này nhất định có thể gả cho một nam nhân càng tốt hơn, ôn nhu hơn Tuyết Ưng. Người đừng tưởng Tuyết Ưng rất có khí khái nam nhi, thực ra thì suy nghĩ của hắn rất đơn giản, đêm qua hắn trở về, trên người có mùi son phấn, ta giả dò ghen, hỏi hắn là ai, người có biết hắn nói sao không?”

” Nói như thế nào?” Tiểu Vũ mở to mắt, tò mò hỏi

” Hắn nói hắn không để ý tới cái người tên Như Hoa châm rượu cho hắn có bộ dáng gì” Ảnh Nhiên tươi cười ngọt ngào.

” Thật sự? Ha ha, Tuyết Ưng đại ca thật sự là quá lợi hại, Như Hoa là mỹ nữ nổi tiếng nhất thôn chúng ta thế mà Tuyết Ưng đại ca đã gặp qua vài lần lại không nhớ được bộ dáng của người ta, quả nhiên là vô tâm, nhưng Ảnh Nhiên tỷ tỷ nên hạnh phúc với điều này mới phải, bởi vì trong mắt Tuyết Ưng ca ca chỉ có một mình Ảnh Nhiên tỷ tỷ a”

Tiểu Vũ ôm bụng cười phá lên, Ảnh Nhiên cũng cười với nàng, hai người tuy tuổi tác khác xa nhau nhưng tâm lý vẫn là những cô nương trẻ tuổi.

Trong khi Ảnh Nhiên chế cùi thì Tiểu Vũ ngồi bên cạnh, vừa kiểm tra, phân loại thảo dược vừa nói chuyện với nàng. Ảnh Nhiên cũng đã nắm được kỹ xảo và lực đạo chế cùi, nghe Tiểu Vũ ríu rít nói chuyện, trong lòng cũng thấy vui vẻ hơn. Hai người cứ làm việc như thế một hồi đã tới giữa trưa, lại một lần nữa kinh ngạc nhìn đồng cùi cao lớn bên cạnh.

” Trời ạ, Ảnh Nhiên tỷ tỷ, người thật sự là quá lợi hại, người cứ nhiên đã chế xong đồng cùi rồi, trời ạ, cha ta trở về nhất định sẽ kinh ngạc tới mức rớt tròng mắt ra ngoài, bao nhiêu đây đủ để chúng ta dùng trong một năm a”. Tiểu Vũ miệng thì thầm, chân đảo vòng quanh đồng cùi, biểu tình kinh ngạc lại sợ hãi, một lát thì quay về đứng trước mặt Ảnh Nhiên, thấy nàng mặt không đỏ, khí không suyễn, thậm chí trán cũng không đổ một giọt mồ hôi, trong lòng càng thêm sùng bái nàng.

Ảnh Nhiên chỉ thản nhiên cười, trong lòng an tâm hơn, ít nhất trong một năm nữa Tiểu Vũ sẽ không tốn sức chế cùi, mà nàng chế cùi như vậy cũng không thấy mệt mỏi, quả nhiên là dù mất đi pháp lực thì khí lực của yêu tinh vẫn lớn hơn nhiều so với nhân loại.

Đáng tiếc Ảnh Nhiên nghĩ Tuyết Ưng vô tâm nhưng không nghĩ mình cũng vậy, pháp lực đã khôi phục mà không biết, còn cho rằng chế cùi là nhờ vào khí lực mà thôi.

Hai người leo hết một ngày, đến đêm thì chiếc gùi sau lưng Đồng Thanh đã đầy đến tám phần, mà nhờ có sự dẫn dắt “vô tình” của Tuyết Ưng nên hắn đã phát hiện ra rất nhiều loại thảo dược quý hiếm, làm cho hắn hưng phấn vô cùng, đồng ý với đề nghị của Tuyết Ưng, ở lại trên núi một đêm để sáng sớm mai có thể tìm được thêm nhiều loại thảo dược tốt khác hay không, buổi trưa xuống núi thì đến chiều đã có thể ở dưới chân núi ăn cơm chiều.

Đồng Thanh rất có kinh nghiệm qua đêm nơi sơn dã, hai người ngồi dưới một gốc cây đại thụ, nhóm lửa, nấu nước, ăn lương khô cũng bỏ thêm cùi để giữ cho đồng lửa cháy đến hết đêm, sau đó Đồng Thanh nhanh nhẹn leo lên cây cũng nói với Tuyết Ưng vẫn đang ngồi bên dưới “ Tuyết Ưng, buổi tối ngủ trên cây sẽ an toàn hơn, người mau leo lên đi”

Tuyết Ưng còn tính sang đỉnh núi bên kia nên vội vàng lắc đầu “ không được, Đồng tiên sinh cứ ngủ trên cây đi, ta dựa vào gốc cây ngủ là được rồi, hơn nữa nơi này còn có đồng lửa, hồ bảo sai lầm sẽ không dám đến gần, nếu có nguy hiểm thì ta trèo lên cũng không muộn, cây tuy lớn nhưng không gian hoạt động lại nhỏ, thân hình ta lại lớn, nếu lỡ vì ngủ gục mà bị rơi xuống thì đúng là làm trò cười cho người ta”

“Vậy cũng được, người cứ ngủ bên dưới đi, ngọn núi này ta đã đi nhiều lần, cũng chưa từng gặp qua ác điều gì nhưng bên trong núi thì nguy hiểm hơn một chút, ta ngủ trên cây cũng vì muốn được an toàn, người nếu không thích thì cũng đành chịu”. Đồng Thanh nhìn thân hình cao lớn của hắn thấy đúng là hắn khó có thể ngủ được trên chạc cây nên cũng không miễn cưỡng

“Vậy Đồng tiên sinh ngủ sớm đi, hôm nay cũng mệt mỏi một ngày rồi”. Tuyết Ưng tức nhiên là mong hắn ngủ ngay lập tức có vậy thì hắn mới có thời gian đi sang núi bên kia, trong suốt hành trình hắn thấy rõ hai ngọn núi này dường như không có tách ra, cho nên hắn chỉ cần đi sâu vào trong núi rồi vòng sang bên kia, căn cứ vào khả năng của hắn thì chỉ cần một buổi tối là đủ.

“Tuyết Ưng, người cũng vậy” Đồng Thanh không khách khí nói những lời vô nghĩa nên lập tức nhắm mắt, Tuyết Ưng cũng dựa vào gốc cây, nhắm mắt giả bộ ngủ.

Ước chừng nửa canh giờ sau, Tuyết Ưng mới nghe được tiếng hít thở trầm ổn của Đồng Thanh, biết hắn đã ngủ liền gỡ tứ chi sắp bị cứng ngắc ra, nhìn thoáng lên chạc cây một cái rồi hướng về phía trong rừng chạy đi.

Chạy chạy, Tuyết Ưng dần dần cảm giác được trong cơ thể có một cỗ nhiệt lưu, không ngừng lưu chuyển toàn thân, cái loại cảm giác quen thuộc bị xa cách lâu ngày này làm Tuyết Ưng vui sướng muốn hét lên, hai chân dừng lại, hai tay giang ra, quả nhiên thân hình đang dần dần biến về hình ưng, đôi cánh to lớn tạo nên một dòng khí thật lớn làm cho lá cây trong rừng kêu xào xạc, cũng làm bừng tỉnh những động vật nhỏ. Pháp lực đã khôi phục, tuy không biết nguyên nhân vì sao nhưng vẫn là chuyện khiến người ta hưng phấn cực điểm.

Không biết Ảnh Nhiên đã khôi phục lại pháp lực giống như hần chưa?

Có pháp lực đương nhiên Tuyết Ưng không cần dùng hai chân để vát và chạy nữa mà trực tiếp bay thẳng lên trời, giấy lát sua đã xuất hiện trên đỉnh núi bên cạnh, khoái cảm lướt gió làm cho Tuyết Ưng xúc động muốn hét to nhưng vẫn rảnh nhin.

Hiện tại chuyện đi đến ngọn núi này không còn quan trọng nữa, đã có pháp lực thì muốn biến ra thứ gì mà không được, nhưng hần muốn biết ngọn núi này có bí mật gì mà làm cho Đồng Thanh và những người trong thôn đã mấy chục năm rồi cũng không dám đến đây.

” Tuyết Ưng đứng trên đỉnh núi, nhắm mắt lại dụng tâm cảm giác địa mạch của ngọn núi này, xác định có một lực lượng rất mạnh nhưng không phải là linh lực của yêu tinh cũng không phải ma lực hay thần lực mà là một cỗ linh lực rất kỳ quái, không biết nên dùng từ nào để diễn tả. Thế giới rộng lớn bao la, chuyện gì cũng có thể xảy ra, vốn nghĩ Nhân Ngư đã bị tiết chế nhưng hần lại gặp được Tuyết Kiều, cho nên bây giờ hần cũng không ngạc nhiên hay hoảng hốt nếu gặp được một sinh vật kỳ quái nào đó, thậm chí hần còn cảm thấy hưng phấn.

Mặt đất không ngừng rung động, dường như cỗ linh lực kia cảm ứng được có sinh vật khác xâm nhập nên dùng tốc độ phi thường mau lẹ mà di chuyển đến đây, căn cứ vào tốc độ và sự di chuyển có quy luật thì Tuyết Ưng đoán linh vật nơi này chắc là một loài thú bốn chân.

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: NGOÀI Ý MUỐN ĐƯỢC LINH CHÂU

Tuyết Ưng ngưng thần đứng yên tại chỗ, lại biến thành hình người với bộ xiêm y màu trắng quen thuộc, mái tóc bạc tung bay trong gió nhìn như là tùy ý đứng đó nhưng thật ra là đang trong tư thế phòng ngự tốt nhất, dù sao thì hần cũng không biết linh thú trong núi này thuộc loại nào, chuẩn bị tốt một chút cũng không dư thừa.

Chưa thấy thân hình đầu mà đã thấy bụi tung mù mịt, tiếng chân động dưới mặt đất ngày càng gần, Tuyết Ưng neho mắt để không bị bụi đất làm ảnh hưởng, dùng tai lắng nghe âm thanh.

Khi âm thanh như sấm kia đến cách khoảng mười trường thì Tuyết Ưng cảm giác được địch ý và linh lực mạnh mẽ từ đối phương.

Ánh mắt bùng sáng nhìn bốn phía, Tuyết Ưng cũng không chút sợ hãi nhìn về phía linh thú, vừa thấy thì giật mình kinh ngạc không nghĩ linh lực mạnh mẽ như vậy lại tồn tại trên một linh thú có vóc dáng nhỏ bé.

Nói nó nhỏ là có lý do vì hình thể của nó giống như vật nuôi trong nhà của nhân loại, có lẽ đối với nhân loại thì loại chó giữ nhà có hình thể như nó cũng đủ uy hiếp người xa lạ nhưng đối với Tuyết Ưng thì hình thể của nó chẳng khác nào một con kiến.

Trước khi nhìn thấy nó thì Tuyết Ưng nghĩ nó là loại thú có sừng gì đó hoặc là kỳ lân, không ngờ chẳng những hình thể của nó khác xa mà bộ dáng cũng không khác gì gia súc của nhân loại, làm cho hần có chút buồn cười vì sự phòng bị như sắp đối đầu với đại địch của mình, vật nhỏ này cùng lắm chỉ có thể gọi là linh khuyển.

Hơn nữa, dường như nó còn khản trương hơn cả hần, Tuyết Ưng bật cười, đưa hai tay về phía trước, thử cùng nói giao tiếp “ngươi tên gì? Ngươi thủ hộ ngọn núi này bao nhiêu năm qua sao?”

Nó không hé răng, chỉ lui lại phía sau, dùng ánh mắt đề phòng nhìn Tuyết Ưng. Tuyết Ưng biết nó lui lại cũng không phải vì sợ hãi mà là đang chuẩn bị tư thế tấn công nên nhíu mày, có chút tiếc nuối cho linh khuyển này, trên người nó có linh lực lớn như vậy nhưng lại không biết đến thuật biến ảo và thuật thông linh, xem ra nó không hiểu những gì hần nói.

Tuyết Ưng tiến lên một bước, linh khuyển toàn thân vàng rực kia liền hé miệng kêu vài tiếng, để lộ ra những cái răng nanh sắc bén, mà nó không há miệng ra thì thôi, há miệng ra lại làm cho Tuyết Ưng giống như Columbus khám phá ra châu Mỹ, vội tiến lên phía trước để chứng minh điều hần nhìn thấy là thật chứ không phải hoa mắt, tuy rằng khả năng bị hoa mắt là rất thấp.

Càng đến gần càng thấy rõ hai khóa kim quang chói sáng trên răng của linh cầu kia, khó trách sao nó chỉ như con chó bình thường của nhân loại mà lại có linh lực cường đại như vậy, thì ra nguyên nhân đều do hai khóa kim quang chói sáng kia, đáng tiếc là ánh sáng chói quá mức nên chỉ có cách lấy nó ra khỏi răng linh cầu mới có thể xác định được đó là cái gì.

Nghĩ đến linh cầu này chỉ là súc sinh bình thường vì có được hai vật kia mà có được linh lực cường đại rồi mới có thể chiếm giữ ngọn núi này nhiều năm, làm cho Tuyết Ưng rất tò mò, muốn biết ai đã đem khai khóa kia khảm lên người linh cầu, còn để nó bảo vệ nơi này nhiều năm như vậy, không đi ra ngoài cũng không cho người ngoài tiến vào.

Nhưng mặc kệ mục đích ban đầu của người này là gì, ngọn núi này có rất nhiều kỳ hoa dị thảo mà không cho người khác đến hái thì thật là bất công, uống phía vu vật của thiên địa, hơn nữa linh cầu này lệ khí trên người khá nặng, e là mấy năm qua đã hại không ít người, nếu không nhờ hai khóa linh vật

kia tập trung linh khí trong thiên địa thì dựa vào việc nó đã hại quá nhiều mạng người như thế thì nguyên linh đã sớm bị phá hủy, cũng chính vì thế mà lệ khí và linh lực cùng tồn tại trên người linh cầu, có khi thì linh vật lấn áp lệ khí, có lúc lại ngược lại thành ra mới làm cho linh lực trên người nó cổ quái như vậy.

Thay vì tìm cho Đồng Thanh một ít kỳ trân dị bảo, chỉ bằng hấn thu phục linh cầu này, để cho Đồng Thanh sau này có thể thoải mái vào đây hái thuốc mà không lo mất mạng, hơn nữa nếu không thu phục linh cầu này thì e là nó sẽ còn làm hại nhiều người hơn nữa, đến lúc linh vật không áp chế được lệ khí trên người nó, lúc đó linh cầu này sẽ hóa thành ma hoặc yêu thì hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn nhiều.

Nghĩ như thế nên Tuyết Ưng lúc đầu muốn tìm hiểu linh cầu thì đã chuyển sang ý thu phục nó.

Âm thanh của linh cầu phát ra mỗi lúc một sâu, gương mặt cũng dần dần tối hơn, hai con mắt hung ác nhìn chằm chằm Tuyết Ưng, cho dù không thể thông linh nhưng nhiều năm qua đã hại không ít nhân loại cho nên nó vẫn cảm giác được Tuyết Ưng đang đứng trước mặt nó không giống những người từng bị nó hại chết, toàn thân tỏa ra hơi thở làm nó sợ hãi nên không tự chủ mà lui về sau.

Mà nó lui thì Tuyết Ưng lại tiến lên phía trước.

Một người một khuyến cứ giằng co như vậy một hồi, rốt cuộc linh cầu không kiên nhẫn được nữa, phóng lên, tấn công Tuyết Ưng.

Tuyết Ưng đưa tay phải ngưng kết năng lượng thành một quả cầu nhỏ, đánh xuống đầu linh cầu, linh cầu cũng ngưng tụ linh lực đối kháng lại. Cứ vậy, linh cầu tấn công, Tuyết Ưng dùng tiểu cầu ngăn cản và né tránh sự công kích của nó, đánh qua đánh lại một hồi cũng đã được mười mấy hiệp.

Tuyết Ưng đùa giỡn mà linh cầu kia thì càng đánh càng hăng, cái miệng mở to để lộ hàm răng nanh sắc bén, điên cuồng hét lên một tiếng tấn công về phía Tuyết Ưng, mà hai khóa linh vật trên răng nó lại chói sáng vô cùng, làm cho Tuyết Ưng cảm thấy màu lông vàng bình thường của linh cầu trong phút chốc đã hóa thành vàng ròng, hơn nữa linh lực cũng đã phát huy đến cực điểm.

Tuyết Ưng không dám kinh thường, đùa giỡn như trước, hơn nữa nhìn sắc trời thì cũng đã đến lúc phải quay về nên hai tay đồng thời ngưng tụ pháp lực, hợp thành một cỗ lực lượng cường đại đánh về phía linh cầu.

Hai cỗ linh lực va chạm làm cho Tuyết Ưng thối lui vài bước, còn linh cầu kia thì hậu quả nghiêm trọng hơn nhiều, bị hất tung lên cao rồi rơi thật mạnh xuống một khối đá ở ngoài xa, phát ra tiếng nứt vỡ, cầu xin tha thứ, xem ra bị thương không nhẹ.

Tuyết Ưng trụ vững thân hình xong liền đi đến chỗ linh cầu, mà theo mỗi bước chân của hắn tới gần thì linh cầu kia lại phát ra tiếng nứt vỡ rên rỉ.

Cho đến khi Tuyết Ưng ngồi xuống trước mặt nó “ mau mở miệng của ngươi ra, để ta lấy hai khóa trên răng của ngươi xuống thì ta sẽ lưu lại một mạng của ngươi”

Linh cầu kia dường như hiểu được Tuyết Ưng nói gì nên ngoan ngoãn mở miệng, Tuyết Ưng có chút phòng bị nhìn nó, nhấm chùng lúc này nó không có chút sức lực nào để cắn hắn thì mới thận trọng đưa tay vào miệng nó, cảm giác đầu tiên khi chạm lên hai khóa trên răng nó thì thấy rất ẩm ướt, làm hắn biết là hai khóa này là thượng đẳng linh lực. Lúc trước hắn vẫn luôn lo lắng cho hắc linh lực trên người Ảnh Nhiên nhưng nếu có được hai khóa này thì hắn sẽ không phải lo ngại nữa, bởi vì linh cầu hại nhiều mạng người như vậy mà hai khóa này còn giúp nó bảo trì được tính mạng bao nhiêu lâu nay, trong khi Ảnh Nhiên chưa từng tạo sát nghiệp, đương nhiên sẽ càng có tác dụng nhiều hơn.

Tuyết Ưng vừa nghĩ vừa đưa tay rút răng nanh bên trái của linh cầu ra, chiếc răng vừa rời khỏi thì máu cũng chảy ra không ngừng, Tuyết Ưng lập tức dùng pháp thuật ngăn máu, đang lúc này thì mắt của linh cầu đột nhiên lóe sáng rồi cái miệng đang há to của nó dùng sức cắn xuống một cái, Tuyết Ưng trăm phòng ngàn phòng cũng không nghĩ tới nó sẽ có chiêu này, trong thiên địa thì chó luôn là động vật trung thành nhất, chưa từng giao hoát như vậy cho nên dù phản ứng mau lẹ thì Tuyết Ưng cũng không kịp rút tay về.

Một cái răng nanh bén nhọn đã cắm sâu vào bàn tay hắn làm cho Tuyết Ưng đau đến nỗi nổi lên sát tâm, vốn muốn thu phục xong thì tha cho nó một mạng nhưng xem tình hình này thì linh cầu này đã có chút ma hóa, đã biết cách dùng thủ đoạn để lừa gạt, nếu bây giờ buông tha nó thì sau này nó cũng sẽ thành chó điên, lỡ đâu nó chạy ra ngoài thôn cản bậy bạ thì càng thêm phiền.

Sát tâm nổi lên, Tuyết Ưng lập tức vung tay trái lên, ngưng tụ sức mạnh cả mười vạn năm hung hăng đánh xuống đầu linh cầu một cái, xương sọ vỡ tan, óc văng tứ phía, nhưng không ngờ cái răng trên tay phải hắn vẫn còn cắn chặt không chịu buông.

Tuyết Ưng phải dùng khí lực thật lớn mới nhỏ được cái răng kia ra, máu tuôn chảy ồ ạt mà điều đáng kinh ngạc là khóa linh vật còn lại trên cái răng nanh khác lại không thấy đau.

Tuyết Ưng chấn động, vừa dùng lực cầm máu trị thương, vừa tìm kiếm khóa linh vật còn lại nhưng cũng không tìm được, liếc nhìn cái đầu linh cầu đã không còn hình dạng nguyên vẹn, nhử mảy một cái rồi đem thi thể nó chôn cất.

Linh cầu này tuyệt đối không vô cớ mà có mặt tại đây, nhất định ngọn núi này còn che giấu bí mật nào đó mà hắn lại tò mò, rất muốn biết, tự phụ rằng pháp lực của mình cũng không thấp, có thể ứng phó mọi tình huống cho nên Tuyết Ưng liền đi theo con đường mà linh cầu đã xuất hiện, xuyên qua vài cái thung lũng thì đến trước một rừng trúc. Tuyết Ưng dừng bước vì trước rừng trúc có một tấm bia, vẫn tự dưng cổ xưa nhưng vẫn nhận ra được đó là chữ viết thư ban đầu của nhân loại, trên đó viết đúng một câu “ người tới dừng lại”

Nhìn thấy câu này, Tuyết Ưng càng thấy suy đoán của hắn là đúng, quả nhiên linh cầu kia là do người nuôi dưỡng, mà nhìn rừng trúc sinh trưởng mạnh mẽ cùng thâm lấy dày dưới chân thì có lẽ đã gần vạn năm không có ai đến đây, tấm bia kia cũng bị phong hóa nghiêm trọng, gần như không nhìn được gì, Tuyết Ưng do dự không biết có nên đi vào không, nhưng nếu đã đến đây mà không tìm hiểu rõ nguyên nhân thì không đúng tính cách của hắn,

cho nên do dự một lát thì Tuyết Ưng cũng bước đến bên tấm bia đá.

Rừng trúc tươi tốt gần như che khuất cả bầu trời, đi vào nơi này giống như là từ nhân gian bước vào địa ngục, mùi hôi thối xông lên mũi làm Tuyết Ưng muốn ngừng thở, cẩn thận bước từng bước một, trong rừng trúc tràn ngập mùi tử vong, hiển nhiên là những nhân loại bị linh cầu sát hại trong nhiều năm qua đều chôn ở đây, cho nên rừng trúc nơi này mới tốt như vậy.

Tuyết Ưng chau mày, linh cầu vì bảo hộ bí mật sau rừng trúc mà hại không biết bao nhiêu người, tuy là trung thành với chủ tử nhưng nhìn từ góc độ khác thì lại làm tổn hại âm đức của chủ tử nó.

Giống như trải qua cả trăm năm, cuối cùng cũng đi hết rừng trúc, bầu trời mở ra trước mắt, Tuyết Ưng mới phát hiện đôi gầy của hắn đã nhuộm màu xanh của lá cây thời rữa, lập tức tháo bỏ rồi biến ra một đôi mới, sau đó mới tiếp tục đi tiếp.

Nhưng phía sau rừng trúc lại là một bãi cỏ trống rỗng, cái gì cũng không có, Tuyết Ưng há hốc mồm nhìn tình cảnh trước mắt, nghĩ sẽ tìm ra được chút manh mối nào đó, ai ngờ không có gì cả, làm cho hắn cảm thấy có gì đó không đúng liền lập tức xoay người, hướng rừng trúc chạy ra ngoài nhưng lại phát hiện rừng trúc kia đang từ từ biến mất. Tuyết Ưng đồ mồ hôi lạnh, không chút chần chờ mà hóa thành hình ưng, ngưng tụ toàn bộ pháp lực, lấy tốc độ ánh sáng vận tốc ánh sáng đuổi theo rừng trúc sắp biến mất kia, vào phút cuối cùng thì bất kịp, toàn bộ thân hình tiến vào trong đó rồi lập tức bay vút ra ngoài.

Trở lại bên tấm bia đá ngoài rừng, Tuyết Ưng tức giận đến mức đen mặt “chết tiệt, thuật giam cầm thật là lợi hại, thiếu chút nữa là không ra được”

Đầu tiên là Nhân Ngư, sau đó là Hư Vô Giới rồi Huyền Cực Giới, vất vả lắm mới thoát ra ngoài được thì gặp phải một con chó dữ làm mình bị thương. Tốt xấu gì thì Tuyết Ưng hắn cũng là vua của một tộc, đạo hạnh hơn sáu ngàn năm, chưa từng uất ức như vậy, cho nên lửa giận lúc này tăng cao, nhìn không được mà phát tay ngưng tụ ra một quả cầu tam vị chân hòa thật lớn phón vào rừng trúc, một ngọn lửa xanh biếc bùng lên, lập tức lan tràn khắp rừng trúc, từ trong ngọn lửa phát ra những tiếng kêu rên làm cho Tuyết Ưng biết những oan hồn bị giam cầm trong khu rừng kia đã bị luyện hóa dưới tam vị chân hòa của hắn.

Nhưng nhìn ngọn lửa ngày càng lan rộng, Tuyết Ưng lại có chút không đành lòng, dù thế nào thì những oan hồn bị giam cầm trong khu rừng này cũng có thể có được cơ hội gặp cao nhân đắc đạo phổ độ cho được siêu sinh, còn tam vị chân hòa của hắn thì sẽ làm cho những oan hồn này hoàn toàn bị tiêu tán, biến mất trong thiên địa, tuy không phải do hắn giết bọn họ, cũng có thể nói là giải thoát cho họ nhưng dù sao trong một lúc lại luyện hóa nhiều linh hồn như thế, tâm tình của Tuyết Ưng cũng thấy không vui.

Nghiêm mặt, xoay người đánh nát tấm bia đá, coi như là phát tiết.

Nhưng tấm bia này vừa đổ xuống thì lại thấy một tấm bia đá khác xuất hiện, trên mặt khắc đầy những chữ màu vàng phát sáng lờ lờ làm Tuyết Ưng sững sốt, sau khi đọc xong nội dung trên đó thì vẻ sững sốt thay bằng sự ác liệt, cảm giác như là sắp tới ngày tận thế, mà sau khi hắn xem qua thì những chữ màu vàng kia cũng hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một tấm bia đá trống trơn.

Tuyết Ưng nhìn khóa răng nanh trong tay, trên răng nanh là một khóa châu ngọc hình tròn, đây chính là một trong hai viên linh châu mà chủ nhân nơi này đã dùng thân thể của mình luyện thành.

Lại nhìn về chỗ vết thương bị linh cầu cắn phải, vốn đã không còn vết tích bị thương nhưng hắn biết, một viên linh châu còn lại đã theo cái cắn của linh cầu kia mà chui vào cơ thể hắn, từ nay về sau hắn sẽ có thêm một nguồn linh lực cường đại. Lúc này hắn mới biết người tạo ra linh châu đang chờ người có duyên, còn linh cầu kia vì muốn đem linh châu vào cơ thể hắn nên mới cắn hắn thế mà hắn còn nghĩ nó bị ma hóa liền hủy nó, nghĩ tới chuyện này, Tuyết Ưng hối hận vô cùng, tiếc là đã quá muộn.

Người này anh minh thần võ một đời nhưng lại trốn không qua một chữ tình, vì một chữ tình mà rơi vào tình trạng này, Tuyết Ưng không biết nên nói thế nào, những lời trên tấm bia dường như là những lời xuất phát từ đáy lòng, làm cho hắn nhớ lại tình cảnh trên Tước Hoàng sơn, Văn Thư vì cứu mọi người mà hủy diệt chính mình, có lẽ hắn yêu còn chưa mãnh liệt bằng bọn họ?

Hắn nói, điều áy náy duy nhất của hắn là trong khoảng thời gian này hắn đã hại chết rất nhiều người vô tội, nhưng đó cũng là hắn đã giảm thương tổn đến mức thấp nhất. Tuyết Ưng tin tưởng hắn, ngay bản thân Tuyết Ưng nếu ở vào vị trí của hắn cũng sẽ làm như vậy, cũng vì chờ đợi người có duyên mà an bài hết thảy. Bây giờ những oan hồn kia đều bị tam vị chân hòa của hắn luyện hóa cũng coi như là giải thoát cho bọn họ, tuy rằng không thể làm cho bọn họ tái sinh nhưng nhân thế làm gì có chuyện trọn vẹn chứ.

Cung kính vái đầu với tấm bia đá “ngươi yên tâm đi, nếu đã có được linh châu của ngươi, có được sự giúp đỡ của ngươi thì tâm nguyện của ngươi, ta sẽ làm được. Bắt đầu từ hôm nay, phong ấn của ngọn núi này sẽ được giải trừ, ngươi an tâm đi”

Nói xong thì tấm bia đá cũng ngã xuống, Tuyết Ưng xoay người rồi đi, không hề quay đầu nhìn lại mà trời lúc này cũng đã tờ mờ sáng.

Đôi cánh chim to lớn sải rộng, phúc chốc đã bay thẳng lên trời cao, hi vọng hắn quay về đúng lúc, Đồng Thanh chưa tỉnh, nếu không thì phải mất công tìm cách giải thích.

Còn đang suy nghĩ nếu bị Đồng Thanh bắt gặp thì nên giải thích thế nào, không ngờ khi Tuyết Ưng hóa thành hình người thì đã thấy Đồng Thanh đang đứng đợi hắn “Tuyết Ưng, ngươi không nghe lời ta mà qua ngọn núi bên kia phải không?”

Tuyết Ưng nhìn dáng vẻ của Đồng Thanh dường như đã phát hiện ra hắn biến mất từ lâu nên tình dẫy đợi hắn, trong lòng có chút lo lắng, cũng không kịp nghĩ ra lý do gì cho tốt mà thành thật đáp “đúng vậy Đồng tiên sinh, không dối ngươi, ta cùng Ảnh Nhiên làm phiền đã nhiều ngày, bây giờ thương tích đã lành, đang muốn nói lời từ biệt nhưng ơn cứu mạng không thể không trả, biết ngươi không thích vật thế tục, cả đời chỉ yêu thích được vật cho nên mới

muốn cùng người lên núi, tìm cho người một ít dược thảo quý, coi như là báo đáp”

”Tuyệt Ưng, tâm ý của người ta lành, ta đã nói rồi, ta là thầy thuốc, trị bệnh cứu người là thiên chức của ta, không phải trông mong sự báo đáp của các người, người không gặp nguy hiểm gì chứ?” Đồng Thanh có chút trách cứ rồi lại lo lắng nhìn Tuyệt Ưng, sợ hấn có việc gì dù sao ngọn núi kia vẫn là cấm kỵ bao nhiêu năm nay.

“Ta không sao, Đồng tiên sinh, cả đêm người không ngủ sao?” Tuyệt Ưng vội vàng lắc đầu, nói hấn không có việc gì là nó dối nhưng bây giờ có nói mọi chuyện với Đồng Thanh cũng không có ích gì, lúc này hấn chỉ muốn mau chóng quay về gặp Ảnh Nhiên, kể cho nàng nghe mọi việc đồng thời cũng đem rằng nanh có khóa linh châu làm vòng cổ cho nàng đem, có nó, hắc linh lực kia sẽ bị tiêu trừ.

“Tốt, hôm nay chúng ta không cần hái thuốc nữa, mau xuống núi rồi nói sau, để có hai nữ nhân ở nhà, ta cũng không yên tâm lắm” Đồng Thanh vẫn còn giận, Tuyệt Ưng cũng biết hấn không hài lòng mình xem nhẹ sinh mệnh cho nên mới tức giận nhưng lại không thể giải thích, đành để Đồng Thanh tức giận, đợi lát nữa về bàn với Ảnh Nhiên nên nó thế nào để cho Đồng Thanh biết sau này có thể yên tâm lên núi hái thuốc.

Cho nên Tuyệt Ưng cũng lập tức gật đầu đáp ứng “Dạ, chúng ta trở về”

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: HIỂU ĐƯỢC NHƯ THẾ NÀO LÀ YÊU

Vốn nghĩ buổi tối Tuyệt Ưng và Đồng Thanh sẽ trở về nhưng vẫn không thấy đâu, làm cho Tiểu Vũ và Ảnh Nhiên có chút bất an, đến ngày hôm sau mới thấy bọn họ trở về mà sắc mặt cũng không được tốt lắm, càng làm cho các nàng thêm lo lắng.

”Cha, Tuyệt Ưng đại ca, các người đã trở lại? Trên đường đã xảy ra chuyện gì sao? Sao đêm qua không quay về, làm ta và Ảnh Nhiên tý tý rất lo lắng” Đồng Tư Vũ nhanh chân tiến lên đón tiếp, đỡ lấy cái sọt trên lưng Đồng Thanh, vừa ân cần hỏi thăm.

”Có hai vị dược phải đợi lúc sương sớm chưa tan mới hái được cho nên chúng ta ở lại trên núi cả đêm để đợi, mà núi này thì một tháng ta đi tới mấy lần nên làm sao có chuyện gì được, lo lắng dư thừa, người làm cho Ảnh Nhiên cũng không ngủ được đi” Đồng Thanh có chút trách cứ nhìn nữ nhi của mình.

Ảnh Nhiên nghe vậy lập tức lắc đầu “Đồng tiên sinh, không có gì, ta không hề lo lắng, đêm qua ngủ cũng rất ngon, Tuyệt Ưng không phải là công tử văn nhược mà có học võ, thân thủ không tồi, có hấn cùng với tiên sinh vào núi, Ảnh Nhiên thực sự yên tâm, thực tế cũng đã chứng minh là Ảnh Nhiên đúng, tiên sinh và Tuyệt Ưng đều hoàn hảo, không bị gì”

”Nha đầu, người thấy chưa? Ảnh Nhiên không lớn hơn người bao nhiêu nhưng lại trầm ổn hơn nhiều, người nữa điềm cũng không bằng” Đồng Thanh mỉm cười, đưa tay điểm lên trán Đồng Tư Vũ làm nàng ngượng ngùng “cha, người ta còn nhỏ mà, sau này lớn lên cũng sẽ như vậy”

”Còn nhỏ? Sang năm đã có thể lập gia đình mà nói còn nhỏ. Được rồi, đừng đứng đây ba hoa nữa, hôm qua đã dặn dò người phải chế củi, làm xong hết chưa?” Đồng Thanh nhìn không được cổ làm ra vẻ nghiêm túc để phá vỡ sự làm nũng của nàng.

”Cha, đương nhiên đã chế hết rồi, người nhìn xem” Đồng Tư Vũ vội vàng chỉ tay về phía đồng củi đã chế cao như một ngọn núi nhỏ, không ngoài dự đoán của nàng. Đồng Thanh cũng kinh ngạc đến suýt rớt trông mắt ra ngoài, hồi lâu mới lên tiếng “tất cả đều do người chế sao? Không, không có khả năng”

Đồng Thanh không thể nào tin được chỉ mới một ngày mà nữ nhi đã chế đủ số củi dùng trong một năm, nhưng nếu không phải nàng thì hàng xóm chung quanh không có ai sẽ giúp chế nhiều củi như vậy, cũng không thể là Ảnh Nhiên, nàng nhìn còn mạnh khỏe hơn cả Tiểu Vũ, sợ là cầm búa còn không nổi chứ đừng nói là chế hết đồng củi kia.

“Cái gì mà không có khả năng? Phụ thân người cũng biết trong thôn chúng ta không có ai rảnh để giúp ta chế củi, cho nên tất cả đều do một mình ta hoàn thành nga”

Đồng Tư Vũ khó có dịp thể hiện năng lực trước mặt phụ thân cho nên sẽ không bỏ qua cơ hội này, tuy rằng số củi đó thực ra là do Ảnh Nhiên chế nhưng nếu nói ra sẽ làm Tuyệt Ưng đại ca sợ, cho nên nàng tự nhận mình làm.

Đồng Thanh sao không hiểu nữ nhi mình có bao nhiêu cân lượng, chỉ có điều hấn cũng không tìm được lý do để phản bác mà thôi.

“Được, được, phụ thân tin người, tất cả đều do một mình người chế sao?”

Tuyệt Ưng thấy Ảnh Nhiên vẻ mặt có chút không tự nhiên thì đã hiểu tác giả của đồng củi kia thực ra là ai, nhìn đồng củi cao như ngọn núi nhỏ kia thì Tuyệt Ưng nghĩ Ảnh Nhiên cũng đã khôi phục pháp lực như hấn, coi như là song hỷ lâm môn nên càng nôn nóng muốn đem bảo bối đưa cho nàng.

“Tất nhiên do một mình ta chê” còn sợ mọi người không tin nên Đồng Tư Vũ nhin không được mà thấp giọng khẳng định lần nữa, làm cho Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên đều bật cười. thực sự là một tiểu nhà đầu đơn thuần, đáng yêu.

“Đã nấu cơm xong chưa? Chúng ta cả ngày đi đường vất vả, vừa mệt lại vừa khát, bây giờ đang cần ăn uống” Đồng Thanh ngữ khí bất đắc dĩ lại có chút sùng nịch nhìn nữ nhi của mình, nương nấng vất vả, mấy năm qua đều do nàng hiếu thảo chăm sóc cho hắn, làm cho cuộc sống của hắn cũng vui vẻ hơn.

“Đã chuẩn bị xong, chờ ca và Tuyết Ưng đại ca trở về thôi” Đồng Tư Vũ vẻ mặt đắc ý gật đầu

” Đi, chúng ta đi vào ăn cơm đi!” Đồng Thanh nói với Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên.

” Đồng tiên sinh, người cùng Tiểu Vũ ăn trước đi, ta chưa đói, ta muốn tản bộ cùng Ảnh Nhiên trước” Tuyết Ưng nôn nóng muốn đưa bảo bối cho Ảnh Nhiên nên làm sao còn tâm trạng để ý tới chuyện ăn uống

” Hiện tại?” Đồng Thanh cùng Đồng Tư Vũ kinh ngạc sững sờ, lúc này mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, là thời điểm giữa trưa, đã gặp người tản bộ vào buổi sáng, cũng có người tản bộ sau bữa cơm chiều nhưng chưa từng thấy ai tản bộ vào lúc giữa trưa, nhưng nhìn ánh mắt của Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên thì hiểu là bọn họ không có nói chơi, nên cũng thả lỏng tâm tình, mỉm cười nói “ được, đi sớm trở về sớm, ta và Tiểu Vũ sẽ chờ các người về cùng ăn cơm”

” Cảm ơn Đồng tiên sinh!” Tuyết Ưng vội vàng gật đầu, sau đó cũng không để ý bọn họ đang nhìn hắn, liền kéo tay Ảnh Nhiên đi về hướng ngọn núi nhỏ mà thường ngày hai người vẫn đến đó tản bộ.

Đồng Thanh nhìn bóng dáng hai người rời đi, nhin không được mà thở dài một hơi “ quá thực là người trẻ tuổi a, một ngày không gặp như cách ba thu, chỉ xa nhau có một buổi tối thôi mà làm như đã chia lìa nhiều năm không bằng. Ai, quả nhiên là ta đã già, đã già rồi”

” Phụ thân, thực hâm mộ Tuyết Ưng đại ca cùng Ảnh Nhiên tỷ tỷ!” Đồng Tư Vũ cũng nhìn theo bóng dáng, ngữ khí cực kỳ hâm mộ.

” Nha đầu ngốc, chờ khi người lập gia đình, phụ thân nhất định cũng sẽ chọn cho người một vị hôn phu toàn tâm toàn ý yêu thương người” Đồng Thanh sờ sờ đầu Đồng Tư Vũ nói.

Tiểu nha đầu gật gù, có chút e lệ nói, ” Toàn bộ do phụ thân làm chủ! Cha, chúng ta vào đi thôi! Đồ ăn đều nhanh nguội rồi!”

” Tuyết Ưng, người kéo ta tới nơi này làm cái gì nha, Đồng tiên sinh bọn họ đều chê cười chúng ta!” Ảnh Nhiên then thùng rút bàn tay ra khỏi tay Tuyết Ưng, nhẹ giọng nói

“Ảnh Nhiên, pháp lực của người đã khôi phục phải không?” Tuyết Ưng tươi cười, hưng phấn hỏi.

” A? Cái gì?” Ảnh Nhiên sững sờ, không hiểu Tuyết Ưng muốn nói gì.

“Người không nhận ra? Chúng ta vì báo ân cho Đồng tiên sinh mà người đi theo hắn vào núi hái thuốc nhưng ta không có làm gì cả, nhìn thấy Tiểu Vũ chê cùi thì ta tùy tiện giúp nàng một chút thôi. Tuyết Ưng, thì ra dù chúng ta không có pháp lực thì khí lực vẫn mạnh hơn nhân loại nhiều, người không nhìn thấy bộ dáng của Tiểu Vũ sau khi ta chê xong đồng cùi đâu, sợ đến mức cảm sắp bị rút ra ngoài luôn nha, còn nói sẽ giúp ta giấu người, sợ người biết ta là một thê tử có sức lực kinh khủng như vậy thì trong lòng không thoải mái, sẽ bỏ ta, cho nên mới nói với Đồng tiên sinh đồng cùi kia là do nàng chê, người nói xem Tiểu Vũ có phải là một nha đầu đáng yêu không?”

Ảnh Nhiên vừa cười vừa nói, biểu tình phong phú, khéo miệng đều mang theo ý cười động lòng người, Tuyết Ưng đem tất cả những biểu tình của nàng lưu vào trong đầu nhưng ngoài mặt không biểu hiện gì, còn cố nén buồn cười “ Ảnh Nhiên, người nghĩ rằng người có thể chê được nhiều cùi như vậy là do sau khi chúng ta mất đi pháp lực, khí lực sẽ lớn hơn nhân loại rất nhiều sao?”

” Chẳng lẽ không đúng sao?” Ảnh Nhiên lập tức hỏi lại, Tuyết Ưng biểu tình thật sự rất kỳ quái, tựa hồ như nàng là quái vật kỳ quái, loại ánh mắt này bình thường là nàng hay dùng để nhìn hắn, chẳng lẽ nàng đang nói gì đó không đúng sao?”

“Ảnh Nhiên, ta dám cá với người là hai ngày nay người chưa từng thử xem pháp lực của mình đã khôi phục hay chưa, đúng không?” Tuyết Ưng vỗ vỗ trán nói.

Phản ứng đầu tiên của Ảnh Nhiên là giật mình, sau đó mới kinh ngạc hỏi “ chẳng lẽ pháp lực của người đã khôi phục rồi?”

” Đúng vậy, Ảnh Nhiên, nếu ta đoán đúng thì pháp lực của người cũng đã khôi phục, người thử một lần là biết ngay mà” Tuyết Ưng gật đầu khẳng định.

Ảnh Nhiên lập tức vươn tay phải, hướng về cái cây cách đó ba trượng, lập tức những chiếc lá trên cây giống như là bị cuồng phong cuốn lấy mà rời khỏi nhánh cây bay tới trong lòng bàn tay nàng, làm cho Ảnh Nhiên hưng phấn hẳn lên, lập tức nhào về phía Tuyết Ưng, ôm chặt hắn “ thực sự, thật sự, thật sự đã trở lại. Thực tốt quá, Tuyết Ưng, ta cuối cùng đã trút bỏ được gánh nặng, hôm nay là ngày ta vui nhất, Tuyết Ưng, người cũng không thể tưởng tượng được lúc này ta hạnh phúc đến mức nào đâu, rốt cuộc chúng ta cũng đã vượt qua tất cả vận xui, hết con bọ cực tới hồi thái lai, về sau mỗi ngày chúng ta đều là những ngày vui vẻ, ta thật cao hứng”

Không ngờ việc khôi phục pháp lực lại làm Ảnh Nhiên vui vẻ tới mức như thế, Tuyết Ưng cũng cao hứng theo, dùng sức ôm lấy thân hình nàng, còn xoay vài vòng, cười to” Ảnh Nhiên ngốc, ta đã nói mất pháp lực chỉ là tạm thời, bây giờ thì chứng minh ta đã nói đúng rồi phải không? ta đoán là sau khi chúng ta rời khỏi Hư Vô Giới, bị tị nạn đánh trúng cho nên không sử dụng được pháp lực, làm cho chúng ta tưởng rằng đã mất hết pháp lực nhưng thực ra thì

nó vẫn tồn tại trong thân thể chúng ta, trải qua mấy ngày tĩnh dưỡng, ảnh hưởng của tà lõi đã không còn cho nên pháp lực cũng được khôi phục lại, ngươi nghĩ đúng không?”

“Ta cũng nghĩ như vậy. Thật tốt quá, như vậy có nghĩa từ nay về sau chúng ta không còn sợ Hư Vô Giới hay bất kỳ kẻ nào nữa. Ngươi cùng Đồng tiên sinh lần này lên núi thế nào? nếu không có gì thay đổi thì ngày mai chúng ta đi Xà sơn đi, ta rất nôn nóng muốn biết Bảo Bảo tiểu chủ và Hồ vương đại nhân tình thế nào” Ảnh Nhiên lập tức gật đầu.

Nhắc tới chuyện này làm cho Tuyết Ưng nhớ ra hẳn còn có lễ vật tặng nàng “được, nhưng ta còn có một kinh hi khác muốn dành cho ngươi”

A, còn có kinh hi khác nữa?

Ảnh Nhiên dùng ánh mắt tò mò và mong chờ nhìn Tuyết Ưng “là cái gì?”

”Nhạc phụ đại nhân cùng Truy Mộng đều nói trên người ngươi có hắc linh lực, nếu nó không được loại trừ hay tinh lọc thì sẽ có nguy hiểm đối với sinh mệnh của ngươi, ta biết mấy ngày qua dù ngươi không nói ra nhưng cũng không có nghĩa là ngươi không sợ hãi, có mấy lần ta ôm ngươi ngủ đều phát hiện thân hình ngươi không tự chủ mà run lên, ta biết thực ra là ngươi rất dễ sợ, nhưng từ hôm nay trở đi ngươi không cần lo lắng về hắc linh lực trên người nữa. Ngươi đoán xem lần này ta vào núi lượm được cái gì?” Tuyết Ưng về mặt hưng phấn nhìn Ảnh Nhiên.

Ảnh Nhiên nghe hẳn nhắc tới hắc linh lực thì lại thấy bàng hoàng nhưng sau khi nghe hẳn có bảo bối có thể khắc chế được nó thì không che giấu được sự vui mừng, dùng sức nắm chặt tay hẳn “là cái gì? Là cái gì? Tuyết Ưng, mau nói cho ta biết, đừng bắt ta đoán, ta đoán không ra, ta rất muốn biết nó là cái gì, được rồi, Tuyết Ưng, mau nói cho ta biết đi”

”Năm đó Hỗn Nguyên Thiên Quân dùng phạt hiệu và tinh phách luyện thành hai khóa linh châu, ngươi nói xem thứ này có thể loại trừ hắc linh lực không? Tuyết Ưng cũng không làm bộ làm tịch mà lập tức nói rõ xuất thân của bảo bối.

”Hỗn Nguyên Thiên Quân? Ngươi nói đó là vị được liệt vào tam địa thiên quân cùng với Nguyên Thi Thiên Tôn sao?” Ảnh Nhiên quá mức kích động, càng nắm chặt tay Tuyết Ưng, tay còn lại thì sờ vào chỗ trái tim của mình, làm như sợ nó đập nhanh quá mà rơi ra ngoài

“Thiên hạ này còn có vị Hỗn Nguyên Thiên Quân thứ hai sao? Nhưng chuyện này chỉ có ta và ngươi biết, không được nói cho người thứ ba biết, chúng ta có được linh châu của hẳn cũng không phải hoàn toàn không có trách nhiệm, nhưng dù sao việc hẳn giao cho chúng ta so sánh với lợi ích mà linh châu mang đến cho chúng ta thì không đáng là gì. Hiện tại một viên linh châu đã ở trong cơ thể ta, dung hòa cùng cơ thể và đạo hạnh của ta, một khóa còn lại, Ảnh Nhiên ngươi nhớ từ hôm nay phải vĩnh viễn mang theo bên người, có nó thì đừng nói là hắc linh lực mà khí tà mà gì đó cũng đừng mong xâm hại được ngươi. Nên nhớ, những gì tinh khiết nhất, dương khí nhất, chính khí nhất đều xuất phát từ Hỗn Nguyên Thiên Quân, cho nên chúng ta coi như là gặp họa mà được phúc”

Tuyết Ưng nói xong thì cẩn thận lấy khóa răng nanh trong ngực ra, lại nhỏ một sợi tóc trên đầu xuống, ngưng tụ pháp lực mà xỏ xuyên qua gốc cái răng nanh, sau đó biến sợi tóc trở thành một cái như ý kết màu trắng rồi trang trọng đeo lên cổ Ảnh Nhiên.

Ảnh Nhiên chỉ cảm thấy khi sợi dây kia đeo lên cổ nàng thì liền cảm giác toàn thân có một cỗ khí thư thái chảy qua, làm cho gân cốt của nàng nhẹ nhàng hơn, có cảm giác như muốn bay, cảm giác đè nén trước kia cũng không còn, rốt cuộc mới cảm nhận vật này tốt đến thế nào, nếu không có nó thì áp lực của hắc linh lực ngày nào đó cũng sẽ làm cho nàng bị suy sụp.

Mà nàng vẫn luôn lo lắng nếu không thể trừ bỏ được hắc linh lực, sau này nàng mang thai thì chắc sẽ ảnh hưởng tới đứa nhỏ, bây giờ có Hỗn Nguyên Linh Châu thì nàng không còn gì lo lắng nữa, yên tâm mang thai.

Lúc này Ảnh Nhiên cảm thấy thiên địa vạn vật đối xử với nàng thật tốt, đầu tiên là khi sinh mạng của nàng gặp nguy hiểm thì để cho nàng gặp được Bảo Bảo tiểu chủ và Hồ vương đại nhân, hiểu được tình cảm chân thành ấm áp; đến khi thiên la chụp xuống thì nàng lại thấy Tước vương đại nhân vì tình yêu mà hi sinh bản thân, làm cho nàng hiểu được điều quan trọng nhất không phải là sinh lực mà chính là mục đích sống, càng làm cho nàng hiểu tình yêu tốt đẹp đến mức nào.

Cho nên để thành toàn cho nguyện vọng dù có chết cũng phải chết bên cạnh Hồ vương đại nhân của Bảo Bảo tiểu chủ mà nàng tình nguyện để bản thân rơi xuống từ tầng mây, dù vạn kiếp bất phục cũng không nuối tiếc, nhưng cũng nhờ vậy mà nàng có được hạnh phúc hôm nay, dùng ánh mắt tràn ngập tình yêu của nàng mà nhìn Tuyết Ưng đại nhân của nàng.

Hai người từng tầng mây rơi xuống sông, gặp được Nhân Ngư rồi làm lạc vào Hư Vô Giới, nhờ có hẳn làm bạn mà nàng mới có thể kiên cường vượt qua, thậm chí khi ở Huyền Cực Giới và Hư Vô Giới, nàng cũng đã hiểu rõ được thân thể bản thân mà nàng đã truy tìm mấy ngàn năm, dù không được ở bên cạnh phụ thân nhưng nàng biết cha và cậu luôn nhớ đến nàng như nàng vẫn luôn tưởng niệm bọn họ, vậy là đủ.

Hiện tại, chút lo lắng cuối cùng của nàng cũng nhờ vòng cổ linh châu Tuyết Ưng đưa cho mà tiêu tan, nếu nàng có thể mau chóng sinh ra một tiểu tuyết ưng thì cuộc sống tương lai của nàng hạnh phúc, ngọt ngào đến mức nào, Ảnh Nhiên cảm thấy nàng là người may mắn nhất trong cõi đời này, không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả, chỉ có thể gắt gao ôm chặt Tuyết Ưng, lần đầu tiên lớn mật thổ lộ tâm tình “Tuyết Ưng, ta yêu ngươi”

”Ảnh Nhiên, ngươi nói cái gì? Lặp lại lần nữa!” Tuyết Ưng vui sướng, hai mắt lóe sáng, dùng sức lắc mạnh Ảnh Nhiên, tiểu nữ nhân then thùng của hẳn hôm nay thổ lộ tâm tình với hẳn? sợ là mình nghe lầm hay sinh ra ảo giác nên vội bắt nàng nói lại, chỉ sợ tính tình then thùng lại làm nàng chui vào vỏ ốc của mình.

”Tuyết Ưng, ta yêu ngươi! Ta yêu ngươi! Ta yêu ngươi nhất, ta vĩnh viễn chỉ yêu một mình ngươi” Ảnh Nhiên quyết tâm thổ lộ tâm tình nên từng câu, từng chữ nói ra, bộc lộ hết tình yêu cuồng nhiệt của mình với Tuyết Ưng mà sau khi thổ lộ lại thấy trong lòng rất thoải mái, vui sướng, mà Tuyết Ưng nghe

nàng cuồng nhiệt thổ lộ như vậy thì tâm tình cũng vui sướng như bay lên chín tầng mây

” Chết tiệt tiểu nữ nhân, ta cũng yêu ngươi, yêu thâm ngươi!” Chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như lúc này, muốn đem tất cả những gì tốt đẹp nhất đến cho người hắn đang ôm trong lòng, muốn nhìn nàng cười chứ không muốn thấy nàng khóc, muốn nàng dùng ánh mắt sùng bái và ái mộ nhìn hắn, không thích nàng tức giận và u buồn, muốn vĩnh viễn nó lời yêu nàng, không thích nàng hiểu lầm ý của hắn cũng đồng thời xem nhẹ bản thân, hắn muốn rất, rất nhiều, tất cả mọi ý nghĩ đều tập trung về Ảnh Nhiên, Tuyết Ưng lúc này mới thừa nhận tiểu nữ nhân này bất tri bất giác đã chiếm vị trí quan trọng nhất trong cuộc sống của hắn.

Lúc này đây, hắn rốt cục cũng cảm nhận được tâm tình và hạnh phúc khi đắm chìm trong tình yêu cầu Như Mặc, Thanh Liên và Vân Thư, thì ra cảm giác lại tốt đẹp đến vậy, làm cho hắn cam nguyện gì vậy mà trả giá hết thảy.

Thì ra đây mới là tình yêu chân chính. Lúc này Tuyết Ưng mới lĩnh ngộ hết ý nghĩa của tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: PHÁ NÓC NHÀ

Việc nói lời tạm biệt với cha con Đồng Thanh diễn ra rất thuận lợi.

Tuyết Ưng nghe theo lời đề nghị của Ảnh Nhiên, dùng thuật đi vào giấc mộng để giả làm tổ tiên của Đồng Thanh, báo cho hắn biết sau này không cần bận tâm để tổ huấn nữa, có thể yên tâm vào ngọn núi kia hái thuốc.

Mà cách này lại rất có hiệu quả, bởi vì ngày hôm sau, khi đưa tiễn Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên, nét mặt Đồng Thanh không dấu được sự hưng phấn, kính Tuyết Ưng một cái, nói là nhờ phúc khí của bọn họ nên mới có chuyện như vậy.

Tuyết Ưng và Ảnh Sơn rời khỏi núi Việt Nam liền đi thẳng về hướng nam, cự tuyệt lời đề nghị cấp cho bọn họ một con la để cỡi của Đồng Thanh, vì lúc này còn ở nơi của nhân loại nên bọn họ không thể tung cánh bay đi, đợi đến chỗ không người thì bọn họ chỉ cần hóa thân thành ung là được, cần gì tới con la nữa chứ.

Trong lòng Tuyết Ưng cũng không muốn hóa thân thành ung vội, từ khi tặng khóa răng nanh có khảm linh châu cho Ảnh Nhiên, mấy ngày qua hắn cảm thấy rất mỹ mãn, mỗi ngày mỗi khắc đều rất vui vẻ và hạnh phúc, Ảnh Nhiên luôn săn sóc tỉ mỉ, nhỏ nhẹ, dịu dàng với hắn, làm cho hắn hưởng hết ôn nhu vô hạn.

Hai người không ai nhắc tới việc hóa thân ung bay đi, dọc đường vừa đi vừa ngắm phong cảnh, Tuyết Ưng vì muốn mình thật giống như nhân loại mà ngay cả mái tóc bạc cũng biến thành màu đen, như thế khi hắn và Ảnh Nhiên đi vào thành trấn thì không khác gì một đôi vợ chồng bình thường, không sợ mái tóc bạc của hắn sẽ thu hút nhiều ánh mắt tò mò, mà khi bọn họ rời khỏi thành trấn tiến vào vùng núi hoang vu, vắng vẻ thì hắn sẽ nắm tay Ảnh Nhiên, hai người cùng nhìn nhau cười rồi lại tiếp tục đi, ở trong mắt người khác có thể là một quá trình buồn tẻ nhưng đối với họ là hành trình bình an nhất và vui vẻ nhất.

Khi trời tối, hai người sẽ tìm nơi tá túc, cùng làm chuyện vui vẻ nhất, hạnh phúc nhất giữa hai người yêu nhau, tuy rằng Tuyết Ưng luôn hận đêm xuân trôi qua quá nhanh, không thể làm cho hắn tận hưởng nhưng mỗi ngày, mỗi đêm đều có thể ở bên Ảnh Nhiên thì chút chuyện nhỏ đó cũng không đáng là gì, càng làm cho hắn hưng phấn hơn là Ảnh Nhiên xưa nay vốn e thẹn bây giờ đã dung túng và phối hợp với hắn hơn, thậm chí khi bọn họ lâm vào ý loạn tình mê, nàng còn chủ động với hắn làm cho Tuyết Ưng cảm thấy được hưởng thụ vô cùng.

Cuộc sống như vậy thần tiên cũng không bằng.

Nhưng Tuyết Ưng đâu biết rằng Ảnh Nhiên dung túng hắn hàng đêm thỏa sức triền miên như vậy là vì muốn nhanh chóng có được một Tiểu Tuyết Ưng mà thôi.

Hai người đến bây giờ dường như không còn gì để giấu nhau, không có gì là không nói với nhau, cũng coi như đã hiểu nhau hoàn toàn nhưng riêng vấn đề có con thì không ai đề cập tới, Ảnh Nhiên không nói là vì muốn cho Tuyết Ưng một ngạc nhiên bất ngờ, theo lời Đồng Tư Vũ thì Ảnh Nhiên tin chắc Tuyết Ưng sẽ thích đứa nhỏ cũng muốn có một đứa

Mà Tuyết Ưng không nói tới, được nhiên không phải hắn cũng muốn tạo kinh hi cho Ảnh Nhiên mà đối với hắn hai từ đứa nhỏ sẽ nhắc hắn tới tới tiểu ác ma Mặc Mặc, hắn không muốn lại rơi vào tình cảnh thúc thủ vô sách, chỉ cần không thuận theo nó thì sẽ khóc văng nhà diếc ta, mà được đáp ứng thì yêu cầu sau lại quái đản hơn yêu cầu trước. Đã trải qua kinh nghiệm đau thương cũng chịu nhiều thiệt thòi nên Tuyết Ưng không dám nghĩ tới sau này hắn cũng có một tiểu ác ma gọi hắn là phụ thân, nghĩ tới đây thôi là hắn đã muốn diên cho nên cố tình né tránh, không đề cập tới chuyện này. Hơn nữa hắn và Ảnh Nhiên còn rất trẻ, mới mấy ngàn tuổi mà thôi, đối với sinh mạng dài lâu của yêu tinh thì đó không tính là gì, cho nên sao phải vì một tiểu ác ma mà làm ảnh hưởng tới cuộc sống tốt đẹp của hắn chứ?

Hai người không ai nói ra cho nên về sau mới xảy ra tình huống xấu.

”Ngày mai sẽ đến Xà sơn, nếu Xà quân đại nhân bọn họ không có ở đó hoặc là Bảo Bảo tiểu chủ bọn họ...thì phải làm sao bây giờ?”

Qua biển này là đến địa phận Xà sơn của Như Mặc, đối với nhân loại thì cần phải đi thuyền trên biển khoảng mười ngày nhưng đối với Ảnh Nhiên và Tuyết Ưng thì chỉ cần giang cánh bay một lát là tới, nhưng chính vì khoảng cách gần như vậy mới làm cho Ảnh Nhiên lo lắng.

Cảm giác như trận chiến ở Tước Hoàng sơn chỉ mới diễn ra hôm qua, nhưng thoáng một cái cũng đã trải qua rất nhiều ngày mà mấy ngày nay, nàng với Tuyết Ưng một đường thông thả tiêu sái, hạnh phúc, vui vẻ, đã hoàn toàn quên mất Bảo Bảo tiểu chủ và Hồ vương đại nhân, không biết bọn họ có bình an hay không, cho tới khi gần đến nơi mới cảm thấy lo lắng, khẩn trương, không thể không thừa nhận Bảo Bảo tiểu chủ và Hồ vương đại nhân có thể xảy ra chuyện, như vậy đối với những người ở lại tuyệt đối là thương tổn sâu sắc.

”Sẽ không, Ảnh Nhiên ngươi không nên suy nghĩ bậy bạ, chúng ta tuy rơi xuống nhưng ngươi đừng quên lúc đó còn có Thanh Long Thần Quân và Chu Tước Thần Quân ở đó, hơn nữa Thanh Liên và tiểu ma nữ cũng không phải là kẻ bạc mệnh, tu luyện nhiều năm cũng chưa từng làm chuyện gì ác, Như Mặc lại lợi hại như vậy, nhất định sẽ cứu được bọn họ

Tuyết Ưng thực ra trong lòng cũng rất lo lắng, tình huống khi đó thế nào hẳn cũng hiểu rõ, Như Mặc thậm chí đã hiện nguyên hình chỉ để thu thập những mảnh nguyên thần của Vân Thư, lúc đó ai còn tâm trạng và sức lực đâu để nghĩ tới chuyện cứu tiểu ma nữ chứ, sợ là...

Hắn không dám tưởng tượng tiếp, nghĩ đến việc tới Xà sơn không biết sẽ gặp phải tình huống gì thì trong lòng cũng thấy bất an nhưng ngoài miệng vẫn an ủi Ảnh Nhiên.

“Tuyết Ưng, ngươi còn không biết, Bảo Bảo tiểu chủ đã cứu mạng ta, ta đã đem ngạch phát đưa cho nàng, nếu nàng còn...thì không lẽ nào trong thời gian dài như vậy cũng không liên lạc với ta, điều này chẳng phải là Bảo Bảo tiểu chủ...” nói đến đây thì Ảnh Nhiên không kiềm được nghẹn ngào, nước mắt rơi ra.

Tuyết Ưng nghe những lời này thì cũng xúc động không kém, ngạch phát của hắn cũng đã đưa cho tiểu ác ma, nhưng nhiều ngày qua hắn cũng không nhận được tín hiệu liên lạc của Bắc Dao Mặc Mặc, chẳng lẽ Vân Thư không thể cứu được nên tiểu ác ma vì nghĩ quần mà cũng đi theo hắn.

Nghĩ đến tình huống đó Tuyết Ưng như không đợi được nữa liền đứng dậy “Ảnh Nhiên, chúng ta không cần đợi trời sáng nữa, bây giờ đi Xà sơn sao?”

“Tuyết Ưng, ngươi nghĩ ra chuyện gì phải không? có phải bọn họ thực sự đã xảy ra chuyện?” Ảnh Nhiên thấy hắn đột ngột đứng lên thì lập tức lau nước mắt, đứng lên theo.

Ngạch phát của ta cũng đã sớm đưa cho tiểu ác ma Mặc Mặc, nhưng đã nhiều ngày qua cả hai chúng ta đều không nhận được tín hiệu liên lạc của bọn họ, chuyện này rất không hợp lý, nếu bọn họ thoát hiểm thì nhất định sẽ đi tìm chúng ta, mặc kệ chúng ta sống chết thế nào, cho dù hai tiểu ác ma này vô lương tâm thì thì nhất định Như Mặc và Thanh Liên sẽ không như vậy, nhưng hai chúng ta không nhận được chút tin tức gì, điều này có vẻ như là hai người, không, cả Vân Thư và Thanh Liên nữa, đã xảy ra chuyện. Chết tiệt, chúng ta phải mau đi Xà sơn thôi!”

Tuyết Ưng càng nói càng gấp mà Ảnh Nhiên càng nghe lại càng khủng hoảng “Tuyết Ưng, ngạch phát của ngươi giao cho Mặc Mặc tiểu chủ? Chúng ta còn chờ gì nữa, đi mau đi”

Nói xong, Ảnh Nhiên thậm chí không đợi Tuyết Ưng mà lập tức chuyển động, chớp mắt đã biến mất, Tuyết Ưng cũng vội vàng đuổi theo, đến giữa không trung, hai người hóa thành hình ung thật lớn, giang cánh bay đi.

Mà lúc này, bên trong tâm cung ở phía nam của Xà sơn tràn ngập xuân tình chỉ hươu, trong phạm vi hai mươi dặm chung quanh tâm cung lại không nhìn thấy bóng dáng một người hay một yêu tinh trưởng thành nào, bởi vì không ai có thể kháng cự được mùi hương thúc tình mãnh liệt này cho nên tất cả trốn được đều trốn thật xa, miễn cho bị lây nhiễm hơi thở tình dục mãnh liệt của Hồ vương đại nhân và nữ vương đại nhân mà đổ máu cả đêm, kẻ may mắn còn có cơ hội nhờ đại phu trong tộc xem bệnh mà giữ được cái mạng nhỏ, người đạo hạnh thấp thì chỉ có thể cam chịu bị phụ máu mũi cả đêm cho đến chết.

Cho nên cả Xà cung to lớn như vậy đến đêm thì một cái bóng cũng không thấy.

Mà Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên vội vã vượt biển đến đây thì nơi đầu tiên hạ cánh lại chính là Dao Quang tiểu trúc của Bắc Dao Quang và Như Mặc, nhưng không thấy một ai, tuy rằng căn phòng được quét dọn sạch sẽ nhưng cũng nhìn ra được là đã lâu không có ai ở.

”Chết tiệt, quả nhiên đã xảy ra chuyện! Ngay cả Như Mặc và Bắc Dao Quang cũng không có ở đây” Tuyết Ưng sắc mặt đại biến, làn da vốn trắng nõn giờ lại không có chút huyết sắc.

Ảnh Nhiên nhìn thấy bộ dáng của hắn thì trong lòng cũng gấp đến mức muốn nổi tiếng, tuy rằng nàng chỉ mới gặp Xà quân đại nhân một lần nhưng đủ để lại ấn tượng sâu sắc, mà nàng và Bảo Bảo tiểu chủ còn là tình cảm tỷ muội, nếu ngay cả Như Mặc đại nhân cũng không có ở đây thì chẳng phải Bảo Bảo tiểu chủ đã xảy ra chuyện sao?

“Nơi này ta chưa từng đến cùng tiểu chủ nhưng ta biết bình thường tiểu chủ ở tại Xà cung, chúng ta đến đó xem thử, nếu vẫn không thấy dấu vết gì thì chúng ta sẽ bàn bạc kỹ với nhau sau” Ảnh Nhiên thực sự không biết nếu không tìm thấy Bảo Bảo tiểu chủ và Hồ vương đại nhân thì nàng và Tuyết Ưng nên làm thế nào, tâm trạng rất bối rối.

“Được, chúng ta đến đó nhìn xem”. Tuyết Ưng nói xong, nắm lấy tay Ảnh Nhiên, hóa thành một đạo ánh sáng bay về phía Xà cung.

Hai người đều lo lắng, bất an nên không ai để ý tới việc càng tới gần Xà cung thì hơi thở tình dục càng dày đặc, đến khi ngửi thấy mùi hương quen thuộc thì Tuyết Ưng vui vẻ hẳn lên “Ảnh Nhiên, người ngửi thấy không? đây là mùi hương trên người Thanh Liên, hẳn ở trong này, hẳn rất tốt. Thật may quá. Thanh Liên hoàn hảo thì cũng có nghĩa tiểu ma nữ không có gì”

“Àn, Tuyết Ưng, đừng nói nữa, ta muốn tận mắt nhìn thấy Bảo Bảo tiểu chủ khỏe mạnh mới an tâm” Ảnh Nhiên giống như sắp chết đuối mà nhìn thấy cái cọc, lập tức kích động thúc giục Tuyết Ưng.

Không ai nghĩ tới chuyện bây giờ đang là lúc nào và vì sao hương vị tình dục lại dày đặc như thế mà chỉ một lòng muốn xác định chuyện Bắc Dao Bảo Bảo và Hồ Vương Thanh Liên còn sống là thật.

Tuyết Ưng vĩnh viễn là phản ứng nhanh son suy nghĩ cho nên chỉ nghe “phần phật” một tiếng đã mang theo Ảnh Nhiên xuyên qua nóc nhà trên tầng cung của Bảo Bảo mà đi vào.

Mà lúc này trong tầng cung, Thanh Liên cùng Bảo Bảo đang kịch liệt hoan ái, không phải không cảm nhận được hơi thở của ngoại nhân nhưng vào thời điểm mấu chốt không thể lập tức ngừng lại, cũng không thể ngăn cổ khí xa lạ kia mà chỉ có thể gia tăng vận động, cho đến khi nóc nhà bị phá vỡ, Thanh Liên rốt cuộc cũng tiết ra tinh hồng trong cơ thể Bảo Bảo, cùng lúc đó trên người Bảo Bảo cũng dâng lên hơi thở phòng bị.

Khi ngói xanh lưu ly rơi xuống nền đất thì một đôi trai gái trên giường nhìn một đôi trai gái dưới đất, tám con mắt nhìn nhau, tuy màu sắc khác biệt nhưng sự kinh ngạc và tình cảm trong ánh nhìn là như nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: ĐẾN LƯỢT TA NHÂN NHUỘNG NGƯỜI

Một hồi lâu, người trên giường phục hồi tinh thần trước, nháy mắt đã thấy tơ lụa màu xanh nhạt bao vây kín thân thể lỏa lồ phía sau Thanh Liên.

Bắc Dao Bảo Bảo vẫn còn mê man trong tình dục, vẻ mặt hiện lên ý cười mà không cười, giận mà như không giận, đôi chân trắng nõn như ngọc vừa bước xuống sàn nhà thì Thanh Liên cũng đã ở bên cạnh nàng, vẫn y bảo màu xanh như cũ, vẻ mặt thông dong không nhìn ra biểu tình của một người vừa bị người ta phá hư chuyện tốt.

Khuôn mặt của Bảo Bảo không hề khác gì với Mặc Mặc, khi nàng bước đến trước mặt Tuyết Ưng thì lúc này hẳn mới ý thức được mình đã phạm sai lầm tới mức nào, liền theo phản xạ mà kéo Ảnh Nhiên lui lại.

Mà Ảnh Nhiên vẫn còn đang hưng phấn vì nhìn thấy Bắc Dao Bảo Bảo nên không cảm giác được sự sợ hãi và khẩn trương của Tuyết Ưng.

Chưa được một giây thì đã nghe Bảo Bảo rống lên với Tuyết Ưng “Tuyết Ưng ngu ngốc, người có óc hay không? bây giờ đang là lúc nào mà người lại phá nóc nhà của ta chui vào, người muốn làm gì?”

“Ách, ta cùng Ảnh Nhiên đi đến nơi của Như Mặc trước nhưng không thấy ai ở đó, nghĩ là các người đã gặp chuyện không may cho nên không nghĩ nhiều mà vội tới đây, ai ngờ các người lại đang... làm cái loại sự tình đó, tiểu ác ma, ách, Bảo Bảo, thực xấu hổ”

Nhiều năm bị nếm trải sự tình quái đến đau đầu của tiểu ác ma Mặc Mặc, giờ lại thấy Bảo Bảo có gương mặt giống y hẳn nên Tuyết Ưng không tự chủ được mà có chút run sợ, hướng chỉ hấn là phá hư “việc tốt” đang đến lúc cao trào của ta, nên càng thêm hồ thẹn, vì thế mà nói chuyện cũng mất đi khí thế.

Ảnh Nhiên rất muốn cười lại kinh ngạc nhìn Tuyết Ưng, không ngờ một đại nam nhân như hắn cũng có lúc bộ dáng phục tùng, ăn nói khép nép như vậy, cho nên càng sùng bái Bảo Bảo. Nàng đứng là nữ trung hào kiệt a.

“Phụ thân và mẫu thân đi ngao du thiên hạ, đương nhiên là không có ở đây. Người liều lĩnh phá vỡ tầng cung của ta mà chỉ một câu thực xấu hổ là xong sao? Còn cho rằng chúng ta gặp chuyện không may, chúng ta lại nghĩ các người đã xảy ra chuyện nha” Bắc Dao Bảo Bảo cũng không khách khí mà đáp lại.

Cho dù là ai đi nữa thì khi đang hưng phấn nhất lại bị người khác phá đám cũng không thể dễ dàng bỏ qua được, tâm tình chắc chắn sẽ không tốt cho nên Bảo Bảo ra sức trừng mắt với Tuyết Ưng, tầm mắt đột nhiên nhìn thấy tay hắn đang nắm chặt tay Ảnh Nhiên thì quát to” Tuyết Ưng ngu ngốc, mau buông tay của người ra, người khi nào lại trở nên thân mật với Ảnh Nhiên nhà ta như vậy? cư nhiên dám ăn đậu hũ của nàng, ta nói cho người biết, Ảnh Nhiên chính là muội muội của ta a”

Vừa nó, vừa nhanh nhẹn tiến lên kéo Ảnh Nhiên vừa phía mình, nét mặt và ngữ khí tràn đầy sự quan tâm “ Ảnh Nhiên, ta hôn mê suốt mười năm người có biết không? từ ngày thứ hai sau khi ta tỉnh lại thì đã bắt đầu tìm các người nhưng tìm thế nào cũng không thấy, ta có tìm cách liên lạc với người nhưng cũng không thấy người cảm ứng với ta còn nghĩ rằng các người... không ngờ còn có thể gặp lại người, thật tốt quá. Nếu không việc gì thì sao không trở về sớm một chút chứ? Người cũng biết chúng ta lo lắng cho các người rất nhiều a”

Mấy câu trước thì ôn hoàn không thôi mà đến đoạn sau thì âm thanh cao hẳn lên, mang theo vài phần tức giận “ năm đó người vì ta và Thanh Liên mà để bản thân rơi xuống tầng mây, thời gian qua trogn lòng ta khó chịu vô cùng, cho dù giận ta thì cũng nên báo cho ta biết là người bình an, còn hơn để ta sốt ruột, lo lắng”

“ Hơn mười năm? Bảo Bảo tiểu chủ, không đúng, tý tý, người nghe ta nói, ta không có...” Nàng và Tuyết Ưng ở Hư Vô Giới nhiều lắm chỉ có một tháng ở Huyền Cực Giới không quá ba ngày, cho dù tính luôn thời gian dưỡng thương ở nhà Đồng Thanh cùng với thời gian đi đường đến đây thì tổng cộng cũng không quá bốn tháng, sao bây giờ lại nghe Bảo Bảo nói nàng hôn mê suốt mười năm? Nàng đang tính giải thích nhưng Bảo Bảo không để nàng nói đã dùng sức ôm chặt nàng, thanh âm tức giận lúc trước đã trở nên nghẹn ngào” ta không trách người, không trách, chỉ cần Ảnh Nhiên của ta bình an trở về là tốt rồi, ô... Ảnh Nhiên, ta rất nhớ các người”

“ Tý tý, người đừng khóc a, Ảnh Nhiên không có việc gì, người đừng khóc”. Ảnh Nhiên lập tức luống cuống, cho dù đối mặt với thời điểm nguy hiểm nhất hay khi ở trong thiên la, nàng cũng không thấy Bảo Bảo tiểu chủ khóc nhưng lúc này nàng đang ôm mình khóc như mưa thì trong lòng Ảnh Nhiên vừa chua xót lại vừa cảm động, lập tức nhìn Thanh Liên cầu cứu.

Thanh Liên chậm rãi đi tới, kéo Bảo Bảo ra khỏi người Ảnh Nhiên mà ôm vào lòng, vừa lau nước mắt cho nàng, vừa nhẹ giọng an ủi “ tiểu yêu tinh, khóc cái gì, nên cao hứng mới phải chứ? Không phải Ảnh Nhiên đã trở lại sao? Ta đã nói nàng không có việc gì, còn gặp may, người lại không tin, được rồi, đừng khóc nữa, người không thấy Ảnh Nhiên bị phản ứng của người làm cho sợ hãi kia, trở về là tốt rồi”

“Nhưng mà Tuyết Ưng, Ảnh Nhiên, các người không có việc gì thì sao lâu như vậy mới quay về đây? Trận chiến ở Tước Hoàng sơn cũng đã qua hơn mười lăm năm, cho nên chúng ta mới nghĩ các người đã xảy ra chuyện”. Thanh Liên an ủi Bảo Bảo xong thì quay sang nhìn Tuyết Ưng, ánh mắt nhu hòa lại có chút trách cứ, nhiều người chờ mong tin của bọn họ như vậy nhưng hai nhân vật chính này lại ở bên ngoài tiêu dao tự tại mười mấy năm qua, ngay cả một lời báo bình an cũng không có.

“Thanh Liên, ta bị các người làm cho hồ đồ, từ lúc ta và Ảnh Nhiên rơi từ tầng mây xuống đến nay bất quá cũng không hơn bốn tháng, làm gì mà tới mười lăm năm, ta nghe mà không hiểu các người đang nói cái gì hay là các người không hiểu ta nói gì”

Chân mày của Tuyết Ưng không tự chủ mà nhíu lại, vẻ mặt mơ hồ.

Ảnh Nhiên cũng dùng sức gạt đầu, vội vã nói với Thanh Liên “ Hồ vương đại nhân, Tuyết Ưng là nói thật, tuy rằng đến giờ mới trở về và dọc đường đi cũng trì hoãn một vài ngày, đều do Ảnh Nhiên không tốt nhưng thực sự không có cố ý lưu lại bên ngoài, càng không hiểu được tý tý nói đã hơn mười năm rồi là thế nào, ta chưa một lần cảm giác được tý tý gọi ta, nếu không thì sao có thể không vội trở về, mà khi trở về cũng không gặp đến mức độ này, trong lòng chỉ lo lắng là Hồ vương đại nhân và tý tý đã xảy ra chuyện”

Lúc này đối lại là Thanh Liên ngây ngốc, chắc là giữa bọn họ đã có gì đó hiểu lầm, nếu không sao không ai hiểu ai đang nói gì.

Bảo Bảo lúc này cũng nhìn không được mà ngược đầu hỏi “ mấy năm nay, không, là khi các người ngã từ tầng mây xuống, các người đã ở nơi nào? không nhận được tín hiệu của ta sao? Ta và Mặc Mặc liên tục gọi các người nhưng cũng không cảm nhận được một chút hơi thở của các người”

Vừa nghe Bảo Bảo hỏi, Ảnh Nhiên và Tuyết Ưng lại mờ mịt nhìn nhau, bọn họ cùng nghĩ có lẽ do thời gian ở Hư Vô Giới sai lệch với bên ngoài nhiều nên mới như vậy.

“Tuyết Ưng, người cảm thấy thế nào?” Ảnh Nhiên hoài nghi hỏi.

Tuyết Ưng gạt đầu,” Rất có thể là như vậy, nếu không không có chuyện chúng ta mất tích mới mấy tháng mà đối với Thanh Liên bọn họ thì đã mười mấy năm”

“Như vậy phụ thân ta chờ đợi suốt bao nhiêu năm qua thì là một khoảng thời gian dài đến mức nào a” Ảnh Nhiên đau lòng lòng la lên “ ta, ta thực có lỗi với hân”

“ Ảnh Nhiên, đừng khổ sở, nơi đó thời gian trôi qua rất chậm cho nên đối với nhạc phụ đại nhân cũng chỉ là một khoảng thời gian ngắn, cho nên người đừng quá thương tâm, huống chi ở nơi đó hân có nhiều kỷ ức đẹp để nhớ tới, đó cũng là một hạnh phúc mà” Tuyết Ưng khó có lúc mờ mịt an ủi người khác thế nhưng lúc này lại nói ra những lời rất chí lý.

“ Ân!” Ảnh Nhiên gạt gạt đầu, vẻ âm ảm trên mặt cũng giảm dần

“ Ảnh Nhiên, người cùng ngốc ung này đang nói cái gì vậy, sao chúng ta nghe không hiểu gì hết” Bảo Bảo đang chờ nghe bọn họ giải thích nên nhìn không được mà la lên.

“Tý tý, nói ra thực dài dòng, sau khi ta cùng Tuyết Ưng ngã xuống tầng mây thì không bao lâu sau đã đi lầm vào Hư Vô Giới, tìm đủ mọi cách mới có thể thoát ra để quay về Xà sơn, không ngờ đã làm cho các người đợi chúng ta hơn mười năm, ta nghĩ có lẽ vì cách biệt không gian cho nên chúng ta không thể tương thông với nhau được” Ảnh Nhiên ngẫm nghĩ một lát rồi quyết định giấu chuyện của Tuyết Ưng đi, dù sao cũng là bí mật của Xà quân đại nhân, có lẽ chỉ nên nói cho một mình hân biết.

”Hư Vô Giới?” Thanh Liên cùng Bảo Bảo đều kinh ngạc hỏi lại, nhất là Thanh Liên, sắc mặt kinh ngạc vô cùng “các ngươi có thể đi vào Hư Vô Giới trong truyền thuyết sao? Cơ duyên thật sâu a, cần gì phải tìm cách ra ngoài chứ, bao nhiêu người muốn vào còn không được a”

“Thanh Liên, sao ngươi lại nói như vậy? không biết những người đó vì cái gì mà đến đó ở chứ ban ngày thì rất ngắn, ban đêm thì sấm chớp không ngừng, thần kinh nếu không vững vàng thì không thể nào ngủ được, mà người nơi đó cũng rất kỳ quái, bọn họ chắc là cảm thấy vui vẻ nhưng ta một chút cũng không thích ở lại”. Tuyết Ưng cười khò, đáng tiếc thế nhân đều bị lừa vì truyền thuyết tốt đẹp của Hư Vô Giới, tưởng nơi đó là bồng lai tiên cảnh gì, thực ra thì tới giờ hẳn cũng không thấy nơi đó có gì tốt mà nhiều người lại muốn đến như vậy.

Thanh Liên ngăn ra, biết Tuyết Ưng nói thật, tính hẩn thẳng thắn, bộc trực, không thích quanh co, nói khó nghe một chút thì là vô tâm cho nên bất luận ai nói chuyện với hắn vài câu cũng đều đoán được suy nghĩ của hắn, mà ngay cả một người vô tâm, luôn thích ứng mọi hoàn cảnh như Tuyết Ưng mà còn không chịu nổi nơi kia thì có lẽ đó không phải là nơi tốt đẹp gì, truyền thuyết đúng là không thể tin được.

“Nói vậy là bốn tháng qua các ngươi đều ở Hư Vô Giới sao?”

Nghe câu này, Ảnh Nhiên và Tuyết Ưng đều cúi đầu như đũa nhỏ là sai, hồi lâu Tuyết Ưng mới lên tiếng “chúng ta ở Hư Vô Giới một tháng, sau đó lại vô ý đi vào Huyền Cực Giới, ở lại đó vài ngày, sau đó...”

“Khoan, khoan, Tuyết Ưng ngu ngốc, ngươi nói cái gì? Các ngươi còn đi vào Huyền Cực Giới? ta không biết vận của các ngươi là gì a, trong thiên hạ có bảy giới nhưng chỉ riêng Huyền Cực Giới và Hư Vô Giới là ở bên ngoài, nếu có người vào được một trong hai nơi đó thì đã được xem là cơ duyên sâu đậm mà các ngươi làm như hai giới kia chỉ là một chỗ bình thường, tùy ý để các ngươi đến dạo chơi ngắm cảnh sao?”

Bắc Dao Bảo Bảo kinh ngạc đến mức tròng mắt sắp rớt ra ngoài, hai mắt sáng bừng, vẻ mặt tràn đầy ghen tỵ, Bắc Dao Bảo Bảo nàng không có may mắn được biết đến một trong hai giới ngoài phạm vị kia, thế mà Tuyết Ưng ngu ngốc này lại biết tới hai cái một lúc.

Nghe bọn họ nói đến Hư Vô Giới, sau đó còn tới Huyền Cực Giới thì Thanh Liên cũng không kinh ngạc quá mức, hắn đã sớm tính được bọn họ đi chuyến này sẽ gặp cơ duyên, bây giờ thì chứng minh hắn đoán đúng rồi, chỉ có điều hắn không đoán ra được là bọn họ lại đến được Hư Vô Giới và Huyền Cực Giới.

“Huyền Cực Giới là nơi thế nào?” Thanh Liên vẫn không nén nổi tò mò.

“Nơi đó còn không bằng Hư Vô Giới, trắng lạnh như băng, ngoại trừ Truy Mộng thì những người khác không khác gì tượng đá, nơi đó không cho phép nói tới cảm tình” Tuyết Ưng chau mày, nhớ tới Truy Mộng đã hi sinh ở lại để thành toàn cho hắn thì vẻ mặt hắn liền tràn ngập áy náy.

“Truy Mộng là ai?” tới phiên Bảo Bảo truy vấn.

“là chúa tể Huyền Cực Giới, cũng là cậu của ta” ngữ khí của Ảnh Nhiên có chút âm trầm và áy náy.

Thanh Liên cũng nhìn không được kinh ngạc, Bảo Bảo còn tính hỏi nữa nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Ảnh Nhiên thì lại thôi, dù sao thời gian cũng còn dài, không cần phải nói hết trong một lúc.

Nhưng Ảnh Nhiên dường như biết Bảo Bảo đang rất tò mò nên ngừng đầu, mỉm cười với nàng “chuyện xưa có chút phức tạp, sau này ta sẽ nói tiếp cho tỷ tỷ và Hồ vương đại nhân nghe, tóm lại ta ở Huyền Cực Giới gặp được cậu của ta, ở Hư Vô Giới gặp được cha ta, nơi đó tuy rằng có thân nhân của ta nhưng ta muốn sống ở nơi thuộc về ta, ta muốn sống ở nơi có tỷ tỷ”

“Ảnh Nhiên, Ảnh Nhiên tốt” Bảo Bảo kích động nhào tới ôm Ảnh Nhiên “thời gian qua chắc là ngươi rất vất vả rồi, sau này sẽ không bao giờ phải lo lắng nữa, nếu đã quay về thì cứ ở lại Xà sơn đi, ngày mai ta sẽ cho người chuẩn bị phòng cho ngươi”

”Ân!” Ảnh Nhiên cúi đầu đáp ứng, hưởng thụ sự quan tâm của Bảo Bảo, cảm giác có người nhà thật tốt, tuy rằng Bảo Bảo tiểu chủ không phải là tỷ tỷ ruột của nàng, hơn nữa tuổi cũng nhỏ hơn nàng nhưng nàng lại cho mình cảm giác ấm áp như một người chị thực sự.

”Tốt lắm, trời cũng sắp sáng, tiểu yêu tinh, ngươi nên phát tin tức cho Như Mặc và Vân Thư biết tin Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên đã an toàn trở về, miễn cho bọn họ tiếp tục lo lắng” Thanh Liên nhìn sắc trời bên ngoài đã chuyển sáng trắng mà nói.

Bảo Bảo lúc này mới buông Ảnh Nhiên ra, gật đầu, nhìn thấy Tuyết Ưng thì nhớ lại chuyện tốt của mình bị hẩn phá đám thì lại thấy không vui “ ư, Tuyết Ưng ngu ngốc, sao ngươi còn ở đây, không phải nên báo bình an cho Mặc Mặc biết sao? Ảnh Nhiên là người nhà của ta, nếu đã trở lại thì không cho phép người khác tái động thủ động cước với nàng”

Vừa nói vừa kéo Ảnh Nhiên ra phía sau nàng, mà Ảnh Nhiên thì mặt đỏ bừng xấu hổ còn Tuyết Ưng thì trán nổi gân xanh, hắn biết gặp phải tiểu ác ma và tiểu ma nữ thì chẳng có gì tốt, chuyện gì hắn cũng không ứng phó được nhưng Ảnh Nhiên là nữ nhân của hắn, không cho hắn động tay động chân với nàng thì nghĩa là sao?

“Bảo Bảo, Ảnh Nhiên đã là người của ta” Tuyết Ưng hợp tình hợp lý tuyên bố làm cho Ảnh Nhiên càng thêm xấu hổ.

Thanh Liên thấy vậy thì không khỏi cười thầm, nhìn bộ dạng của tiểu yêu tinh thì biết nàng muốn nổi lên tính đùa giỡn, thầm than cho Tuyết Ưng luôn không biết nên nói gì và nói với ai trong trường hợp nào cho đúng, vì suy nghĩ cho tương lai của mình về sau, hắn quyết định tốt nhất là không lên tiếng.

”Ngu ngốc ư, nhất định là ngươi chủ động khi dễ Ảnh Nhiên nhà ta, mới đó mà động tác cũng thực mau, ngươi có tin là chỉ cần ta không gật đầu, Ảnh Nhiên nhất định không dám gả cho ngươi không?” Bảo Bảo tròn mắt, ý tứ hàm xúc uy hiếp rõ ràng.

”Tiểu ma nữ, ngươi không cần quá phận, ta là kẻ mất Nụhư Mặc nên mới dễ dàng bỏ qua cho ngươi, dù sao đây cũng là chuyện của ta và Ảnh Nhiên, ngươi can thiệp làm gì?” Tuyết Ưng tức giận thét lớn.

Vừa nghe hắn nói lời này, Thanh Liên lại đưa tay xoa trán, nói Tuyết Ưng ngu ngốc thật không sai, tiểu yêu tinh nói vậy chẳng qua là muốn ép hắn ở trước mặt bọn họ mà công khai thổ lộ tình cảm với Ảnh Nhiên mà thôi, làm sao mà phá đám chưa? Hơn nữa, nghĩ tới chuyện Ảnh Nhiên vì thành toàn cho bọn họ mà không tiếc hi sinh thân mình thì so với bất cứ ai, tiểu yêu tinh cũng là người mong muốn cho Ảnh Nhiên có hạnh phúc nhất.

Có trách thì trách tiểu yêu tinh quá mức thông minh mà Tuyết Ưng lại quá mức đơn thuần, cho nên sự tình mới diễn biến thành như vậy, mà nói ra như vậy thì mới đúng là Tuyết Ưng a.

”Oa! Tuyết Ưng ngu ngốc, thái độ của ngươi là sao hả? cái gì mà là chuyện của ngươi và Ảnh Nhiên? Nàng là muội muội của ta, chuyện của nàng là chuyện của ta”

Bảo Bảo vốn đã bức mình Tuyết Ưng, ai biết trước kia hắn nghe lời Mặc Mặc, chờ Mặc Mặc đi qua đi lại trước mặt nàng làm nàng tức giận, bây giờ thì hay lắm, nàng có Ảnh Nhiên, có thể tranh đua thì không ngờ hắn và Ảnh Nhiên lại yêu nhau, làm cho nàng rất hài lòng, nói như vậy chẳng qua là đùa hắn thôi không ngờ Tuyết Ưng thuộc loại ngu lâu khó đào tạo, không hiểu được ám chỉ của nàng còn chưa tỉnh, đã thế còn dám hoài nghi quyền lợi làm tỷ tử của Ảnh Nhiên của nàng, xem ra con đường tình yêu của hắn quá mức thuận lợi rồi. Hơn nữa còn dám gọi nàng là tiểu ma nữ, nếu nàng không để hắn nếm chút đau khổ thì không phải là nàng đang khi dễ mình sao?

Khóe miệng gợi lên nụ cười tuyệt mỹ làm cho Tuyết Ưng không tự chủ được mà lui lại “tiểu ma nữ, ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ chủ ý xấu xa gì, Ảnh Nhiên, nếu Thanh Liên bọn họ không có việc gì thì chúng ta nên rời đi, đã lâu không quay về Tuyết Ưng tộc cũng đã đến lúc quay về để xem tình hình trong tộc thế nào”

”Ảnh Nhiên, chúng ta mới gặp lại, ngươi sẽ rời đi ta sao? Lúc trước ngươi đã đáp ứng sẽ ở lại Xà sơn mấy ngày, giờ lại nghe lời hắn mà thất hứa với ta sao?” Bảo Bảo lập tức quay người, hai tay bưng mặt, bộ dáng như là sắp khóc nhìn Ảnh Nhiên.

Ảnh Nhiên rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, một bên là nam nhân nàng yêu, một bên là chủ nhân có ơn với nàng, mà nàng không muốn làm cho bất kỳ người nào trong số họ thất vọng, nàng nên lựa chọn thế nào đây?”

”Ảnh Nhiên, ngươi đừng để cho bộ dáng của tiểu ma nữ đánh lừa, nàng từ lúc sinh ra đã biết lừa người” Tuyết Ưng thấy Ảnh Nhiên có chút mềm lòng thì nhin không được lớn giọng quát.

Mà Bảo Bảo bị người ta chỉ trích là gạt người từ nhỏ cũng không cãi lại, chỉ âm thầm cúi đầu “ta biết ngươi thích Tuyết Ưng ngu ngốc này, nếu ngươi thực sự muốn đi thì cứ đi theo hắn, dù sao mấy năm qua ta cũng đã quen một mình yên lặng nhớ tới ngươi, nếu không vì cứu chúng ta thì ngươi làm sao gặp phải nhiều thống khổ như vậy”

”Tỷ tử, ngươi đừng như vậy, ta không đi, ta làm sao cũng không đi, ta ở tại chỗ này cùng ngươi, ngươi đừng khổ sở được không?” Ảnh Nhiên lập tức cảm thấy áy náy vô cùng, làm cho Bảo Bảo tiểu chủ lo lắng nhiều năm như vậy mà vừa gặp mặt đã muốn rời đi thì chắc chắn sẽ làm Bảo Bảo thương tâm, dù sao nàng và Tuyết Ưng sẽ có cả đời ở chung với nhau chứ không phải một, hai bữa

”Ảnh Nhiên, nữ nhân ngu ngốc này, ta đã nói tiểu ma nữ này từ nhỏ đã lấy chuyện gạt người làm niềm vui thế mà ngươi còn đáp ứng nàng?” Tuyết Ưng nhin không được, trán nổi gân xanh, lớn tiếng quát Ảnh Nhiên, tiểu nữ nhân này đúng là tóc dài óc ngắn, đứa nhỏ ba tuổi cũng nhìn ra được tiểu ma nữ là đang lừa gạt nhưng chỉ có nàng là ngu ngốc tin tưởng, không tin hắn mà còn lựa chọn ở lại bên cạnh tiểu ma nữ. Thật làm hắn tức chết mà.

”Tuyết Ưng, Bảo Bảo tiểu chủ là tỷ tử của ta, ta không cho ngươi nói nàng như vậy, nàng sẽ không gạt ta, năm đó nếu không nhờ nàng cứu ta, nếu không phải nàng cầu Hồ vương đại nhân cời bỏ phong ấn cho ta thì ta đã không còn sống đến bây giờ, cho nên tỷ tử là người quan trọng nhất đối với ta” Ảnh Nhiên còn nghiêm túc trách móc Tuyết Ưng.

”Ảnh Nhiên, ngươi đã quyết định như vậy?” Tuyết Ưng nhìn Ảnh Nhiên định nói gì đó nhưng nhìn thấy ánh mắt của Bảo Bảo đang nhìn mình thì càng tức giận hơn, cho nên thu hồi những lời định nói mà quay người đi “vậy thì tùy ngươi, ngươi đã lựa chọn ở lại đây thì ta một mình quay về Tuyết Ưng tộc”

Nói xong thì đầu cũng không quay lại liền đi ra ngoài, Ảnh Nhiên tiến lên, đưa tay muốn gọi hắn lại nhưng phát hiện hắn đã đi khỏi, cảm giác vô lực và thương cảm tràn về, đây là lần thứ hai nàng không kịp giữ hắn lại.

Nàng không hiểu vì sao mỗi lần Tuyết Ưng nói sẽ không rời khỏi nàng, sẽ không không cần nàng thì vào lúc tranh cãi sẽ xoay người bỏ đi, thái độ quyết tuyệt như vậy, ngay cả quay đầu nhìn lại cũng không, nhiều ngày ôn nhu và ngọt ngào trong quá khứ ủa về làm cho Ảnh Nhiên dao động, có phải tất cả chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước. Nàng đâm ra chán ghét bản thân mình, luôn bất an, hồ chủ là hoài nghi, đã nó nên tin tưởng Tuyết Ưng nhưng chính nàng lại làm cho hắn thất vọng, có lẽ trong lòng Tuyết Ưng cũng cảm thấy nàng không có thương hắn, lẽ ra lúc này nên đuổi theo hắn, ngăn không cho hắn rời đi nhưng nàng chuyện gì cũng không làm, chỉ đứng yên, trơ mắt nhìn hắn rời đi.

Nàng thực sự hiểu được không thể chỉ có một mình Tuyết Ưng nhân nhượng nàng mà nàng cũng nên nhân nhượng hắn, lúc này hắn rời đi cũng không sao, chờ khi tâm tình của Bảo Bảo tiểu chủ tốt hơn thì nàng lập tức sẽ trở về Tuyết Ưng tộc tìm hắn, lần này nàng sẽ nhân nhượng hắn, có lẽ lúc đó nàng còn cho hắn kinh hi lớn hơn, bọn họ giao hoan nhiều ngày như vậy, biết đâu lúc này trong bụng nàng đã có một Tiểu Tuyết Ưng.

Nghĩ đến đây tâm tình của Ảnh Nhiên cũng khá hơn.

Nhìn sắc mặt biến hóa của Ảnh Nhiên, Bảo Bảo và Thanh Liên đều cảm giác nàng đã thay đổi, trưởng thành hơn. Quả nhiên là tình yêu thực là vĩ đại.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: ĐỘT NHIÊN ĐAU NHỨC

Thực ra khi xoay người rời đi thì Tuyết Ứng cũng biết mình đã rơi vào bẫy của Bảo Bảo, nhưng vì tức giận và tự ái nên hắn không chịu quay lại.

Hắn biết đối với tính cách không quyết đoán của Ảnh Nhiên thì bắt nàng phải chọn lựa giữa hắn và Bảo Bảo là chuyện khó khăn nhất đối với nàng, nhưng hắn vẫn có chút không cam lòng, lẽ ra hắn phải là quan trọng nhất đối với nàng nhưng vì sao lại bị đặt ở vị trí thứ hai, cho nên hắn không hận tiểu ma nữ làm khó dễ mà giận vị Ảnh Nhiên không đặt hắn ở vị trí quan trọng nhất.

Hắn nguyện ý nhân nhượng nàng hết thảy, cái gì cũng vì nàng, tin tưởng nàng cũng yêu hắn như hắn yêu nàng, cũng muốn nàng đem hắn đặt ở vị trí quan trọng nhất như hắn đối với nàng, bằng không hắn cảm thấy mình bị tổn thương.

Hắn không tin cái gọi là yêu không tính toán, không cần hỏi đáp...nếu bất kể lợi hại, không mong được đối phương đáp lại thì thực sự là yêu sao? Không, đó hoàn toàn là một đũa ngọc yêu đơn phương mà thôi.

Trong quan niệm của hắn, yêu chính là cả hai cùng cho cùng nhận, nếu đối phương không cho ra thì hắn sẽ chủ động đòi lấy, tóm lại không có chuyện chỉ có một người bỏ ra, nếu chỉ có một mình hắn yêu, một mình hắn nhiệt tình thì tình yêu đó hắn không cần, tự làm cho cuộc sống của mình trở nên thâm trầm không phải là tính cách của Tuyết Ứng hắn.

Hơn nữa hiện tại hắn rất yêu Ảnh Nhiên, mà thân thể của nàng cũng đã cho hắn, cho nên hắn không muốn bức ép nàng, nhưng mà điều kiện là Ảnh Nhiên cũng phải thương hắn, nếu ngày nào đó nàng không còn thương hắn thì hắn tình nguyện giết chết nàng vẫn cảm thấy ít đau khổ hơn so với việc mất đi nàng.

Tình cảm Tuyết Ứng nồng nhiệt mà chân thành, khi yêu thì chỉ yêu một người, dù chết cũng không thay đổi, cho nên càng không thể chấp nhận sự phản bội, nếu hắn yêu một người khác thì rất có thể với tính cách như vậy cuối cùng sẽ dẫn đến bị kịch nhưng thực may mắn người hắn yêu lại là Ảnh Nhiên, một người chủ động cương thế, một người bị động ôn nhu, nhìn khác nhau nhưng thực ra lại rất phù hợp, hoàn hảo.

Tuyết Ứng mang theo tức giận rời khỏi Xà sơn nhưng cũng không lập tức quay về Tuyết Ứng tộc mà cứ bay lượn không mục đích trên bầu trời, buồn bực vì chính mình đã suy nghĩ không chu đáo, cứ tự làm theo ý mình, hắn và Ảnh Nhiên cứ nghĩ sau khi bọn họ mất tích thì Bảo Bảo và Mặc Mặc sẽ dùng cảm ứng để liên hệ với bọn họ mà không nghĩ ngược lại, nếu bọn họ muốn biết an nguy của Bảo Bảo và Mặc Mặc thì chỉ cần cảm ứng là biết, có chi lại lổ mẫm, đêm khuya phá nóc nhà người ta, phá hư chuyện tốt của người nên mới ra nông nỗi này.

Đáng tiếc lúc này nghĩ ra thì cũng đã muộn, tiểu ma nữ là người có thù tất báo, tâm tư nhỏ nhen mà Ảnh Nhiên đối với nữ nhân kia thì một điều tỷ tỷ, hai điều tỷ tỷ, xem ra cuộc sống hạnh phúc của hắn từ hôm nay sẽ gặp nhiều sóng gió. Hắn biết, gặp phải nữ nhi của Như Mặc thì hắn sẽ không có những ngày tháng yên lành.

Tuyết Ứng càng nghĩ càng cảm thấy ỳ ạch, tuy rằng trước kia hắn hiểu lầm Như Mặc suốt mấy ngàn năm là lỗi của hắn nhưng hắn cũng đã bị tiểu ác ma tra tấn nhiều năm, như vậy tội lỗi gì cũng đã được bù đắp hết rồi.

Bây giờ hắn và Ảnh Nhiên vất vả lắm mới có được cuộc sống gia đình hạnh phúc thì lại xuất hiện tiểu ma nữ chen vào phá đám, làm cho Tuyết Ứng không khỏi cảm khái trời xanh không có mắt.

Nhưng nghĩ đến chuyện Mặc Mặc, Vân Thư, Như Mặc và Bắc Dao Quang đều khỏe mạnh, bình an, bản thân không mất đi bằng hữu nào thì trong lòng Tuyết Ứng cũng cảm thấy vui vẻ, ấm áp. Tuy rằng tiểu ma nữ bị hôn mê mười năm nhưng rốt cuộc cũng đã tỉnh lại, mà nhìn đầu mày khóe mắt đều ngập tràn hạnh phúc của Thanh Liên thì hắn cảm thấy mọi người đều đã đến lúc bị cực thái lại, cho nên hắn cũng tạm bao dung cho việc hắn quấy rầy cuộc sống của hắn vài ngày. Hơn nữa thời gian này cũng để Ảnh Nhiên suy nghĩ kỹ, để đến lúc nào đó nàng bắt buộc phải lựa chọn giữa hắn và người khác thì nàng nên lựa chọn ai.

Suy nghĩ thông suốt liền cảm thấy trời cao biển rộng. Cũng không chủ động đi tìm Mặc Mặc vì hắn tin tưởng Thanh Liên nhất định sẽ đem tin tức hắn bình an trở về mà lan truyền cho bọn họ biết, bây giờ là lúc hắn nên quay về trong tộc để xem mọi người có được bình yên hay không.

Quyết định như vậy, thân hình tuyết trắng liền triển khai tốc độ, hướng Tuyết Phong sơn mà bay đi.

Tương tư là nỗi khổ khó chịu nhất, Tuyết Ứng bắt quá mới đi có năm ngày nhưng Ảnh Nhiên lại có cảm giác như hắn đã đi năm năm rồi.

Bảo Bảo tiểu chủ đối với nàng thân thiết và ân cần hơn trước, chuyện gì cũng chiều cố cho nàng mà Hồ vương đại nhân cũng rất quan tâm nàng, các

thành viên của Xã tộc đều biết nàng đã cứu mạng nữ vương của bọn họ nên đối với nàng rất tôn trọng và thân thiết. Tất cả đều làm nàng hưởng thụ cảm giác được tôn trọng và đãi ngộ mà nàng chưa từng có được ở Tuyết Ưng tộc.

Nhưng nàng vẫn không cảm thấy vui, cảm thấy như mình đã mất đi cái gì quý giá nhất, cho nên nàng rất buồn, mỗi lần nhìn thấy khoả răng nanh trên cổ thì nàng lại nhớ tình cảnh ngày đó ở núi Việt Nam, nàng đã sớm không thể rời khỏi hẳn.

Bảo Bảo bụng một mâm hồng quả tới, vừa tới cửa nhìn thấy vẻ mặt rầu rĩ của Ảnh Nhiên thì biết nàng nhất định đang nghĩ tới Tuyết Ưng nên mới như thế, không khỏi có chút hối hận ngày đó đã đùa giỡn quá mức nên mới làm Tuyết Ưng nổi giận bỏ đi, biết rõ hẳn tính cách đơn thuần còn chọc tức hẳn, tuy rằng khi đó cảm thấy thống khoái nhưng bây giờ nhìn thấy Ảnh Nhiên như vậy thì lại thấy hối hận vô cùng.

Nói gì là lúc trước nàng cứu Ảnh Nhiên, thực ra chẳng qua là muốn hơn thua với Mặc Mặc, muốn có một con ung để làm tọa kỵ mà thôi chứ cũng không thực tâm muốn cứu nàng, cho dù sau đó thì nàng thực lòng thích Ảnh Nhiên đơn thuần, thiết lương nhưng dù sao cũng xuất phát từ động cơ không trong sáng, mà Ảnh Nhiên thì từ đầu đến cuối luôn đối xử chân thành với nàng, sự kiện ở Tước Hoàng sơn kia, Ảnh Nhiên không cần xả thân vì bọn họ nhưng Ảnh Nhiên vẫn dứt khoát đi vào thiên la cùng nàng, thậm chí đến cuối cùng còn dốc toàn lực giúp cho nàng và Thanh Liên được ở bên nhau đều rồi chính mình rơi xuống hồng trần, ân tình đó vẫn luôn khắc ghi trong lòng nàng.

Bây giờ không phải là nàng có ân với Ảnh Nhiên mà Ảnh Nhiên mới là người có ân với bọn họ, cho nên nàng mong muốn Ảnh Nhiên được hạnh phúc hơn bất cứ ai, Ảnh Nhiên cô độc đã lâu, cần có một vòng tay ấm áp để ôm ấp và bảo vệ nàng, nếu biết làm cho Tuyết Ưng tức giận rời đi, Ảnh Nhiên sẽ buồn như vậy thì cái gì nàng cũng không nói.

“Ảnh Nhiên” lên tiếng như là nàng vừa mới đến.

Quả nhiên, Ảnh Nhiên quay đầu nhìn nàng đã nở nụ cười trong sáng “tỷ tỷ, sao ngươi lại tới nữa? không ở bên Hồ vương đại nhân sao?”

“Thấy ta đến thì mất hứng sao? Ta vội đem hồng quả đến cho ngươi, đây là những quả vừa mới hái trên cây xuống, còn chưa ta sương sớm, rất bổ dưỡng, ăn nhiều một chút đi. Ở nơi này có quen không?” Bảo Bảo trêu ghẹo nàng.

“Ảnh Nhiên sao lại mất hứng khi tỷ tỷ đến chứ, chẳng qua thấy tỷ tỷ mỗi ngày cứ ở bên ta, như vậy chẳng phải Hồ vương đại nhân sẽ rất cô đơn sao? Ta rất thích nơi này, tỷ tỷ là vua một tộc, có nhiều chuyện cần phải làm, không cần để ý tới ta”

Ảnh Nhiên có chút áy náy, từ lúc nàng ở lại thì Bảo Bảo tiểu chủ dường như có thứ gì tốt đều mang đến cho nàng, cái gì cũng ưu tiên cho nàng trước, làm nàng có chút áp lực. Nàng biết Bảo Bảo tiểu chủ cảm kích hành động trước kia của nàng, nhưng lúc đó là do nàng thực tâm muốn làm, không cần Bảo Bảo tiểu chủ phải bù đắp hay báo ân, huống chi bây giờ nàng cũng không có gì là không tốt, nhưng những lời này nàng không biết nên nói với Bảo Bảo tiểu chủ thế nào.

Thế mới biết mỗi lần nàng hiểu lầm và không nói ra suy nghĩ của mình, làm cho Tuyết Ưng khó chịu và buồn bực đến mức nào, một nam nhân tính cách ngay thẳng, đơn thuần mà hết lần này tới lần khác đều nuông chiều theo nàng, mặc nàng hồ nháo, quả thực việc chia cách đã làm nàng thấy được những ưu điểm của hẳn mà trước giờ nàng nhận ra.

” Thanh Liên hôm nay quay về Hồ tộc, một tháng hẳn sẽ quay về đó một lần, dù sao hẳn cũng là vương của Hòa Hồ tộc, tuy rằng mọi chuyện trong tộc đều có các phụ tá trợ giúp nhưng vẫn phải trở về xem xét một chút, cho nên ngươi không cần lo lắng ta vắng vẻ hẳn, hơn nữa ngươi là muội muội của ta, ta chiếu cố ngươi nhiều một chút cũng là chuyện đương nhiên. Đúng rồi, Ảnh Nhiên, hôm nay thời tiết rất tốt, có muốn đi ra ngoài một chút hay không, thuận tiện nói cho ta nghe chuyện các ngươi đã trải qua ở Hư Vô Giới, hơn nữa sao ngươi lại xem trọng Tuyết Ưng ngu ngốc kia? Tuyết Ưng ngu ngốc kia tính tình thẳng thắn, bá đạo lại vô tâm, ở Xã tộc chúng ta có nhiều nam tử tuổi lớn hơn hẳn gấp mấy trăm lần, nếu ngươi có thể quên hẳn thì ta lập tức giới thiệu mấy chục người cho ngươi chọn, ngươi thấy thế nào?”

” Không, không cần! Tỷ tỷ, tuyết ưng hẳn, hẳn kỳ thật là người rất tốt, thời gian qua nếu không có hẳn chiếu cố ta thì ta đã không còn sức để chống đỡ nổi nữa, hẳn ngày đó nói chuyện có chút quá phận, Ảnh Nhiên thay hẳn xin lỗi tỷ tỷ, ngươi đừng giận hẳn, ta chỉ thích một mình hẳn cho nên ý tốt của tỷ tỷ ta chỉ có thể tâm lĩnh”

Ảnh Nhiên vừa nghe lời của Bảo Bảo thì sắc mặt trắng bệch, cho là nàng nói thật nên kích động giải thích thay Tuyết Ưng.

Bảo Bảo thấy nàng như vậy thì biết mình đã đùa quá trớn, không khỏi có chút cảm khái với tính cách quá mức ngây thơ của Ảnh Nhiên, nàng nói Tuyết Ưng ngu ngốc mà Ảnh Nhiên cũng chẳng thông minh hơn, người khác nghe lời của nàng thì đều biết là nàng trêu chọc và đùa giỡn nhưng Ảnh Nhiên lại tin là thật.

Quả thực không phải người cùng một nhà thì sẽ không vào cùng một cánh cửa. Ảnh Nhiên và Tuyết Ưng đúng là trời sinh một cặp.

“Ảnh Nhiên, đừng khàn trương, ta chỉ giỡn với ngươi một chút thôi, biết ngươi chỉ thích một mình hẳn, ta chẳng qua chỉ muốn hẳn lo lắng một chút chứ không phản đối các ngươi ở cùng một chỗ a, chỉ cần ngươi cảm thấy hạnh phúc, ngươi muốn ở cùng một chỗ với ai, ta vĩnh viễn ủng hộ ngươi”

Bảo Bảo vỗ nhẹ lên tay Ảnh Nhiên để trấn an nàng, Ảnh Nhiên ngẩng ngốc nhìn nàng, lúc sau mới thả lỏng tâm tình “ thì ra là tỷ tỷ chỉ nói đùa, là Ảnh Nhiên quá mức nghiêm trọng rồi”

“Được rồi, cũng do ta không tốt, biết rõ ngươi rất nghiêm túc còn đùa giỡn với ngươi. Đi thôi, thời tiết hôm nay rất đẹp, ta mang ngươi ra ngoài tản bộ, thuận tiện kể cho ta nghe chuyện Tuyết Ưng theo đuổi ngươi thế nào, ai chủ động, ai bị động, tất cả phải nói thật hết nha”. Bảo Bảo dắt tay Ảnh Nhiên, lôi kéo nàng đi ra ngoài, lần này không dám đùa giỡn nữa.

Ảnh Nhiên lập tức đỏ mặt như Bảo Bảo mong muốn “cũng không có gì, chỉ là như vậy, như vậy”

“Như vậy nghĩa là sao a?” Bảo Bảo mỉm cười nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, không nhịn được mà truy vấn.

“Ai nha, Bảo Bảo tiểu chủ, là người có ý” lúc này Ảnh Nhiên cũng biết Bảo Bảo trêu chọc nàng nên quýnh lên, không gọi tỷ tỷ nữa mà là tiểu chủ, chứng tỏ nàng có chút tức giận, bộ dáng này càng làm Bảo Bảo cười to sảng khoái, cảm giác đùa giỡn rất thú vị.

Ảnh Nhiên thấy nàng cười vui vẻ, lúc đầu cũng có chút tức giận nhưng rồi cũng mỉm cười theo nàng, đang lúc hai người đang cười nói vui vẻ thì đột nhiên một trận đau nhức nổi lên, đánh vào cổ tay Ảnh Nhiên, làm nàng đứng không vững mà té nhào xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: QUÁ TRÌNH THỐN VŨ

Bắc Dao Bảo Bảo lập tức đỡ Ảnh Nhiên đứng dậy “Ảnh Nhiên, người làm sao vậy? sao đột nhiên lại ngã xuống?”

”Đau, đau quá!” trán đỏ mồ hôi lạnh, thân mình co rút như con tôm, không hỏi cũng biết Ảnh Nhiên đau đến mức nào mới có bộ dạng như vậy.

Bảo Bảo trước giờ chưa từng thấy một người gãy trước còn khỏe mạnh, vui vẻ, chớp mắt đã đau đến như vậy nên tay chân luống cuống, không biết phải làm sao, ôm sát Ảnh Nhiên vào lòng, chuyển cho nàng một ít pháp lực với mong muốn giảm đau cho nàng nhưng Bảo Bảo không biết rằng hành động của nàng càng làm mọi chuyện xấu hơn, pháp lực vừa được chuyển sang thì Ảnh Nhiên lại đau đến kêu la thảm thiết, làm cho Bảo Bảo sợ tới mức lập tức rút tay lại.

“Ảnh Nhiên, người rốt cuộc là đau như thế nào? mau nói cho ta biết” Bảo Bảo nóng ruột vô cùng, vừa dùng ý niệm để gọi Thanh Liên quay về Xà tộc, vừa hỏi.

”Toàn thân đều đau, sờ, làn da ta như sắp bốc cháy tới nơi, thực sự rất đau, tỷ tỷ, cứu ta”

Ảnh Nhiên đau đến không thở nổi, nói xong câu này thì sắc mặt trắng như sắp chết tới nơi.

Bảo Bảo gấp đến mức hai mắt phấp phấp, nhìn làn da của Ảnh Nhiên vẫn như bình thường, một chút ửng đỏ cũng không có, cũng không ảm mà thậm chí còn lạnh như băng, sao nàng lại nói có cảm giác như sắp bị bốc cháy, chẳng lẽ chính là cảm giác từ bên trong thân thể của Ảnh Nhiên.

Không thể chuyển pháp lực cho nàng cũng không biết vấn đề bắt đầu từ đâu, chỉ có thể trở mắt nhìn Ảnh Nhiên thống khổ, trong lòng Bảo Bảo khổ sở vô cùng, nhưng chỉ có thể dùng sức nắm chặt tay nàng, hận không thể chia sẻ với nàng nỗi đau này.

”Tóc Đen, Tóc Đen-” Bảo Bảo la lớn.

Ngay lập tức Tóc Đen tay còn cầm cây bút đã xuất hiện, bối rối nói “tiểu chủ, có chuyện gì? Ảnh Nhiên tiểu thư bị sao vậy?”

”Tóc Đen, đừng nhiều lời, nhanh đến phòng cha ta mang kim đan của hắn đến đây, mau” Bảo Bảo lo lắng, không muốn để Ảnh Nhiên một mình ở đây nếu không thì nàng đã tự mình đi lấy.

Tóc Đen ngẩng người một chút rồi lập tức gật đầu “dạ, ta đi ngay”

Ảnh Nhiên lúc này đau đến mức không rên nổi nữa, ngay cả hô hấp cũng không được chỉ biết cắn chặt môi dưới đến chảy máu, thân mình càng cuộn chặt lại, tứ chi rã rời, mỗi một chỗ đều đau đến tâm tê phế liệt, nếu có thể ngắt xiu thì đối với Ảnh Nhiên lúc này lại là chuyện tốt, tiếc là chuyện này cũng là xa xỉ đối với nàng.

Ảnh Nhiên tuyệt vọng, cảm giác như nàng sắp chết, trong lòng không ngừng gọi tên Tuyết Ưng, nếu biết có hôm nay thì khi đó dù thế nào nàng cũng sẽ giữ Tuyết Ưng lại, hiện tại nàng rất mong được nhìn thấy hắn, nếu có chết, nàng cũng muốn được chết trong lòng hắn.

Khi Thanh Liên gấp gấp quay trở về thì thấy Bảo Bảo và Ảnh Nhiên sắc mặt đều trắng bệch, Bảo Bảo ôm lấy Ảnh Nhiên ngồi trên đất, mới đầu hắn còn không biết là ai bị đau nhưng rất nhanh đã nhận ra là do Ảnh Nhiên bị đau mà Bảo Bảo không giúp được gì nên mới như thế.

Có không để ý đến tình trạng của Bảo Bảo mà vội cầm tay Ảnh Nhiên, bắt mạch cho nàng nhưng không tra ra chuyện gì khác thường, vì sao Ảnh Nhiên lại bị thống khổ như vậy, Thanh Liên cũng không tìm ra được nguyên nhân.

”Thanh Liên, Ảnh Nhiên vì sao lại bị như vậy, người mau tìm cách giúp a, nàng đau đến không chịu nổi nữa rồi. Vì sao lại như vậy? trên người nàng có yêu lực ngoại giới sao? Hay là phong ấn của tán tiên vẫn còn ảnh hưởng tới thân thể của nàng?” Bảo Bảo thấy Thanh Liên cũng cau mày thì càng lo lắng

hon.

“Mạch đập của Ảnh Nhiên đều bình thường, trong cơ thể của nàng không có pháp lực ngoại giới cũng không phải vì ảnh hưởng của việc bị đóng phong ấn năm xưa, thực sự không tìm được lý do vì sao nàng lại đau như vậy. nàng đã ăn qua cái gì sao?” Thanh Liên tuy rằng cũng rất lo lắng nhưng vẫn thể hiện sự trấn tĩnh, nếu hấn cũng bối rối thì sẽ không tìm được nguyên nhân Ảnh Nhiên vô cớ bị đau.

“Chưa ăn gì cả, ngày cả hồng quả ta mang tới cũng chưa có dùng a, ah, lúc trước ta có cho nàng ăn một viên kim đan của phụ thân nhưng mà chưa ăn xong nàng đã đau không chịu nổi rồi”

“Bảo Bảo, đừng khẩn trương, kim đan do Như Mặc luyện ra chỉ có lợi chứ không hại, trước kia Ảnh Nhiên bị thương, không phải ngươi cũng đã cho nàng ăn qua sao? Cho nên ngươi đừng quá lo lắng, bây giờ ta sẽ dùng thuật thôi miên để dỗ nàng ngủ, ít ra sẽ làm nàng giảm bớt đau đớn, ta cũng có thời gian để nghĩ biện pháp, nói thật, mấy ngàn năm qua, ta cũng chưa từng gặp phải tình huống này”.

Thanh Liên nắm chặt tay Bảo Bảo, ý muốn làm nàng an tâm hơn, nhìn nàng như vậy hấn rất đau lòng, hơn nữa nàng có như vậy cũng không làm cho Ảnh Nhiên đỡ đau hơn.

“Ân, có cần cho Tuyết Ưng biết để hấn mau chóng quay về không?” Bảo Bảo gật đầu, biết lúc này nàng bối rối chỉ làm mọi việc rồi hơn nên cố gắng kiềm chế tâm trạng.

” Cũng tốt! Lập tức kêu Tuyết Ưng trở về đi! Lúc này có lẽ người Ảnh Nhiên cần nhất chính là hấn” Thanh Liên nghĩ một lát rồi đáp.

Bảo Bảo liền nhẹ nhàng buông thân mình của Ảnh Nhiên, đi ra ngoài cửa, Thanh Liên lập tức thay thế vị trí của nàng, nâng Ảnh Nhiên dậy, để cho mặt nàng đối diện mặt hấn, âm thanh mềm nhẹ chậm rãi vang lên “ Ảnh Nhiên, ngươi nghe được thanh âm của ta không? ta tin là ngươi nghe được, mau mở mắt nhìn ta, chỉ cần ngươi nhìn ta rồi sẽ không còn thấy đau nữa, mau, mở mắt ra đi”

Thanh âm nhu hòa lại đầy ma lực kia không ngừng vang lên bên tai Ảnh Nhiên, mới đầu nàng không có phản ứng, chỉ nhắm chặt mắt, chìm đắm trong sự thống khổ nhưng rồi cũng dần dần không tự chủ được mà bắt đầu mở mắt, Thanh Liên hài lòng, tiếp tục nói chuyện.

Rốt cuộc Ảnh Nhiên cũng mở mắt ra nhưng nhìn thấy ánh mắt đầy ma lực của Thanh Liên thì lại lập tức nhắm lại “ ngủ đi, ngủ sẽ không còn thấy đau nữa cho nên ngươi cứ an tâm ngủ đi, ngủ càng sâu càng tốt, ngươi rất an toàn, mọi đau đớn đều đã rời xa ngươi, Ảnh Nhiên ngủ đi”

Tựa hồ như thôi miên có tác dụng nên thân mình Ảnh Nhiên dù vẫn còn cuộn tròn lại nhưng đã không còn run rẩy và co rút, hô hấp cũng thả lỏng hơn, tuy rằng về mặt vẫn tràn đầy thống khổ nhưng với Thanh Liên mà nói cũng là đã làm hết sức mình, nếu muốn hấn nhận lấy đau khổ của Ảnh Nhiên hấn cũng cam lòng, bởi vì dù không biết vì sao nàng bị như vậy nhưng cũng do hấn và Bảo Bảo không chiếu cố tốt cho nàng.

Bảo Bảo dùng ý niệm truyền thông tin cho Mặc Mặc, nhờ hấn thông tin cho Tuyết Ưng quay về, dù sao hấn cũng là tọa kỵ của Mặc Mặc, nên chỉ có hấn mới có thể dùng ý niệm gọi Tuyết Ưng quay về.

Có lẽ Tuyết Ưng rất nhanh sẽ quay lại, lúc này Bảo Bảo lại thấy hối hận vô cùng vì đã chọc cho Tuyết Ưng tức giận rồi đi, nếu không lúc Ảnh Nhiên đau đớn nhất đã có hấn ở bên cạnh.

Mà lúc này, trên đỉnh Tuyết Phong sơn, Tuyết Ưng vừa bàn xong công việc trong tộc với tám vị hộ pháp, biết được nhiều năm qua trong tộc cũng không vì chuyện hấn vắng mặt mà bầu vương mới, tất cả đều tin tưởng và chờ đợi hấn trở về, hấn sẽ không từ bỏ trách nhiệm với toàn tộc vì vậy dù hấn không có mặt thì mọi việc vẫn được xử lý gọn gàng, ngăn nắp.

Ngọc Đế đối với việc bọn họ năm đó cùng Thanh Liên quấy rối Thiên đình cũng không có hành động gì, Tuyết Ưng tộc vẫn bình an như chưa từng dính líu đến sự kiện ở Tước Hoàng sơn.

Đối với kết quả như vậy, Tuyết Ưng rất cao hứng, năm đó hấn vì bằng hữu mà ra tay nên nếu có hậu quả gì thì phải do một mình hấn gánh chịu, nếu làm liên lụy tới toàn tộc thì hấn sẽ hổ thẹn với các tộc nhân.

Quay về lại Tuyết Phong sơn xa cách đã lâu, nhìn cách bố trí quen thuộc, trong lòng Tuyết Ưng cảm khái vô cùng nghĩ đến tương lai không xa nơi này sẽ có thêm một nữ chủ nhân, trong lòng lại cảm thấy ấm áp.

Đứng ở không trung nhìn mây bay lãng đãng, lòng lại nhớ tới Ảnh Nhiên, chỉ xa nàng có ba ngày mà tưởng chừng ba năm, không biết tiểu nữ nhân của hấn lúc này đang làm gì, có nhớ hấn như hấn đang nhớ nàng hay không?

Đang tưởng niệm, nhớ nhưng thì đột nhiên Tuyết Ưng thu được tín hiệu của Mặc Mặc, nói Bảo Bảo nhờ hấn quay về Xà sơn gấp, nói Ảnh Nhiên đột nhiên bị đau, hiện giờ đã lâm vào hôn mê.

Tin tức này làm cho Tuyết Ưng chấn động như sấm nổ bên tai, hấn bắt quả chi đi mới ba ngày sao nàng đã bị đau như thế không thôi, còn đau đến bất tỉnh nhân sự, phản ứng đầu tiên của hấn là thông hận và phẫn nộ, tiểu nữ nhân có biết cách chiếu cố người khác hay không, làm sao lại để cho nàng xảy ra nông nổi như vậy.

Vốn bị nỗi nhớ nhung dày vò, giờ lại thêm lo sợ nên Tuyết Ưng lập tức thông tin cho tám vị hộ pháp rồi lập tức rời đi.

” Thanh Liên, tại sao có thể như vậy, làm sao bây giờ?” tay của Thanh Liên cơ hồ sắp bị Bảo Bảo lắt rớt ra khỏi vai, nhưng hắn không phản kháng bởi vì hắn cũng bị tình cảnh này làm cho sợ hãi, không biết nên xem là tốt hay xấu, mồ hôi ướt đầm cả lòng bàn tay.

Bởi vì Ảnh Nhiên vốn đang bị thôi miên nằm trên giường thì không lâu sau bắt đầu hóa thân, đầu tiên là hình người bắt đầu không cố định, sau đó thì khôi phục nguyên hình, đôi cánh to lớn mở rộng làm vách tường trong phòng vỡ vụn, nóc nhà vừa mới được sửa xong thì hôm nay lại bị thân hình ung to lớn tàn phá nghiêm trọng hơn.

Các thành viên trong Xà tộc cứ tưởng có đại địch tấn công nên sợ hãi, luống cuống chạy ra thì nhìn thấy thân hình ung to lớn màu đen còn có hai cánh to lớn đang phe phẩy, tạo thành những cơn gió lốc thổi bay những tảng đá lớn chung quanh, còn cây cỏ quanh đó thì dường như là vừa trải qua thảm họa hủy diệt.

Mà nữ vương vĩ đại của bọn họ cùng vương phu Hồ vương đại nhân thì nắm tay nhau nhìn xem tình cảnh trước mắt, không hề có ý định ngăn cản, cho nên đám tộc nhân nhỏ nhỏ như bọn họ chỉ có thể tận lực tìm nơi tránh nấp mà thôi.

Ảnh Nhiên lúc này đã không khống chế được thần trí của mình, chỉ cảm thấy thân thể nóng đến mức sắp bùng nổ, nàng chỉ có thể thông qua việc vẩy cánh không ngừng để giảm bớt cái nóng mà thôi, nên cứ vỗ cánh không ngừng.

Mà cứ theo mỗi lần vỗ cánh của nàng thì có một mảng lông màu đen thật lớn tróc ra, bay tán loạn trong không gian.

Thanh Liên nhìn tình cảnh này không nói một lời nào, cáo có da, rắn có vảy mà ung thì lớp phòng vệ bên ngoài quan trọng nhất chính là lông, tình cảnh của Ảnh Nhiên lúc này chính là rụng lông, làm cho hắn kinh tâm động phách. Bình thường chỉ khi gặp tình trạng nguy hiểm khẩn cấp thì mới tạo thành quá trình rụng lông. Ảnh Nhiên còn trẻ lại khỏe mạnh như vậy sao đột nhiên lại trải qua quá trình này?”

” Thanh Liên, chết tiệt, chúng ta phải ngăn cản nàng lại, nếu cứ để nàng tiếp tục như vậy thì sẽ chết mất, ngươi nhìn thấy không? nàng rụng lông” Bảo Bảo nhìn không được muốn bay lên, tuy rằng bằng vào năng lực của một mình nàng thì không thể nào chế trụ được Ảnh Nhiên nhưng nếu có thêm Thanh Liên nữa thì tin rằng không khó, không thể để nàng tiếp tục như vậy, ai biết đến lúc lông rụng hết thì Ảnh Nhiên sẽ biến thành bộ dạng gì, còn giữ được tính mạng hay không?

” Hào! ta bên trái, ngươi bên phải, chúng ta cùng tiến lên”. Thanh Liên cũng bắt đầu do dự, bấm đốt ngón tay thì hắn biết Ảnh Nhiên còn phải trải qua một kiếp nhưng cũng không phải đến sớm như vậy, mà tình cảnh trước mắt hắn không biết là kiếp hay là nghiệt nên không biết phải làm thế nào, nhưng thấy Bảo Bảo khẩn trương như vậy thì hắn cũng bắt đầu bồn chồn, chẳng lẽ kiếp trước của Ảnh Nhiên là tiên sao? Cũng lập tức đồng ý đề nghị của Bảo Bảo, trước tiên cố định thân hình của Bảo Bảo rồi nói sau.

Hai thân ảnh cùng bay lên, một đỏ một xanh, một trái một phải cùng bắn vào Ảnh Nhiên, hai cái cánh to lớn của nàng lập tức đình chỉ nhưng vì không thể quạt cánh nên Ảnh Nhiên liền dùng móng vuốt bén nhọn của mình ra sức cào vào mặt đất, làm toàn bộ xà cung bị chấn động như động đất, bộ dáng thống khổ của nàng làm cho Bảo Bảo và Thanh Liên kinh tâm vô cùng.

“Như vậy cũng không được, Thanh Liên, làm sao bây giờ, như vậy cũng không giải quyết được vấn đề, có cần gọi phụ thân quay về không?” Bảo Bảo thấy Ảnh Nhiên hoàn toàn không để ý đến thân thể mình thì gấp đến mức sắp khóc.

Mà lúc này Tuyết Ưng cũng vừa về tới, nhìn thấy Thanh Liên và Bảo Bảo đang cùng hợp sức chế trụ Ảnh Nhiên, không cho nàng bay lên, lại thấy lông của Ảnh Nhiên bay tán loạn trên không trung nên cho rằng hai người khi dễ nàng, vì vậy khí huyết xông lên, dùng toàn lực lao xuống dưới “ Bắc Dao Bảo Bảo, Thanh Liên, các ngươi muốn làm gì? Còn không buông Ảnh Nhiên ra?”

Khí thế và áp lực dòng khí của hắn rất lớn nên dù đạo hạnh cao hơn Thanh Liên cũng lập tức ôm lấy Bảo Bảo phi thân ra ngoài, mà đôi cánh vừa được tự do thì Ảnh Nhiên lại vỗ cánh điên cuồng như trước.

Tùng chùm, từng chùm lông của Ảnh Nhiên rời khỏi thân thể mà bay tán loạn trong không trung, lúc này Tuyết Ưng cũng nhìn thấy và kinh ngạc đến ngây người, bây giờ mới hiểu vì sao Thanh Liên và Bảo Bảo chế trụ cánh của nàng, vậy mà hắn còn cho rằng bọn họ khi dễ nàng.

” Ảnh Nhiên—, chết tiệt, Tiểu ma nữ, Thanh Liên, các ngươi ai tới nói cho ta biết, đây là chuyện gì xảy ra?” Tuyết Ưng vừa dùng hai cánh to lớn của mình ngăn chặn hành động của Ảnh Nhiên vừa lớn tiếng quát Thanh Liên và Bảo Bảo.

“Tuyết Ưng, ngươi cũng thấy đó, lúc sáng Ảnh Nhiên đột nhiên đau nhức không thôi, ta vội quay trở về, sau đó đó liền xuất hiện tình trạng rụng lông, tiếp theo là điên cuồng hủy hoại nhà cửa, ta và Bảo Bảo không đành lòng nên mới tìm cách chế trụ hai cánh của nàng, chẳng lẽ ngươi muốn chúng ta trở mặt nhìn nàng rụng hết lông sao?”

Đối với sự lỗ mãng của Tuyết Ưng, Thanh Liên không tức giận mà còn ôn hòa giải thích.

Tuyết Ưng dùng hết sức để chế trụ Ảnh Nhiên, khí lực của nàng vốn không kém hẳn là bao, hơn nữa đang trong tình trạng kích động nên sức lực mạnh hơn nhiều làm hắn rất chật vật. Một lát sau từ trên thân Ảnh Nhiên xuất hiện một tầng hào quang màu vàng, càng hỗ trợ khí lực cho Ảnh Nhiên mạnh hơn nên lập tức đẩy hắn văng ra xa.

Sau đó lông của nàng lại tiếp tục rơi rụng không ngừng, Tuyết Ưng mấy lần muốn quay lại nhưng đều bị cỗ hào quang kia cản trở, Thanh Liên và Bảo Bảo cũng vận dụng pháp lực, tiến lên định hỗ trợ nhưng lại nhìn thấy đôi cánh của Ảnh Nhiên sau khi rụng hết thì phát sinh biến hóa mới, liền lập tức xoay người ngăn cản Tuyết Ưng đang muốn tiến lên.

” Vãn vãn, Tuyết Ưng!”

Thấy Thanh Liên không hỗ trợ mà còn ngăn cản, Tuyết Ưng rất căm tức “ Thanh Liên, ngươi đã không hỗ trợ còn ngăn cản ta là sao? Ảnh Nhiên đã không còn kịp nữa rồi”

Tuyết Ưng, người nhìn kỹ xem, trên cánh Ảnh Nhiên có cái gì? Nàng không phải bị rụng lông mà là thay lông, người không thấy sao?” Thanh Liên lúc này cũng không duy trì hình tượng nho nhã nữa mà lập tức rống lên đáp trả.

Thay lông?

Tuyết Ưng đầu tiên còn mơ hồ, chưa hiểu hết hai từ này nhưng sau khi nhìn thấy trên cánh của Ảnh Nhiên bắt đầu xuất hiện một lớp lông tơ màu trắng thì hiểu được sự việc, lập tức mắt chữ a mồm chữ o, hồi lâu vẫn không nói được lời nào.

Tuyết Ưng tộc bọn họ từ nhỏ đến lớn sẽ trải qua một lần thay lông, sau khi trưởng thành thì không còn tình trạng này nữa chứ đừng nói là đổi từ màu đen sang màu trắng, chuyện không thể tưởng tượng này có lẽ mấy ngàn năm qua không một ai trong tộc đã từng nhìn thấy, vậy mà sự việc đang xảy ra trên người Ảnh Nhiên và đang diễn ra ngay trước mắt hắn.

Tuyết Ưng không biết là nên mừng hay kinh ngạc, Ảnh Nhiên ngay cả nằm mơ cũng muốn có được màu lông trắng, bây giờ thì ước mong đã thành sự thật, khi nàng tỉnh lại không biết sẽ mừng đến mức nào. Nàng vì sự khác biệt với người khác mà đâm ra tự ti, nghĩ đến đây Tuyết Ưng cảm động như người đang thoát thai hoán cốt là hắn.

Yên lặng nhìn Ảnh Nhiên đang biến đổi, hốc mắt chợt thấy ươn ướt.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: TRỞ VỀ TUYẾT PHONG SƠN

Kích động cùng cảm động không chỉ có một mình Tuyết Ưng mà Thanh Liên và Bảo Bảo cũng vậy, bọn họ may mắn nên mới được chứng kiến khoảnh khắc đầy ý nghĩa này, trong lòng càng thêm cao hứng cho Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên, có lẽ đối với người của Tuyết Ưng tộc thì màu lông trắng là chuyện đương nhiên nhưng đối với Ảnh Nhiên có ý nghĩa rất lớn, như là chết đi sống lại.

Những chiếc lông màu trắng đang mọc ra rất nhanh trên người Ảnh Nhiên, cũng dần dần dày lên, mà vàng hào quang màu vàng trợ giúp cho nàng thay lông thì cũng ảm đạm dần, theo sự tắt dần của vàng hào quang thì Ảnh Nhiên cũng giảm bớt việc quạt cánh, chậm rãi đáp xuống mặt đất, thân mình cũng nằm rạp xuống.

Chỉ chớp lát, Ảnh Nhiên giống như đang ngủ mà nằm rạp trên đồng gạch nát đổ vụn, toàn thân nàng đã là màu lông trắng như tuyết, rồi sau đó lại biến về hình người, lúc này mái tóc đen của nàng cũng trở nên bạc trắng giống Tuyết Ưng.

Tuyết Ưng không quan tâm màu tóc của Ảnh Nhiên là trắng hay là đen, cái hắn để ý nhất chính là nàng có bị thương hay không, ngay khi sự biến đổi ngừng hẳn thì Tuyết Ưng cũng hóa thành hình người, bế Ảnh Nhiên lên, đột nhiên hắn có chút hoảng hốt.

Trước mắt vẫn là gương mặt quen thuộc của Ảnh Nhiên nhưng dường như có sự khác biệt nói không nên lời, cảm giác như nàng đẹp hơn, động lòng người hơn rất nhiều, thần thái có nét cao quý giống Lâm Tuyết Khanh. Tuyết Ưng nghĩ có lẽ do quá trình thay lông đã làm thức tỉnh huyết thống của thượng cổ thần Tuyết Ưng tộc trong cơ thể nàng, thì ra gương mặt Ảnh Nhiên vốn giống mẹ nàng thì sau khi thức tỉnh lại giống phụ thân nhiều hơn, nói cách khác lúc này Ảnh Nhiên xem như là một tuyết ưng thuần túy, hắc linh lực trong cơ thể nàng đã theo những sợi lông đen rơi rụng mà biến mất hoàn toàn.

Tuyết Ưng như trút được gánh nặng, nhẹ giọng gọi “ Ảnh Nhiên, Ảnh Nhiên?”

“Nàng có lẽ đang rất mệt, thay lông hao tổn rất nhiều thể lực, ngươi cứ để cho nàng ngủ một giấc thật đã đi, chờ khi nàng tỉnh ngươi nói chuyện với nàng cũng không muộn”

Bác Dao Bảo Bảo cũng rất cao hứng thay cho Ảnh Nhiên, như vậy nàng sẽ không vì màu lông của mình mà tự ti nữa, tuy rằng vẫn thấy màu lông trước kia của Ảnh Nhiên đẹp hơn nhưng nếu màu lông trắng là tâm nguyện mà Ảnh Nhiên mong muốn thì nàng cũng ủng hộ vô điều kiện.

“Đúng vậy, Xà cun bây giờ không thể ở được, cần phải tu sửa đã, chúng ta đến chỗ của Như Mặc và Bác Dao Quang ở đi” Thanh Liên cũng đồng ý.

Tuyết Ưng lập tức ôm lấy Ảnh Nhiên “ được rồi, nhưng mà Như Mặc và Bác Dao Quang đi đâu? Sao có nhà không ở mà lại đi nơi khác?”

“Cha ta đưa mẹ quay về Hiệp Khách thành, mẹ ta muốn ôn lại kỷ niệm xưa cho nên phụ thân đưa nàng đi, có lẽ sẽ ở lại đó một thời gian”

Bảo Bảo có chút bất đắc dĩ, nương nường cũng đã một trăm bốn mươi tuổi mà vẫn như một tiểu cô nương, luôn hướng phụ thân làm nũng mà phụ thân vĩ đại của nàng thì rất hướng thụ bộ dáng này của mẫu thân cho nên Xà sơn là nhà của bọn họ thì bọn họ chẳng ở được mấy ngày mà phần lớn thời gian đều ra ngoài ngao du.

“Như Mặc vẫn luôn sùng Bức Dao Quang như vậy” Tuyết Ưng không biết cảm thán hay là bội phục, đột nhiên thốt lên một câu

Thanh Liên tươi cười như gió xuân “ai biểu nữ nhân của Bức Dao gia đều đáng yêu như vậy, làm cho người ta nhìn không được mà muốn che chở hết thảy cho các nàng”

“Không chỉ có nữ nhân của Bức Dao gia mới đáng yêu” Tuyết Ưng lập tức phản đối, ngụ ý của hần là Ảnh Nhiên của hần cũng rất đáng yêu.

“Ảnh Nhiên là muội muội của ta, cũng tính là người của Bức Dao gia, cho nên dù Tuyết Ưng ngươi không vừa mắt người Bức Dao gia ta thế nào đi nữa thì tương lai ngươi cũng là con rể của Bức Dao gia ta” Bảo Bảo đương nhiên biết nàng và đệ đệ không thể nào đáng yêu trong mắt của Tuyết Ưng, hần chắc phải dùng từ đáng sợ để miêu tả bọn họ mới đúng.

“Ta cũng không phải không thích người Bức Dao gia các người, tiểu ma nữ ngươi không cần nói hươu nói vượn” Tuyết Ưng vừa ôm Ảnh Nhiên đi trước vừa phân bác, hần đúng là không thấy tiểu ma nữ và tiểu ác ma có điểm gì đáng yêu nhưng cũng không có ý khinh thị.

“Nói xạo, cho dù ngươi không chúng mắt thì trong lòng ngươi nhất định cũng không muốn giao tiếp nhiều với ta” Bảo Bảo hừ nhẹ.

“Đó là đương nhiên, không riêng gì một mình ta, ngươi cần gì phải công kích một mình ta chứ?” Tuyết Ưng không có ý phủ nhận, ngạo nghễ liếc nàng một cái.

Bảo Bảo tức giận đến nghiêng răng, Tuyết Ưng ngu ngốc này ngay cả nói dối một câu dễ nghe cũng không biết nói sao?

“Ý của ngươi là tỷ đệ chúng ta khiến người ta chán ghét?”

“Lời này không phải ta nói, là tự ngươi nói” Tuyết Ưng lúc này cũng thông minh hơn, không trực tiếp khiêu chiến để rồi tự chui đầu vào bẫy.

Thanh Liên thấy bọn họ đầu võ mồm không dứt thì vội lên tiếng hòa giải “Bảo Bảo, ngươi và Tuyết Ưng ngưng chiến đi, lát nữa Ảnh Nhiên tỉnh lại, thấy các ngươi lại giương cung bạt kiếm, tuy rằng biết là đùa vui nhưng với tính cách của nàng chắc chắn vẫn lo lắng, khẩn trương a”

Thanh Liên nói một câu đã đánh trúng tâm sự của hai người nên lập tức ngưng chiến, nhưng vẫn không quên liếc nhìn nhau một cái, bộ dáng không ai phục ai.

‘Dao Quang tiểu trúc’ mỗi ngày đều có người quét dọn nên vẫn sạch sẽ như khi Như Mặc có ở đây, sau khi thu xếp thỏa đáng cho Ảnh Nhiên thì Tuyết Ưng, Thanh Liên và Bảo Bảo liền đi ra hành lang bên ngoài.

“Tuyết Ưng, sau này ngươi và Ảnh Nhiên tính toán thế nào, ngươi hiện giờ có mấy ngàn năm đạo hạnh?”

“Các ngươi muốn tu tiên nhưng ta cho tới giờ chưa từng có qua ý nghĩ đó, không đối ngươi, lúc trước cố gắng tu luyện cũng vì chuyện hiểu lầm với Như Mặc, cho nên các ngươi không cần lo lắng chuyện này. Huống chi Thanh Liên ngươi cũng biết, ta cũng ngươi đại chiến thiên đình, mặc dù mọi chuyện được cho qua nhẹ nhàng nhưng Ngọc Đế không phải người rộng lượng gì, ngươi nghĩ hần còn để cho ta có cơ hội được liệt vào hàng tiên bang sao?”

Tuyết Ưng đã sớm hiểu rõ chuyện này, Tuyết Ưng tộc không vì chuyện hần và Thanh Liên lên thiên đình gây sự mà liên lụy đã là may mắn, coi như chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, huống chi thiên đình vốn không có tình cảm, tất cả đều làm theo quy củ, làm soa giống ở nhân gian tha hồ bay lượn, cho nên Tuyết Ưng hần không thêm.

“Vậy ngươi cũng nhận định muốn ở cùng một chỗ với Ảnh Nhiên cả đời sao?” Thanh Liên gật đầu, tin tưởng hần nói thật.

“Chuyện này không phải đã quá rõ ràng sao? Nếu ta không để ý đến nàng thì sẽ không bỏ nhiều tâm tư với nàng như vậy, ngươi thì sao, ngươi vì tiểu ma nữ mà bỏ qua cơ hội trở thành tiên, bây giờ còn ủy khuất đến Xà tộc ở rể, trong lòng ngươi có từng hối hận vì quyết định này không?”

“Uy, Tuyết Ưng ngu ngốc, cái gì mà nói là ủy khuất? gả làm vương phu cho ta là chuyện ủy khuất sao? Ngươi đừng có châm ngòi ly gián vợ chồng chúng ta”

Bảo Bảo vừa nghe những lời này thì liền nổi con tam bành.

“Bảo Bảo, ta vĩnh viễn cũng không hối hận vì đã lựa chọn ngươi mà không phải là thành tiên” Thanh Liên lập tức trấn an Bảo Bảo, làm cho nàng chỉ đành không cam lòng trừng mắt nhìn Tuyết Ưng một cái mà không nói gì.

Tuyết Ưng nhướng mi nhìn lại Bảo Bảo, sau đó nhìn Thanh Liên, rồi đột nhiên mỉm cười quý dị “có lẽ không phải là chuyện ủy khuất gì, bây giờ thì ta đã hiểu những lời Như Mặc nói với ta nhiều năm trước là có ý gì”

”Tuyết Ưng, ý ngươi là sao?” Bảo Bảo vừa mới bình tĩnh lại, nhìn thấy nụ cười quý dị của Tuyết Ưng lại nghe hần nói mấy câu kia thì lại tức giận, ánh mắt hàm chứa uy hiếp nhìn hần.

Thanh Liên cũng có chút mơ hồ, mặc dù hần có thể bấm đốt ngón tay mà biết được tương lai nhưng không có thần thông quảng đại đến mức những gì

Như Mặc đã từng nói với Tuyết Ưng, cho nên lúc này hắn cũng thấy băn khoăn “Như Mặc nói với người chuyện của ta và Bảo Bảo?”

Tuyết Ưng chỉ mỉm cười mà không nói gì, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm hai người, lần đầu tiên chiếm được thượng phong trước mặt tiểu ma nữ nên hắn rất có cảm giác hưởng thụ. Hừ, bọn họ muốn biết? Hắn sẽ không nói.

Thực ra Như Mặc cũng không có bí mật gì với hắn, chỉ nói cảm tình giống như vạn vật trong thiên địa có tương sinh tương khắc, vô quýt dày sẽ có móng tay nhọn, người lợi hại thế nào đi nếu gặp phải người trong định mệnh thì cũng lập tức nhu hòa như nước.

Mà tiểu ma nữ ở cùng Thanh Liên chính là tình trạng như vậy, mới nhìn thấy Thanh Liên phải làm vương phu, ở rể Xà tộc thì tưởng là tiểu ma nữ chiếm thể thượng phong nhưng thực ra là bị Thanh Liên chi phối và ảnh hưởng. Mới rồi nàng hung hăng như thế nhưng Thanh Liên chỉ nói một câu thì mọi tức giận của nàng đều tan biến hết, như vậy cũng hiểu được tình hình thực tế của hai người bọn họ.

Suy nghĩ thông suốt, Tuyết Ưng không còn nhiều kiêng kị và sợ hãi tiểu ma nữ như trước kia nữa, hắn biết, chỉ cần có Thanh Liên thì tiểu ma nữ này sẽ không làm được gì hắn.

”Ta đi nhìn xem Ảnh Nhiên đã tỉnh chưa, chờ nàng tỉnh ta muốn đưa nàng về Tuyết Ưng tộc, tiểu ma nữ, người có ý kiến gì không? dù sao Ảnh Nhiên đã ở cùng người ba ngày rồi, người còn chiếu cố nàng thành ra tình trạng nàng, mà nàng ở bên cạnh người cũng không vui vẻ gì, ta liền mang nàng về Tuyết Ưng tộc, đợi khi chúng ta chọn được ngày lành để thành thân nhất định sẽ mời người cùng Thanh Liên, Như Mặc đến tham dự hôn lễ”

Tuyết Ưng vừa nói, vừa đứng dậy.

”Ảnh Nhiên như vậy là do thay lông, không phải do ta làm nàng sinh bệnh, Tuyết Ưng ngu ngốc, người có thể dẫn nàng đi nhưng nếu ngày nào đó người khi dễ nàng, làm cho nàng khóc hay là nàng quay về tìm ta thì người đừng mơ tưởng lại có thể mang nàng rời đi, khi đó ta sẽ giới thiệu cho nàng một đồng mỹ nam tử để nàng lựa chọn”

Bác Dao Bảo Bảo cũng không ép buộc Ảnh Nhiên ở lại nữa, mọi người đều không vui nên nàng cũng cấp bậc thang để Tuyết Ưng mang Ảnh Nhiên đi nhưng vẫn đưa ra mấy lời uy hiếp, nhưng trong lòng không mong nó thành sự thật, không hi vọng có ngày Ảnh Nhiên khóc lóc quay về tìm nàng. Ai ngờ điều này lại linh nghiệm về sau.

”Người sẽ không có cơ hội này” Tuyết Ưng tự tin xoay người đi vào phòng

”Thanh Liên, người nhìn xem, hắn là có thái độ gì a” Bảo Bảo có chút bất mãn, từ nhỏ nàng đã có chút ác cảm với Tuyết Ưng, ai biểu hắn để cho đệ đệ nàng có cơ hội khoe mẽ trước mặt nàng.

”Tiểu yêu tinh, người nha, vẫn là tính trẻ con, đã nhiều năm như vậy, hơn nữa không phải người cũng đã có Ảnh Nhiên rồi sao? Hiện tại đều là người một nhà, lại là bằng hữu, người cần gì phải tức giận với Tuyết Ưng? Tính hắn thẳng thắn, người muốn chiếm chút tiện nghi khi tranh cãi thì dễ dàng nhưng lần tới nữa thì không dễ à nha”

Thanh Liên trêu ghẹo nhìn tiểu thê tử xinh đẹp, miệng thì chế nhạo nhưng ánh mắt tràn đầy sùng nịch.

Bảo Bảo vẫn không phục, dựa vào lòng hắn, dẫu miệng oán giận “Thanh Liên, người cũng không giúp ta,”

Thanh Liên hôn lên trán nàng “Tiểu yêu tinh nhà ta lợi hại như vậy, trừ khi chính người chấp nhận chịu phạt nếu không thì Tuyết Ưng có lợi hại thế nào cũng đâu phải là đối thủ của tiểu yêu tinh nhà ta”

”Người thấy vậy sao?” Bảo Bảo lập tức như đứa nhỏ đắc chí, ngẩng cao đầu nói.

”chuyện nhỏ này cũng nhìn không ra thì sao xứng làm phu quân của người chứ? Nhưng mà người nha, sao không hảo hảo nói chuyện với Tuyết Ưng? Rõ ràng là người có hảo ý nhưng lại không để cho hắn nhận ra”

Bảo Bảo tính tình vẫn y như một đứa nhỏ, nhưng ai biểu hắn lại yêu nàng chứ.

Ngày thứ hai, Ảnh Nhiên còn chưa tỉnh như Tuyết Ưng vẫn kiên trì mang nàng quay về Tuyết Ưng tộc, Bảo Bảo và Thanh Liên cũng không ngăn cản cho nên sáng sớm, Tuyết Ưng đã mang nàng quay về Tuyết Phong sơn.

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44: CHUẨN BỊ HÔN LỄ

Tuyết Ưng mang Ảnh Nhiên về, cẩn thận kiểm tra tỉ mỉ, sau khi xác định nàng không việc gì mới an tâm chờ nàng tỉnh lại.

Mà tám vị hộ pháp thấy Ứng vương nhà mình mang một nữ tử không rõ lai lịch từ ngoài về thì tò mò, ngạc nhiên và chờ đợi, không biết lần này lại xảy ra chuyện gì, bọn họ vẫn còn nhớ chuyện hơn một năm trước Ứng vương đại nhân mang tiểu công tử Bắc Dao Mặc Mặc đáng yêu của Xà quân đại nhân về.

Đáng tiếc nó chỉ ở lại Tuyết Ứng tộc vài lần, sau này không ghé lại nữa, nhưng mỗi lần bọn họ đều thấy vẻ mặt sinh động biểu tình khó có thể thấy được của Ứng vương đại nhân nhà mình, không còn đáng về uy nghiêm thường ngày, tuy rằng Tuyết ứng tộc bị hấn Mặc Mặc quấy đến gà bay chó sủa nhưng cũng thực sự náo nhiệt, lần này bọn họ hi vọng Ứng vương nhà mình cũng mang về một người chơi đùa vui vẻ.

Đến chiều hôm sau thì Ảnh Nhiên rốt cuộc cũng tỉnh lại, nghiêng người, mở to mắt nhìn tuyết trắng mênh mông trước mặt, mơ hồ không biết mình đang ở đâu, nhóm người định ngồi dậy thì mới phát hiện mái tóc đen của mình đã biến thành bạc trắng liên tỉnh cả người, vội ngồi dậy nhìn thật kỹ thì đúng là toàn bộ mái tóc đều trắng bạc, lập tức đưa tay sờ lên mặt, phát hiện làn da vẫn mịn màng, bóng loáng như trước thì cũng có chút yên tâm.

Đặt chân xuống thì phát hiện trên sàn phủ kín thảm được kết từ những chiếc lông chim trắng như tuyết, trong không khí còn lưu lại mơ hồ mùi hương quen thuộc của một người làm cho Ảnh Nhiên cảm thấy an tâm đôi chút, quay người nhìn lại chiếc giường rộng rãi mình mới nằm thì phát hiện chấn đệm cũng được dùng lông chim tạo thành, hơi thở tràn lan trong không khí làm nàng có cảm giác quen thuộc, dù sao nàng đã sống ở nơi này không ít năm nên lúc ban đầu có chút kích động mà khi bình tĩnh lại thì cũng bắt đầu hiểu rõ mọi chuyện.

Mà nhìn cái huyết động rộng lớn này thì không cần nghĩ cũng biết nó thuộc về ai, Ảnh Nhiên mừng rỡ như điên, là Tuyết Ứng mang nàng về sao?

Nhưng mà hấn quay lại Xà sơn khi nào? nàng nhớ rõ nàng đang nói chuyện với Bảo Bảo tiểu chủ thì đột nhiên toàn thân đau nhức, rồi sủa đó thì hôn mê bất tỉnh, trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì, vì sao tóc nàng trở nên bạc trắng, nàng hoàn toàn không có chút ấn tượng.

Người duy nhất có thể giải đáp mọi thắc mắc của nàng lúc này là Tuyết Ứng, vừa nghĩ đến hấn thì chân nàng đã không tự chủ đi đến bên cửa động.

Đang lúc nàng sắp đi ra ngoài thì vừa lúc Tuyết Ứng cũng đang đi vào, nhìn thấy nàng thì vẻ mặt tràn đầy kinh hi.

”Ảnh Nhiên, người tỉnh? Có cảm thấy thân thể có chỗ nào không thoải mái hay không?”

Ảnh Nhiên lắc đầu, ánh mắt tham lam nhìn chăm chú gương mặt anh tuấn của Tuyết Ứng, khuôn mặt này dù nhìn bao nhiêu lần, bao nhiêu lâu thì nàng vẫn luôn tưởng niệm, nước mắt vì nhìn thấy nụ cười kinh hi của hấn mà nhìn không được tràn ra “Tuyết, Tuyết Ứng”

“Sao người lại khóc? Chẳng lẽ thân thể còn đau sao?” Tuyết Ứng bị nước mắt của nàng làm cho kinh hãi, vội vàng tiến lên ôm lấy nàng, cuống quýt sờ soạng xem có chỗ nào bị thương.

Ảnh Nhiên nghe được âm thanh thân thiết của hấn, cảm giác được nhiệt độ ấm áp của hấn, cùng sự ôn nhu, lo lắng, không nói gì mà ôm chặt hấn “Tuyết Ứng, ta rất nhớ người, lần trước là ta không đúng, ta không nên để người một mình rời đi, ta nên đi cùng với người, người đi rồi ta mới biết được người là người quan trọng nhất đối với ta, sau này, ta cam đoan sẽ không bao giờ rời khỏi người nữa, cho dù người đuổi, ta cũng không đi”

“Ảnh Nhiên, người nói thật sao?” Tuyết Ứng còn đang muốn giải thích với nàng, dù sao thì trước mặt nàng, hấn buông bỏ tự tôn của mình cũng không phải lần đầu tiên, không ngờ Ảnh Nhiên lại lên tiếng trước, trong lúc nhất thời hấn còn tưởng mình nghe lầm.

”Thật sự, ta cam đoan! Tuyết Ứng, ta thích người, ta sẽ không rời khỏi người” Ảnh Nhiên gắt gao ôm chặt Tuyết Ứng, ra sức hít thở mùi hương quen thuộc của hấn.

“Ảnh Nhiên ngốc, ta cũng rất thích người, nếu không ta đã không tự mình đến Xà tộc mang người về đây, sau này nơi đây là nhà của chúng ta, người có thích không? nếu không thì ta sẽ tìm chỗ khác mà người thích để làm nhà mới của chúng ta”

Tuyết Ứng lập tức cảm động và thỏa mãn, ôm chặt Ảnh Nhiên, đây là lần thứ hai nàng chủ động nói thích hấn, hấn thực sự rất nghe nàng nói sẽ không rời khỏi hấn, chỉ cần nàng nói không thích nơi này thì hấn sẽ lập tức đổi chỗ ngay.

”Ta thích, nơi này tốt lắm!” Ảnh Nhiên vội vàng ngẩng đầu nhìn hấn, lo lắng nói.

Nơi này đều tràn ngập mùi hương quen thuộc của Tuyết Ứng, có lẽ hấn đã ở đây nhiều năm rồi, mỗi một miếng đá nơi đây đều nhuốm đầy hương vị của hấn, cho nên nàng sẽ không rời bỏ, hơn nữa huyết động này ngoài trừ bố trí đơn giản thì rất rộng lớn, rất thoải mái, sau này bên cạnh Tuyết Ứng đã có nàng, nàng tin tưởng sẽ chăm sóc tốt cho hấn.

“Người đã thích thì chúng ta không cần đổi” Tuyết Ứng thấy nàng thích thì cũng lập tức gạt đầu “người trước tiên kiểm tra thân thể của mình, xem thử còn có chỗ nào không thoải mái không, người vừa mới thay lông, tuy rằng linh châu bổ trợ linh lực và cũng giúp người đẩy nhanh quá trình thay lông, nhưng thân thể người bị hao mòn khí lực thật lớn, nếu không thì không ngủ tới ba ngày”

“Thay lông? Cái gì mà thay lông?” Ảnh Nhiên căn bản không biết tới chuyện nàng thay lông, nghe Tuyết Ứng nói vậy thì kinh ngạc vô cùng.

Tuyết Ứng ngăn người, lúc này mới nhớ tới Ảnh Nhiên vẫn chưa hay biết gì, liền cao hứng đem tin tốt nhất nói cho nàng nghe “Ảnh Nhiên ngốc, chẳng lẽ khi tỉnh lại người không có phát hiện điều gì bất thường sao?”

Ảnh Nhiên đưa tay sờ mái tóc bạc trắng, có chút đau thương nói “tóc của ta trở nên bạc trắng, là do trận đau nhức vừa rồi sao? Có phải hấn linh lực vẫn đang quấy phá trong cơ thể ta không? ta như vậy có phải rất xấu xí, quái dị không?”

“Ảnh Nhiên, ngươi lại nghĩ lung tung gì vậy? Ngươi không biết ngươi hiện tại xinh đẹp tới mức nào đâu, ngươi ghét bỏ mái tóc bạc của ngươi vậy là ngươi cũng chán ghét mái tóc của ta sao? Ta không phải cũng xấu như vậy sao? Tóc của ta cũng giống như của ngươi a” Tuyết Ưng cố ý tỏ vẻ mất hứng.

Ảnh Nhiên lập tức luống cuống, vội vàng giải thích nói, “Không phải, Tuyết Ưng, ngươi sao có thể giống ta chứ? Ngươi là tuyết ưng, ta là mặc vũ, mái tóc bạc là tượng trưng cho thân phận cao quý của ngươi, mà ta...”

“Thật sự là bị sự trì hoãn của ngươi đã kích a, Ảnh Nhiên ngốc, ngươi nghĩ xem vì sao tóc ngươi biến thành màu trắng? Bây giờ ngươi trước tiên hãy biến hình, ra ngoài bay một vòng thì sẽ biết, nếu không ta có nói gì ngươi cũng không tin, cho là ta nói dối gạt ngươi nên ngươi tự hóa thành nguyên hình, tự nhìn bộ dáng của mình, ngươi sẽ biết kinh hi mà ta muốn nói cho ngươi biết là cái gì”

Tuyết Ưng bất đắc dĩ rồi lại cố vũ nàng biến hình.

Ảnh nhiên lại là hoài nghi, lại là tò mò xem này tuyết ưng, tuyết ưng ánh mắt lại vẫn là cố vũ địa nhìn nàng, nhưng là miệng cũng là nhắm chặt, biểu hiện hẳn không có mở miệng tính toán.

Ảnh nhiên bán tín bán nghi ở tuyết ưng trong ánh mắt, thông thả tại đây thật lớn huyết động bên trong, biến ảo quay về ưng hình đến, mà này nhất biến ảo, lập tức làm cho ảnh nhiên chính mình cũng kinh ngạc đến ngây người ở, hai cánh thượng bạch chói mắt tuyết vũ cơ hồ phỏng của nàng ánh mắt, nàng không dám tin một lần lại một lần địa nhìn chính mình trên người lông chim, sợ chính mình là ở nằm mơ, dùng tốt đây uể dề sức trác chính mình nách tiếp theo hạ, lực đạo không nhỏ, đau đến nàng lập tức hô nhỏ một tiếng, mới biết được này hết thấy đều là thật sự.

Nàng thể nhưng biến thành tuyết vũ, không phải làm bộ, không phải pháp lực huyền hóa ra tới, mà là hàng thật giá thật tuyết ưng tộc bạch vũ! Đây là nàng nằm mơ đều muốn phải một thân lông chim, bất quá mê man quá khứ ba ngày, tình nguyện đón của nàng chẳng những có tuyết ưng khuôn mặt tươi cười, còn có như vậy thật lớn một kinh hi ở, làm cho ảnh nhiên đều nói không ra nói đến đây!

Tuyết ưng đứng ở cửa nàng dưới chân, ngửa đầu nhìn so với hẳn hình người đại không biết nhiều ít lần ảnh nhiên ưng hình, vui vẻ địa cười nói, “Ảnh nhiên, thể nào, như vậy thức tỉnh lễ vật, ngươi thích không? Có phải hay không một cái trọng đại kinh hi a? Muốn hay không đi ra ngoài phi hai vòng?”

”Tuyết ưng, đây là thật vậy chăng? Này thật là ta sao? Ta trở nên cùng ngươi giống nhau sao? Ta hiện tại cũng là tuyết ưng sao? Vì cái gì? Ta cái gì cũng chưa làm a, vì cái gì hội biến thành như vậy đâu?”

Ảnh Nhiên vẫn cảm thấy mơ hồ, không biết nên như thế nào.

”Đương nhiên là thật, ngươi vốn chính là Tuyết Ưng, nhưng vì trước kia mẫu thân ngươi mang ngươi rời khỏi Huyền Cực Giới nên hắc linh lực từ đó cũng có trên người ngươi, làm cho màu lông của ngươi biến thành màu đen, bây giờ nhờ có linh châu của Hỗn Nguyên Thiên Quân nên toàn bộ hắc linh lực trong người ngươi đã được tiêu trừ, vì vậy màu lông của ngươi cũng thay đổi, bây giờ ngươi toàn thân tuyết trắng, nghĩa là ngươi đã được tái sinh, không cần vì màu lông mà lại tự ti mặc cảm, bởi vì toàn bộ Tuyết Ưng tộc cũng không có ai có màu lông hoàn mỹ, xinh đẹp giống như ngươi, ngươi là người duy nhất”

Tuyết Ưng mạnh mẽ khẳng định sự tồn tại độc đáo của Ảnh Nhiên, cùng nàng chia sẻ hình ảnh mới cùng cuộc sống vui vẻ sắp tới, quá khứ không vui đã có thể buông bỏ hoàn toàn, sau này hẳn cũng không cần an ủi nàng vì chuyện này nữa. Đây là điều mà Tuyết Ưng chờ mong đã lâu.

Ảnh Nhiên bắt đầu có chút tin tưởng, vẫy nhẹ hai cánh, liếc nhìn Tuyết Ưng một cái rồi mới tung cánh bay lên.

Dùng một hình tượng mới bay lên trời làm cho Ảnh Nhiên cảm giác lâng lâng khó tả, gió mát dịu êm, mây trắng vờn quanh, Ảnh Nhiên cảm thấy màu lông của nàng hợp với trời xanh mây trắng tạo thành một thể thì vui sướng đến mức kích động, nhìn không được mà thét to một tiếng.

Tiếng thét của nàng lập tức truyền tới tai tám vị đại tướng hộ pháp của Tuyết Ưng, tám người lập tức bay lên không trung thì nhìn thấy dáng người cực kỳ duyên dáng của Ảnh Nhiên đang ngửa mặt lên trời, không khỏi kinh ngạc vì bộ lông hoàn hảo, không tỳ vết của nàng, không ngờ thể giới này còn có một ưng có bộ lông hoàn mỹ, xứng với Ưng vương nhà mình, hơn nữa còn là giống cái nha, sao trước giờ bọn họ chưa từng gặp qua nàng chứ.

”Ngươi là người nào? dám cả gan xông vào lãnh địa của Ưng vương nhà ta?”

Bọn họ tuy rằng bị vẻ xinh đẹp của nàng mê hoặc nhưng vẫn không quên nhiệm vụ bảo vệ sự an toàn cho Ưng vương đại nhân, cho nên dù tâm hồn xao động thì vẫn lên tiếng chất vấn.

Ảnh Nhiên không nghĩ sẽ gặp phải người lạ, hơn nữa còn có tới tám người cho nên nhất thời không biết phản ứng ra sao, mà nàng luôn lo lắng bọn họ nhận ra nàng thực sự là mặc ưng, cho nên không dám lên tiếng.

Đúng lúc này thì Tuyết Ưng xuất hiện “đều lui ra đi, nàng là vương phi tháng sau bốn vương sẽ lấy về, các ngươi phải dùng lễ đối đãi với nàng”

Vương phi?

Tám người giật mình, chẳng lẽ đây chính là nữ tử mà Ưng vương đại nhân mang về sao? Thì ra là thế, trong lòng có chút thất vọng, vất vả lắm mới thấy được một giống cái xinh đẹp thì lại thuộc quyền sở hữu của đại nhân nhà mình, bọn họ hết hi vọng rồi. Nhưng mà nghĩ lại thì một cô nương cao quý như vậy cũng chỉ có Ưng vương đại nhân mới xứng đôi.

Lập tức nghiêm chỉnh hành lễ với Ảnh Nhiên “Thuộc hạ ra mắt vương phi”

Ảnh Nhiên không có thói quen được người khác hành lễ nên lúng túng một hồi “không, không cần đa lễ”

Nói xong liền dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Tuyết Ưng, hần lập tức bay đến cạnh nàng, giải nguy “tốt lắm, cũng đã gặp qua, các người nên đi chuẩn bị cho hôn vương đi, đầu tháng sau ta muốn thành thân cùng Ảnh Nhiên, phải tổ chức một hôn lễ náo nhiệt như nhân loại mới được”

”Ưng Vương đại nhân yên tâm, bọn thuộc hạ nhất định sẽ chuẩn bị thỏa đáng, cam đoan sẽ làm đại nhân và vương phi hài lòng”

Ưng vương muốn thành thân đối với toàn tộc là chuyện lớn a, bọn họ nhất định sẽ tổ chức cho Ưng vương đại nhân một hôn lễ long trọng và náo nhiệt chưa từng có mới được, nhất định không thể kém so với hôn lễ của nữ vương Xà tộc thú Hồn vương Thanh Liên mới được, tám người bọn họ cũng đã may mắn được chứng kiến hôn lễ của Tước vương Văn Thư và Mặc Mặc tiểu chủ, khi đó đã cảm thán cho Ưng vương nhà mình bị rơi xuống hồng trần không rõ sống chết thế nào, ngũ vương trong thiên địa chỉ còn lại hần và Điệp vương đại nhân là vẫn cô đơn.

Mà Điệp vương đại nhân tốt xấu gì cũng còn có vô số hồng nhan tri kỷ mà Ưng vương nhà mình thì một bằng hữu khác phái cũng không có, đừng nói có đối tượng để thành thân. Nhưng mà Ưng vương đại nhân đã bình an trở về, còn mang theo một vương phi rất xứng đôi vừa lứa, Tuyết Ưng tộc không nhân cơ hội này mà làm cho náo nhiệt thì bọn họ thực xin lỗi các tộc nhân trong tộc.

Tám vị đại tướng thầm tính làm sao để hôn lễ của Ưng vương long trọng nhất, náo nhiệt đến cả trên trời dưới đất đều biết, còn Ảnh Nhiên thì vì một câu đầu tháng thành thân của Tuyết Ưng mà kích động không thôi.

Hần thực sự muốn thành thân với nàng, hơn nữa còn muốn làm cho thật náo nhiệt, Ảnh Nhiên hạnh phúc đến mức không thể dùng từ ngữ nào để diễn tả.

Tuyết Ưng nhìn nàng, ánh mắt tràn ngập tình yêu mà hần cũng thấy trong mắt nàng sự vui sướng và chờ mong “Ảnh Nhiên, ngươi nguyện ý gả cho ta sao?”

Ảnh Nhiên dùng sức gật đầu, “Ta nguyện ý!” như chợt nhớ ra nàng đồng ý quá nhanh, mất đi sự e thẹn của nữ nhân nên mới thêm một câu “làm gì có người tự ý tuyên bố hôn lễ mà không phải đến nhà gái cầu hôn trước?”

Tuyết Ưng mỉm cười, không giải thích “thử một chút có thấy thân thể không thoải mái không?”

“Cảm thấy rất thoải mái, dễ chịu” Ảnh Nhiên thành thật đáp lời.

”Vậy là tốt rồi, vậy an tâm chờ làm tân nương của ta đi, vài ngày nữa ta sẽ tự mình đến Xà sơn và Hiệp Khách thành còn có Ngọc sơn nữa, để đưa thiệp mời cho mọi người, mời bọn họ đến chứng kiến hôn lễ của chúng ta”

”Ân! Hào!” Ảnh Nhiên có chút thẹn thùng, vội vàng bay về huyệt động của Tuyết Ưng, Tuyết Ưng cười to rồi cũng bay đuổi theo nàng, xa cách lâu ngày, bây giờ hần nghĩ hần muốn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: KINH HỈ TRƯỚC HÔN LỄ

Ưng vương đại nhân vĩ đại chuẩn bị thành thân cho toàn bộ Tuyết Ưng tộc hùng lực khí thế, bắt tay vào chuẩn bị.

Mà Ảnh Nhiên mấy ngày nay tâm trạng cũng giống như tân nương đang đợi gả, tuy rằng nàng và Tuyết Ưng đã có vô số lần vợ chồng chi thật nhưng dù sao đây là hôn lễ, là chứng kiến nàng và Tuyết Ưng danh chính ngôn thuận về nhau, cho nên với nàng mà nói nó rất quan trọng.

Tuyết Ưng tự mình đến các tộc đưa thiệp mời, mời các bằng hữu đến tham gia hôn lễ của bọn họ, tám vị đại tướng hộ pháp thì đem các nghi lễ kết hôn long trọng nhất của nhân loại học đi học lại, hi vọng đến hôm đám cưới thật sẽ không có sai sót gì.

Huyệt động của Tuyết Ưng vốn rất rộng lớn nhưng mấy ngày nay có quá nhiều đồ vật tinh xảo được đưa vào, làm cho Ảnh Nhiên có cảm giác nơi này ngày càng giống cái nhà, nàng hưng phấn như đứa nhỏ, không ngại bỏ trí đi bố trí lại. Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ còn thiếu gió đông.

Mà điều làm cho Ảnh Nhiên càng ngạc nhiên hơn là trước ngày tổ chức hôn lễ ba ngày, nàng phát hiện thân thể của mình có biến hóa lớn, bên nách của nàng xuất hiện một cái dấu màu đỏ, điều này cho thấy việc mong muốn thụ thai của nàng đã thành sự thực, nàng và Tuyết Ưng đã có cục cưng, Ảnh Nhiên hạnh phúc như muốn bay lên, những điều tốt đẹp nhất đều tập trung về một chỗ làm nàng hạnh phúc không thể tả, kích động đến mức buổi tối sẽ nói liền cho Tuyết Ưng biết hay là đợi qua hôn lễ.

Cuối cùng nàng quyết định nên ngay lập tức nói tin mừng này cho Tuyết Ưng biết, nàng muốn cùng hần chia sẻ niềm vui bọn họ sắp làm cha mẹ, nghĩ đến mười ba tháng sau đứa nhỏ của bọn họ sẽ có mặt trên đời thì Ảnh Nhiên lại kích động và tràn ngập khát khao.

Nàng nào biết đâu rằng tin tức này, không phải mang lại sự kinh hi cho Tuyết Ưng giống như nàng, mà là phản ứng quá mức kịch liệt.

Tuyết Ưng sau khi đi phát thiệp thì cũng đã kịp trở về vào đúng lúc dùng cơm chiều.

Trong động, ngọn lửa ấm áp màu da cam chiếu rọi lên vách tường, làm cả huyết động đều sáng rõ như ban ngày, Tuyết Ưng còn chưa vào tron đã nghe mùi thức ăn thơm lừng, trong lòng tràn ngập cảm giác ấm áp, cảm thấy thực hạnh phúc.

Cuộc sống bình thường như vậy rất giống cuộc sống của nhân loại mà trước giờ hắn vẫn coi thường nhưng bây giờ lại thấy cuộc sống như vậy thật đẹp biết bao.

”Đã trở lại?” Ảnh Nhiên ra đón hắn như một tiểu thê tử đang mong trượng phu trở về.

Tuyết Ưng liền tiến lên ôm lấy nàng, gật đầu, nhìn thức ăn phong phú trên bàn, thậm chí còn có rượu thì giật mình kinh ngạc “bữa tối hôm nay phong phú vậy, có ý nghĩa đặc biệt gì sao?”

”Ngươi nhận ra sao?” Ảnh Nhiên then thùng gật đầu, không ngờ người vô tâm như hắn cũng nhận ra nàng đang hưng phấn và có chuẩn bị

”Hôm nay ngươi cũng xinh đẹp hơn” Tuyết Ưng cẩn thận nhìn nàng một lúc rồi nói.

”Tuyết Ưng—” Ảnh Nhiên lại then thùng cúi đầu, người ít khi nói lời ngon tiếng ngọt, một khi mở miệng thì sẽ làm nữ nhân cảm động, so với những người vẫn hay dùng lời đường mật thì một câu của họ làm cho người ta kích động gấp mấy chục lần, mà Tuyết Ưng chính là một người như vậy, Ảnh Nhiên cảm thấy mình rất hạnh phúc, thỏa mãn vô cùng.

Ôm lấy nàng ngồi xuống bên bàn, Tuyết Ưng cười to “tiểu nữ nhân của ta vẫn hay then thùng, nói đi, có phải có tin tức tốt gì muốn nói với ta hay không?”

”Ân! Tuyết Ưng ngươi thích đứa nhỏ sao?” Ảnh Nhiên vừa dựa vào ngực hắn, vừa rót cho hắn một chén rượu,ướm hỏi.

Tuyết Ưng sững sốt, hai chữ đứa nhỏ làm cho hắn nhất thời thấy khản trương, theo phản xạ định nói không thích nhưng nhìn Ảnh Nhiên đang dùng ánh mắt mong chờ nhìn hắn thì ba phải nói “sao đột nhiên lại hỏi tới chuyện này? Còn chưa thành thân với ta đã nghĩ tới chuyện sinh cục cưng sao?”

Ảnh Nhiên không phát hiện ra là Tuyết Ưng không thích hợp, nghĩ hắn vẫn thích trêu ghẹo nàng như trước nên đỏ mặt lên “Tuyết Ưng, ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta, có thích tiểu hài tử hay không?”

Không khí đột nhiên im lặng, Tuyết Ưng không ngờ trong bụng Ảnh Nhiên đã có cốt nhục của mình, nên nghĩ rằng Ảnh Nhiên hỏi vậy là muốn tính toán cho cuộc sống tương lai sau này của bọn họ nên trả lời cho qua “sinh đứa nhỏ là một chuyện rất cực khổ, mang thai cũng vất vả không kém, ta thực không muốn ngươi phải chịu khổ, chỉ cần hai chúng ta ở bên nhau thấy hạnh phúc là được, sinh hay không sinh đứa nhỏ, không quan trọng”

Nếu là bình thường, Ảnh Nhiên nhất định nhận ra những lời Tuyết Ưng có gì đó không bình thường nhưng lúc này nàng hoàn toàn đặt hết niềm tin vào Tuyết Ưng, tin tưởng hắn yêu nàng, càng tin rằng hắn sẽ yêu đứa nhỏ của bọn họ, chỉ vì sợ nàng vất vả nên mới an ủi cho nên nghe xong càng cảm động hơn, nghĩ rằng mình đã không chọn sai người, có hắn ở bên dù vất vả thế nào nàng cũng nguyện ý sinh con cho hắn.

”Tuyết Ưng, ngươi đối với ta thật tốt!” Ảnh Nhiên dùng sức ôm chặt hắn, đắm chìm trong suy nghĩ nếu nàng nói cho hắn biết nàng đang mang thai thì không biết hắn sẽ mừng rỡ đến mức nào.

Tuyết Ưng bụng chén rượu uống xong thì đưa tay vuốt tóc nàng “đứa ngọc, ta không đối xử tốt với ngươi thì với ai? Cho nên chuyện đứa nhỏ sau này không cần nói đến, khi nào chúng ta cảm thấy tịch tịch, muốn có đứa nhỏ thì khi đó ngươi sẽ sinh, được không?”

Tuyết Ưng trầm nghĩ tìm cách gạt bỏ ý định sinh con của Ảnh Nhiên, nếu không để nàng tâm huyết dâng tràn, nói muốn sinh một tiểu hài tử cho hắn thì hắn cũng không dám tưởng tượng mình sẽ phản ứng thế nào, nếu có thể trốn tránh được chuyện đứa nhỏ thì hắn có thể không lo tới chuyện này trong mấy ngàn năm, thậm chí là mấy vạn năm, hiện tại hắn còn chưa chuẩn bị tâm lý để có đứa nhỏ.

Đáng tiếc— quá muộn!

Bởi vì câu tiếp theo của Ảnh Nhiên đã dập tắt toàn bộ suy tính và kế hoạch của hắn.

Ảnh Nhiên dán chặt vào ngực Tuyết Ưng, hai tay ôm chặt lưng của hắn còn Tuyết Ưng cũng đưa tay vuốt tóc nàng, cả hai cùng hưởng thụ không khí yên lặng ấm áp thì Ảnh Nhiên lại nói “Tuyết Ưng, vì ngươi, ta không sợ khổ cũng không sợ đau, cho nên mười ba tháng sau, gia đình chúng ta sẽ có thêm một thành viên mới”

Tuyết Ưng tộc không giống các tộc khác, bọn họ mang thai đến mười ba, mười bốn tháng thì đứa nhỏ mới thành hình, sau đó được sinh ra qua hình thức đẻ trứng, không cần ấp mà tám đến mười ngày sau chúng sẽ tự mổ vỏ chui ra.

Tiểu tuyết ưng mới sinh sẽ sống cùng cha mẹ khoảng mười năm, đến khi chúng có khả năng tự đi săn mồi thì sẽ tách ta, thậm chí có tiểu tuyết ưng còn sống với cha mẹ cho đến khi trưởng thành.

Tuyết Ưng nghe những lời này của Ảnh Nhiên thì cảm giác như sét đánh ngang tai, ngây ngốc khôn có phản ứng, hồi lâu còn hỏi lại “Ảnh Nhiên, ngươi

nói cái gì?”

Ảnh Nhiên nghĩ hần kinh hi đến mức chưa tiếp thu được cho nên ngẩng đầu lên nhìn Tuyết Ưng, còn nắm tay hần vuốt ve bụng của nàng, ngữ khí vui sướng nói “ta nói, qua mười ba tháng nữa người sẽ làm phụ thân, nơi này đang có cục cưng của chúng ta”

Lần này nghe được rất rõ ràng nhưng Tuyết Ưng giống như bị sét đánh, lập tức rút tay lại, theo phản xạ định đẩy Ảnh Nhiên trong lòng ra cũng may là kiềm lại được, chỉ dùng ánh mắt sợ hãi và kích động nhìn vào bụng nàng giống như nhìn quái vật.

Ảnh Nhiên lúc này mới ý thức được biểu tình của Tuyết Ưng không có chút nào là vui mừng mà chỉ có kinh sợ, làm cho vẻ mặt đang khát khao chờ mong của nàng cứng lại, ánh mắt sợ hãi và chán ghét của hần làm cho lòng nàng đau nhói và mất mát. Thì ra hần chẳng những không thích mà còn chán ghét tới cực điểm.

Đã có hiểu lầm gì đó rồi, nhưng Ảnh Nhiên không biết sai ở chỗ nào, rõ ràng một khắc trước hần còn ôm nàng nói những lời tình tứ nhưng trong chớp mắt đã xem nàng giống như ôn dịch cần phải tránh xa.

”Người nói người mang thai?” Tuyết Ưng hoàn toàn không biết biểu tình trên mặt của hần lúc này đáng sợ tới mức nào, vậy mà hần còn cho là hần đã khắc chế rất tốt.

Ảnh Nhiên lo sợ bất an gật gật đầu.

”Chuyện khi nào?” Tuyết Ưng trong lòng phiền não và bất an vô cùng, khẩu khí cũng có chút không kiên nhẫn.

“Vừa mới trưa nay” cho dù Ảnh Nhiên tri độn thế nào rốt cuộc cũng hiểu vấn đề nằm ở đâu, Tuyết Ưng không muốn nàng có hài tử, thậm chí là hần còn chán ghét chuyện này, nhưng vì sao? Là do hần không thích tiểu hài tử hay là không thích nàng mang thai?

Suy nghĩ miên man, bất động thanh sắc nhìn Tuyết Ưng, trong lòng đau nhức nhưng không để rơi giọt nước mắt nào, chỉ giống như người xa lạ đang nhìn hần chăm chú, cảm thấy hần chợt trở nên rất xa lạ.

“Sao người có thể mang thai được? như thế nào lại vậy?” Tuyết Ưng biết hần phản ứng quá kích động, nhưng hần không khống chế được. Đứa nhỏ, đồng nghĩa với khủng bố a.

Hần cho rằng hần và Ảnh Nhiên vừa mới bắt đầu cuộc sống vợ chồng ngọt ngào, hạnh phúc, đột nhiên xuất hiện một tiểu ác ma, nghĩ đến tình cảnh mười ba tháng sau, ngày nào hần cũng sống trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng, căng thẳng vì đứa nhỏ, chịu đựng nó khóc, kêu, nháo, quấy rối... là hần cảm giác như cuộc sống của hần sắp rơi xuống địa ngục.

Hần yêu Ảnh Nhiên, hần nguyện ý làm tất cả vì nàng nhưng biểu hần chấp nhận có một đứa nhỏ can thiệp vào cuộc sống của hai người lúc này thì hần khó lòng chấp nhận được.

Tuyết Ưng đứng dậy, phiền não qua đi lại trong phòng, miệng cứ thì thào một câu “như thế nào”, không hề có ý định nâng Ảnh Nhiên đang bị té trên đất lên.

Ảnh Nhiên nhìn nam tử xa lạ trước mắt, tâm càng đau hơn, cảm giác sung sướng vì có đứa nhỏ vì Tuyết Ưng không chút lưu tình mà xô nàng té trên mặt đất đã biến mất hoàn toàn.

Nàng như thế nào mà có thai, hần là nam nhân chẳng phải hiểu rõ nhất sao? Chẳng lẽ khi hoan ái triền miên hần không nghĩ rằng nàng cũng là một nữ nhân, cũng sẽ mang thai như bao nữ nhân khác sao?

Hiện giờ có đứa nhỏ thì hần lại kích động như thế.

Hần căn bản không thích đứa nhỏ!

Ảnh Nhiên nhìn Tuyết Ưng, trong lòng cảm thấy bi ai đến cực độ, nhớ lại từ trước đến giờ Tuyết Ưng chưa từng đề cập đến chuyện có đứa nhỏ, chỉ có nàng vì nghĩ dành cho hần kinh hi nên đã không để ý tới mọi chuyện, hần cũng chưa từng nói hần thích đứa nhỏ, chỉ có nàng ngu ngốc nghe theo lời của Đồng Tư Vũ mà suy diễn ra thôi, cho nên trong lúc hần chưa chuẩn bị tâm lý mà nói cho hần “tin tốt này”, khó trách hần lại có phản ứng như thế.

Nhưng mà dù có lý giải thế nào thì lúc này đứa nhỏ cũng đã tồn tại, Ảnh Nhiên chỉ muốn biết Tuyết Ưng sẽ giải quyết thế nào.

”Người không thích đứa nhỏ?” Tuy hỏi nhưng Ảnh Nhiên đã khẳng định được chuyện này, đáng tiếc hôm nay nàng mới hiểu rõ mọi việc, nếu sớm biết hần không thích đứa nhỏ thì nàng có còn muốn sinh con với hần không?

Tuyết Ưng chợt quay người lại, nhìn Ảnh Nhiên đang ngồi dưới đất dùng ánh mắt bình tĩnh hỏi hần thì trong lòng áy náy rồi lại thấy phẫn nộ “Ảnh Nhiên, là người cô ý phải không?”

“Người nói cái gì?” Ảnh Nhiên cũng bội phục mình lúc này, không có khóc mà còn dũng cảm chống lại ánh mắt của Tuyết Ưng.

“Tuyết Ưng tộc chúng ta, trừ khi giống cái muốn sinh con nếu không thì không dễ dàng có thai, mấy ngày qua người chủ động như vậy có phải đã tính toán để có hài tử hay không?” Tuyết Ưng thừa nhận chuyện đứa nhỏ làm cho hần mất bình tĩnh nên không kiểm soát được lời nói của mình, thực ra nói xong thì hần cũng thấy hối hận, nhưng đã muộn, Ảnh Nhiên âm thầm và thất vọng hỏi lại hần “người nghĩ như vậy?”

” Chẳng lẽ không đúng sao? Chết tiệt, ta không nghĩ có hài tử sớm như vậy, người nói đúng, ta không thích đứa nhỏ, ta chán ghét chúng, bọn chúng đều là ác ma, ta thống hận và phiền chán nếu có đứa nhỏ xuất hiện trong cuộc sống của ta, nếu có thể thì ta hi vọng sẽ vĩnh viễn không có đứa nhỏ, người hiểu không? người rõ ràng biết ta không thích còn cố ý mang thai, người có ý gì? Nghĩ rằng ra yêu người thì sẽ yêu luôn đứa nhỏ sao? Chuyện đó không có khả năng”

Tuyệt Ưng thề hấn thật sự không muốn nói như vậy nhưng lý trí của hấn không không chế được miệng của hấn, không đợi hấn suy nghĩ thì đã nói ra những lời đả thương người.

Ta không biết! bi ai trong lòng Ảnh Nhiên đã phải dùng hai từ đau xót để hình dung, không, phải nói là tuyệt vọng. Nếu nàng sớm biết hấn không thích thì nàng sẽ không vui sướng như vậy, hi vọng và chờ mong như vậy, nếu nàng biết sớm. .

Mà hấn dù tính cách nóng nảy, thẳng tính nhưng chưa từng thể hiện rằng hấn không thích đứa nhỏ, bây giờ thấy biểu hiện mãnh liệt của hấn như vậy, nàng tin hấn nhất định sẽ không để cho đứa nhỏ có đường sống.

Tuy rằng nàng không rõ hấn vì sao lại chán ghét đứa nhỏ nhưng mà nàng thích. Nàng không thể bỏ nó được, đây là kết tinh của nàng và hấn, dù thế nào nàng cũng muốn sinh nó ra. Tuyệt Ưng nghĩ nàng muốn sinh đứa nhỏ để chứng minh điều gì đó làm cho nàng rất đau lòng, nhiều ngày bên nhau, nàng nghĩ hấn hiểu được tình cảm của nàng dành cho hấn, cũng biết được hấn thật lòng với nàng, những tháng ngày hạnh phúc đó không phải là giả nhưng chỉ vì sự xuất hiện của một đứa nhỏ mà hấn có thể nói những lời ngoan độc như thế.

Hấn bắt nàng phải lựa chọn giữa hấn và đứa nhỏ sao? Nàng cho tới giờ không muốn chứng minh điều gì cả, nếu thực sự có thì nàng cũng chỉ muốn chứng minh hấn thực sự yêu nàng mà thôi.

Ảnh Nhiên rất muốn khóc, nhưng không nhỏ được giọt nước mắt nào, kiên cường đứng lên, nhìn thẳng vào Tuyệt Ưng “ ta không muốn chứng minh gì cả, nếu có thì giờ phút này cũng đã thấy được rồi, biểu hiện của người đã cho thấy hết thảy”

Nói xong nàng liền thông thả hướng tới phía cửa động mà đi.

Tuyệt Ưng hoảng hốt,” Người đi đâu?”

” Đi đến chỗ ta nên đi” Ảnh Nhiên thản nhiên đáp, quá khứ cứ coi như là một giấc mộng đẹp đi, nàng rời đi thì hôn lễ cũng không cần tiếp tục nữa.

Nàng vốn vẫn hoài nghi ông trời sẽ không để nàng thuận lợi có được hạnh phúc, mấy ngày qua không ngừng trấn an nàng là bọn họ yêu nhau như vậy nên không có lý do gì bị chia cắt nhưng không ngờ lúc hạnh phúc nhất cũng là lúc đau khổ nhất, vốn nghĩ đứa nhỏ sẽ gắn kết tình cảm bọn họ với nhau nhiều hơn không ngờ lại là nguyên nhân chia cắt bọn họ.

Tuyệt Ưng không thích đứa nhỏ, nàng còn tính là gì?

Quá khứ ngọt ngào như vậy chỉ vì hấn không thích mà bị xóa sạch sao?

Không! Nàng không để cho hấn chà đạp lên khát khao và chờ mong nhất của nàng.

Tuyệt Ưng không hoang nghênh đứa nhỏ này nhưng với nàng là toàn bộ hi vọng, tình yêu, Tuyệt Ưng trước mặt nàng giờ trở nên rất xa lạ, nàng không thích hấn lạnh nhạt và phần nộ như vậy, nàng không nhận ra hơi thở quen thuộc của hấn cho nên nàng tin rằng trước kia hấn có yêu nàng và nàng cũng yêu hấn.

Còn về đứa nhỏ, tự một mình nàng nuôi cũng được.

Một câu nói làm cho khoảng cách giữa hai người ngày càng xa, ngày càng sâu.

” Chết tiệt, người còn có nơi nào để đi chứ?” Tuyệt Ưng thấy nàng muốn rời đi thì càng thêm bối rối, lẽ ra tối nay phải thật vui vẻ, hạnh phúc nhưng sao lại ra nông nổi này. Tất cả cũng vì đứa nhỏ.

Được rồi, hấn thừa nhận hấn không có thương lượng trước với Ảnh Nhiên về chuyện có con, nhưng không mong nàng sẽ rời khỏi hấn, những ngày qua hai người vui vẻ bên nhau không phải là giả, hấn không hi vọng cãi nhau với Ảnh Nhiên, bây giờ việc cần làm trước mắt là giải quyết chuyện đứa nhỏ, hấn cần phải bình tĩnh, còn Ảnh Nhiên ngoại trừ nơi này thì còn chỗ nào khác để đi sao?

Chẳng lẽ nàng muốn quay về Xà sơn, để cho tiểu ma nữ giới thiệu nam nhân khác cho nàng chọn lựa? nghĩ đến chuyện này Tuyệt Ưng lại nổi giận bưng bưng, lời không hay gì cũng có thể nói ra hết.

Ảnh Nhiên thẳng lưng, quát cường đáp trả hấn “ không cần Ưng vương đại nhân quan tâm?”

” Chết tiệt, người có thể thành thực một chút hay không, Ảnh Nhiên, xảy ra chuyện gì thì cần phải giải quyết, bỏ đi có ích lợi gì?” Tuyệt Ưng thấy thái độ quát cường của nàng thì càng tức giận hơn.

“Vậy người muốn giải quyết thế nào? không cần đứa nhỏ này thì sao có thể thành thân với ta? Ta vẫn sinh đứa nhỏ này, người vẫn yêu cả hai chúng ta sao?” Ảnh Nhiên cũng không nhẫn nhịn nữa, hai từ giải quyết của Ảnh Nhiên làm cho nàng mất hết hi vọng, nàng chờ đợi lâu vậy, hấn dựa vào cái gì mà nói đứa nhỏ của nàng như thế.

Tuyết Ưng nhất thời không nói gì, đúng vậy, giải quyết như thế nào, hiện giờ đứa nhỏ đã có, nếu hấn nói không cần thì với tính cách quật cường của Ảnh Nhiên sẽ không đồng ý, nếu giữ lại thì sau này cuộc sống của hấn và Ảnh Nhiên sẽ thế nào? hấn không dám nghĩ cũng không muốn nghĩ.

Ảnh Nhiên thấy vẻ mặt hấn như tới ngày tận thế thì bi thương càng nhiều “ngươi cũng không muốn phải không? tình huống này ngươi còn muốn thành thân với ta không? sợ là ta ở lại đây sẽ khiến ngươi thêm khó chịu, tuy rằng ta đã đáp ứng nếu gặp tình huống phải lựa chọn thì ta nhất định sẽ chọn ngươi nhưng bây giờ ta đành phải nuốt lời, bởi vì đứa nhỏ này đối với ta không phải là người nào khác mà là cốt nhục của ta, cho nên thực xin lỗi, ta chọn đứa nhỏ”

”Ảnh Nhiên, ngươi, ngươi quyết định rồi sao? Vì sao nhất định phải có đứa nhỏ? Không phải trước kia chúng ta ở bên nhau rất vui vẻ sao?” Tuyết Ưng kích động, bá đạo hỏi, nghe Ảnh Nhiên quyết định như thế hấn không chịu được, đứa nhỏ có gì tốt mà Ảnh Nhiên lựa chọn nó, vứt bỏ hấn, hai người ở cùng với nhau không phải rất tốt sao?

”Tuyết Ưng, ta nghĩ rất kỹ, trước đây ta nghĩ ta muốn có gì đó thì ngươi sẽ cho ta, nhưng bây giờ ta phát hiện nếu muốn có gì đó thì phải tự ta tìm lấy, không ai làm thay ta được, ta thực may mắn vì đã nói chuyện đứa nhỏ với ngươi lúc này mà không phải đợi sau khi chúng ta thành thân mới nói, ta nghĩ bây giờ vận chưa muộn, chúng ta chia tay đi, về sau ngươi không cần đi tìm ta mà ta cũng không tìm ngươi”

Ảnh Nhiên nói xong thì xoay người rời đi, bước đi thong thả nhưng không một chút do dự, từng cảm thấy mình hạnh phúc, an toàn bây giờ đều sụp đổ, nàng hiểu rằng không thể cứ trông chờ Tuyết Ưng cho nàng cảm giác an toàn mà phải tự mình tìm lấy, nhưng nàng cũng không hối hận vì đã từng yêu hấn.

Từng nghĩ sẽ sánh vai nhau đến vĩnh viễn, bây giờ lại chia ra, trong lòng đương nhiên là đau buồn nhưng vẫn có chút thoải mái, bởi vì nàng chưa bao giờ an tâm cho rằng nàng và Tuyết Ưng có thể bên nhau mãi mãi nên tình cảnh hôm nay đã nằm trong linh cảm của nàng, nhưng dù sao những năm tháng sau này nàng vẫn có đứa nhỏ làm bạn bên cạnh nên nàng vẫn cảm thấy mình hạnh phúc và may mắn.

Tuyết Ưng nhìn nàng quyết tuyệt rời đi, không chút lưu luyến, một lần quay đầu nhìn lại cũng không thì tâm không khỏi lạnh buốt.

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: KHỞI BINH HỎI TỘI

Hôn lễ đang được tung bừng chuẩn bị thì chú rể đột nhiên tuyên bố hủy bỏ, làm cho Tuyết Ưng tộc chấn động.

Tám vị đại tướng hộ pháp, mỗi người một câu, không ngừng truy vấn Tuyết Ưng, cơ hồ như dùng nước miếng phủ ngập hấn.

”Ưng Vương đại nhân, là bọn thuộc hạ bố trí không hợp ý người sao? còn hai ngày nữa, ta cảm đoan sẽ sửa đổi đến khi ngươi hợp ý mới thôi” một người vừa nói xong thì người khác liền tiếp lời “Ưng vương đại nhân, hay là ngươi và vương phi cãi nhau? Thực ra nữ nhân chỉ cần dỗ ngọt một chút là ổn, Ưng vương đại nhân là nam tử, nhường vương phi một chút là được rồi”

“Thiếp mời đã phát ra, khách khứa ngày mai sẽ tề tựu đông đủ, bây giờ Ưng vương đại nhân tuyên bố hủy bỏ hôn lễ không sợ bị các tộc khác chê cười sao?”

”Còn có, tộc nhân đều vạn phần chờ mong hôn lễ này, muốn tận mắt trông thấy nữ tử nào có thể xứng đôi cùng Ưng vương tôn quý như ngài, đây chính là chuyện đại sự quan trọng nhất của toàn tộc mà trong thời điểm mấu chốt này người lại hủy bỏ, sợ sẽ khiến cho toàn tộc thất vọng và bất an”

“Đúng vậy, Ưng vương đại nhân...”

“Đủ rồi, ta nói hủy bỏ thì hủy bỏ đi, không cần nhiều lời vô nghĩa. Hôm nay ta muốn yên tĩnh một chút, bất kỳ kẻ nào cũng không được phép đến quấy rầy ta, ta không muốn thấy ai hết”

Tuyết Ưng đang phiền não không thời nghe bọn họ nhiều lời như vậy, không kiên nhẫn được nữa, nổi trận lôi đình quát to.

Tám vị đại tướng hộ pháp chưa từng nhìn thấy Ưng vương nhà mình tức giận như thế bao giờ nên không dám hó hé tiếng nào, chỉ biết liếc mắt nhìn nhau rồi vội vàng lui ra ngoài, sợ rằng nếu chậm một bước thì sẽ trở thành vật hi sinh.

Cả đám lui ra ngoài, vẻ mặt như đưa đám nhưng vẫn tiếp tục bàn tán.

”Làm sao bây giờ? Đến lúc này làm sao có thể nói hủy bỏ là hủy bỏ chứ, ngày mai các khách nhân sẽ tập trung tới tộc chúng ta rồi”

“Đêm qua Ưng vương đại nhân mặt mày còn hớn ha hớn hở mà sáng sớm nay đã đột ngột tuyên bố hủy bỏ hôn lễ, lão Đại, ngươi nói xem, có phải là hấn

cãi nhau với vương phi tương lai không?”

“Nhưng các người cũng đã gặp qua vương phi rồi, tính tình nàng như thế thì sao cãi nhau với Ưng vương đại nhân được chứ?”

“Nói cũng đúng, mà sao không thấy vương phi ở chỗ Ưng vương đại nhân? Mọi khi đều thấy vương phi ở đó mà”

Tám người lại tập trung bàn luận sôi nổi, cuối cùng đi đến kết luận Ưng vương cãi nhau với vương phi, hơn nữa có thể vương phi bị Ưng vương khi dễ cho nên tức giận bỏ đi, vì vậy Ưng vương mới tuyên bố hủy bỏ hôn lễ.

Có được kết luận như vậy, tám người rất phấn khích nhưng cũng cực kỳ khó xử “hiện tại không phải là lúc bàn luận nguyên nhân vì sao Ưng vương hủy hôn lễ mà phải xử lý hậu quả việc này thế nào, nhiều khách nhân từ xa xôi ngàn dặm đến đây mà để cho người ta phải đi không một chuyến thì rất mất lịch sự, hơn nữa tôn nghiêm của Ưng vương đại nhân và của tộc ta sẽ bị tổn hại nghiêm trọng”

“Vậy ý của lão Đại là sao? Chúng ta nên làm gì bây giờ?” mấy người kia cũng gật đầu phụ họa, lão đại nói đúng, việc cấp bách trước mắt là phải giải quyết hậu quả thế nào.

“Chúng ta lập tức chia ra làm việc, các người chia ra các hướng xem có thể tìm được vương phi trở về hay không, còn ta sẽ lập tức đi đến Xà tộc một chuyến, tìm Xà quân đại nhân, trước giờ người là cho Ưng vương đại nhân nề phục chỉ có mình hắn, ta mời hắn đến đây có lẽ sẽ cứu vãn được”

”Lão Đại, người nói đúng, chuyện này không nên trì hoãn nữa, chúng ta lập tức chia nhau làm việc, ai tìm được vương phi trước thì phát tín hiệu cho những người khác biết”

Tám người thương lượng xong thì lập tức chia ra làm việc.

Lại nói Ảnh Nhiên sau khi rời khỏi Tuyết Phong sơn thì trong nhất thời không biết đi đâu, thiên hạ rộng lớn nhưng ngoại trừ Tuyết Phong sơn thì nơi còn lại nàng có thể đi là Xà sơn, nhưng nàng không muốn dùng bộ dạng này đi gặp Bảo Bảo tiểu chủ, không muốn làm cho nàng lo lắng cho mình, nghĩ tới chuyện nàng và Tuyết Ưng không vừa mắt nhau, nàng vẫn hay uy hiếp Tuyết Ưng phải chiều cổ cho mình... nếu bây giờ dùng bộ dáng thế thảm lại mang theo đứa nhỏ tìm đến thì dựa theo tính tình của tiểu chủ, chắc chắn sẽ tìm tới Tuyết Ưng hỏi tội.

Ảnh Nhiên thực sự thấy rất mệt mỏi, nàng không muốn bất kỳ ai vì chuyện của nàng mà có xung đột, hơn nữa hai người kia đều là những người quan trọng nhất của nàng, một người là ân nhân mà cũng là tỷ tỷ của nàng, một người là người nàng yêu, là phụ thân của đứa nhỏ, bên nào bị tổn thương cũng làm nàng đau lòng cho nên nàng sẽ không tìm đến chỗ Bảo Bảo tiểu chủ.

Vì vậy Ảnh Nhiên không quay lại Tuyết Phong sơn, cũng không đi Xà sơn mà lựa chọn hướng đi ngược lại, thiên hạ bao la rộng lớn nhất định sẽ có chỗ cho nàng và đứa nhỏ dung thân.

Nhớ mang máng bộ dáng tươi cười và sủng nịch của cha mẹ dành cho nàng thì lại thấy thương đứa nhỏ sau này không nhận được tình thương của cha, nhưng không sao, nàng sẽ bù đắp cho nó phần thiếu hụt đó, sẽ cho đứa nhỏ một gia đình ấm áp.

Nàng cũng nhận thấy mọi việc cũng do nàng tự ý quyết định, tự cho là đúng, thực ra nàng và Tuyết Ưng chưa từng thảo luận với nhau chuyện có con, hơn nữa nàng và hắn vẫn hay hiểu lầm nhau, chỉ một câu ngắn ngủi cũng làm cho hai người hiểu theo hai ý khác nhau cho nên chuyện này cũng vậy.

Vì thế nên nàng không trách Tuyết Ưng, thực sự không trách.

Lúc ở trong động, Ảnh Nhiên cố để mình không rơi một giọt nước mắt nào nhưng lúc này nàng vừa bay, vừa khóc như mưa làm cho ánh mắt trở nên mờ hồ, không nhìn rõ cái gì nhưng điều đó không quan trọng, dù sao nàng cũng biết nên đi về đâu, cho nên không nhìn rõ thì cũng không sao.

Trời mờ mờ sáng thì Ảnh Nhiên cũng đã bay đến nơi mà nàng không biết đó là chỗ nào, ánh mắt mờ hồ, hai cánh cũng mệt mỏi rồi nên nàng liền hạ xuống bên dưới. Không biết nơi này là chỗ nào, cảm giác có chút quen thuộc nhưng cũng thấy rất xa lạ, bốn phía vắng vẻ không một bóng người, xa xa có vài cây cổ thụ, lá vàng xao xác, tiêu điều, cảm giác tịch liêu, vắng vẻ.

Nhưng với tâm trạng hiện giờ của Ảnh Nhiên thì nơi này rất thích hợp để nàng cư ngụ cho nên liền hóa thành hình người đi đến bên gốc cây đại thụ, đưa tay vuốt ve cái bụng của mình, tựa hồ như muốn nhờ nó để tiếp thêm dũng khí cho mình.

”Người nói vậy là có ý gì? Tuyết Ưng ngu ngốc kia đã để Ảnh Nhiên nhà ta bỏ đi mất?” Bảo Bảo vốn đang ngồi trên vương tọa, hưởng thụ sự chăm sóc của phu quân Thanh Liên đang cúi đầu cho nàng thì nghe xong những lời của đại tướng hộ pháp Mạc Tang của Tuyết Ưng tộc thì ngồi phắt dậy, vẻ mặt đang tươi cười giờ tràn đầy tức giận, đôi mắt lóe lên sự nguy hiểm.

Mạc Tang sợ đến mức run rẩy, nghe đồn nữ vương Xà tộc không dễ dây vào, trước kia hắn chưa thấy qua nhưng bây giờ chứng kiến nàng trở mặt nhanh như vậy thì trong lòng kêu khổ không ngừng, quanh co, ấp úng một hồi mới nói nên lời “tình hình cụ thể thế nào Mạc Tang không biết, chỉ nghe Ưng vương đại nhân tuyên bố hủy bỏ hôn lễ, cho nên Mạc Tang muốn tới nơi này tính Xà quân đại nhân ra mặt hòa giải”

Mạc Tang đáng thương đối mặt với vẻ mặt đờ đàng sát khí và đôi mắt xanh biếc lạnh lẽo của Bảo Bảo thì run sợ tới mức dừng khí đều biến mất hết.

”Hủy bỏ hôn lễ? Ưng vương nhà người thực sự nói như vậy?” Ánh mắt của Bảo Bảo càng lúc càng lạnh, ngay cả Thanh Liên cũng nhủ mảy, không hiểu Ảnh Nhiên và Tuyết Ưng đã xảy ra chuyện gì, hai người vừa trở về không bao lâu, mà mấy hôm trước Tuyết Ưng còn tự mình đưa thiệp mời, khi đó hắn còn mặt mày hớn hở thị uy với Bảo Bảo, sao mới có mấy ngày thì hôn lễ đã bị hủy bỏ, hơn nữa còn hủy trước khi diễn ra có 2 ngày?

Thanh Liên tính bấm đốt ngón tay xem tình hình thế nào nhưng bị Bảo Bảo ngăn lại, tầm mắt vẫn nhìn chăm chăm Mạc Tang.

“Đạ, đúng vậy” Mạc Tang lập tức gật đầu, trán toát mồ hôi, nghe nói nữ vương tuy là tỷ tỷ sinh đôi của Mạc Mặc tiểu chủ, hai người diện mạo giống nhau như đúc, cũng đáng yêu như Mạc Mặc tiểu chủ nhưng trực giác cho hắn biết vị nữ vương này còn khủng bố hơn Mạc Mặc tiểu chủ nhiều, cho nên dù Xà quân đại nhân có con trai nhưng con gái mới là người ngồi lên ngôi vị nữ vương.

Đáng tiếc Mạc Tang đã đoán sai, vương vị trong Xà tộc cũng không phải do Mạc Mặc kém tài nên mới tới tay Bảo Bảo mà vì hắn không có hứng thú thôi. Quay lại chính sự, nếu Mạc Mặc đáng yêu như vậy thì Ứng vương vĩ đại của họ đâu vì chuyện Ảnh Nhiên mang thai mà kinh hồn bạt vía như vậy.

Có thể thấy được công phu độc hại người khác của Mạc Mặc không thua kém Bảo Bảo, mà điều này Mạc Tang không biết được.

“Hừ, Tuyệt Ứng ngu ngốc, mới giao người cho hắn vài ngày cư nhiên đã để người đi mất. Ta nghĩ bỏ đi là giả mà bị Tuyệt Ứng khi dễ bỏ chạy mới là thật, người còn dám tới đây tìm cha ta để đứng ra hòa giải sao? Đáng tiếc cha ta hiện không có ở trong tộc mà Ảnh Nhiên là muội muội của ta, đương nhiên sẽ do tỷ tỷ này thay nàng đòi lại công đạo, Thanh Liên, sớm biết như vậy thì ngày đó ta không nên để hắn mang Ảnh Nhiên đi.

Với trí thông minh của Bảo Bảo đương nhiên không tin Ảnh Nhiên tự nhiên bỏ nhà ra đi, nàng thích Tuyệt Ứng như vậy, nếu không có nguyên nhân thật nghiêm trọng thì không có chuyện nửa đêm rời đi, mà muốn biết rõ chuyện gì thì cách nhanh nhất là tự nàng tìm đến Tuyệt Phong son hỏi Tuyệt Ứng.

Mạc Tang vốn nghĩ đến nhờ Xà quân đi làm thuyết khách không ngờ lại đụng phải tiểu tổ tông phiên toái này, chuyện này thực thà, nếu Ứng vương đại nhân biết hắn nhiều chuyện dấn sát tình này về nhà thì cuộc sống của hắn sau này khẳng định sẽ rất thảm a.

“Bảo Bảo, người đừng kích động, sự tình thế nào, chúng ta tất nhiên phải tìm hiểu rõ nhưng việc quan trọng trước mắt là tìm cho ra Ảnh Nhiên, nếu có gì hiểu lầm thì có thể mau chóng cởi bỏ, dù sao cũng sắp tới hôn lễ rồi, thiệp đã phát, tân khách chắc cũng đang trên đường đến Tuyệt Ứng tộc, chẳng lẽ chúng ta để các tộc khác chê cười sao? Tuyệt Ứng cũng không để ý nặng nhẹ gì cả, Mạc Tang, người tạm thời quay về trước đi, bốn vương cùng Bảo Bảo sẽ đến ngay”

Thanh Liên từ tốn, ôn hòa lên tiếng, Mạc Tang liền lập tức gật đầu, quả nhiên không hổ là Thanh Liên vương của Hòa Hồ tộc, nhiều năm trước hắn đã gặp qua một lần vẫn còn ấn tượng tới bây giờ, lúc này nghe Thanh Liên nói như vậy thì Mạc Tang cũng thả lỏng tâm tình hơn.

“Đạ, Mạc Tang sẽ quay về, còn về vương phi ta đã cho các huynh đệ khác chia nhau đi tìm, trước mắt còn chưa có tin tức, Ứng vương đại nhân thì đang tự giam mình trong động, không ai dám làm phiền, cho nên không biết phải làm thế nào mới phải”

“Ta đã hiểu sơ tình huống hiện tại, người cứ về trước đi, chúng ta sẽ lập tức tới liền” Thanh Liên gật đầu, ánh mắt lóe sáng làm Mạc Tang không tự chủ được mà gật đầu, về mặt tin tưởng, cung kính cúi đầu thì lễ rồi lập tức rời đi.

Người vừa đi, Bảo Bảo đã kích động đứng lên thì bị Thanh Liên ngăn lại “ Bảo Bảo, nghe lời ta đi, hiện tại nên tìm Ảnh Nhiên trước, không tìm được nàng thì chúng ta sẽ không biết chuyện gì đã xảy ra”

” Ta hiện tại sẽ đi Tuyệt Ứng tộc, tìm chích ung ngu ngốc kia hỏi, không phải sẽ biết sao? Không cần nghĩ cũng biết chích ung ngu ngốc kia đã làm chuyện gì đó xúc phạm tới Ảnh Nhiên, nếu không nàng vì sao phải rời đi?” Bảo Bảo luôn bao che khuyết điểm cho người thân nên lập tức khẳng định lỗi đều do Tuyệt Ứng, trong mắt nàng Ảnh Nhiên tính tình tốt vô cùng nên sẽ không chủ động gây sự với hắn, nếu có sai thì đều là lỗi của Tuyệt Ứng.

“Bảo Bảo, tính tình của Ảnh Nhiên thế nào người cũng biết, nếu rời nhà bỏ đi thì chắc chuyện không nhỏ, mặc dù Tuyệt Ứng tính tình bộc trực, vô tâm nhưng không dễ dàng gì để Ảnh Nhiên rời đi, người quên lúc Ảnh Nhiên thay lông thì hắn thiếu chút nữa đã liều mạng với chúng ta sao? Cho nên ta không nghi ngờ tình cảm của Tuyệt Ứng dành cho nàng, vấn đề là hai người đang tốt lành sao đột nhiên lại ra nông nỗi này, người không muốn biết sao?” Thanh Liên đưa tay vuốt nhẹ tay Bảo Bảo để trấn an, tiểu yêu tinh này thật là nóng tính, chưa phân rõ đúng sai đã vội định tội cho Tuyệt Ứng, hắn nghĩ sự tình chắc không đơn giản.

” Chúng ta còn chần chờ gì nữa, đến Tuyệt Ứng tộc không phải sẽ biết rõ sao?” Bảo Bảo ngăn cản hắn bấm đốt ngón tay “ từ lúc người thành thân với ta thì năng lực đoán trước mọi việc đã giảm đi rất nhiều, mỗi lần bấm đốt ngón tay để đoán là sẽ hao tổn rất nhiều pháp lực, người tưởng ta không biết sao? Ta lo lắng cho Ảnh Nhiên nhưng càng đau lòng cho người nhiều hơn, cùng ta đến Tuyệt Ứng tộc đi, nếu cả hai cùng sai thì không tính, nếu là do chích ung ngu ngốc kia thì Thanh Liên, người không được ngăn cản ta, giúp đỡ cho chích ung ngu ngốc kia”

Thanh Liên bất đắc dĩ gật đầu, thu hồi ngón tay “ được, nếu thực sự do Tuyệt Ứng không tốt, ta không ngăn cản người mang Ảnh Nhiên về nhưng nếu cả hai cùng sai thì người cũng phải đáp ứng ta, để bọn họ tự giải quyết chuyện của mình, người không được nhúng tay vào”

“Được, quyết định vậy đi, chúng ta đi thôi” Bảo Bảo chắc chắn là Tuyệt Ứng có lỗi nên không cần nghĩ đã lập tức gật đầu đồng ý.

Hai người nắm tay nhau, nhất thời biến mất khỏi đại sảnh Xà cung.

Mà Tuyệt Ứng lúc này không để bên ngoài đang loạn lên vì hắn, vẫn giam mình trong động, không biết nên làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: TÌNH SÂU VÔ CÙNG

Mạc Tang một đường quay trở về Tuyết Ưng tộc, không bao lâu thì bảy người kia cũng lục tục trở về, nhìn biểu tình của bọn họ thì hẳn biết tất cả đều tay không quay về rồi. Tuyết Ưng tộc bọn họ một ngày có thể bay được mấy ngàn dặm, mà vương phi đi hơn nửa buổi rồi bọn họ mới đuổi theo thì chuyện không tìm thấy nàng cũng là nằm trong dự đoán.

”Lão Đại, chúng ta đều không đuổi kịp vương phi, người đã mời được Xà quân đại nhân đến sao?”

Mạc Tang có chút nản lòng lắc lắc đầu, ”Chúng ta có thể có phiền toái lớn rồi”

”Lão Đại, xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ ung Vương đại nhân đang nổi giận?” bảy người cùng giật mình kinh hãi

”So với chuyện đó còn kinh khủng hơn, ta đến Xà tộc nhưng không gặp được Xà quân đại nhân mà gặp nữ vương Xà tộc, hiện tại nàng đang cùng Hỏa Hồ tộc Thanh Liên vương đến đây, ta đến giờ mới biết vương phi Ảnh Nhiên là tỷ muội của nữ vương Xà tộc, trước khi ta rời đi thì sắc mặt của nàng không tốt lắm, bây giờ tìm đến đây chắc là khởi binh hỏi tội rồi, tính tình Ung vương các người cũng biết rồi, cái này khác gì thiên lôi đùng đạ cầu sao? Các người nói nên làm gì bây giờ?”

Mạc Tang suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, vẫn cảm thấy Bắc Dao Bảo Bảo sắc mặt không tốt như vậy, nếu đây thì e là Tuyết Ưng tộc sẽ xảy ra đại loạn, nhưng nàng đã biết chuyện Ảnh Nhiên vương phi mất tích nên muốn nàng không đến đây là không thể, hơn nữa cho dù hẳn không đến Xà tộc tìm Xà quân đại nhân thì vào ngày hôn lễ bọn họ cũng sẽ đến đây, vẫn sẽ biết hết mọi chuyện, mà khi đó trước mặt tân khách, Bắc Dao Bảo Bảo nếu gây rối loạn thì càng mất thể diện nhiều hơn, cho nên Mạc Tang không hiểu nên cảm thấy may mắn vì chuyện nào loạn có thể xảy ra sớm hơn hay nên tự cầu phúc cho bản thân.

Nếu Bắc Dao Bảo Bảo, hẳn nghĩ hẳn không thể ngăn cản nàng đến chỗ Ung vương đại nhân, mà để nàng đi vào thì không biết tình huống sẽ như thế nào.

”Có phải nữ vương đại nhân này là tỷ tỷ sinh đôi của Mạc Mạc tiểu chủ không?”

”Đúng, chính là tỷ tỷ của Mạc Mạc tiểu chủ. Lão Đại, Ung vương đại nhân có giao tình rất tốt với Mạc Mạc tiểu chủ, mà nữ vương đại nhân lại là tỷ tỷ của hẳn nên chắc sẽ không quá mức thất lễ với Ung vương chúng ta, hơn nữa, chuyện vương phi bỏ đi cũng không biết nguyên nhân thế nào, nữ vương kia chắc không phải là người không nói đạo lý nên thế nào cũng sẽ thảo luận với Ung vương đại nhân trước rồi mới có hành động, người có phải lo lắng quá sớm hay không?” có người đưa ra ý kiến trấn an hẳn.

Mạc Tang vẫn bày ra vẻ mặt đau khổ “lão Tam, người không nhìn thấy sắc mặt thay đổi trong nháy mắt của nữ vương kia đâu, nếu không có Thanh Liên vương nói giúp thì e là ta không thể quay về đây. Tóm lại, ta không thể suy nghĩ lạc quan như các người được, các người nghĩ ta có nên bẩm báo trước cho Ung vương đại nhân biết chuyện nữ vương tới đây không?”

”Nên, nhưng không phải Ung vương không cho phép bất kỳ kẻ nào tới quấy rầy hẳn sao? Lão Đại, người tới không chừng càng làm cho Ung vương đại nhân mất hứng a” Lão Ngũ lo lắng, chân chửi một lát mới nói, không có ý cổ vũ hẳn đi tìm Tuyết Ưng.

Bọn họ còn đang bàn luận thì Thanh Liên và Bảo Bảo đã tới nơi, làm cho bọn họ giật mình kinh ngạc.

Bắc Dao Bảo Bảo bày ra vẻ mặt tươi cười đáng yêu, thân thiết hỏi “Tuyết Ưng đang ở đâu?”

Lập tức có tới bảy người xung phong nhận việc nói “tiểu nhân sẽ dẫn đường cho nữ vương đại nhân và Hỏa vương đại nhân”

Người còn lại đương nhiên là Mạc Tang, không ngờ bảy huynh đệ vừa nhìn vẻ mặt tươi cười của Bảo Bảo thì đã quên hết những lời cảnh báo của hẳn, cũng không nhớ đó chính là nữ vương ác danh vang dội trong yêu giới, muốn đuổi theo nhưng đã chậm một bước, Bảo Bảo và Thanh Liên đã đi đến trước huyệt động của Tuyết Ưng.

”Uy, lão Đại, người đừng như vậy, không có chuyện gì đâu” bảy người kia lúc này mới nhận ra vẻ mặt kích động của Mạc Tang liền an ủi hẳn.

”Và lại người cũng không nhìn thấy vẻ mặt tươi cười đáng yêu của nữ vương đại nhân đâu, thực khách khí nha” có người còn phụ họa thêm

Mạc Tang quả thực là khóc không ra nước mắt, ngay cả mấy từ “chỉ hi vọng thế” còn chưa kịp nói ra miệng thì đã nghe một tiếng gầm rú phát ra thật lớn từ huyệt động của Tuyết Ưng, làm cho cả Tuyết Phong sơn đều bị chấn động, tiếp theo là tiếng rống to “Bắc Dao Bảo Bảo, lại là người, ai cho người vào, người đi ra ngoài cho ta”

Tám người con rúm lại, Ung vương đại nhân tức giận thật lớn a.

Nhưng ngay lập tức đã có một tiếng rống khác vang lên, thanh thế không kém chút nào “người nghĩ rằng ta nguyện ý đến chỗ này của người sao? Người đem Ảnh Nhiên trả lại cho ta, ta lập tức rời đi”

Không cần hỏi cũng biết chủ nhân của âm thanh này là ai, tám người lại lui về sau, mấy người lúc này xung phong dẫn đường đều xanh mặt, lão Đại quả

nhien anh minh a, lúc trước là bọn họ quá hồ đồ rồi, nếu Ứng vương đại nhân truy cứu chuyện này thì bọn họ khẳng định rất thảm.

Tiếp theo là một âm thanh thật lớn vang lên làm cho tuyết từ trên đỉnh núi cũng sụp lở rơi xuống, tám người vội vàng tìm chỗ tránh né, tất cả đều giăng cánh bay ra xa, cẩn thận nhìn vào cửa động, lo lắng không ngừng, e là nơi cư ngụ mấy ngàn năm nay của Tuyết Ứng tộc sẽ vì trận ẩu đả của Ứng vương đại nhân và nữ vương Xà tộc mà bị hủy diệt.

Loạt âm thanh này cũng là kinh động đến các tộc nhân khác, không bao lâu đã có khoảng hơn một ngàn tuyết ưng tụ tập quanh Tuyết Phong sơn, kinh ngạc nhìn vào huyết động của Ứng vương đại nhân, mơ hồ không hiểu vì sao có tiếng động lớn như vậy, mà tám vị đại tướng phụ tá thì đều đứng hết bên ngoài, không ai dám đi vào trong hồ trợ, bọn họ càng không dám đi vào trong xem tình hình thế nào, cho nên tất cả chỉ biết đứng đợi ở bên ngoài.

Bên trong động, Tuyết Ứng và Bắc Dao Bảo Bảo mới nói có mấy câu thì đã động tay động chân, xét về pháp lực và đạo hạnh thì Bảo Bảo không phải là đối thủ của Tuyết Ứng, huống chi hẳn còn có một viên linh châu của Hỗn Nguyên Thiên Quân nhưng bên cạnh Bảo Bảo còn có Thanh Liên, hẳn tất nhiên sẽ không dễ dàng phải chịu thiệt, tuy rằng không thích tiểu yêu tinh chưa nói lời nào đã ra tay nhưng dù sao cũng là thê tử của hắn, không thể không quan tâm.

Hai đánh một không chột cũng què cho nên Tuyết Ứng không chiếm được thượng phong, pháp lực và kiếm pháp bay tán loạn trong động, làm cho vách tường vốn bằng phẳng giờ giống như tổ ong vỡ vụn, chỉ chút vết lõm, đồng thời cũng làm cho đá bay đầy trời.

Cho đến khi Thanh Liên không kiềm chế được nữa, trong không khí liền phát ra một cỗ hương thơm kỳ dị, cho dù Bảo Bảo là thê tử của hắn cũng không chống cự được mùi hương này nên cả người mềm yếu, vô lực ngã xuống, may là có Thanh Liên đỡ lấy nàng. Tuyết Ứng cũng không khá hơn, hai cánh đang hừng hực khí thế trong chớp mắt rũ lại như bị mắc mưa, ngã xuống đất, phát ra tiếng rên.

“Thanh Liên, ngươi gian trá” Tuyết Ứng không phục

“Ta không làm như vậy, các ngươi muốn đánh tới khi nào, muốn Tuyết Phong sơn bị hủy thì mới dừng tay sao?” Thanh Liên nhìn Bảo Bảo ở trong ngực đang bất mãn nhìn hắn, biết nàng đang rất mất hứng, bắt đầu dĩ hời lại.

“Vậy ngươi bảo hắn đem Ảnh Nhiên trả lại cho ta, nếu hắn không biết quý trọng thì ta sẽ tìm cho Ảnh Nhiên một người biết quý trọng nàng” Bắc Dao Bảo Bảo thừa nhận nàng quá kích động, vừa thấy Tuyết Ứng đã động thủ nhưng nhìn bộ dáng của hắn là nàng đã tức giận không kiềm chế được, Ảnh Nhiên bị ép rồi đi, hắn dựa vào cái gì mà bày ra bộ dáng như vậy?”

“Bắc Dao Bảo Bảo, Ảnh Nhiên là nữ nhân của ta, chuyện của nàng không tới phiên ngươi quản, nói về tuổi tác, bàn về đạo hạnh, ngươi có chỗ nào đủ tư cách làm tỷ tỷ của nàng, không cần dùng thân phận này để ép ta, ta chịu đựng ngươi là vì nể tình của Như Mặc và Thanh Liên, miệng còn hôi sữa mà bày đặt can rở”

Tuyết Ứng không nghe những lời này thì thôi, vừa nghe thấy thì lửa giận trào dâng, uất ức gì cũng phát tiết ra hết, Ảnh Nhiên rời khỏi hắn thì nơi duy nhất nàng có thể đi chính là Xà sơn, bây giờ nghe Bảo Bảo nói vậy thì khẳng định nàng ta đã sớm đem Ảnh Nhiên giữ lại, còn bày đặt tìm tới hắn vấn bình khỏi tội, nàng ta nghĩ rằng Tuyết Ứng hẳn là người dễ bị khi dễ lắm sao?

Thanh Liên nhú mày, tựa như có chút bất mãn với những lời của Tuyết Ứng nhưng vẫn im lặng, mà Bảo Bảo thì đâu thể nhịn được nên lập tức giãy dụa, làm như hận không thể ngay lập tức giết chết hắn nhưng vẫn không thể nhúc nhích nên chỉ biết nghiêng răng tròng mắt.

“Nữ nhân của ngươi? Dựa vào cái gì mà nói nàng là nữ nhân của ngươi? Các ngươi đã thành thân sao? Nếu ta nhói không làm thì hai ngày sau mới tới hôn lễ, nhưng trước hôn lễ thì tân nương tử đã bị đuổi đi hoặc là tân nương vứt bỏ chú rể, cho dù là lý do gì thì ngươi cũng không phải là người tốt. Hừ, chỉ cần thấy Ảnh Nhiên không cần ngươi là biết, ngươi tính tình xấu, miệng cũng làm người ta chán ghét, có điểm nào xứng đáng để Ảnh Nhiên gắn bó cả đời chứ? Ngươi hiện giờ chỉ là một khí phụ đáng thương, ngươi có tư cách gì nói Ảnh Nhiên là nữ nhân của ngươi?”

Nếu nói về mắng người thì Bắc Dao Bảo Bảo sao có thể chịu thua kém, đây cũng là nguyên nhân từ đầu Thanh Liên không lên tiếng nói giúp cho nàng, nếu hắn làm vậy thì nàng sẽ mất hứng. Bảo Bảo trước giờ luôn là có thù thì tự mình báo, Tuyết Ứng nói những lời đắc tội với nàng thì đương nhiên nàng sẽ đòi lại gấp đôi, lời lẽ không thô tục nhưng từng từ, từng từ như mũi dao khoét sâu vào tim người ta.

Tuyết Ứng quả thật bị hai từ khí phụ của nàng làm cho kích động, sắc mặt đỏ lên, giãy dụa muốn đứng lên nhưng lực bất tòng tâm chỉ có thể lạnh lùng cười “ta đương nhiên có tư cách, chỉ dựa vào việc Ảnh Nhiên mang thai hài tử của ta thì ta có đủ tư cách”

“Cái gì? Ảnh Nhiên mang thai?” người kinh ngạc không chỉ có một mình Bảo Bảo, Thanh Liên cũng giật mình.

Tiếng kinh hô của bọn họ cũng làm Tuyết Ứng bình tĩnh lại, mặt ảo não, khí thế hừng hực muốn giết người cũng tiêu tan thay vào đó là phần nộ và xấu hổ.

Thanh Liên ôm Bảo Bảo đến bên bàn, đặt nàng nằm cẩn thận trên đó, sau đó mới đi đến bên Tuyết Ứng, cúi đầu nhìn hắn nói “Tuyết Ứng, đã xảy ra chuyện gì, ngươi nên nói cho rõ ràng, chuyện của ngươi và Ảnh Nhiên vốn là việc riêng, ta cũng không muốn can thiệp, mang Bảo Bảo đến đây chẳng qua là xuất phát từ sự quan tâm dành cho bằng hữu nhưng ngươi đuổi một nữ nhân đang mai thai đi thì ta không thể tôn trọng ngươi được. Ảnh Nhiên có ân tình với ta và Bảo Bảo, ngươi cũng biết rõ, tuy rằng ta cảm kích ngươi ngày đó đã đuổi theo cứu nàng nhưng không có nghĩa là ngươi có quyền tổn thương nàng”

“Ta không có đuổi nàng đi, là tự nàng rời đi” Tuyết Ứng mím chặt môi “các ngươi đã giữ nàng lại thì chắc đã biết nguyên nhân mọi việc, cần gì tới đây hỏi ta, muốn xả giận cho nàng thì cứ ra tay đi, dù sao hiện giờ ta cũng không có năng lực phản kháng”

”Hồn dân Tuyết Ưng, người đang nói cái gì? Ảnh Nhiên nếu tìm chúng ta, người nghĩ rằng ta ăn no không có chuyện gì làm, tìm tới người để rước lấy xui xẻo hả?” Bắc Dao Bảo Bảo nghe hần nói vậy thì nổi giận đùng đùng, dùng sức quát lớn với Thanh Liên “Thanh Liên, người mau thả ta ra, hôm nay ta không giết chết tên hồn dân này thì không phải là Bắc Dao Bảo Bảo”

Thanh Liên nghe Tuyết Ưng nói không trách nhiệm như vậy cũng thấy tức giận, nhìn không được mà trầm giọng nói “Tuyết Ưng, đừng bày ra tính trẻ con nữa, các người đều là người lớn, nên cư xử thành thực một chút, ta mặc kệ người tin hay không nhưng thực sự Ảnh Nhiên không có đến Xà sơn tìm chúng ta, cho nên chúng ta không biết nàng đã đi đâu, ta không tin người sẽ không lo lắng chút nào. Cho nên người lập tức nói cho ta biết vì sao các người nửa đêm cãi nhau tới mức Ảnh Nhiên không để ý chuyện hôn lễ sắp diễn ra mà rời đi và chuyện đó có liên quan gì tới chuyện nàng có thai?”

”Nàng không có đi tìm các người?” Tuyết Ưng nhìn không được thất thanh hỏi.

”Nàng nếu tìm đến chúng ta, chúng ta còn tìm người làm cái gì?” Bắc Dao Bảo Bảo tức giận hỏi lại, nàng thề, nếu nàng tìm được Ảnh Nhiên trước thì Tuyết Ưng đừng mơ tưởng gặp lại Ảnh Nhiên nữa.

Lúc này về mặt Tuyết Ưng không giấu được lo lắng, vốn nghĩ Ảnh Nhiên nhất định sẽ đến tìm Bảo Bảo, bởi vì nơi duy nhất nàng có thể đi cũng chỉ là Xà sơn nhưng không ngờ nàng không quay về đó, một nữ tử cô độc một mình thì có thể đi đâu?

Nàng tự ti như vậy, có khi nào khi nghe những lời đã kích của hần xong thì nghĩ quần mà làm chuyện đại đột không? Tuyết Ưng càng nghĩ càng hoảng, hối hận vì đã nói những lời như vậy với nàng.

Mặc dù hần không thích tiểu hài tử nhưng nếu nàng thực sự muốn sinh, hần cũng không cho nàng sinh a.

Nhưng nàng cứ vậy mà quyết liệt rời đi, một chút lưu luyến cũng không, điều đó có nhai là nàng đã không còn tin vào hần nữa không?

Tuyết Ưng sắc mặt lúc xanh lúc trắng, cứ tưởng sẽ trải qua những ngày tháng hạnh phúc ngọt ngào nhưng chỉ vì sự xuất hiện của đứa nhỏ mà làm hần trở tay không kịp, ngay cả sự chuẩn bị tâm lý cũng không có thì Ảnh Nhiên đã quyết định như vậy, hần còn có thể làm gì?

Nhưng lúc này Tuyết Ưng lại hận bản thân chần chờ, do dự, nếu đáp ứng Ảnh Nhiên, để cho nàng sinh đứa nhỏ ra thì mọi việc sẽ không như bây giờ, nàng sẽ không rời hần mà đi, cũng không biết là đang ở phương nào, hần thậm chí không biết nàng có còn sống hay không, nếu mất đi nàng thì hần tình nguyện chấp nhận sự tồn tại của mấy đứa nhỏ cũng không sao, ít nhất là vẫn còn có nàng bên cạnh.

Bây giờ mất đi rồi mới biết cái gọi là hạnh phúc chính là được ở bên cạnh người mình yêu.

”Thanh Liên, người mau thả ta ra, ta muốn đi tìm nàng!” Tuyết Ưng dùng sức quát.

Thanh Liên thấy trong mắt hần tràn ngập đau khổ và tuyệt vọng thì biết hần hối hận vô cùng, vì cái gì để đến lúc mất đi mới biết quý trọng chứ? Nhân loại cũng vậy, yêu tình bọn họ cũng vậy, lúc có bên cạnh thì không trân trọng, mất đi rồi mới biết cái gì là quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

“Tuyết Ưng, lúc này người tìm nàng về thì có ý gì? Nếu người không rõ thì không nên đi tìm, bởi vì Ảnh Nhiên có thể rời bỏ người một lần thì cũng có thể bỏ đi lần nữa”

”Chết tiệt, Thanh Liên, không cần tiếp tục thuyết giáo cho ta nữa, coi như nể tình ta đã từng giúp người và tiểu ma nữ, mau giúp ta tìm nàng trở về, chỉ cần tìm được nàng, đừng nói là sinh một tiểu ác ma mà chỉ cần nàng nguyện ý, sinh tám hay mười đứa ta cũng chấp nhận. Ta chỉ cần có nàng ở bên cạnh ta, ta chỉ muốn một mình nàng mà thôi”

Tuyết Ưng dùng sức gào thét, khóe mắt ngấn lệ, đó chính là giọt lệ chân tình và sám hối của nam nhân, Thanh Liên mềm lòng, ngay lập tức mê hương liền giảm tác dụng. Tuyết Ưng vội đứng lên, ngay lúc hần sắp vọt ra cửa thì bị Thanh Liên giữ lại “vì sao nói đứa nhỏ là ác ma?”

”Chẳng lẽ không đúng sao? Người nhìn Bắc Dao Mặc Mặc và Bắc Dao Bảo Bảo thì biết, từ bọn họ mà ta đã sớm rút ra kết luận tất cả đứa nhỏ đều là ác ma, dùng nước mắt để lừa gạt, trêu chọc người, làm cho người trừng phạt không được mà mắng cũng không xong, chỉ có thể bị chúng dắt mũi, ta không muốn lại một lần nữa trở thành đồ chơi của ác ma, ta không thích đứa nhỏ, người hai lòng chưa?” Tuyết Ưng dùng sức đẩy Thanh Liên ra, không quay đầu lại, chớp mắt đã biến mất trong sương mù.

Mà Thanh Liên giật mình quay đầu nhìn Bảo Bảo cũng đang ngược đời mắt xinh đẹp nhìn hần, bị hần nhìn chăm chăm, nàng có chút sợ hãi nói “Thanh Liên, ta thề, ta trước đây không có lừa gạt hần, chẳng qua chỉ trêu chọc vài lần thôi, còn lại đều do Mặc Mặc làm, dù sao hần cũng là tọa kỵ của Mặc Mặc, không phải của ta, cho nên người đừng nghĩ oan cho ta”

Bây giờ nàng mới hiểu vì sao mỗi lần Tuyết Ưng nhìn thấy nàng là giống như nhìn thấy quỷ, hoặc là né tránh hoặc là sắc mặt không hòa nhã, thì ra là do bọn họ đã tạo cho hần một bóng ma tâm lý quá nặng, nhưng mà trời cao chứng giám, nàng đâu biết những trò đùa đó lại gây hậu quả nghiêm trọng như vậy, làm cho hần chán ghét tiểu hài tử như thế, thậm chí ngay cả đứa nhỏ của mình cũng không muốn. Bảo Bảo cảm thấy Tuyết Ưng đúng là quái thai ngàn năm.

“Người gọi cái là chẳng có khi dễ hần nhiều rớt cuộc là một hay hai lần hay là nhiều hơn?” Thanh Liên cũng không vội giải bỏ mê hương cho nàng mà trầm giọng hỏi lại.

Bảo Bảo sắc mặt phi biến, hồi lâu mới chột dạ cúi đầu nói “đại khái là năm, sáu lần gì đó”

Trả lời xong, nhìn Thanh Liên thì thấy hần vẫn nhìn chăm chăm nàng, làm cho nàng càng thêm chột dạ, thanh âm nhỏ hơn nữa “bảy, tám lần”

Ngẩng đầu, thấy Thanh Liên vẫn không hài lòng với đáp án của nàng, Bảo Bảo đành đầu hàng “ được rồi, ta thừa nhận mỗi lần hấn chờ Mặc Mặc đến trước mặt ta khoe khoang thì ta đều tìm cách khi dễ và trêu chọc hấn, ta cũng không nhớ rõ là bao nhiêu lần, nhưng mà Thanh Liên, ta thực sự không biết hấn vì vậy mà trở nên chán ghét đứa nhỏ a”

” Phải không? Tốt lắm! Ta nghĩ chúng ta cần phải trở về, sau đó, người sẽ có đủ thời gian để nói cho ta biết người dùng cách gì để trêu chọc Tuyết Ưng” Thanh Liên từ chối cho ý kiến, Bảo Bảo thấy vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu của hấn thì biết nguy hiểm rồi.

“Thanh Liên, trước tiên người coi bỏ mê hương cho ta a” trực giác cho Bảo Bảo biết nàng nên chạy trốn càng xa càng tốt, nhưng mê hương làm cho nàng nhức nhích cũng không được, đành nói là chạy.

Giây tiếp theo thân mình đã bị Tuyết Ưng khiêng lên, nhớ kỹ là khiêng chứ không phải ôm, từ khi bọn họ thành thân tới nay, đây là lần đầu tiên Thanh Liên đối xử thô lỗ với nàng như thế, làm cho Bảo Bảo càng thêm bất an, ngữ khí như khóc cầu xin “ Thanh Liên, ta biết ta sai rồi, ta cam đoan từ nay về sau sẽ không trêu chọc người nữa, ta hứa, Thanh Liên...”

” Biết sai lầm rồi sao? Biết sai lầm rồi thì phải nhận trừng phạt, có lẽ ta nên thỉnh giáo nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân một chút, không biết trước đây sửa trị đứa nhỏ không ngoan này thế nào” ngữ khí của Thanh Liên rất bình thản, không nghe ra là giận hay không.

Nói xong thì liền khiêng Bảo Bảo rời khỏi huyết động của Tuyết Ưng. Cho nên Bảo Bảo đương nhiên trốn không thoát hình phạt đang đợi nàng.

Còn Tuyết Ưng thì ra sức tìm kiếm Ảnh Nhiên, hấn đến những nơi mà hấn và nàng đã từng đến, hi vọng sẽ tìm thấy nàng nhưng vẫn không thu hoạch được gì, chỉ duy nhất một nơi, hấn nghĩ nàng sẽ không bao giờ đến nên hấn không tìm, ai ngờ đầu đó lại là nơi Ảnh Nhiên đang cư ngụ.

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: NGŨ VƯƠNG TỰ XÀ SƠN

Lại nói Ảnh Nhiên ở nơi vùng hoang vu kia, sau khi ngủ dậy thì cảm giác thật trống vắng, thiên địa rộng lớn lại không có chỗ nào nàng muốn đi, rời khỏi Tuyết Ưng còn chưa đến một ngày, nàng đã thấy nhớ hấn.

Nhưng mang theo đứa nhỏ quay lại bên hấn sẽ làm hấn chán ghét, nàng không muốn nhận lấy nỗi đau này, cho nên bây giờ nàng không biết phải đi đâu.

Nhìn không gian bao la trước mắt đột nhiên Ảnh Nhiên có cảm giác hư vô, bốn phía cô tịch hoang vắng làm nàng không tự chủ mà nhớ đến dòng sông mênh mông cùng mỹ nhân ngư cô độc kia

Từ nay về sau các nàng sẽ cùng chờ đợi và trải qua cuộc sống tịch mịch, Tuyết Kiều thì chờ ca ca không biết khi nào quay trở lại, còn nàng thì chờ đợi một sự hư vô mịt mờ, đột nhiên trong lòng nàng nảy lên ý nghĩ chi bằng nàng đến đó, làm bạn với Tuyết Kiều.

Ngay lúc đó, nàng cuối cùng cũng tìm được một nơi mà mình muốn đến.

Xà sơn. Dao Quang tiểu trúc

Từ lúc Như Mặc định cư ở Xà sơn tới nay thì đây là lần tập trung nhiều người như vậy, ngoài trừ vợ chồng Như Mặc còn có Tước vương Vân Thư và Bắc Dao Mặc Mặc, Hồ vương Thanh Liên cùng Bắc Dao Bảo Bảo, còn có Báo vương Thú tộc Ngọc Linh Lung cùng Thanh Nhi, thậm chí cả Điệp vương Dịch Tu Tư đang trong giai đoạn thoái hóa thứ hai cũng có mặt.

Ngoại trừ Bắc Dao Bảo Bảo và Bắc Dao Mặc Mặc thì mọi người đều dùng ánh mắt đồng tình và thương hại nhìn nam nhân ở giữa đang cúi đầu ủ rũ: Tuyết Ưng.

Thân hình thon dài trong bộ trường bào màu lục dài sát đất, Như Mặc nhìn Tuyết Ưng như nhìn đứa nhỏ, trong mắt tràn đầy sự bao dung và mềm mại hiếm thấy “ Tuyết Ưng, người đừng quá nản lòng, nếu tất cả mọi người đã đến đây thì nhất định sẽ tìm thấy Ảnh Nhiên, vấn đề quan trọng là sau khi tìm được nàng, người tính thế nào?”

“Ta chỉ muốn tìm được nàng, chỉ cần có thể tìm được nàng về thì nàng muốn cái gì, ta cũng đều thuận theo ý nàng” Tuyết Ưng vẫn cúi đầu như trước, đã ba ngày rồi, hấn hầu như đã đi hết những nơi Ảnh Nhiên có thể đến, thậm chí ngay cả nhà của cha con Đồng Thanh, nhưng không hề tìm thấy một chút tung tích của nàng.

Hôn lễ hủy bỏ, khiến cho nhiều người bàn tán xôn xao và chê cười sau lưng hấn nhưng hấn không để ý tới, trong lòng hấn chỉ muốn mau chóng tìm thấy tiểu nữ nhân quật cường kia trở về, chỉ cần nàng hoàn hảo không việc gì là tốt rồi, cho dù nàng muốn sinh tám hay mười đứa nhỏ, hấn cũng không một chút nhũn mảy.

”Tuyệt Ưng, chúng ta thực xinh lỗi người, không biết hai kẻ dở hơi kia trước đây đã khi dễ người khác như thế, khiến cho người sinh ra hoảng sợ và chán ghét đứa nhỏ, phụ thê chúng ta cũng phải có trách nhiệm, cho nên người yên tâm, lần này nếu tìm được Ảnh Nhiên trở về, ta sẽ thay người giải thích với nàng”

Bắc Dao Quang tuy rằng từng có một lần rất hận Tuyệt Ưng, nếu không do hấn bắt cóc con trai của nàng thì nàng sẽ không thương tâm muốn chết, Như Mặc sẽ không vì đi tìm con mà không ở bên cạnh nàng, cho nên nàng đành trơ mắt nhìn bằng hữu tốt nhất Phong Vô Ảnh chết trước mặt mình, chuyện này đã xảy ra hơn một trăm mười năm trước nhưng nỗi đau không dễ phai nhòa.

Nhưng sau lại biết tất cả đều do thiên mệnh, Phong Vô Ảnh chết là vì tuân theo thiên mệnh, quay về vị trí cũ của hấn, chẳng thể trách được ai, hơn nữa con nàng cũng quan hệ rất tốt với Tuyệt Ưng, vẫn hay gọi hấn đến Xà tộc chơi đùa cho nên thời gian qua lâu thì cũng không còn oán hận hấn nữa. Hơn nữa trong trận chiến ở Tước Hoàng sơn năm đó, hấn đã không để ý đến bản thân mà cùng Thanh Liên lên thiên đình đại náo, còn vì cứu bọn họ mà kiệt sức ngã xuống tầng mây, tất cả làm cho Tuyệt Ưng trong mắt nàng từ kẻ thù chuyển thành bằng hữu sinh tử chi giao.

Mà bây giờ bạn tốt lại vì hai đứa con nghịch ngợm quá phận của mình làm cho bị áp lực tâm lý, sinh ra chán ghét đứa nhỏ, ngay cả đứa nhỏ thân sinh của hấn cũng không muốn, Bắc Dao Quang nàng là mẫu thân sao có thể không tự trách mình.

Nếu Ảnh Nhiên và Tuyệt Ưng không thể sống hạnh phúc bên nhau thì nàng là người có tội lớn nhất, cho nên dù thế nào nàng cũng muốn cho Tuyệt Ưng một cái công đạo.

Bắc Dao Quang nói xong câu nói kia, hai tròng mắt sáng ngời liền quay sang nhìn hai đứa con, ngữ khí trầm xuống “Bảo Bảo, Mặc Mặc, các người lại đây cho ta”

Hai người theo phản xạ tính nếp vào bên cạnh bạn đời của mình mà tránh né, nhưng vào lúc sinh tử này thì Thanh Liên và Vân Thư làm sao dám che chở cho bọn họ, chỉ có thể dùng ánh mắt để an ủi và cổ vũ bọn họ mà thôi.

”Nương!”

”Nương!”

Hai người dài giọng, mang theo cảm giác lo sợ và bất an đứng trước mặt Bắc Dao Quang, tuy rằng bộ dáng của bọn họ cao hơn nàng nhiều nhưng bọn họ vẫn luôn cố kỵ và sợ hãi mẫu thân nhân loại này.

”Các người từ nhỏ đến lớn luôn làm cho ta và phụ thân các người lo lắng, gây ra tai họa như thế nào thì chính các người trong lòng biết rõ, Như Mặc đã sớm muốn hung hăng giáo huấn các người một phen nhưng đều do ta yêu thương cho nên bao che khuyết điểm của các người cho nên mới gây ra nông nổi này, các người biết chưa?”

Năm tháng qua đi cũng không làm ảnh hưởng gì đến dung nhan của Bắc Dao Quang nhưng ánh mắt trở nên thành thực và sắc bén hơn, nếu năm đó Bắc Dao Quang là một nữ nhân chưa hiểu chuyện thì giờ nàng đã là một phụ nữ thành thực lại cơ trí, cao quý.

“Dạ, mẫu thân” hai người đồng thanh nhu thuận đáp, giống như trẻ con ba tuổi, tiếc rằng hiểu con không ai bằng mẹ, Bắc Dao Quang không bị hình tượng ngoan hiền của bọn họ đánh lừa

”Biết là tốt rồi, trước kia làm nhiều chuyện sai nhưng cũng không phải là chuyện ác gì, nên ta cũng không so đo, nhưng các người làm cho Tuyệt Ưng ra bộ dáng như vậy, nếu ta không trừng phạt các người thì sẽ bị người khác chê cười Bắc Dao gia không có gia giáo, các người cũng đã là người lớn, cũng đừng nói là mẫu thân không có dân chủ, cho nên ta cho các người chọn một trong hai: quy tắc cũ hay là phương pháp mới?”

Hai người nghe từ quy tắc cũ thì sắc mặt càng khó coi hơn, đồng loạt lắc đầu như trống bỏi, miệng cũng cùng hô lên “nương, không cần quy tắc cũ a”

”Vậy các người chọn phương pháp mới?” Bắc Dao Quang đột nhiên tươi cười như gió xuân ấm áp, tâm của hai người kia lại lộp bộp một cái, cùng liếc nhìn nhau, hoài nghi có phải bọn họ đã lọt vào bẫy của mẫu thân rồi hay không?

”Mẫu thân, phương pháp mới là thế nào?” Bắc Dao Bảo Bảo đánh bạo lên tiếng hỏi.

”Đừng nóng vội, không bao lâu nữa các người sẽ biết” Bắc Dao Quang mỉm cười nhìn bọn họ “từ giờ trở đi, các người lập tức gia nhập đội ngũ tìm kiếm Ảnh Nhiên, nếu không tìm thấy nàng thì các người đừng quay về, còn Thanh Liên và Vân Thư thì đi cùng ta, chơi bài với ta vài ngày đi”

Bắc Dao Bảo Bảo sắc mặt lại khó coi nữa, tuy rằng bọn họ sợ trừng phạt nhưng càng sợ bị tách khỏi người mình yêu hơn, mẫu thân muốn đem phu quân giữ bên người thì có khác nào bóp cổ bọn họ, làm bọn họ khó chịu vô cùng, lập tức tiến lên muốn Bắc Dao Quang thay đổi quyết định “nương, chúng ta thể nhất định sẽ tìm được Ảnh Nhiên trở về nhưng không phải nhiều người thì sẽ tìm nhanh hơn sao? Người để Thanh Liên đi tìm cùng ta sẽ tốt hơn mà”

”Nương, người cũng biết Vân Thư thân mình rất suy yếu, chẳng khác nào một thư sinh, người giữ hấn ở lại, ta rất lo lắng, nếu khi nóng, lạnh không có người ở bên cạnh chiếu cố, ta sợ...” Mặc Mặc vừa nói, vừa lo lắng nhìn Vân Thư.

Bắc Dao Quang nghe nói thì tránh đồ mỗi hơi, mỉm cười nói “ý của các người là ta sẽ ngược đãi bọn hấn phải không? không thương lượng gì cả, Vân Thư và Thanh Liên phải ở lại, muốn mau gặp lại người thì tay chân nhanh một chút cho ta, tìm được Ảnh Nhiên đem hoàn hảo, không việc gì về cho Tuyệt Ưng thì ta sẽ trả các bảo bối lại cho các người, nếu càng chậm thì cũng đừng trách ta chia cắt các người lâu, các người cũng cần phải ném thử một chút cái gọi là chia ly”

”Nương, ngươi là phát xít!”

”Nương, ngươi độc tài!”

Bắc Dao Bảo Bảo và Bắc Dao Mặc Mặc đồng thanh lên tiếng phản đối, tuy rằng bọn họ không hiểu phát xít là gì nhưng mỗi lần phụ thân đại nhân vĩ đại muốn mẫu thân làm chuyện mà nàng không muốn làm thì nàng sẽ nói hai từ này, thời gian lâu bọn họ cũng ghi nhớ hai từ này, cho nên lúc này lại đem ra sử dụng để biểu hiện sự kháng nghị và oán giận.

“Ta phát xít, ta độc tài thế đó, có thời gian ở đây khua môi múa mép với ta chỉ bằng nhanh chân đi tìm đi, đừng có lằng phở” Bắc Dao Quang mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía Thanh Liên và Vân Thư đang muốn cười mà không dám cười “Vân Thư, Thanh Liên, ta an bài như vậy, các ngươi có ý kiến gì không?”

“Tất cả đều theo sự an bài của nhạc mẫu đại nhân” Vân Thư và Thanh Liên cùng khom người thi lễ, đồng thanh đáp, làm cho Bắc Dao Quang tức mà chẳng nói được gì, quả nhiên là cáo già, rất giỏi trở mặt, bình thường chỉ nghe bọn họ gọi nàng là Bắc Dao, thời điểm nàng làm người xấu thì bọn họ lại đồng lòng kêu nàng là nhạc mẫu.

“Được, nếu Thanh Liên và Vân Thư cũng không có ý kiến gì thì quyết định vậy đi, các ngươi còn không đi?” Bắc Dao Quang quay lại nhìn hai đứa con.

Hai người ngừng ngẩng hồi lâu mới tâm không cam, lòng không nguyện mà cắn răng rời đi, trong lòng thầm oán mẫu thân không biết bao nhiêu lần.

Ra đến cửa thì hai người lại quay sang đổ lỗi cho nhau. Bảo Bảo thì nói Mặc Mặc không nên trêu chọc Tuyết Ưng quá mức, làm cho hắn bị áp lực tâm lý đến mức ngay cả đứa con của mình cũng không muốn, Mặc Mặc cãi lại, nói khi dễ Tuyết Ưng cũng không chỉ có một mình hắn, Bảo Bảo cũng làm không ít, cho nên không phải chỉ có một mình hắn có lỗi với Tuyết Ưng.

Hai người cứ vậy mà đổ trách nhiệm cho nhau cũng bắt đầu hành trình tìm người không mục đích, Bảo Bảo thì thông linh với Ảnh Nhiên nhưng không nhận được sự hồi đáp của nàng, không biết là Ảnh Nhiên cố tình không đáp lời hay là nàng đi đến nơi không nhận được tín hiệu, làm cho Bảo Bảo lo lắng nàng đã gặp chuyện không may, lại thêm nỗi nhớ Thanh Liên nên đứng là bị dày vò cả hai mặt.

Mặc Mặc cũng rất lo lắng cho tình trạng của Ảnh Nhiên, cho nên hai người đành tạm gác cãi vã, bắt đầu liều mạng tìm kiếm Ảnh Nhiên.

Sau khi Bắc Dao Quang đã đuổi hai tiểu quý hay gây sự đi, Thanh Liên lúc này mới lên tiếng “Tuyết Ưng, ngươi đừng quá lo lắng, ngươi xác định người đã đi đến tất cả những nơi trước kia hai người đã từng đi qua sao?”

Tuyết Ưng gật gật đầu, vẻ mặt suy sụp tinh thần, ngoại trừ Hư Vô Giới và Huyền Cực Giới thì nơi Ảnh Nhiên có thể đi ta đều đã tìm tới nhưng không thấy bóng dáng của nàng, nàng còn có thể đi nơi nào?”

Câu cuối giống như không phải trả lời Thanh Liên mà hắn tự hỏi chính mình.

”Như vậy đi, ta sẽ nhờ tộc nhân hỗ trợ tìm kiếm, mặc dù trên không trung Tuyết Ưng tộc các ngươi có hình thể to lớn nhất, lực tấn công cũng mạnh nhất nhưng nếu nói về truy tìm dấu vết thì Huyền Diệp tộc của ta vẫn là đứng thứ nhất” Huyền Diệp vương tử Dịch Tu Tư còn chưa thoát khỏi thời kì tiến hóa, vẫn trong hình dạng một con bướm xinh đẹp vừa bay lượn vừa nói.

”Dịch Tu Tư, vậy làm phiền ngươi!” Như Mặc gật đầu, đối với khả năng truy tìm dấu vết của Huyền Diệp tộc hắn rất tin tưởng, có Dịch Tu Tư hỗ trợ thì khẳng định mọi việc sẽ thuận lợi hơn.

”Các ngươi cũng thật là, bất quá chỉ hơn một trăm năm không gặp mà lần lượt từng người một bị rơi vào lưới tình, đã vậy chuyện ở Tước Hoàng sơn lớn như thế cũng không ai nói cho ta biết, hoàn toàn không xem ta là người nhà a” Dịch Tu Tư đối với việc năm đó không thể giúp đỡ cho Vân Thư và hỗ trợ mọi người đến giờ vẫn canh cánh trong lòng.

“Ngươi không phải đang trong thời kì thoái hóa sao? Hơn nữa pháp bảo hộ thân của ngươi cũng đã sớm tặng cho chúng ta, khi chúng ta bị nhốt trong thiên la thì cũng phát huy tác dụng rất lớn, cũng xem như là người đã trợ giúp chúng ta rồi, nào có chuyện không xem ngươi là người một nhà chứ? Nếu thực sự là như thế thì chuyện Tuyết Ưng kết hôn đã không nói cho ngươi biết”

Như Mặc lập tức lên tiếng giải thích, năm đó, sau khi hắn và Tuyết Ưng giải tỏa khúc mắc không bao lâu thì tình cờ gặp được Dịch Tu Tư, liền đem việc hiểu lầm nói cho hắn biết, cho nên trong Ngũ Vương thì người đầu tiên biết Như Mặc và Tuyết Ưng khôi phục quan hệ chính là hắn. Mà khi Tuyết Ưng đại hôn, Như Mặc liền cùng Tuyết Ưng đến Huyền Diệp tộc gọi thiệp mời cho Dịch Tu Tư, bởi vì trong Ngũ Vương cũng chỉ có Dịch Tu Tư chưa từng gặp mặt Tuyết Ưng.

”Đúng vậy, không xem ngươi là người một nhà mà mời ngươi tới dự hôn lễ của ta sao?” Thanh Liên mỉm cười.

Dịch Tu Tư vừa nghe lời này, lập tức quay người lại, hướng Vân Thư và Thanh Liên nguyền một cái “nhưng mà nói thật, lúc trước nghe tin các ngươi thành thân với đứa nhỏ của Như Mặc, ta còn tưởng tai của ta có vấn đề, không ngờ được các ngươi lại cùng Như Mặc kết làm thân gia, tính ra năm đó các ngươi tặng bảo vật thật không lỗ nha, có được hai đứa con của Như Mặc, xem ra người chịu thiệt thòi duy nhất là ta, Như Mặc cũng không còn nữ nhi nào để gả cho ta nữa”

”Dịch Tu Tư điện hạ nếu thực sự thích nữ nhi của ta và Như Mặc thì ta có thể sinh thêm một đứa, sau đó bảo nó lấy thân báo đáp, gả cho điện hạ làm vương phi được không?” Bắc Dao Quang đương nhiên biết Dịch Tu Tư nói giỡn nên cũng hòa theo hắn, vẻ mặt còn biểu lộ như thật.

Hai cánh cửa Dịch Tu Tư lập tức gần như bất động, xem chút nữa là rơi xuống đất, thật vất vả ổn định thân hình, thanh âm cũng hoảng loạn hơn “không, không cần, đa tạ hảo ý của Bắc Dao người, ta nghĩ, ta không cần”

Nói đùa sao, hai đứa con của Như Mặc ai dám đụng vào chứ? Thực bội phục Thanh Liên và Vân Thư thế nhưng có thể gắn kết cả đời cùng bọn họ, hẳn chỉ nghĩ thôi cũng đã sợ đến rùng mình, hẳn vẫn thích những nữ nhân đơn thuần, luôn đi theo hẳn, nhìn hẳn bằng ánh mắt sùng bái, cần gì phải vì một cành cây mà bỏ cả khu rừng chứ? Điều này không phải là nguyên tắc của Huyền Diệp vương tử hẳn, làm như vậy là lãng phí mỹ mạo vô địch của hẳn, một tuyệt thế mỹ nam tử như hẳn đương nhiên là phải tạo phúc cho tất cả các nữ nhân xinh đẹp khác, cùng Như Mặc kết thân gia? Hẳn vẫn là nên từ bỏ thì hơn.

“Nhưng mà như vậy không phải sẽ khiến người chịu thiệt sao?” Bắc Dao Quang vẫn làm ra vẻ áy náy vì hẳn

“Không thiệt, không thiệt” Dịch Tu Tư lúc này đã quên những lời hẳn nói cũng chỉ là đùa vui mà thôi, bây giờ lại sợ Bắc Dao Quang thực sự sẽ sinh ra một xà tử mà gả cho hẳn, như vậy chẳng phải là hẳn tự lấy cục đá đập vào chân mình sao?

Vân Thư cùng Thanh Liên thấy hẳn như thế rất muốn cười, ngay cả Như Mặc cũng vậy, chỉ có Tuyết Ưng là người duy nhất không cười nổi, nhìn bọn họ thoải mái tám chuyện, trong lòng hẳn lại thấy cô đơn và ảm đạm

Mọi người cũng phát hiện ra tâm tình của hẳn nên không tiếp tục cười đùa nữa, Dịch Tu Tư đậu xuống vai Tuyết Ưng nói “người đừng lo lắng, ta đã nói rồi, sẽ cho tộc nhân truyền đi tin tức tìm người, nếu còn ở nhân gian thì chúng ta sẽ có năng lực tìm ra nàng, trừ phi nàng đi đến nơi mà pháp lực của chúng ta không thể xâm nhập được nhưng mà trong nhân gian này thì không có chỗ nào như vậy a”

Dịch Tu Tư vừa dứt lời, sắc mặt Như Mặc có chút thay đổi, tựa hồ như nghĩ ra chuyện gì, Vân Thư vẫn chú ý tới biểu tình của hẳn liền lên tiếng hỏi “Như Mặc, người nghĩ ra cái gì sao?”

”Không có gì!” Như Mặc lập tức lắc đầu, Ảnh Nhiên hẳn là sẽ không đi đến nơi đó.

Vân Thư cũng không hỏi thêm, lúc này Ngọc Linh Lung mới lên tiếng “Ưng vương đại nhân, thực ra thì không cần quá lo lắng, dù sao tình nghịch như Bảo Bảo tiểu chủ và Mặc Mặc tiểu chủ rất ít, mà phần lớn đứa nhỏ đều yên lặng, đáng yêu, hoàn toàn không nên vì vậy mà sợ hãi và chán ghét đứa nhỏ, chỉ cần nghĩ đứa nhỏ trong bụng vương phi người chính là kết tinh tình yêu của hai người thì cảm giác chán ghét sẽ không còn nữa”

Tuyết Ưng kinh ngạc nhìn nữ nhân hắc y, bụng hơi nổi lên ở trước mặt, vẻ mặt xinh đẹp động lòng người đang mỉm cười, tựa hồ như không phải đang nói chuyện với hẳn mà nói với cái bụng của mình.

Không cần hỏi Tuyết Ưng cũng nhìn ra là nàng đang mang thai, thân là vua của Thú tộc, thống lĩnh bách thú hung tàn, Ngọc Linh Lung đang ngồi trên vương vị khiến bao giống đực khác đổ mắt thèm thuồng, thế nhưng nàng lại dám can đảm mang thai trong bối cảnh nấn cảm như vậy? Tuyết Ưng không biết nên nói vì nàng quá yêu Thanh nhi hay là quá tự tin vào năng lực của mình.

“Đừng vậy, Ưng vương đại nhân, nếu vì bị hai vị tiểu chủ làm cho ám ảnh tâm lý thì Thanh nhi cũng không thua kém gì người, người nói phải không?” Thanh Nhi lúc này cũng bước lên, nhẹ nhàng đặt tay lên bụng Ngọc Linh Lung, vẻ mặt chờ mong, ánh mắt cũng rất mềm mại.

Tuyết Ưng rầu rĩ gật gật đầu, nếu nói hẳn bị tiểu ác ma đùa giỡn nhiều thì Thanh nhi nhìn bọn họ từ nhỏ tới lớn, số lần bị đùa cợt chắc chắn nhiều hơn hẳn gấp trăm lần, lẽ ra áp lực tâm lý phải nặng nề hơn hẳn nhưng vì sao lúc này Thanh nhi còn có vẻ mặt chờ mong nhìn vào bụng của Ngọc Linh Lung như thế?

Chẳng lẽ hẳn không bị ảnh hưởng chút nào không? hẳn không sợ sẽ có một tiểu ác ma khác đến quấy rối cuộc sống của hẳn sao?

Trong mắt Tuyết Ưng tràn ngập nghi hoặc, Thanh nhi mỉm cười “Ưng vương đại nhân, ta biết lúc này trong lòng người đang rất mâu thuẫn, nhưng xin hãy tin tưởng ta, lúc trước ta cũng có cảm giác sợ hãi đứa nhỏ giống như người, ta cũng công nhận năng lực chọc phá người khác của Mặc Mặc tiểu chủ và Bảo Bảo tiểu chủ thực sự là rất kinh người, làm cho ta xem chút nữa cũng nghĩ tất cả những đứa nhỏ khác cũng như vậy, nhưng chúng ta không thể vì vậy mà cự tuyệt cơ hội kéo dài huyết mạch của mình, đứa nhỏ này cũng xuất hiện khi ta chưa chuẩn bị tâm lý, ta cũng thực khủng hoảng, nhiều đêm không ngủ được nhưng ta may mắn cưới được một thê tử vừa kiên cường lại rất bao dung, chính nàng là nữ nhân yếu đuối, cần được quan tâm nhưng hết lần này đến lần khác lại chính là nàng an ủi ta, làm cho ta biết đứa nhỏ này chứng minh tình yêu của chúng ta, cho dù sau này có làm ta đau đầu nhức óc thì nó vẫn là đứa nhỏ của chúng ta, nó sẽ lớn dần lên dưới mắt chút ta, ta có thể nắm tay nó, chỉ dạy cho nó mọi thứ, chẳng lẽ người không có chút chờ mong tình cảnh như vậy sao?”

Tuyết Ưng biểu tình có chút thay đổi, tựa hồ như đang nghĩ tới tương lai, tuy rằng vẫn có cảm giác khó chịu nhưng sự bài xích cũng không còn mãnh liệt như trước, Tuyết Ưng ôm đầu gối chồm hóm dưới đất, tự hỏi bản thân rốt cuộc hẳn e ngại chuyện gì? Là sợ đứa nhỏ sau này sẽ tình nghịch như Mặc Mặc, quấy phá bọn họ hẳn là sợ hẳn không đủ nhẫn nại và bao dung?

Bắc Dao Quang biết bất một người đột nhiên phải đối mặt với nỗi sợ hãi nhiều năm như vậy thì không phải là chuyện dễ dàng gì, nhưng tình hình trước mắt cũng không thể để Tuyết Ưng có nhiều thời gian suy nghĩ, bởi vì Ảnh Nhiên và Ngọc Linh Lung tính cách hoàn toàn khác nhau. Ngọc Linh Lung tính cách kiên cường, mà Ảnh Nhiên lại rất tự ti, cần được bảo hộ, nếu Tuyết Ưng tìm được Ảnh Nhiên thì việc đầu tiên phải cho nàng một lý do để nàng tin tưởng vững chắc, một người vô tâm, một người nhạy cảm, Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên nếu muốn tiếp tục sống hạnh phúc với nhau thì cần phải cho nhau nhiều hứa hẹn và hành động.

”Tuyết Ưng, người có yêu Ảnh Nhiên không? người yêu nàng, tất nhiên sẽ không muốn nàng khóc, nàng khổ sở, muốn cho nàng những gì tốt nhất, đây là chuyện mà nam nhân luôn muốn làm cho nữ nhân mình yêu nhưng người có biết nữ nhân đối với nam nhân mình yêu thì mong muốn điều gì nhất

không?” Bắc Dao Quang cũng ngồi xuống bên cạnh hắn, nhẹ giọng hỏi.

Tuyệt Ưng ngẩng đầu, vẻ mặt mê vờng.” Là cái gì?”

“Vi nam nhân nàng yêu mà sinh con. Nhìn thân thể của mình vì mang thai mà trở nên xấu xí, có thể ngày nào đó bị vứt bỏ, đó là sự tự ti mà hầu như nữ nhân nào cũng có, nhưng ta may mắn là Như Mặc đủ kiên định, hắn biết hắn nên làm cái gì, khi hắn phát hiện hắn yêu ta liền dứt khoát từ bỏ biệt tu tiên, cũng muốn giữ đứa nhỏ và ta ở bên cạnh, mặc dù ta là nhân loại, lại mang thai xà tử, còn Tuyệt Ưng ngươi thì sao? Sự kiên định của ngươi là ở đâu? Ngươi có từng hứa sẽ ở bên cạnh nàng cả đời không? ngươi có từng nói sẽ vĩnh viễn yêu nàng không? ngươi có từng nói vĩnh viễn luôn cần nàng không? nếu ngươi có từng nói qua nhưng chỉ vì sự xuất hiện của một đứa nhỏ mà liền quên đi những gì ngươi đã từng hứa hẹn, nếu ta là Ảnh Nhiên, ta cũng không thể tin tưởng ngươi được nữa, cho nên tìm Ảnh Nhiên về không khó, cái khó là tìm về rồi thì sao? Ngươi muốn dùng thái độ gì để đối mặt với nàng?”

Mỗi một lời của Bắc Dao Quang như từng mũi dao khoét sâu vào tâm của Tuyệt Ưng.

Hắn từng hứa hẹn với Ảnh Nhiên như vậy, nhưng khi một đứa nhỏ còn chưa xuất hiện, thậm chí khi nàng té ngã trên đất hắn cũng không đỡ nàng dậy, mà hắn còn trách nàng không đủ kiên định, không đủ tin tưởng hắn, hắn đã từng làm gì cho nàng tín nhiệm hắn chứ?

“Bảo Bảo là Bảo Bảo, Mặc Mặc là Mặc Mặc có liên quan gì tới đứa nhỏ của ngươi đâu? Mỗi một sinh mệnh đều là một cá thể độc lập, có thể hình dáng và tính cách sẽ có di truyền nhưng không phải giống nhau hoàn toàn, huống chi ta và Như Mặc hoàn toàn khác biệt với ngươi và Ảnh Nhiên, như vậy hải tử của ngươi có thể không giống tính cách của hai đứa con ta, bởi vì Bảo Bảo và Mặc Mặc mà sợ hãi tất cả những đứa nhỏ khác, Tuyệt Ưng, ngươi không nghĩ là ngươi đang chuyển bé xé ra to sao? Suy nghĩ kỹ một chút xem có phải hay không?”

Bắc Dao Quang muốn từng bước, từng bước giải tỏa khúc mắc trong lòng Tuyệt Ưng “hiện tại Ảnh Nhiên một thân một mình không biết đang lưu lạc chỗ nào, có ăn cơm đúng bữa, có ngủ ngon giấc hay không, hơn nữa điều ta lo lắng nhất là trong lòng nàng, ngươi chính là ông trời, là tất cả của nàng, ngươi lại đột nhiên đối xử với nàng như thế, chỉ vì nàng muốn sinh cho ngươi một đứa nhỏ mà nói những lời đã kích nàng, một nữ nhân hai tay dâng hết tất cả cho ngươi nhưng kết quả ngươi lại phủ phàng hất tay nàng ra, đem tất cả cảm tình của nàng vất bỏ đi, Tuyệt Ưng, nếu ngươi là Ảnh Nhiên, ngươi còn có dũng khí ở lại bên cạnh nam nhân đã làm thương tổn ngươi không?”

Không có! Tuyệt Ưng ở trong lòng nói ra đáp án, trên mặt là biểu tình hối hận không thôi, gấu gao nắm tay áo của Bắc Dao Quang giống như là một người chết đuối vớ phải một cái phao “ mau giúp ta, ta muốn Ảnh Nhiên, ta sai lầm rồi, ta chỉ muốn nàng trở về, hãy giúp ta”

Chưa bao giờ thấy Tuyệt Ưng cao ngạo lại lộ ra bộ dáng cầu xin, vẻ mặt đáng thương như vậy, đôi mắt tràn đầy hối hận làm cho những nam tử có mặt từ đau khổ vì tình cũng không đành lòng, Như Mặc và Vân Thư cùng tiến tới, nâng hắn dậy “ Tuyệt Ưng, trấn tĩnh lại đi, chờ tộc nhân Huyền Diệp tộc mang tin tức về, chúng ta sẽ cùng nhau đi tìm Ảnh Nhiên, ngươi đem tâm của ngươi, nỗi sợ hãi của ngươi, tất cả đều nói cho nàng biết, nàng sẽ tha thứ cho ngươi, cũng sẽ trở về bên cạnh ngươi”

” Thật vậy chăng? Như Mặc, Ảnh Nhiên sẽ tha thứ cho ta sao?” Tuyệt Ưng ngược mắt, chờ mong nhìn Như Mặc.

” Đương nhiên là thật, tuy ta chỉ gặp Ảnh Nhiên một lần nhưng tính cách nàng rất ôn nhu, chỉ cần ngươi đem những gì ngươi nghĩ trong lòng nói cho nàng biết, nàng nhất định sẽ tha thứ cho ngươi”

“Trước tiên ngồi xuống đã, mấy ngày nay ngươi cũng không để ý tới bản thân, ngươi nhìn xem ngươi còn bộ dáng của Ưng vương sao? Mau sửa soạn lại một chút, chờ khi Ảnh Nhiên trở lại thì không thấy bộ dáng chật vật của ngươi” Vân Thư có chút trách móc bộ dáng lờ lờ của Tuyệt Ưng.

Ngọc Linh Lung lúc này mới tiến lên nói “ nếu không chê thì giao cho Linh Lung đi”

” Đa tạ!” Tuyệt Ưng nhẹ giọng cúi đầu, tiếng đa tạ này không phải vì Ngọc Linh Lung giúp hắn sửa soạn lại bộ dáng mà còn vì các hảo bằng hữu đã an ủi, khuyên nhủ hắn.

Mọi người bị tiếng đa tạ nghẹn ngào này của hắn làm cho giật mình, hồi lâu Thanh Liên mới vỗ nhẹ tay Tuyệt Ưng nói “ đều là người một nhà, nói gì mà tạ ơn, thực sự là, coi như ngươi thiếu chúng ta một cái nhân tình là được”

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: SẮP GẶP LẠI

Mọi người lo lắng chờ đợi tin tức của tộc nhân Huyền Diệp tộc mang đến nhưng sau khi Dịch Tu Tư nghe tin xong thì cứ vỗ đôi cánh xinh đẹp liên hồi, miệng không ngừng thì thào lầm bầm “ điều này sao có thể chứ?”

” Dịch Tu Tư điện hạ, xảy ra chuyện gì sao? Có phải Ảnh Nhiên, nàng...” Tuyệt Ưng nhìn không được nữa, đứng lên nhìn về phía Diệp vương.

Thanh Liên cũng nhủ mảy, nhìn Vân Thư một cái, hai người muốn dùng bấm ngón tay để đoán xem kết quả nhưng đã bị Như Mặc nhanh tay lẹ mắt nhìn thấy mà ngăn cản.

“Ta biết còn có một nơi, tuy rằng ta không nghĩ Ảnh Nhiên sẽ đến đó nhưng nếu ngay cả Huyền Diệp tộc cũng không tìm thấy thì ngoài trừ Huyền Cực Giới và Hư Vô Giới cũng chỉ còn lại nơi đó. Tuyệt Ứng, ngươi đi với ta một chuyến, những người khác ở lại đây chờ chúng ta”

Như Mặc vừa nói xong thì Bắc Dao Quang lập tức nắm chặt tay áo hắn, lo lắng hỏi “có nguy hiểm sao?”

Như Mặc lắc đầu “không có nguy hiểm, nhưng hơi xa, không tiện mang ngươi theo, Thanh Liên, ngươi ở lại chiếu cố Vân Thư và mọi việc trong nhà, chúng ta rất nhanh sẽ quay về”

“Như Mặc, có việc gì, ngươi cứ kêu một tiếng” Thanh Liên khẽ gật đầu, trong mắt hiện lên sự hiểu ý, Như Mặc tiếp nhận ánh mắt của hắn cũng gật đầu “vô phương”

Tuyệt Ứng chỉ nghe ra là Như Mặc muốn dẫn hắn đi tìm Ảnh Nhiên, còn Vân Thư thì hơi nhủ mảy nhìn ẩn đường của Tuyệt Ứng có chút u ám nói “cẩn thận lời nói”

Tuyệt Ứng nghĩ hắn khuyên mình phải cẩn thận giải thích với Ảnh Nhiên liền lập tức gật đầu “ta sẽ, ngươi không cần lo lắng cho ta”

“Như Mặc, ta và các ngươi cùng đi” Dịch Tu Tư kiên trì bám lên vai Như Mặc, ngữ khí kiên định, đôi mắt xinh đẹp như ngọc lưu ly tỏa sáng, đôi cánh xinh đẹp cũng tỏa ra ánh sáng lóa mắt “ta thật muốn nhìn xem đó là nơi nào mà ngay cả Huyền Diệp tộc luôn truy tìm tung tích nhất của chúng ta cũng không tìm được, ta nhất định phải đi theo, cùng lắm ta thề, cam đoan không tiết lộ nơi đó cho người thứ tư biết, Như Mặc, ngươi mang ta cùng đi đi”

Thấy hắn kiên trì như vậy, lại có chút làm nũng, bày ra cơn phụ mềm nắn rần buông, không khác gì một tiểu nữ tử, Như Mặc nhủ mảy nhưng cuối cùng cũng đồng ý “được rồi, bất quá tới nơi đó rồi, không được lên tiếng, không được hiện ra trước mặt người khác, nếu ngươi không tuân thủ lời hứa thì sau này ta không làm bằng hữu với ngươi nữa”

Thấy Như Mặc thận trọng dặn dò như vậy, Dịch Tu Tư cũng nghiêm túc đáp “được, ta đáp ứng toàn bộ, ngươi làm cho ta an tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không xuất hiện cũng không lên tiếng, trừ khi ngươi yêu cầu, vậy được chưa?”

”Được rồi, chúng ta đi thôi!” Như Mặc nói xong liền nắm tay Tuyệt Ứng, tính luôn cả Dịch Tu Tư trên vai hắn thì ba người cùng nhau biến mất trong Dao Quang tiểu trúc.

Thật kinh ngạc, Như Mặc thế nhưng sử dụng lưu quang thuật ở mức cao nhất để rồi đi, Tuyệt Ứng và Dịch Tu Tư biết là do hắn không muốn người khác tìm ra hướng đi của bọn họ, nhưng sử dụng pháp thuật này hao tổn rất nhiều khí lực, cho dù là di chuyển rất nhanh và quan trọng hơn là không để lại dấu vết gì, ngay cả Huyền Diệp tộc dùng truy tung thuật nhưng nếu không có đạo hạnh cao thâm thì sẽ không tìm ra dấu vết của lưu quang thuật.

“Như Mặc, ngươi thần bí như vậy là rốt cuộc muốn dẫn chúng ta đi đâu?” Dịch Tu Tư thật nổi danh là tò mò và nhiều chuyện, hắn cứ nghĩ trên thế giới này không còn có chỗ nào là bí mật đối với hắn nhưng bộ dạng của Như Mặc lúc này rõ ràng là đưa hắn đến một nơi hắn chưa từng biết tới, không khỏi làm cho hắn có chút chờ mong, háo hức.

”Tôi rồi sẽ biết, nhớ kỹ không được mở miệng lung tung, sau này cũng không được lên đến đó một mình” Như Mặc tiếp tục bay nhanh như tia chớp xuyên qua tầng mây, vừa đáp lời.

Tuyệt Ứng thì một lòng muốn tìm được Ảnh Nhiên nên không để ý tới chuyện Như Mặc dẫn hắn đi đâu, hắn chỉ lo lắng nếu Ảnh Nhiên không ở nơi mà Như Mặc đưa hắn đến thì hắn phải đi đâu để tìm nàng?

“Như Mặc, nếu Ảnh Nhiên vẫn không ở nơi mà ngươi nói tới thì nàng sẽ đi đâu?” Tuyệt Ứng không thể không chế sự lo lắng và bất an trong lòng, mấy ngày chia cách với Ảnh Nhiên là mấy ngày tội tệ nhất trong đời hắn, khúc mắc trong lòng sau khi nghe Bắc Dao Quang nói chuyện đã được cởi bỏ, bây giờ hắn lo lắng cho tình cảnh và tâm lý của nàng nhiều hơn.

“Vậy thì chỉ có thể đến các giới khác tìm, Ảnh Nhiên nếu mang theo đứa nhỏ rồi khỏi ngươi thì cho thấy nàng rất muốn lưu lại nó, cho nên hắn sẽ không suy nghĩ nông cạn mà làm chuyện đại dột, vì vậy không cần đến Minh giới, nàng chưa đắc đạo nên cũng không thể lên trời, thiên giới không thể đi, nhân giới cũng không thấy, nếu còn ở yêu tinh giới thì chỉ cần chúng ta tìm, sớm muộn cũng sẽ có tin tức, nếu tất cả những nơi này đều không thấy thì chỉ còn Huyền Cực Giới, Ma Giới và Hư Vô Giới”

Như Mặc cẩn thận phân tích rồi đưa ra kết luận.

Tuyệt Ứng lập tức nói “Ảnh Nhiên không có khả năng đi Huyền Cực Giới và Hư Vô Giới, như vậy chỉ còn Ma giới, tốt nhất là bọn họ không nên đụng tới một sợi tóc của nàng, nếu không...”

”Nếu Ảnh Nhiên thực sự ở Ma giới thì ngươi cũng không cần quá lo lắng, Yêu giới chúng ta tuy không phải có quan hệ tốt với Ma giới nhưng vẫn thân thiết hơn Thiên giới, Ảnh Nhiên lại toàn thân tuyết vũ, ma quỷ có chút kiến thức đều biết nàng thuộc Tuyệt Ứng tộc, mà trong Tuyệt Ứng tộc có bộ lông trắng tinh khiết không nhiều, ngoài trừ ngươi thì chỉ có Ảnh Nhiên, ngũ vương Yêu giới cũng có thanh danh nhất định trong thiên địa, nếu muốn động đến Ảnh Nhiên thì cũng cần phải cân nhắc xem có nên làm như thế hay không, cho nên ngươi không cần quá lo lắng”

Sợ với sự lo lắng của Tuyết Ưng thì Như Mặc càng lo lắng nằng trong lúc không cẩn thận mà xông vào địa phương kia, lần này nếu không có Dịch Tu Tư vô ý nhắc nhở thì hẳn đường như cũng đã quên có một nơi như thế, không biết đã lâu như vậy, nằng có còn ở đó hay không?

Vạn nhất-

Như Mặc cũng không dám tưởng tượng tiếp, năm đó là hắn đưa nằng đi vào dòng sông đó, cũng chính nằng đã cứu mạng hắn, đôi mắt tinh khiết, không hiểu sự đời đến giờ vẫn in sâu và tâm trí hắn, làm cho hắn khi nhớ lại lại thấy áy náy không thôi. Năm đó, hắn vì sợ hãi nên đã lợi dụng lòng tin của nằng, dùng ngôn chủ vây nằng trong hoang mạc cô tịch, đã nhiều năm rồi không hỏi tới, chỉ lo dốc lòng tu luyện, hoàn toàn không nghĩ nằng có thể vẫn đang ở đó chờ hắn.

Suy nghĩ của Như Mặc có chút hỗn loạn và phức tạp, rồi đi đã lâu nên hắn chỉ thể dựa theo trí nhớ để quay trở lại nơi đó nhưng vẫn chưa tìm được lối vào.

Ngược lại Tuyết Ưng nhìn phong cảnh chung quanh thì cảm thấy rất quen thuộc, nhìn thấy Như Mặc vẫn còn lượn lờ trên không trung, không tìm được chỗ đáp xuống thì hắn biến Như Mặc cũng không nhớ được phương hướng.

Trong lòng Tuyết Ưng đột nhiên nảy sinh cảm giác kỳ lạ “Như Mặc, ta nghĩ ta đoán được người muốn dẫn chúng ta đi đâu”

Như Mặc sững sờ, thần hình sững lại, nhìn hắn.

”Chúng ta trước đi xuống rồi nói sau” Tuyết Ưng nhìn biểu tình của Như Mặc thì chắc suy đoán của hắn là đúng, sao hắn lại không nghĩ Ảnh Nhiên sẽ tới đây chứ? Nằng hợp ý với Tuyết Kiều như vậy, cũng rất đồng tình cho tình cảnh của Tuyết Kiều, trong lúc nằng lại không có nơi nào để đi thì đến đây là rất có khả năng

Nếu thực sự là vậy thì chỉ cần một mình hắn đi vào là đủ, không cần để Như Mặc cũng vào trong, nếu không tình huống sẽ càng không cứu chữa được.

”Tuyết Ưng, Như Mặc, các người rốt cuộc đang nói chuyện gì, sao ta nghe mà không hiểu chút nào?” Dịch Tu Tư lo lắng bay qua bay lại giữa hai người, hết nhìn mặt Tuyết Ưng lại nhìn sang Như Mặc.

“Tuyết Ưng, người nói người biết ta muốn mang các người đến chỗ nào, chẳng lẽ người đã từng tới đây sao?” sắc mặt của Như Mặc nghiêm túc hẳn lên, chẳng lẽ Tuyết Ưng đã biết được bí mật của sa mạc này sao?

“Người muốn chúng ta cùng đến chỗ Tuyết Kiều để tìm Ảnh Nhiên sao?” Tuyết Ưng không trả lời trực tiếp mà lại nói tới Tuyết Kiều, mà Như Mặc khi nghe hai chữ này thì không tự chủ được mà thất thanh “các người đã gặp nằng?”

Tuyết Ưng vội vàng gật đầu nói,” sau trận chiến trên Tước Hoàng sơn năm đó, ta và Ảnh Nhiên từ rằng mây rơi xuống đã ngẫu nhiên rơi xuống đúng chỗ tảng đá Tuyết Kiều đến tám ánh trăng, người thực sự là ca ca mà Tuyết Kiều vẫn đang chờ đợi?”

Sắc mặt của Như Mặc có chút hồ thẹn, hồi lâu mới miễn cưỡng gật đầu “đúng, nằng hiện giờ có khỏe không?”

”Tốt lắm, mỗi ngày đều kiên nhẫn chờ đợi, tin tưởng ngày nào đó người nhất định sẽ trở về tìm nằng, mang nằng rồi đi” Tuyết Ưng nhìn sắc mặt Như Mặc, cẩn thận tìm từ

Về hồ thẹn trên mặt Như Mặc càng nhiều hơn “vậy các người đã biết thân phận của nằng?”

Tuyết Ưng gật gù đầu,” Ta hiểu được vì sao người lại khổ tâm để nằng ở lại đó một mình, nếu có người biết sự tồn tại của nằng thì thiên địa sẽ biến đổi không lường được, nằng đơn thuần như vậy, người muốn giữ sự tinh khiết cho nằng cũng bảo vệ sự an bình cho thế giới, cho nên người lừa gạt nằng, chuyện này ta và Ảnh Nhiên đều biết, thực ra lần đầu tiên chúng ta nhìn thấy nằng cũng kinh sợ vô cùng, huống chi là người và nằng đã cùng sinh sống với nhau nhiều ngày”

Như Mặc liên tục đưa tay vuốt tóc, nghe Tuyết Ưng cẩn thận vì hắn mà giải thích nhưng hai từ lừa gạt vẫn nghe rất rõ ràng, hơn nữa thực ra mục đích lúc đầu của hắn cũng không có vĩ đại như vậy, hắn chỉ muốn có thể hảo hảo sống sót mà thôi, còn chuyện thiên hạ có thái bình hay không thì hắn chưa từng nghĩ tới, không muốn Tuyết Kiều đi ra ngoài là vì tính cách của nằng quá đơn thuần, không thích hợp với cuộc sống bên ngoài, sợ một ngày nào đó vì tính cách của nằng mà sẽ hủy diệt toàn bộ, cho nên mới tìm cách rời khỏi nằng.

Bây giờ nghĩ lại mới thấy lúc đó hắn xử sự như vậy thật không phải, thế mà thoáng một cái đã hơn tám ngàn năm, hắn để nằng một mình tự sinh tự diệt, hiện tại hắn không dám chắc Tuyết Kiều bây giờ có phải là nữ hài tử vẫn leo đèo theo hắn gọi ca ca hay không, gặp lại nằng hắn nên nói gì, làm gì bây giờ. Tâm tình của Như Mặc rối loạn vô cùng.

Tuyết Ưng nói bọn họ đã gặp nằng, như vậy việc Ảnh Nhiên lúc này đang ở đó là rất có khả năng, hắn muốn dẫn bọn họ đi một vòng sau đó yên lặng rồi đi đã không thể được nữa rồi, thôi, là hắn buộc nút thì phải do hắn gỡ thôi, tuy rằng nằng là Nhân Ngư nhưng hắn vẫn gọi nằng là ca ca, giờ nằng hận hắn cũng được, mắng hắn cũng tốt, hắn không trốn tránh nữa.

”Đi thôi, người đã cùng Ảnh Nhiên tới đây như vậy chắc vẫn còn nhớ rõ nơi đó, ta chỉ nhớ mạng máng, dù sao thời gian qua cũng đã lâu, ta nghĩ Ảnh Nhiên tám chín phần là đang ở đó, người mau mang chúng ta đi thôi” Như Mặc thở dài nói.

”Như Mặc, người không cần đi, nếu biết Ảnh Nhiên ở đây thì ta mang nằng rồi đi là được, người xuất hiện thì có thể Tuyết Kiều sẽ không dễ dàng để người rời đi. Chuyện ta lo lắng là có lý do, linh lực của nằng sâu đến không tưởng được, lại rất mạnh mẽ, hơn mấy ngàn năm qua không ngừng hấp thu

tinh hoa nhật nguyệt, nếu nàng không muốn cho người rời đi thì đừng nói là mấy người chúng ta mà toàn bộ thần tiên yêu ma hợp lại cũng chưa chắc đối phó được, cho nên các người vẫn nên ở đây chờ ta đi, ta đi một lát sẽ quay lại”

Tuyết Ưng cũng không quên chuyện Tuyết Kiều chỉ tùy tiện gọi cái đuôi cá của nàng lên một cái mà toàn bộ vết thương trên người bọn họ đã được chữa lành, còn bổ sung pháp lực đã mất nữa, mà nàng thì không hề hấn gì, tựa hồ như không cho rằng đó là chuyện lớn gì, như vậy mấy người bọn họ sao có thể ngăn cản được. Để Như Mặc đi vào thì không ngại về tính mạng nhưng nếu Như Mặc không thể rời đi thì cả đời này hắn và Ảnh Nhiên sẽ phải sống trong áy náy.

“Chỉ bằng cái miệng của người thì sao có thể thuyết phục được Ảnh Nhiên trở về, không chừng còn làm cho mọi chuyện xấu hơn, ta vẫn nên đi cùng người mới được, nếu Tuyết Kiều vẫn là Tuyết Kiều năm đó thì không sao, nàng sẽ không thương tổn ta”

Như Mặc không quá hi vọng vào năng lực biểu đạt của Tuyết Ưng, vì đề phòng hắn làm cho sự tình càng xấu hơn nên hắn phải đi cùng thôi, từ chuyện của Bắc Dao Quang thì Như Mặc đã rút ra kết luận, nếu ngay từ đầu không giải quyết tốt mọi chuyện thì hậu quả về sau sẽ càng lớn, huống hồ chỉ hắn đã bỏ mặt Tuyết Kiều suốt tám ngàn năm qua, cũng đã đến lúc giải quyết việc này.

“Như Mặc, ta không đồng ý” Tuyết Ưng vẫn cố chấp phản đối, tuy rằng hắn rất muốn nhanh chóng tìm được Ảnh Nhiên nhưng để Như Mặc đi vào trong thì rất nguy hiểm, lúc trước hắn đã hứa hẹn với Tuyết Kiều là sẽ chuyển lời của nàng đến Như Mặc, bây giờ nghe Như Mặc muốn đi vào, trong lòng hắn đột nhiên nổi lên một linh cảm xấu.

Đệ vương Dịch Tu Tư thấy hai người bọn họ cứ cãi nhau thì nóng ruột, không nhịn được nữa mà xen vào “hai người các người có ai hảo tâm nói cho ta biết rốt cuộc Tuyết Kiều là ai mà làm cho các người kiêng kị như vậy?”

Hai người dường như đã quên hiện trường còn có Dịch Tu Tư, nghe vậy Như Mặc không thể không ra lệnh cho Tuyết Ưng “được rồi, Tuyết Ưng, không cần cãi nữa, tình huống thế nào thì chúng ta phải đi vào trong mới biết được, cũng chưa chắc Ảnh Nhiên ở đây, cùng lắm ta đáp ứng người, ta sẽ tận lực che giấu bản thân, để người nói chuyện trước nếu Ảnh Nhiên không nghe lời người thì ta mới xuất hiện để nói chuyện với nàng, đây là nhượng bộ cuối cùng của ta, người đồng ý không?”

“Được, quyết định vậy đi” chuyện đã tới mức này giống như tên đã ở trên dây, không thể không bắn, nếu đã đến đây thì chắc Như Mặc đã chuẩn bị tâm lý để đối mặt với Tuyết Kiều, hắn không đồng ý không được, hắn chỉ hi vọng Ảnh Nhiên hoàn hảo, không bị gì.

” Dịch Tu Tư, một hồi người có nhìn thấy cái gì làm cho người kinh ngạc và sợ hãi thì nhớ cũng không được kêu lên, âm thanh bén nhọn sẽ làm Tuyết Kiều muốn công kích người, người nhất định phải nhớ kỹ” Như Mặc lo lắng, dặn dò.

Dịch Tu Tư tò mò đến cao điểm, thậm chí mong hai người bọn họ nhanh chóng đi vào để hắn có thể thấy yêu tinh gì mà làm cho Như Mặc và Tuyết Ưng lo lắng, thận trọng như vậy nên dùng sức gặt đầu, về mặt hưng phấn.

Hai người kia nhìn dáng vẻ hưng phấn của Dịch Tu Tư thì cùng thở dài, Tuyết Ưng tung cánh, chở Như Mặc và Dịch Tu Tư đi về phía sa mạc.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: HAI NGƯỜI KHẮC KHẤU

Nhìn thấy dòng đại giang trước mắt, tâm tình của Tuyết Ưng cũng phức tạp hơn, cách đây không lâu hắn và Ảnh Nhiên ở nơi này cùng chung hoạn nạn, bây giờ lại vất vả đi tìm nhau, lại còn ở nơi chốn cũ nữa, quả thực là thế sự khó lường.

“Như Mặc, Dịch Tu Tư, các người ở đây chờ ta, ta đi vào trước” Tuyết Ưng chậm rãi hạ xuống, nhìn bờ sông ở phía xa, về mặt nghiêm túc nói.

“Tuyết Ưng” Như Mặc nhẹ giọng kêu lên, trực giác của hắn cho biết làm như vậy không ổn.

“Như Mặc, hiện giờ người không chỉ có một mình mà còn có Bắc Dao Quang và những người khác, hơn nữa Ảnh Nhiên nếu thực sự ở trong đó thì cũng nên là ta mang nàng đi ra, người đã nói cho ta biết có thể nàng ở trong này đã là đại ân đại đức rồi, cho nên cứ ở lại đây chờ ta quay lại, nếu không được thì mới tiến vào giúp ta, đây là quyết định của ta”

”Được rồi! Người đã kiên trì như vậy thì chúng ta không đồng ý cũng không được, Dịch Tu Tư, chúng ta ở lại đây chờ hắn đi” Như Mặc thờ dài đáp.

Dịch Tu Tư tuy rất muốn đi vào trong xem thử bên trong là ai mà làm Như Mặc và Tuyết Ưng kiêng kị như vậy, nhưng Như Mặc đã lên tiếng thì hắn dù nôn nóng cỡ nào cũng phải kiên nhẫn chờ đợi.

Tuyết Ưng đi dọc theo dòng sông, tiến đến chỗ tảng đá bọn họ đã từng ở.

Bây giờ là ban ngày, hần không mong sẽ nhìn thấy Tuyết Kiều nên càng không xác định được Ảnh Nhiên rốt cuộc có ở trong này hay không, nhưng dù thế nào hần cũng phải thử một phen, cá rằng Ảnh Nhiên không có đi nơi nào khác, đoán rằng Ảnh Nhiên đồng cảm với Tuyết Kiều nên chắc chắn sẽ đi đến đây.

Thực ra thì lần này Tuyết Ưng đã đoán đúng rồi, đi đến chỗ tảng đá thì hần nhìn thấy người hần vẫn hằng mong nhớ đang ngồi ngẩn người bên tảng đá, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nàng gầy!

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Tuyết Ưng khi nhìn thấy nàng. Chỉ mới có mấy ngày mà thân hình vốn đã không mập mạp gì của Ảnh Nhiên lại càng gầy yếu hơn, khuôn mặt nhỏ như tóp lại, khiến cho ánh mắt ngày thường u buồn sâu thẳm giờ trở nên vô thần, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Tuyết Ưng nhìn thấy thì tâm đau vô cùng, gấp lại Ảnh Nhiên mới biết là hần yêu nàng, nhớ nàng đến thế nào, nhưng chỉ có vài ngày không gặp sao nàng đã để mình biến thành bộ dáng như vậy? nếu cứ tiếp tục thì không đến mười ba tháng, nàng sẽ chết vì u buồn, trong lòng Tuyết Ưng vừa tức lại vừa đau.

Thật cẩn thận tiến lên hai bước, sợ kinh động đến nàng “Ảnh Nhiên”

Người nọ nhân chậm rãi quay đầu, đầu tiên là nghĩ nàng ảo giác nhưng khi xác định hần đang thực sự đứng trước mặt nàng thì dùng sức lấy tay che miệng lại, trợn tròn hai mắt, nước mắt không khống chế được mà rơi xuống như mưa “Tuyết, Tuyết Ưng?”

” Là, là ta!” Tuyết Ưng thấy bộ dáng của nàng rõ ràng cũng tưởng niệm hần tới cực điểm, hai chân vốn không dám nhúc nhích vì sợ dọa tới nàng, rốt cuộc không nhịn được nữa mà chạy nhanh đến bên nàng, dùng sức kéo nàng đứng dậy, ôm chặt vào lòng “Ảnh Nhiên, ngươi không có việc gì, thật tốt quá, ngươi có biết ta tìm ngươi cực khổ lắm không?”

” Tìm ta?” Ảnh Nhiên thì thào tự nói, lúc đầu tưởng là ở trong mộng, sau mới biết là thật thì dùng sức đẩy hần ra “ngươi buông ra, không phải ngươi không cần ta sao? Vì sao còn đi tìm ta? Chẳng phải ta đã nói ngươi đừng đi tìm ta rồi sao?”

“Ta nói không cần ngươi khi nào? ta luôn là của ngươi, là ngươi không cho ta có cơ hội giải thích liền bỏ đi mất tăm, ta vĩnh viễn luôn cần ngươi, ngươi quên đã đáp ứng ta vĩnh viễn ở bên cạnh ta sao?”

Tuyết Ưng nóng nảy, chỉ sợ tiểu nữ nhân này cứ mãi tự ti, càng sợ nàng không chịu tha thứ cho hần

“Không phải như vậy, ta đã cho ngươi thời gian giải thích với ta nhưng mà ngươi đã đẩy ta ra, ta ngã xuống đất ngươi cũng không đỡ ta đứng lên, về mặt của ngươi nhìn ta khi đó rất lạnh lùng, ngươi chỉ trích ta cố tình mang thai đứa nhỏ là muốn thiết kết ngươi, ngươi nói ngươi chán ghét đứa nhỏ...những lời đó đều là do ngươi nói ra, chẳng lẽ ta nói oan cho ngươi sao?”

Ảnh Nhiên dùng sức sức lắc đầu, cũng cố gắng tách khỏi thân hình Tuyết Ưng, những lời của hần mấy ngày qua không ngừng lặp lại trong đầu nàng, làm cho nàng muốn quên cũng không quên được, sao hần mới có mấy ngày mà đã quên, còn nói nàng không cho hần cơ hội giải thích.

” Ảnh Nhiên, không phải như thế, ngươi nghe ta giải thích, ta thừa nhận tất cả đều do ta không đúng, nhưng ta thực sự không có cố ý, ta chỉ nhất thời kích động mà thôi, ngươi theo ta trở về, ta sẽ đem tất cả mọi việc nói hết cho ngươi biết, được không?” Tuyết Ưng càng dùng sức ôm chặt nàng, không muốn nàng tiếp tục giãy dụa, ngữ khí vội vàng.

“Vậy đứa nhỏ thì sao? Ngươi tính làm gì nó? Sau này ngươi sẽ thích nó sao? Ngươi sẽ ôm nó, nhìn nó lớn lên sao?” Ảnh Nhiên hai mắt đầm lệ, mơ hồ nhìn Tuyết Ưng, về mặt như là không trông mong, hi vọng gì vào hần, làm cho Tuyết Ưng càng thêm đau lòng, e là hần trong lòng nàng là người không đáng tin tưởng.

Nhưng những vấn đề Ảnh Nhiên hỏi đã chạm tới chỗ nhức của hần, tuy rằng sau khi nghe Bắc Dao Quang khuyên nhủ, hần đã không còn bài xích chuyện Ảnh Nhiên mang thai, nhưng trong một lúc bất hần phải chấp nhận mọi thứ, kêu hần nói hần sẽ thích đứa nhỏ thì hần không nói dối được, tuy nhiên thái độ của Ảnh Nhiên lúc này, nếu hần không cho nàng câu trả lời thuyết phục thì nàng tuyệt đối sẽ không theo hần trở về.

Tuyết ưng không thể không trái lương tâm gạt đầu nói,” Đúng vậy, ta về sau sẽ thích hần, sẽ ôm hần, nhìn hần lớn lên, cho nên ngươi theo ta trở về được không? mới có mấy ngày mà ngươi gầy quá, sắc mặt cũng tiêu tụy hơn nhiều, như vậy sao ngươi có đủ sức để sinh đứa nhỏ ra?”

” Tuyết Ưng, ngươi nói dối!” Ảnh Nhiên đột nhiên đẩy hần một cái thật mạnh, tựa hồ như dùng hết khí lực làm cho Tuyết Ưng không có sự phòng bị nên bị đẩy ra xa, kinh ngạc nhìn khuôn mặt thất vọng và lên án của nàng.

” Tuyết Ưng, ngươi nói dối, ngươi rõ ràng không hề nghĩ như vậy, cần gì phải miễn cưỡng chứ? Ta sẽ tự chiều cố bản thân, ta không muốn trở về với ngươi, ngươi đi đi, về sau đừng đến đây tìm ta, coi như duyên phận của chúng ta đã hết”

” Ảnh Nhiên, ngươi không cần giận dữ, ta biết hành động ngày đó của ta đã làm ngươi bị tổn thương, nhưng mà ngươi cũng không cho ta thời gian để chuẩn bị tâm lý mà, đúng không? ngươi biết hành động thô bạo ngày đó không phải nhắm vào ngươi mà chỉ là phản ứng bản năng, cho dù ngươi muốn rời khỏi ta thì thế giới rộng lớn này có rất nhiều chỗ, sao ngươi lại cố tình đến đây? Chẳng lẽ ngươi không biết nơi này rất nguy hiểm sao?”

Nói mãi mà Ảnh Nhiên không chịu hiểu, lại sợ Như Mặc và Dịch Tu Tư chờ không được mà xông vào, rồi Tuyết Kiều có thể xuất hiện bất cứ lúc nào cho nên Tuyết Ưng khẩn trương vô cùng, ngữ khí cũng căng thẳng hơn

” Ngươi là đang nói Tuyết Kiều sao? Chuyện này không cần ngươi lo, chúng ta ở chung với nhau rất tốt, Tuyết Kiều cũng biết ta mang thai, mà ta đã

quyết định sau này sẽ lại đây cùng nàng, chúng ta chiếu cố cho nhau, làm bạn với nhau, so với việc ở chung với nàng thì ta sợ phải trở về cùng người hơn, bởi vì ta không biết ngày nào đó người sẽ xô ngã ta, sau đó quên đi những lời hứa hẹn đã nói với ta, coi như ta cầu xin người, người đi đi, cho ta lưu lại một chút ký ức đẹp đẽ về người có được không?”

Tuyết Ưng là nam nhân chưa bao giờ biết nói dối nhưng lần này lại gạt nàng, tinh thần của nàng như muốn sụp đổ, nàng thừa nhận lúc mới nhìn thấy hắn đến tìm nàng thì nàng rất vui, nhưng nghe lời hắn nói thì những hi vọng của nàng cũng tàn lụi dần.

Nàng không muốn nhìn thấy Tuyết Ưng vì nàng mà nhận nhượng lợi ích toàn cục, càng không muốn hắn vì níu kéo nàng mà nói dối, bởi vì như vậy hắn không còn là Tuyết Ưng mà nàng đã yêu.

Tình yêu thực sự là có ma lực kinh khủng, làm cho hắn và nàng đều thay đổi, không còn là chính họ mà bọn họ cũng không nhận ra.

”Ảnh Nhiên, đủ rồi, ta nhận tất cả đều là sai lầm của ta, không cần đem chuyện của ta làm liên lụy đến những người khác được không? trước tiên hãy rời khỏi nơi này trước, chờ ra khỏi đây, người muốn xử phạt thế nào ta cũng chấp nhận” Tuyết Ưng lại càng nóng nảy hơn, càng nói nhiều thì nguy cơ Như Mặc và Tuyết Kiều chạm mặt nhau sẽ càng cao, sự nguy hiểm sẽ càng nhiều, Tuyết Ưng thực sự không hi vọng chuyện của hắn làm liên lụy tới bạn bè.

“Tuyết Ưng, người còn không hiểu sao? Ta nói ra không đi, ta muốn ở lại đây với Tuyết Kiều” đây cũng là lần đầu tiên Ảnh Nhiên kiên trì và lớn tiếng với Tuyết Ưng, nhìn sắc mặt của hắn như là cổ nén giận trong lòng Ảnh Nhiên lại thấy sợ hãi, nhớ lại tình cảnh ngày đó hắn đẩy ngã nàng.

”Người phải theo ta đi!”

Tuyết Ưng cũng mất đi kiên nhẫn, hắn sớm nên biết tiểu nữ nhân này nếu bướng lên thì mười con trâu húc cũng không lay chuyển, mà hắn thì không biết nói lời ngon tiếng ngọt, bình thường chỉ hiểu lầm một chút cũng đã làm cho nàng giận hắn thật lâu huống chi là chuyện mang thai lớn như vậy. Ngày đó cãi nhau, đến giờ hắn vẫn còn chưa quên thì nói gì tới một người nhạy cảm như Ảnh Nhiên, nhưng trước mắt chỉ có thể sử dụng biện pháp mạnh, chờ ra khỏi đây rồi tính sau, khi đó nàng muốn đánh, muốn mắng gì thì hắn cũng tùy nàng.

Dùng sức nắm lấy tay nàng, muốn kéo nàng đi, còn Ảnh Nhiên cũng không ngờ hắn lại thô bạo như vậy “Tuyết Ưng, người làm cái gì, ta nói ta không đi, người buông ra”

”Câm miệng!” Tuyết Ưng quay đầu lại hung hăng quát.

Nhìn chân trời bắt đầu nổi lên màu đỏ dị thường, cảm giác bất an trong lòng hắn lại càng tăng lên, chết tiệt, hôm nay lại đúng là đêm trăng tròn, nghĩa là không lâu nữa Tuyết Kiều sẽ đến đây tắm ánh trăng, hắn phải nhanh một chút, nếu không để Như Mặc và Tuyết Kiều gặp nhau thì mọi thứ đều đã muộn.

”Tuyết Ưng, ta đã nói ta không đi, người còn ép ta, ta sẽ chết trước mặt người” Ảnh Nhiên liều chết không nghe.

Tuyết Ưng xanh mặt quay đầu, “Ảnh Nhiên, người nói lại lần nữa xem!”

”Người cưỡng ép ta đi theo người, ta sẽ chết trước mặt người” Ảnh Nhiên quát cường trừng mắt nhìn hắn.

”Tốt lắm! Người tình nguyện ở lại đây mà không chịu đi theo ta?” Tuyết Ưng thật muốn buông tay nhưng lý trí nói cho hắn biết hiện tại không phải là lúc tứ giận, hắn không thể không phân biệt tình huống như Ảnh Nhiên, cho nên cố gắng kiềm chế không nói những lời làm cho cả hai cùng bị thương tổn, nên tiếp tục kéo tay nàng đi về phía trước “người không chịu cũng phải đi, hôm nay người nhất định phải đi theo ta”

”Tuyết Ưng, người như vậy mà xem là giải thích với Ảnh Nhiên sao?” một tiếng nói mềm nhẹ đột nhiên vang lên bên tai hai người.

Địch Tu Tư xinh đẹp đang đậu trên vai Như Mặc, không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở đây

Nhìn thấy hắn xuất hiện, Tuyết Ưng lập tức nhíu mày, “Như Mặc, chết tiệt, không phải ta đã nói các người không cần vào đây sao? Ai cho người vào? Lập tức rời đi cho ta, ta đã nói ta sẽ đưa Ảnh Nhiên ra ngoài”

”Tuyết Ưng, nếu ta không tới đây thì chuyện các người sẽ giải quyết thế nào? huống chi ta đã trốn tránh nhiều năm như vậy, cũng nên cho người ta một cái công đạo, hơn nữa ta và Địch Tu Tư để người đi giải thích với Ảnh Nhiên, người như vậy là giải thích sao?” Như Mặc hiển nhiên là không hài lòng với sự thô lỗ của Tuyết Ưng.

Ảnh Nhiên không ngờ Tuyết Ưng xuất hiện, bây giờ còn có Như Mặc và Địch vương đại nhân, cho nên kinh ngạc vô cùng, lập tức cũng hiểu được vì sao Tuyết Ưng lại vội vàng kéo tay nàng rời đi, là sợ Xà quân đại nhân gặp mặt Tuyết Kiều sao?

Nhưng mà,

Nàng do dự một chút, rốt cục lo sợ nói, “Xà quân đại nhân, về chuyện của người, ta đã nói cho Tuyết Kiều nghe”

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: TUYẾT KIỀU PHẢN NỘ

Ảnh Nhiên vừa nói xong thì sắc mặt Tuyết Ưng liền thay đổi, ngược lại Như Mặc lại thần nhiên mỉm cười “ vô phùng, Ảnh Nhiên, ngươi rồi đi cùng Tuyết Ưng đi”

“Như Mặc, không được, ngươi mau đi đi” Tuyết Ưng lập tức phản đối, xoay người nhìn Ảnh Nhiên có chút trách cứ “ Ảnh Nhiên, không phải chúng ta đã thảo luận về chuyện này rồi sao? Vì cái gì ngươi lại thay đổi chủ ý mà nói với Tuyết Kiều chuyện của Như Mặc chứ?”

“Tuyết Ưng, ngươi đang trách ta sao? Ngươi có biết một mình chờ đợi một người thông khổ mức nào không? ngươi không thấy thương cho Tuyết Kiều chút nào sao? Chúng ta rõ ràng có quen biết Xà quân đại nhân lại cố tình không nói cho Tuyết Kiều biết, ta làm không được, như vậy rất tàn nhẫn”

Ảnh Nhiên vốn cảm thấy áy náy về chuyện này, nhưng nghe Tuyết Ưng trách móc thì bản tính ương bướng lại nổi lên.

“Ảnh Nhiên, ngươi không nói đạo lý, ngươi biết rõ ta vì muốn tốt cho mọi người nên mới làm vậy, ngươi cho rằng chúng ta muốn vậy sao?ngươi muốn tốt với nàng vậy thì mọi người ở bên ngoài thì sao? Ngươi có hiểu chuyện này không?”

Như Mặc nhún mày, trách sao bọn họ thường xuyên hiểu lầm với nhau như vậy, không ai chịu nghe người kia nói chuyện, cho dù một câu đơn giản nhưng vào tai người kia liền được hiểu theo nghĩa khác nhau, thành ra cãi nhau.

Lẽ ra một người ôn nhu, một người thẳng tính sẽ là một sự kết hợp hoàn hảo nhưng thực ra Ảnh Nhiên là ngoài mềm trong cứng, tự ái không thua gì Tuyết Ưng cho nên hai người cứ như vậy, nếu không có người thứ ba khuyên giải thì không biết sẽ thế nào nữa.

Địch Tu Tư cũng có khó chịu khi nghe hai người cãi nhau, thì ra nữ nhân này là người mà Tuyết Ưng nhận định? Tuy rằng bộ dạng của nàng không tồi nhưng còn lâu mới được xem là tuyệt sắc, mà bây giờ hẳn lại thấy tính cách của nàng chẳng ôn nhu chút nào, hẳn thực sự không hiểu Tuyết Ưng coi trọng nàng ở chỗ nào?

Vì một nữ nhân mà phá hủy tất cả nguyên tắc và tự tôn của mình, thậm chí trở nên ngây thơ như thế, trong mắt Địch Tu Tư là tuyệt đối không thể tha thứ, nữ nhân đối với nam nhân là chỉ để tô điểm thêm cho cuộc sống, cho dù là yêu thực lòng thì cũng phải tìm được một nữ nhân xứng đáng được như vậy, mà nữ nhân như vậy thì trong mắt Địch Tu Tư chưa xuất hiện trên thế giới này.

Cho nên đối với chuyện Như Mặc, Vân Thư và Thanh Liên lần lượt rơi vào lưới tình, tuy rằng hẳn thực lòng chúc phúc cho bọn họ nhưng nói hẳn nơi gương theo bọn họ thì tuyệt đối không có khả năng.

Đang lúc Như Mặc nghĩ nên làm cách nào để khuyên nhủ Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên thì một âm thanh nữ nhân non nớt đột nhiên vang lên “ thì ra là Tuyết Ưng, ngươi quả nhiên là người xấu, ngươi gạt ta...”

Cùng với âm thanh này là một luồng nước có áp lực rất lớn đánh tới, đánh bay thân hình của Tuyết Ưng văng xa hơn mười trượng, rơi thật mạnh xuống đất, làm cho hẳn phải thốt ra tiếng rên kèm theo đó là một cổ máu tươi phun ra.

Tuy rằng Như Mặc cảm giác được sự xuất hiện của cổ lực đạo kia nhưng lại không kịp ngăn cản, chỉ có thể trở mắt nhìn Tuyết Ưng giống như điều đứt dây bay đi thật xa rồi rơi mạnh xuống đất.

Ảnh Nhiên ngây ngốc nhìn cho đến khi Tuyết Ưng phun máu thì mới giật mình hô to “Tuyết Ưng...”

Thân hình lập tức muốn chạy nhanh tới chỗ hẳn nhưng lại bị một cổ lực đạo lớn ngăn cản “ Ảnh Nhiên, hẳn là người xấu, không được đi, hẳn đáng chết”

“Tuyết Kiều, còn không ngừng ta” Như Mặc lập tức quát to

Tất cả những chuyện này nói thì chậm nhưng thực ra xảy ra chỉ trong chớp mắt.

Địch Tu Tư hoàn toàn ngây dại, hơn nữa ngày mới kinh hô “ Như, Như Mặc, trời ạ, ta sắp điên rồi, có phải ánh mắt của ta bị ảo giác không, ngươi không ngờ ta nhìn thấy cái gì đâu, một Nhân Ngư, một Nhân Ngư a”

” Cảm niệm! Địch Tu Tư!” Như Mặc quát to, làm cho Địch Tu Tư đang đậu trên vai hẳn lung lay, đã cảnh cáo là không được lên tiếng, thế mà...

Cũng may Tuyết Kiều chỉ tập trung nhìn Như Mặc nên không để ý tới tiếng kinh hô khoa trương của Địch Tu Tư thành ra cũng không có ý định tấn công, chỉ ngạc nhiên, vui mừng vọt đến trước mặt Như Mặc, hưng phấn la to “ ca ca, ngươi rốt cuộc đã trở về thăm Tuyết Kiều”

Như Mặc vẻ mặt có chút tạp, hẳn rất muốn đến xem thương tích của Tuyết Ưng thế nào nhưng mà trấn an Tuyết Kiều lại là chuyện quan trọng nhất, chậm rãi tiến lên, đưa tay sờ nhẹ lên mái tóc dài chấm đất của nàng, ánh mắt tràn ngập vẻ áy náy “ Tuyết Kiều, mấy năm nay ngươi có khỏe không?”

Tuyết Kiều vui vẻ đem thân mình tiến vào ngực của Như Mặc, cái đuôi cá khổng lồ trải dài trên mặt đất, khiến cho nửa người trên của nàng ngang bằng với Như Mặc, nếu dừng để ý đến phần dưới eo của nàng thì nhìn nàng chẳng khác gì một nữ tử nhân loại, lúc này nàng đang vui vẻ, làm nũng với Như Mặc như một đứa trẻ “ ca ca, rốt cuộc ngươi cũng đã trở lại, Tuyết Kiều rất nhớ ca ca. Ca ca, sao ngươi lại đi lâu như vậy? Tuyết Kiều đợi ngươi rất lâu

a”

” Là ta không tốt! để ngươi phải buồn” Như Mặc tâm vô tạp niệm ôm thân hình lạnh băng trong ngực, Nhân Ngự thuộc loại máu lạnh còn hơn cả Xà tộc của hắn, toàn thân dường như không có chút nhiệt độ, lúc này ôm nàng thì Như Mặc không khỏi nói lại lúc ban đầu mới gặp nàng, trong lòng càng thêm áy náy.

Trước kia hắn không hiểu tình là gì, làm tất cả mọi chuyện cũng chỉ vì mục đích tu luyện, từ khi có Dao Quang, lại có đứa nhỏ của bọn họ, có bằng hữu, bây giờ hắn đã hiểu được nhân tình thế thái, cảm thụ được hạnh phúc trước giờ chưa từng có nên càng cảm thấy mình rất không có trách nhiệm, đã để một mình Tuyết Kiều ở lại chỗ này, chuyện này thật tàn nhẫn biết bao.

” Ca ca là người tốt, ca ca không có lừa Tuyết Kiều, ca ca trở về thăm ta, còn Tuyết Ưng là người xấu, hắn gạt ta”

Tựa hồ như những lời này của Như Mặc đã nhắc nhở Tuyết Kiều nhớ tới chuyện Tuyết Ưng lừa nàng, cho nên liền ngẩng đầu khỏi ngực của Như Mặc, đôi mắt đen láy lúc trước còn sáng ngời ôn nhu, đáng yêu thì giây sau đã tràn ngập sát ý nhìn Tuyết Ưng đang được Ảnh Nhiên ôm trong lòng, thấy Ảnh Nhiên cũng hoảng hốt, lập tức ôm chặt Tuyết Ưng hơn, lạnh lùng nói “ Tuyết Kiều, không cần”

” Ảnh Nhiên, Tuyết Ưng là kẻ lừa đảo, là người xấu, hắn đáng chết” tuy rằng Tuyết Kiều nói chuyện với Ảnh Nhiên nhưng ánh mắt không rời khỏi Tuyết Ưng ở trong lòng Ảnh Nhiên, tựa hồ như ngay lập tức nàng sẽ xuất hiện trước mặt Tuyết Ưng và giết chết hắn.

Ảnh Nhiên toàn thân lạnh run, môi dưới gần như bị cắn nát, nhưng đôi tay vẫn ôm chặt Tuyết Ưng không chịu thả ra, nàng bây giờ mới hiểu vì sao Tuyết Ưng nói Tuyết Kiều nguy hiểm, nàng cũng biết Tuyết Kiều đáng thương một khi trở nên đáng sợ thì hậu quả này nàng không gánh vác nổi, hèn nên Ảnh Nhiên rất hối hận vì xúc động nhất thời mà nói chuyện không nên nói.

“Tuyết Kiều, ngươi muốn làm cái gì? Tuyết Ưng là bằng hữu của ca ca, chẳng lẽ ngay cả ca ca ngươi cũng muốn giết sao?” Như Mặc không biểu hiện gì, chỉ lặng lẽ đứng trước mặt Tuyết Kiều, nhìn cái đuôi cá đang được nâng lên của nàng, thần nhiên hỏi.

Hắn không biết đã nhiều năm trôi qua rồi, Tuyết Kiều có còn nghe lời của hắn hay không, nhưng nếu lúc này hắn thể hiện thái độ nóng nảy muốn cứu Tuyết Ưng thì hắn sẽ chết chắc. Tuyết Kiều tuy đơn thuần, thiện lương nhưng dù sao nàng cũng là Nhân Ngự, dù đã được hắn khuyên bảo mà không ăn sinh linh nhưng bản tính hiếu chiến vẫn thấm vào xương tủy, chuyện này hắn cũng không có cách nào làm thay đổi được.

Cho nên thực ra lúc này trong lòng của Như Mặc rất khẩn trương nhưng bao nhiêu năm tu luyện đã giúp cho hắn bản lĩnh lâm nguy bất loạn, vì vậy nhìn bề ngoài thấy hắn như là xem mọi chuyện không liên qua gì tới mấy, chỉ tùy tiện hỏi thế thôi.

Sát ý mãnh liệt của Tuyết Kiều nháy mắt tan biến, nàng lại trở thành cô gái đơn thuần, xinh đẹp đáng yêu, một lần nữa lại dụi mắt vào ngực Như Mặc, làm nũng nói “ Tuyết Kiều thích ca ca nhất, sao có thể giết ca ca được chứ, thật đáng sợ. Ô, ai cũng không được giết ca ca ta, nếu ai dám tổn thương ca ca của Tuyết Kiều, ta nhất định sẽ giết chết hắn”

“Tuyết Kiều ngoan, Tuyết Ưng là bằng hữu tốt nhất của ca ca, hắn đã cứu mạng của ta cho nên nếu ngươi giết hắn thì chẳng khác nào là giết ta, ngươi hiểu chưa?” Như Mặc âm thầm thở dài nhẹ nhõm, may mà vẫn còn tác dụng, nếu ngay cả lời của hắn mà Tuyết Kiều cũng không nghe thì kết quả thế nào hắn cũng không dám tưởng tượng tiếp.

“Nhưng mà hắn gạt ta, hắn đã nói với Tuyết Kiều là nam nhân không có nói dối, luôn giữ chữ tín, nhưng hắn lại gạt ta, hắn rõ ràng quen biết ca ca, biết ngươi ở chỗ nào cũng biết ta đang chờ ngươi nhưng hắn cái gì cũng không nói, bây giờ còn không muốn cho ca ca và Tuyết Kiều gặp nhau, hắn là bại hoại,ta hận hắn, ta chán ghét hắn, ta rất muốn giết chết hắn. Ca ca ngươi có thể không cần bằng hữu này, đổi một người khác được không?”

Tuyết Kiều ngẩng mặt, cực lực lên án Tuyết Ưng, làm cho Như Mặc và Ảnh Nhiên vất vả lắm mới có chút an tâm thì lại bắt đầu lo sợ, còn Tuyết Ưng đang bị thương thì không ngờ vì lúc trước tùy tiện nói mấy câu bây giờ lại sinh họa sát thân, khó trách lúc đó nàng nghe hắn nói xong thì lại cảm ơn hắn, Tuyết Ưng dở khóc dở cười, cũng được, dù sao thì mạng của hắn cũng do nàng cứu, đã không báo ân còn gây cản trở cho nàng, nếu giờ hắn có chết trên tay nàng thì cũng không có gì oan uổng.

Cảm giác Ảnh Nhiên đang ôm hắn mà run rẩy thì Tuyết Ưng đã cảm thấy thỏa mãn và an tâm, dù nàng ương bướng cãi lời hắn nhưng khi hắn rơi vào nguy hiểm thì Ảnh Nhiên vẫn ở bên cạnh hắn, vậy là đủ rồi.

Muốn nói gì đó nhưng vừa há miệng thì máu lại trào ra, cái đuôi của Tuyết Kiều thật là kinh khủng, chẳng những đánh tan sáu ngàn năm đạo hạnh của hắn mà còn phá nát lục phủ ngũ tạng của hắn, lực sát thương thực đáng sợ.

Như vậy yêu tình bình thường làm sao kháng cự nổi? bây giờ hắn mới biết năng lực của hắn so với Tuyết Kiều chẳng khác nào đem một giọt nước mà so sánh với đại dương.

Ảnh Nhiên kích động nhìn máu đen không ngừng trào ra từ miệng của Tuyết Ưng, theo dòng máu còn nhìn thấy nội tạng bị vỡ vụn, nước mắt tuôn rơi như mưa nhưng lại không dám khóc ra tiếng, sợ một chút âm thanh cũng phá mất cơ hội Như Mặc đang tìm cách cứu Tuyết Ưng, trong lòng hối hận và tuyệt vọng vô cùng.

Nàng từng nghĩ nếu chết cùng nhau cũng là một loại hạnh phúc nhưng bây giờ nàng muốn sống, nàng muốn nàng và Tuyết Ưng, còn có đứa nhỏ trong bụng nàng nữa, ba người cùng nhau sống. Từ nhỏ nàng đã xa lia cha mẹ, cho nên nàng luôn khát cầu tình cảm gia đình, hiện tại nàng vất vả lắm mới có được một gia đình của mình, làm sao nàng có thể dễ dàng từ bỏ như vậy, nàng không cam lòng.

Hối hận thế nào cũng không bằng mong muốn Tuyết Ưng có thể sống sót, chỉ cần hắn còn sống, chỉ cần hắn còn muốn nàng thì nàng sẽ đối xử với hắn

thật tốt, bù đắp cho hần những tháng ngày hần đã vì nàng mà từ bỏ tự tôn của nam nhân, quật cường, tự ti...tất cả nàng đều bỏ hết, chỉ muốn dựa vào hần cả đời.

Tuyết Ưng nhìn thấy nước mắt của Ảnh Nhiên cũng nhìn thấy sự hối hận và thâm tình của nàng, nổi oán hận vì sự bốc đồng của nàng cũng biến mất, dùng hết khí lực nắm lấy tay nàng, cái miệng dính đầy máu tươi nở ra một nụ cười vui sướng.

“Vậy Tuyết Kiều có muốn đổi một ca ca khác hay không?” Như Mặc tuy biết không thể kéo dài thời gian nữa, Tuyết Ưng sắp không được rồi nhưng đổi mặt với một người như Tuyết Kiều thì hần không thể không nhẫn nại, chỉ có thể ôn tồn hỏi nàng, thực ra trong lòng hần khẩn trương hơn bất kỳ ai.

“Không cần! Tuyết Kiều vĩnh viễn chỉ có một ca ca, không cần đổi đâu” Tuyết Kiều là người duy nhất không lo lắng gì.

“Bằng hữu cũng giống như thân nhân, Tuyết Kiều không muốn đổi người khác làm ca ca của ngươi, vậy sao Tuyết Kiều lại nhẫn tâm bắt ca ca phải đổi bằng hữu khác?” Như Mặc lắng lắng hỏi, đôi mắt xanh biếc nhìn chăm chú vào mặt Tuyết Kiều, nhìn nàng đang cúi đầu suy nghĩ

Mọi người đều khẩn trương chờ đợi Tuyết Kiều suy nghĩ, hồi lâu nàng mới ngẩng đầu, nhả mũi như có chút không cam lòng nói “vậy được rồi, ta không giết hần là được”

“vậy mới là Tuyết Kiều ngoan của ca ca, bây giờ ca ca muốn xem thương thế của Tuyết Ưng, có được không?”

Nghe nàng nói sẽ không giết Tuyết Ưng, lo lắng trong lòng Như Mặc cũng không giảm, nhìn bộ dáng tan nát cõi lòng như muốn chết của Ảnh Nhiên thì sợ là tình huống của Tuyết Ưng không khả quan.

“Không cần, lâu rồi ca ca mới quay lại gặp Tuyết Kiều, còn không có hảo hảo nhìn Tuyết Kiều mà chỉ lo nhìn Tuyết Ưng thôi” Tuyết Kiều không thuận theo mà níu tay áo Như Mặc, mái tóc dài theo động tác lắc lư làm lộ ra hai vú trắng nõn như ngọc, làm cho Dịch Tu Tư vừa bay lên khỏi vai của Như Mặc vừa vịn nhìn thấy hết.

Như Mặc lập tức lấy tóc của nàng phủ lên, che lại cảnh xuân mà Dịch Tu Tư thì từ trên không trút té nhào xuống mặt đất, tư thế y như chó ăn phân, bộ dáng không thể nào tưởng tượng được là của Điệp vương nổi tiếng tự kỷ và hoa tâm nhất tinh linh giới.

“Tuyết Kiều, nếu bây giờ ca ca không nhìn Tuyết Ưng thì hần sẽ chết, Tuyết Kiều vừa rồi dùng lực rất mạnh, ngươi không biết sao? Nếu Tuyết Ưng chết thì ca ca sẽ trở thành người xấu, Tuyết Kiều muốn ca ca trở thành người xấu sao?”

“Ta chẳng qua chỉ dùng cái đuôi nhẹ nhàng quét qua hần một cái thôi, đâu có dùng nhiều lực” Tuyết Kiều có chút bất mãn, nhẹ giọng phản bác

Dịch Tu Tư vừa mới ổn định thân hình, nghe Tuyết Kiều nói vậy thì lại té thêm lần nữa. Cho xin đi, lực đạo như vậy mà gọi là chỉ nhẹ nhàng quét qua một cái sao? Người sáng suốt đều thấy Tuyết Ưng đang sắp chết, nếu hần không có hình thể Tuyết Ưng to lớn mà là Huyền Điệp nhỏ bé như mình thì e rằng đã chết từ lâu. Bộ dáng xinh đẹp như thế nhưng đáng tiếc lực đạo quá khủng khiếp, trong lòng Dịch Tu Tư không ngừng cảm thán.

“Vậy Tuyết Kiều nguyện ý chữa thương cho hần không? nếu Tuyết Kiều nguyện ý thì ca ca sẽ không để ngươi một mình ở lại đây nữa”

Như Mặc nghĩ dù hần tổn hao hết nguyên thần để cứu Tuyết Ưng thì e là cũng không kịp, bởi vì công lực của hần hơn mười năm trước vì cứu Vân Thư mà đã tổn hao không ít, lúc này dù dốc hết toàn lực thì cũng chưa chắc gì cứu được Tuyết Ưng, cho nên người duy nhất có khả năng cứu hần chỉ có thể là Tuyết Kiều. Vì giữ lại mạng cho Tuyết Ưng, Như Mặc đành phải đưa ra điều kiện như thế, tuy rằng không biết khi Tuyết Kiều ra khỏi đây thì thế giới sẽ như thế nào, nhưng nơi này cũng không không chế được nàng vĩnh viễn, nếu có ngày nàng không đợi được nữa mà tự mình đi ra ngoài thì chi bằng bây giờ hần dùng điều kiện để trao đổi, coi như còn có lợi hơn.

Nghe Như Mặc đưa ra điều kiện như vậy, Dịch Tu Tư không dám ngẩng đầu lên, trời a, Như Mặc muốn đem Nhân Ngư này ra ngoài sao? Ai giết hần đi còn hơn.

Ảnh Nhiên cũng kinh ngạc mở to hai mắt, trong lòng càng thêm tự trách, nếu không vì nàng bốc đồng nhả thời nói Tuyết Kiều biết chuyện của Như Mặc thì dù Tuyết Ưng có tới đây tìm nàng cũng không bị nguy hiểm tính mạng, mà Xà quân đại nhân sẽ không vì cứu Tuyết Ưng mà đưa ra điều kiện như thế, đều do nàng làm hại.

Chỉ duy có Tuyết Kiều là vui vẻ, nàng lập tức gạt đầu, tươi cười nói “có thật không? ca ca, thật tốt quá, ta cứu, ta cứu, ta lập tức cứu”

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: ĐIỆP VƯƠNG DỊCH TU TƯ

Vừa mới dứt lời, thân hình vọt đến trước mặt Ảnh Nhiên “Ảnh Nhiên, ngươi mau buông hần ra, ta sẽ chữa thương cho hần”

Ảnh Nhiên có chút hoài nghi nhìn nàng, trong lòng vừa lo lắng lại vừa chờ mong, nhìn bộ dáng khờ dại của Tuyết Kiều, không nghĩ nàng giấy trước còn đánh người ta tới thập tử nhất sinh mà giây sau đã cười đến thiên chân vô tà như vậy, chẳng phải đây là thiên tính của Nhân Ngư sao?

Không biết có nên giao Tuyết Ưng cho nàng hay không, sợ khi buông tay nàng sẽ giết chết hắn nhưng nếu không buông thì chưa chắc Tuyết Ưng đã sống được, trong lòng Ảnh Nhiên rất khó xử.

“Ảnh Nhiên, đưa Tuyết Ưng cho Tuyết Kiều đi” Như Mặc cố gắng hết sức để giữ ngữ khí bình thản, che giấu sự lo lắng

Ảnh Nhiên ngậy ngốc nhìn Như Mặc một hồi mới chậm rãi buông thân thể của Tuyết Ưng ra, đặt trên mặt đất “Tuyết Kiều, nhờ ngươi, đừng thương tổn hắn”

”Ai nha, Ảnh Nhiên, yên tâm đi, ta đã đáp ứng với ca ca cứu hắn thì nhất định sẽ làm như vậy” Tuyết Kiều ngậy thơ nháy mắt “ngươi lui ra sau một chút, lỡ cái đuôi của ta đánh trúng ngươi thì không tốt lắm đâu”

Ảnh Nhiên tâm không cam lòng không nguyện lui ra sau vài bước, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Tuyết Ưng đang nằm trên mặt đất, đồng thời cũng canh chừng động tác của Tuyết Kiều, nếu nàng ta có gây bất lợi cho Tuyết Ưng thì nàng hi vọng mình có thể kịp thời bảo vệ hắn.

Tuyết Kiều giờ cái đuôi cá màu đỏ không lộ lên, nhẹ nhàng đảo quanh trên thân thể của Tuyết Ưng, một đạo hồng quang như ánh nắng ban mai nhẹ nhàng bao phủ hắn, Tuyết Ưng lập tức ngưng phun máu, khuôn mặt dần dần có huyết sắc, thân thể dường như được bổ sung năng lượng nên không còn co rút nữa mà bắt đầu giãn ra, lòng ngừng bắt đầu phập phồng cho thấy sự hô hấp của hắn đã trở lại.

Tình cảnh như vậy là cho Như Mặc và Dịch Tu Tư đang chăm chú quan sát cũng thờ một hơi nhẹ nhõm, xem ra cái mạng nhỏ của Tuyết Ưng rốt cuộc cũng giữ được rồi.

Ảnh Nhiên cũng ngừng khóc, nếu không phải cái đuôi cá của Tuyết Kiều lại giờ lên lần nữa thì nàng đã chạy tới bên cạnh Tuyết Ưng.

Một hồi lâu, Tuyết Kiều rốt cục cũng thu hồi cái đuôi cá màu đỏ của mình, thích ý quay đầu nhìn Như Mặc nói “ca ca, ta đã chữa trị xong cho Tuyết Ưng nga. Ca ca, khi nào chúng ta rời khỏi đây, Tuyết Kiều rất muốn mau chóng cùng ca ca đi nhìn xem thế giới bên ngoài nha”

Tuyết Ưng dường như đã tỉnh lại, mở to mắt, ngồi bật dậy, kinh ngạc nhìn thân thể hoàn hảo, không chút thương tổn nào của mình, lại nhìn Ảnh Nhiên hai mắt đăm lẹ ở bên cạnh, dùng sức ôm chặt nàng, đưa tay vuốt tóc nàng “ta không sao, ngươi đừng lo lắng, đừng khóc, tha thứ cho ta được không? ta biết ngày đó ta không nên đối với ngươi như vậy, nhưng thực sự ta không có cố ý, ngươi tin tưởng ta, cho ta chút thời gian, có được không?”

Ảnh nhiên dùng sức gật đầu, bắt đầu gào khóc lên,”Tuyết Ưng, ta cũng có sai, mỗi lần ta làm sai đều suýt chút nữa là hại chết ngươi, người phải cầu xin tha thứ là ta mới đúng, ngươi tha thứ cho ta được không?”

“Ảnh Nhiên ngốc, chúng ta không cần truy cứu chuyện đã qua nữa, được không? chuyện đã qua, coi như chưa từng xảy ra, chúng ta bắt đầu lại lần nữa được không?”

Tuyết Ưng dùng sức ôm lấy nàng, nếu không phải vì địa điểm và thời gian không thích hợp thì hắn rất muốn hôn nàng, trải qua một lần sinh tử, hắn hiểu được có chỉ cần còn sống thì hết thảy mọi việc đều tốt đẹp.

Huống chi Như Mặc là kẻ nổi tiếng lãnh tình nhất tình linh giới cũng có thể trở thành một người chồng, một người cha tốt, hắn dù có thua kém Như Mặc vài phần nhưng cũng không đến nỗi không làm được một người cha tốt, chỉ là một đứa nhỏ thôi mà, có gì đâu phải sợ.

Huống chi đây là đứa nhỏ của hắn, chắc chắn sẽ không giống như tiểu ác ma và tiểu ác nữ làm người ta đau đầu, Tuyết Ưng tự an ủi và củng cố niềm tin cho mình, cuối cùng cảm thấy tốt hơn nhiều, đối mặt với Ảnh Nhiên và đứa nhỏ sắp sinh ra của hắn cũng không còn bài xích và sợ hãi nữa.

“Được, chúng ta bắt đầu lại lần nữa” Ảnh Nhiên gắt gao ôm chặt cổ hắn, không chịu buông ra

Như Mặc và Dịch Tu Tư rốt cuộc cũng thả lỏng tâm tình, thấy hai kẻ dở hơi đã gương vỡ lại lành này, cũng không uống công hắn đi xa một chuyến như vậy.

”Ca ca!”

Thấy Như Mặc chỉ lo nhìn Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên, Tuyết Kiều có chút bất mãn, làm nũng gọi to.

Như Mặc lúc này mới quay lại nhìn nàng, mỉm cười tán thưởng “Tuyết Kiều, ngươi làm tốt lắm, ca ca rất hạnh diện vì ngươi”

Được Như Mặc tán dương, Tuyết Kiều tươi cười rạng rỡ, không nhìn thấy nàng di chuyển thế nào nhưng nháy mắt thân hình đã ở trước mặt Như Mặc, lại bắt đầu làm nũng với hắn như đứa trẻ “ca ca, Tuyết Kiều cũng thực cao hứng vì có thể ở cùng một chỗ với ca ca”

Như Mặc không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vuốt tóc Tuyết Kiều, ánh mắt nhìn về phía Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên, ngay cả Dịch Tu Tư cũng đã bay lên, ánh mắt ba người nhìn hắn như đang hỏi tiếp theo nên làm thế nào?

“Tuyết Kiều, mấy năm qua ngươi có siêng năng tắm ánh trăng hay không?” Như Mặc nghiêm túc nhìn Tuyết Kiều, nàng lập tức như đứa trẻ sợ y cha mẹ mà dùng sức gật đầu “ca ca, ta có nha, không có bỏ lần nào, cách vài ngày là lại tắm ánh trăng”

”Tốt lắm, Tuyết Kiều xem có thể biến cái đuôi thành hai chân giống như ca ca không?” Như Mặc hài lòng gật đầu, dù sao đã hứa dẫn nàng ra ngoài thì phải làm nhưng không thể dùng bộ dáng Nhân Ngư được, cái đuôi cá lớn như vậy còn chưa kịp đến Nhân giới thì đã hù chết toàn bộ sinh linh rồi, nếu để mọi người biết sự tồn tại của Nhân Ngư thì e rằng thế giới sẽ đại loạn.

Tuyết Kiều lắc lắc đầu, có phần uể oải nói “ca ca, ta không làm được, không biến ra chân được, phải làm sao bây giờ? Vì sao các người đều có thể biến ra chân mà ta thì không? Ảnh Nhiên nói vì ta chưa trưởng thành nên không làm được, ca ca, có phải vậy không?”

Như Mặc im lặng, trước kia hẳn đã biết Tuyết Kiều dù cố gắng thế nào cũng không thể biến ra hai chân, tuy rằng bộ dáng của nàng chẳng khác gì nhân loại, hẳn đương nhiên biết chuyện đó không liên quan gì đến tuổi tác, mà muốn nói tuổi thì bọn họ có ai so sánh được với Tuyết Kiều chứ?

Năm đó hẳn đem Tuyết Kiều ra khỏi tầng đá thì nàng đã có bộ dáng như vậy, sống cùng nàng mấy trăm năm, Như Mặc biết pháp lực và đạo hạnh của nàng cao hơn hẳn rất nhiều lần, mà ngay cả hẳn đều có thể biến hình. Nhưng Tuyết Kiều chưa có lần nào biến thành hình người thành công, không ngờ sau tám ngàn năm gặp lại, nàng vẫn như vậy.

Như Mặc có chút đau đầu, đã trao đổi điều kiện với nàng thì hiển nhiên không thể không thực hiện, nhưng mang nàng ra ngoài như thế nào đây?

“Tuyết Kiều cô nương, người có thể thử thu mình nhỏ lại không? nhỏ đến độ có thể nằm trong lòng bàn tay của ca ca người, như vậy chúng ta có thể đặt người trong ống tay áo rồi mang người ra ngoài nhìn ngắm thế giới” Dịch Tu Tư cũng nhíu mày, hồi lâu mới đưa ra giải pháp.

”Nhỏ đi?” Tuyết Kiều sững sốt, ”Ta chưa từng làm qua, để ta thử xem”

Vừa nói, thân hình liền nhỏ dần đi, chỉ trong chớp lát thì thân hình của nàng thực sự nhỏ đến mức có thể nằm trong lòng bàn tay của Như Mặc.

Như Mặc mở lòng bàn tay, Tuyết Kiều lập tức bay lên lòng bàn tay hắn, bộ dáng tinh xảo, hưng phấn tươi cười “ca ca, Tuyết Kiều đã nhỏ đi, như vậy ca ca có thể mang Tuyết Kiều đi ra ngoài phải không?”

Như Mặc gật đầu “đúng vậy, ca ca có thể mang người ra ngoài, nhưng trước khi đi ra ngoài, Tuyết Kiều có thể hứa với ca ca ba điều kiện không?”

“Vì sao phải hứa ba chuyện?”

“Tuyết Kiều muốn đi ra ngoài thì nhất định phải hứa ba điều, nếu không ca ca sẽ không mang Tuyết Kiều ra ngoài” Như Mặc vẫn kiên nhẫn với Tuyết Kiều như trước, bởi vì không ai là đối thủ của nàng, ngoại trừ mềm mỏng thì không có biện pháp nào khác, mà hiện tại Như Mặc thấy nên yêu chiều nàng một phần cũng vì bản tính đơn thuần của nàng.

Theo truyền thuyết từ thời viễn cổ thì Nhân Ngư là đại biểu cho sự hủy diệt, tuy rằng hẳn chưa từng gặp Nhân Ngư nào khác nhưng dựa theo sát ý mà Tuyết Kiều bộc lộ khi phẫn nộ thì có thể tưởng ra cảnh tượng của thế giới trong thời kỳ Nhân Ngư từng thống trị, hẳn không biết vì sao Tuyết Kiều bị giam trong tầng đá, vì sao lại đơn thuần, ngây thơ như vậy nhưng hẳn biết rõ sau tám ngàn năm gặp lại, hẳn không thể tiếp tục để nàng ở lại đây một mình như năm đó mà không quan tâm, nếu phải có một người gánh trách nhiệm giữ gìn hòa bình cho thế giới này vậy thì nhiệm vụ này để hẳn làm lấy.

Mà hẳn cũng không hi vọng vì thân phận của Tuyết Kiều là Nhân Ngư mà làm cho nàng gặp nhiều thống khổ hay bị kỳ thị, cho nên trước khi đi ra ngoài, hẳn và Tuyết Kiều phải lập ra thỏa thuận nếu không thì không biết sau này sẽ không chế thế nào.

”Hào! Hào! tất cả Tuyết Kiều đều nghe theo ca ca” Tuyết Kiều vừa nghe Như Mặc nói sẽ không mang nàng ra ngoài thì nóng nảy lên, vội vàng đặt đầu đáp ứng “chỉ cần ca ca không bỏ Tuyết Kiều ở lại thì ca ca nói gì Tuyết Kiều cũng đều nghe”

“Tuyết Kiều ngoan, thứ nhất sau khi đi ra ngoài, trừ phi ca ca cho phép nếu không Tuyết Kiều không thể tự ý biến lớn trở lại, người làm được không?”

Tuyết Kiều nghĩ một lát rồi gật đầu, nhỏ thì có thể ở trên người ca ca còn lớn thì không thể, nàng vốn chán ghét thân thể mình lớn hơn ca ca, cho nên dù ca ca không đưa ra điều kiện này thì nàng cũng nguyện ý làm theo.

”Thứ hai, trừ phi ca ca đồng ý, nếu không Tuyết Kiều không được để bộ dáng của mình cho người khác nhìn thấy, bởi vì bên ngoài có rất nhiều người xấu, ca ca không muốn Tuyết Kiều gặp nguy hiểm, người làm được không?”

Tuyết Kiều nghe vậy, lại dùng sức gật đầu, ”Tuyết Kiều hiểu, Tuyết Kiều sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh ca ca, tuyệt đối không để người lạ nhìn thấy Tuyết Kiều trừ phi ca ca muốn cho Tuyết Kiều gặp mặt”

”Rất đúng, thứ ba, Tuyết Kiều không thể không nói gì với ca ca mà vụng trộm trốn ra ngoài chơi hoặc là bỏ đi, càng không thể thương tổn nhân loại hoặc là các yêu tinh khác, người làm được không?”

“Tuyết Kiều cầu đi theo ca ca còn không kịp, có đâu mà vụng trộm chạy trốn, nếu có người thương tổn ca ca, Tuyết Kiều sẽ đánh chết người đó, chỉ cần người khác không thương tổn ca ca thì Tuyết Kiều sẽ không làm gì hẳn”

Tuyết Kiều không lập tức đáp ứng mà đưa ra điều kiện.

Mấy người nghe mỗi một câu trả lời của nàng đều là suy nghĩ cho Như Mặc, trong lòng không khỏi thấy thương tiếc cho nàng, ngay cả Tuyết Ưng dù lúc nãy bị nàng dùng cái đuôi đánh cho suýt chết nhưng cũng không hận nàng chút nào, nếu ngay từ đầu hẳn không hứa hẹn, không ngăn cản Tuyết Kiều gặp Như Mặc thì nàng cũng sẽ không đánh hẳn.

Địch Tu Tư thì không tự chủ mà ngã, so với tính cách của Ảnh Nhiên thì tiểu Nhân Ngư này đáng yêu, trong sáng hơn nhiều, dám yêu dám hận nên càng nhìn chăm chú vào Tuyết Kiều đang nhu thuận nằm trong lòng bàn tay của Như Mặc.

Trong lòng Như Mặc cũng cảm động vì Tuyết Kiều luôn suy nghĩ cho hắn, tuy rằng hắn không muốn nàng vì hắn như thế, nàng nên có cuộc sống của chính mình mà không phải đặt hết tâm tư lên người hắn, dù sao hắn chỉ là ca ca trên danh nghĩa của nàng mà không cùng huyết thống, một năm hai năm hoặc một hai trăm năm, hắn có thể mang theo nàng bên cạnh nhưng lâu dài về sau thì thế nào? Hắn không thể giữ nàng bên cạnh vĩnh viễn được, nàng cần phải học cách tự bảo vệ mình và phải trưởng thành, nhưng nghĩ đến nàng không hiểu sự đời lại đơn thuần, tinh khiết như thế trong lòng Như Mặc lại thấy băn khoăn, nếu Tuyết Kiều bị nhiễm thế tục mà thay đổi tính cách thì không tương lai của thế giới này sẽ ra sao?

Mâu thuẫn dần vật lăm cho tâm tư Như Mặc rối rắm vô cùng, cứ vậy mà đem Tuyết Kiều trở về thì nên giải thích với Bắc Dao Quang thế nào? với tính cách của nàng thì chắc chắn Dao Quang sẽ không chấp nhận Tuyết Kiều gần như bám theo hắn suốt ngày, Như Mặc cảm giác như đầu hắn sắp nổ tung

“Như Mặc, nếu Tuyết Kiều đã đáp ứng thì chúng ta cũng nên trở về, sắc trời không còn sớm nữa, nếu còn không về thì Dao Quang và Thanh Liên sẽ lo lắng”

Địch Tu Tư đâu biết sự dần vật trong lòng Như Mặc, trong suy nghĩ của hắn thì Như Mặc quả thực là người rất may mắn, có thể từ, có nữ nhi cũng có con rể, bây giờ còn có một muội muội là Nhân Ngư.

Nếu Như Mặc sớm đem Tuyết Kiều theo thì trận chiến trên Tước Hoàng sơn năm đó đâu đến nỗi chật vật như vậy, nguyên thần của Vân Thư cũng không cần dục hóa trùng sinh, Bảo nha đầu cũng không bị hôn mê đến mười năm mới tỉnh cũng làm cho Thanh Liên đau khổ suốt mười năm. Chỉ cần cái đuôi cá màu đỏ không lộ của Tuyết Kiều giờ lên, nhẹ nhàng đảo qua một cái thì toàn bộ thiên đình có thể bị hủy diệt hơn phân nửa, thiên la càng không thể tồn tại nổi, mà hắn dù trong thời kì thoái hóa cũng có cơ hội nhìn mấy tên kia chiến đấu vì tình yêu, đáng tiếc a...

Địch Tu Tư càng thấy càng nghĩ Như Mặc không sớm đem Tuyết Kiều đi ra ngoài là thất sách vô cùng, đáng tiếc vô cùng, cũng may bây giờ vẫn còn kịp, sau này thiên đình hay bất kỳ yêu tinh nào còn dám đụng tới Như Mặc chứ?

Ngược lại Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên lo lắng vô cùng, bọn họ hiểu được sự khó sự của Như Mặc, ngoài trừ dùng ánh mắt áy náy nhìn hắn thì không biết nên nói gì mới phải.

Lúc này, Tuyết Kiều trong lòng bàn tay Như Mặc lại chỉ vào Địch Tu Tư mà hỏi “ca ca, sao các người đều có thể biến thành người mà hắn vẫn là một tiểu sâu biết bay? Có phải bộ dạng của hắn cũng không đủ lớn không?”

Tiểu sâu biết bay?

Địch Tu Tư dám khẳng định đây lần đầu tiên hắn nghe người ta vũ nhục tới nam tử xinh đẹp nhất là hắn, lập tức không nhịn được mà bay đến bên lòng bàn tay của Như Mặc, dùng ánh mắt sắc bén hung hăng nhìn Tuyết Kiều “ ư, Nhân Ngư tiểu thư, xin người mở to mắt nhìn cho rõ, ta là Huyền Diệp, không phải tiểu sâu? Sâu xấu xí như vậy có thể so sánh với ta sao? Ta là xinh đẹp nhất trên thế giới này, người có biết hay không? ngay cả Như Mặc cũng không thể sánh bằng ta, người dám nói ta xấu xí sao? Đó là sự vũ nhục nghiêm trọng nhất đối với ta”

”Nói vậy, ca ca ta mới là nam tử xinh đẹp nhất, người chỉ là một tiểu sâu biết bay thôi, có bản lĩnh thì biến thành hình người cho ta xem” trong cảm nhận của Tuyết Kiều, Như Mặc là nam tử hoàn mỹ nhất, thế mà tiểu sâu biết bay này dám nói hắn xinh đẹp hơn ca ca, thực sự rất đáng ghét, hai tay chống nạnh, không cam lòng yếu thế, trừng to mắt, lớn tiếng cãi lại.

Địch Tu Tư hiện giờ đang trong giai đoạn thoái hóa, nếu hắn có thể biến thành hình người thì cần gì dùng tới nguyên hình để bay chứ? Cho nên lời của Tuyết Kiều chẳng khác nào thách thức hắn, làm cho hắn giận đến trán đỏ mồ hôi, nhưng lại không có cách nào chỉ có thể không ngừng phe phẩy hai cánh “ người, người, người chờ đó, chờ ba trăm năm sau, ta sẽ cho người nhìn ta đến đuôi cá hai mắt, sau đó một lòng một dạ quần quýt lấy ta mà không thêm nhìn tới ca ca Như Mặc của người nữa, hừ, chưa có nữ nhân nào nhìn thấy dung mạo của ta mà không xiêu lòng, tuy rằng người là một Nhân Ngư ngu ngốc nhưng chỉ cần người là nữ thì sẽ không ngoại lệ”

”Người mới là ngu ngốc, cư nhiên phải ba trăm năm nữa mới có thể biến thành người, ta mới không đợi người ba trăm năm đâu! Ta hiện tại liền đem người biến thành người, ta thật muốn nhìn, là ca ca ta đẹp hay người đẹp” Tuyết Kiều bắt mắt chu mỏ, thân hình nho nhỏ trong lòng bàn tay Như Mặc lập tức sáng lên, cái đuôi cá giờ lên, hồng quang liền vọt tới trên người Địch Tu Tư đang muốn né tránh, giống như tình cảnh của Tuyết Ưng lúc này.

Sau đó Như Mặc, Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên ngạc nhiên thấy khi hồng quang chiếu xuống thì đôi cánh của Địch Tu Tư bắt đầu rụng xuống rồi hóa thành tro bụi, thay vào đó là hai cánh tay, ngay sau đó là đầu, thân mình dần dần xuất hiện thay cho những bộ vị rơi rụng xuống rồi cũng hóa thành tro bụi trong ánh hồng quang.

Tình cảnh đó là cho ba người chưa từng thấy qua cảnh Huyền Diệp thoái hóa cho nên có chút kinh sợ, nhưng theo đó cũng là sự xuất hiện của thân thể xinh đẹp đến cực điểm.

”Tuyết Kiều nàng thế nhưng có thể thay đổi thời gian, làm cho Địch Tu Tư chấm dứt sớm thời kì thoái hóa, năng lực thực là khủng khiếp” Tuyết Ưng nhẹ giọng nói với Ảnh Nhiên, xem ra Tuyết Kiều đánh hắn đúng là chỉ là nhẹ nhàng đảo cái đuôi một cái.

Ảnh Nhiên cũng hoảng sợ gật đầu, năng lực này thực sự quá mức khủng bố, khó trách bộ tộc Nhân Ngư từng làm cho thất giới đại loạn, với năng lực của nàng thì kết giới chẳng khác nào là tấm mạng nhện mỏng manh, thoáng thổi một hơi là tan tành hết.

Rất nhanh thoái hóa đã bước vào giai đoạn cuối, thân hình hoàn mỹ thon dài cũng dần dần xuất hiện, màu vàng sa lữ, hoa văn trong suốt mà phức tạp,

ngón tay thon dài không tỳ vết, khuôn mặt tinh tế tuyệt mỹ không ngôn từ nào tả hết được, ánh mắt nhắm hờ, làm đôi lông mi cong dài khép lại như tấm rèm, tựa hồ như đang thức tỉnh từ giấc ngủ say.

Đây là lần đầu tiên Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên nhìn thấy dung mạo thực sự của Huyền Diệp vương tử xinh đẹp nhất trong tinh linh giới, Như Mặc tuy đã thấy qua vài lần nhưng hẳn cũng phải thừa nhận mỗi lần Dịch Tu Tư thoái hóa lại bày ra mỹ mạo xinh đẹp hơn, không ai biết hẳn còn thể đẹp đến mức nào nữa.

Nhìn hẳn, người ta sẽ thấy tất cả những đồ vật xinh đẹp khác trên thế giới tồn tại chỉ để tô điểm thêm cho hẳn mà thôi, Như Mặc dù là nam tử cũng phải tán thưởng vẻ đẹp của hẳn, đừng nói gì là nữ nhân, cho nên những gì Dịch Tu Tư đã nói cũng không phải là hẳn nói khoác.

Nếu nói phần đông nữ tử điên cuồng mê luyện Thanh Liên là vì hẳn bẩm sinh đã có hơi thở câu hồn thì yêu thích Dịch Tu Tư đều vì lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt của hẳn.

Hồng quang rớt cuộc cũng tắt, Dịch Tu Tư một thân kim lữ lúc này như từ trong bức tranh bước ra, hai mắt mở to giống như hai viên ngọc lưu ly tỏa sáng, uyển chuyển như dòng suối, mí mắt mỏng manh bao quanh đôi mắt linh động khẽ chớp, bày ra vẻ tinh xảo yếu ớt, như là chỉ cần nhìn thấy hẳn, người ta sẽ muốn dùng thâm tình để đổi đãi, từ khóe mắt đến chân mày đều chờ mong hẳn.

Dịch Tu Tư như vậy đừng nói là nữ nhân yêu hẳn điên cuồng mà ngay cả nam nhân cũng khó cưỡng lại gương mặt kinh tâm động phách của hẳn.

Tuyết Ưng cố gắng hết sức mới dời được tầm mắt khỏi gương mặt của Dịch Tu Tư, cúi đầu nói “ lại thêm một kẻ yêu nghiệt hại dân hại nước, thật vất vả Thanh Liên mới có chủ, còn tên tại hạ này không biết đến khi nào mới có người thu phục được hẳn”

Tự nói xong, vừa ngẩng đầu, thấy Ảnh Nhiên vẫn còn si ngốc nhìn Dịch Tu Tư thì lập tức dùng thân hình che trước mặt nàng, bất mãn nói “ không được nhìn hẳn, tên kia là kẻ tự kỷ điên cuồng, sẽ không yêu bất kỳ ai, hẳn chỉ yêu bản thân hẳn thôi”

Ảnh Nhiên thu hồi ánh mắt, nhìn sang Tuyết Ưng, thấy hẳn bày ra bộ dáng mất hứng thì ôn nhu nở nụ cười, Huyền Diệp vương tử dù xinh đẹp thì cũng không phải là người nàng muốn, nhìn một chút thì được chứ biểu nàng yêu hẳn thì nàng không dám đâu, nàng thích nam tử anh tuấn có chút tục tằn trước mặt này hơn.

Tuy rằng hẳn không có vẻ đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng của Như Mặc đại nhân, cũng không hoa lệ tinh xảo như Dịch Tu Tư, càng không quyến rũ, câu hồn như Hồ vương Thanh Liên, không cao quý như Tước vương đại nhân nhưng hẳn chân tình, dịu dàng, đó mới là điều nàng muốn.

Nhẹ nhàng nắm lấy tay hẳn “ Huyền Diệp điện hạ yêu ai, ta mặc kệ, ta chỉ biết ta yêu người mà thôi”

” Ảnh Nhiên! “ Tuyết Ưng nghe câu này của nàng thì hạnh phúc ngập tràn, dùng sức ôm nàng vào lòng “ cuối cùng nàng vẫn còn yêu ta, ta cứ sợ nàng sẽ không yêu ta nữa, lần này trở về lập tức thành hôn, long trọng hay không long trọng ta không cần, nếu để người lại chạy trốn thì phải làm sao bây giờ?”

” Hào! Đừng nghe lời người!” Ảnh Nhiên ngây ngô cười gật đầu, hưởng thụ cái ôm ấm áp của hẳn, đột nhiên nghe Dịch Tu Tư hỗn hển nói

Bạn đang đọc truyện *Ưng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: CÙNG QUAY VỀ XÀ SƠN

” Người nói cái gì? Người lặp lại lần nữa!”

” Nói mấy lần cũng giống vậy thôi, bộ dạng ca ca ta là đẹp nhất, còn người rất, rất, rất nữ tính, không đúng, bộ dạng của người so với nữ nhân còn nữ nhân hơn, chán ghét người, không thích, ai sẽ thích người chứ? Người nào thích người khẳng định là chưa gặp qua ca ca ta, nữ nhân mà gặp ca ca ta rồi chắc chắn sẽ không thích người, ngay cả Tuyết Ưng gạt người kia nhìn cũng còn thuận mắt hơn người”

Đáng thương cho Tuyết Kiều từ nhỏ lớn lên trong hoang mạc, không biết tới hai từ ẻo lả nhưng nghe lời của nàng thì cũng hiểu được ý nàng muốn nói là gì. Như Mặc cố nén cười, còn Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên thì không nhịn được, bật cười thành tiếng, mà Dịch Tu Tư bị nói thành nữ nhân thì mặt đen như đất chảo, nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể xông lên bóp chết nàng.

Thực ra thì bộ dạng của Dịch Tu Tư tuy rất đẹp nhưng giống nữ nhân thì không phải, vẻ đẹp của hẳn không mang nét nữ tính cũng không có nét anh khí nam tính mà là vẻ đẽ trung tính, đẹp đến không bút mực nào tả xiết, giới tính cũng không ảnh hưởng gì, phong vị như vậy nữ nhân chết thành đàn vì hẳn nhưng trong mắt Tuyết Kiều lại chính là yếu điểm chí mạng của Dịch Tu Tư.

Từ lúc nàng được giải thoát khỏi tầng đá, khuôn mặt đầu tiên nàng nhìn thấy chính là gương mặt tràn đầy nam tính của Như Mặc, hai tròng mắt xanh biếc sâu thẳm, lạnh lùng trong trẻo, ngũ quan tinh xảo, hơi thở thanh hoa mà lạnh lùng... từ đó chính là tiêu chuẩn để nhận xét người khác của Tuyết Kiều.

Nói thẳng ra thì Như Mặc tuy đẹp nhưng vẻ đẹp của hắn tràn đầy nam tính, thể hiện khí chất cao ngạo của nam tử mà Dịch Tu Tư thì có vẻ đẹp phi giới tính, mà điểm này lại là điểm mà Tuyết Kiều không thích.

Dịch Tu Tư quả thực không thể tin vào lỗ tai và ánh mắt của mình, ngay cả Như Mặc mỗi lần nhìn thấy hắn cũng không nhận được mà lộ ánh mắt tán thưởng chứ đừng nói là người khác, thế nhưng Nhân Ngư ngu ngốc ngay cả hai chân cũng không biến ra được này dám nói hắn ảo là, còn nói Tuyết Ưng đẹp hơn cả hắn.

Thực sự là không thể nhận được nữa.

”Khó trách, người nào đó ngay cả hai chân đều không biến ra được nên mới không phân biệt được là sâu hay người, ta làm sao có thể trông cậy nàng có mắt thẩm mỹ chứ”

Dịch Tu Tư tức muốn phát điên liền buông lời châm chọc, hoàn toàn quên mất đối phương là người không dễ chọc chút nào, hơn nữa còn là một người có sức mạnh vô biên.

Nhưng hắn u mê không có nghĩa là người khác không thanh tỉnh, Tuyết Ưng lập tức trầm giọng nhắc nhở “Dịch Tu Tư, đủ rồi, ngươi không thể cho rằng tất cả mọi người đều phải si mê ngươi, Tuyết Kiều thích mẫu hình như Như Mặc, ngươi cũng không thiếu hâm mộ thì cần gì phải nói những lời mất phong độ như thế, không thích hợp với tư cách Điệp vương có tu dưỡng của ngươi a”

Như Mặc cũng lo lắng nếu Tuyết Kiều bực mình lên thì có thể dùng cái đuôi kia đánh Dịch Tu Tư kia một cái thì hắn lại mất công dụ dỗ nàng để cứu hắn nên vội vàng nói “Dịch Tu Tư, chúc mừng ngươi đã sớm chấm dứt thời kỳ thoái hóa”

Lời này ngụ ý rằng Tuyết Kiều đã giúp hắn cho nên Dịch Tu Tư không thể xúc phạm tới nàng, cái gương của Tuyết Ưng vừa mới trước mắt chẳng lẽ hắn đã quên?

Nhưng Dịch Tu Tư không nghe lời của Như Mặc nói chỉ cảm thấy những lời của Tuyết Ưng thật chói tai, dù nói đúng cũng rất khó nghe nhưng hắn nói như vậy thì đúng là có chút mất phong độ nam tử, cho dù hắn chưa từng thật lòng với nữ nhân nào nhưng vẫn luôn đối với bọn họ rất dịu dàng, ôn nhu, vì vậy mà có nhiều nữ nhân hâm mộ đã đi theo hắn suốt mấy ngàn năm qua.

Ai cũng biết trong ngũ vương của thiên địa, Điệp vương Dịch Tu Tư là thích bảo hộ nữ nhân nhất, cũng là nam tử tiêu sái, có phong độ nhất.

Mà nay hắn lại vì những lời của Tuyết Kiều đã buông lời châm chọc nàng, quả thật khác biệt với hành vi hàng ngày của hắn một trời một vực, không khỏi thấy xấu hổ, quay đầu đi không nói tiếng nào.

Tuyết Kiều vốn là người đơn thuần, chưa từng tiếp xúc với nhiều người cho nên đối với sự trào phúng của Dịch Tu Tư nàng không hiểu lắm, cho nên càng không có ý trả thù, hơn nữa nàng nghe những lời Tuyết Ưng nói thì biết Tuyết Ưng đang âm thầm khuyên nhủ và cảnh cáo Dịch Tu Tư, cảm thấy hắn đang giúp nàng nói chuyện, nên cao hứng không ít, chuyện hắn đã lừa gạt nàng cũng tiêu tan, cao hứng nói với Dịch Tu Tư “Tuyết Ưng nói rất đúng, ta thích ca ca ta, không thêm thích ngươi đâu, tên của ngươi cũng quá dài, không dễ nghe như tên của ca ca ta”

Lời này vừa ra, ngay cả Như Mặc cũng giật mình, Tuyết Kiều đơn thuần, tính khiết đến mức không từ nào tả nổi, thì ra nàng không hề nhận ra ý tứ châm chọc của Dịch Tu Tư.

Nhìn thấy trán Dịch Tu Tư lại nổi gân xanh, Như Mặc vội vàng nói “thời gian không còn sớm, thật sự phải trở về, nếu không đi thì sợ Thanh Liên và Vân Thư không để ý tới chuyện tổn hao đạo hạnh mà bấm đốt ngón tay để tìm tung tích của chúng ta a”

“Đúng vậy, chúng ta nên trở về, Dao Quang chắc là đang lo lắng cho ngươi” Tuyết Ưng cũng vội vàng phụ họa, nắm tay Ảnh Nhiên đi đến bên cạnh Như Mặc.

Như Mặc đem Tuyết Kiều bỏ vào trong ống tay áo của hắn, ôn hòa nói “Tuyết Kiều, ngươi ngoan ngoan ở bên trong, khi nào ca ca cho ngươi đi ra thì mới được ra, nhớ kỹ chưa?”

”Ta nhớ kỹ!” Tuyết Kiều ở trong tay áo Như Mặc nhu thuận đáp.

”Đi thôi, Dịch Tu Tư!” Như Mặc hô to một tiếng nhưng Dịch Tu Tư không nhúc nhích, e là vẫn còn khó chịu trong lòng, sống tới chừng này năm, hắn chưa bao giờ tức giận như lúc này, cư nhiên bị một Nhân Ngư không quen biết ghét bỏ, hắn làm sao mà nuốt nổi cơn tức này chứ?

”Dịch Tu Tư? Tuyết Kiều từ lúc sinh ra, ngoài trừ ta thì nàng chỉ mới gặp qua Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên, cho nên không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, nếu những lời của nàng làm cho ngươi không thoải mái thì ta là ca ca nàng thay nàng xin lỗi ngươi, ngươi không nên trách nàng”

Như Mặc thấy Dịch Tu Tư bất động thì thở dài một hơi, đi tới trước mặt hắn, hơi hạ người thì lễ.

Dịch Tu Tư thấy hắn làm thế thì sắc mặt khẽ biến, vội đưa tay đỡ Như Mặc “Như Mặc, ngươi đang làm gì vậy, chúng ta là bằng hữu bao nhiêu năm qua, ngươi cần gì phải làm vậy chứ? Ngươi không hài lòng vì những lời của ta phải không? được rồi, coi như là ta hẹp hòi, sao có thể trách Tuyết Kiều, ngươi nói rất đúng, nàng là đứa nhỏ không hiểu sự đời mà ta là người đã duyệt qua trăm đóa hoa lại cùng một tiểu hài tử so đo là ta trẻ con, ngươi không màng ta là đã cho ta thể diện, cư nhiên còn xin lỗi ta, ngươi nha, thực không biết nên nói thế nào mới tốt”

”Dịch Tu Tư, cảm ơn ngươi, sau này e là còn làm phiền tới ngươi nhiều, cho nên hành lễ với ngươi bây giờ thì sau này ta cũng dễ mở miệng hơn” Như Mặc đùa giỡn.

“Ngươi còn có gì cần ta hỗ trợ, chỉ cần mở miệng là được, lễ nghi thì quên đi. Tốt lắm, bây giờ cần phải rời đi rồi, nếu không trở về sợ là Bắc Dao phu nhân lại khóc lóc, làm cho ngươi nóng ruột a” Địch Tu Tư

”Ngươi còn có thể có cái gì muốn ta hỗ trợ, chỉ để ý mở miệng là được, hoàn lễ đến lễ đi, ngươi cũng không ngại phiền toái! Tốt lắm, lúc này thật sự cần phải đi, nếu không trở về, bắc dao phu nhân sợ là phải bắt đầu điều nước mắt, cho ngươi nóng nảy!” Địch tu tư khinh chủ một chút như mực kiên, nhìn nhìn chân trời ánh nắng chiều sau hay nói giỡn bàn nói.

Như Mặc thấy cũng đúng, dựa theo tính tình của Dao Quang thì chắc bây giờ đang nước mắt ngăn nước mắt dài mà lo lắng cho hắn, trận chiến ở Tước Hoàng sơn năm đó đã để lại di chứng, bây giờ hắn vừa ra khỏi cửa, chưa kịp trở về là Dao Quang đã đứng ngồi không yên, suy nghĩ miên man, mấy lần hắn ra ngoài, nàng đều là bộ dáng muốn nói rồi lại thôi, hắn biết là nàng đang cố gắng kiềm chế để không ngăn cản hắn, nhưng nàng đâu biết là hắn nhìn thấy nàng như vậy thì trong lòng cũng ẽ ảm và luyến tiếc vô cùng, cho nên những năm gần đây, nếu không phải là việc quan trọng thì hắn sẽ không ra ngoài, nếu có thể dẫn nàng đi cùng thì hắn nhất định sẽ mang theo nàng, hai vợ chồng hắn đã như hợp lại thành một thể.

Giống như hôm nay vậy, vừa mới rời nhà chưa được một ngày nhưng Như Mặc cảm thấy như cả năm, rất nhớ nàng.

Khi đi thì hai người một điệp mà khi trở về thì biến thành bốn người, một Nhân Ngư.

Đôi cánh to lớn của Tuyết Ứng vẫn chở đủ ba người và Tuyết Kiêu đã biến thành nhỏ xíu, thẳng tiến về phía Xà sơn.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 54: ĐOÀN TỤ

Khi bốn người về tới Xà sơn thì trời đã tối đen, toàn bộ Dao Quang tiêu trúc đèn đuốc sáng trưng giống như ban ngày, bởi vì trong phòng đều là thân ảnh xinh đẹp của tộc nhân Huyền Diệp tộc bay lượn, đôi cánh sáng ngời chiếu rọi khắp nơi làm cho mặt hồ cách đó không xa cũng sáng lên.

Bắc Dao Quang cùng Thanh Liên và Vân Thư đã đứng ở sào gỗ trên mặt hồ đợi rất lâu, rốt cuộc cũng nhìn thấy thân ảnh của Tuyết Ứng ở trên bầu trời, cả ba cùng thở dài nhẹ nhõm, dù chưa tới gần nhưng vẫn cảm giác được đó là đám người Như Mặc.

Trong lòng của Bắc Dao Quang chỉ có duy nhất một nữ nam nên không để ý cùng Như Mặc trở về còn có thêm một nữ nam tử khác, từ khi Tuyết Ứng hạ xuống thì ánh mắt của nàng không hề rời khỏi thân ảnh màu xanh thẫm, ánh mắt tràn đầy vui sướng, yên tâm, tiến lên cũng vừa lúc rơi vào cái ôm của Như Mặc, gắt gao ôm chặt hắn, hít sâu một hơi, không có trách cứ hay nước mắt mà chỉ thần nhiên quan tâm “sao lâu vậy mới trở lại, đi đường có khỏe không?”

Chỉ một câu ngắn ngủi nhưng Như Mặc biết nàng đã chờ đợi và lo âu suốt cả ngày, dùng sức ôm nàng chặt hơn, đối với tiểu nữ nhân mềm mại coi hắn là toàn bộ của nàng, là ông trời của nàng thì hắn cũng không thể nhẫn tâm để nàng chờ đợi một giây một phút nào, sợ nàng sẽ nảy sinh cảm giác hoảng hốt và lo sợ.

“Xảy ra một chút sự cố nhỏ nhưng may mà mọi việc đều đã xử lý tốt, cho nên về trễ, làm ngươi phải lo lắng” Như Mặc ôn nhu hôn lên trán của Dao Quang, nhẹ giọng giải thích.

”Ta không sao, ngươi có bị thương hay không?” Bắc Dao Quang cố tỏ ra là mình không sao, che giấu cảm xúc lo lắng và sợ hãi của nàng, mà bắt đầu quan tâm, ve vuốt thân thể của Như Mặc như muốn tìm xem hắn có bị thương ở đâu không.

Như Mặc nắm lấy tay nàng, ngăn cản động tác của nàng, nhìn và mắt nàng mà gần từng tiếng “Dao Quang, đừng hoảng hốt, ta không sao, không có bị thương cũng không có nguy hiểm gì, ngươi phải tin ta”

”Vậy là tốt rồi!” Bắc Dao Quang nhìn thẳng vào mắt Như Mặc mới tin mọi thứ là thật, tâm tình cũng thả lỏng hơn, lúc này mới phát hiện chung quanh còn có những người khác, vội vàng nói “đều đã trở lại thì trước tiên hãy vào nhà đi, tất cả mọi người đều rất lo lắng, đã chờ từ giờ Dậu tới giờ”

Như Mặc gật đầu, nhìn thấy Địch Tu Tư mới nhớ Bắc Dao Quang chưa từng gặp qua Diệp vương trong hình dáng con người nên vội nói “Dao Quang, giới thiệu cho ngươi quen biết một người lần nữa”

Bắc Dao Quang đầu tiên là ngăn người, lập tức nhìn theo tầm mắt của Như Mặc thì thấy một nam tử tuấn mỹ vô trù khiến nàng nhìn không được mà ngừng hô hấp, không ngờ thế giới này lại có một gương mặt hoàn mỹ đến như vậy, mà tuyệt thế mỹ nam tử kia lại đang hành lễ với nàng “Bắc Dao phu nhân, lần đầu gặp mặt, sau này xin chiếu cố nhiều hơn”

Thanh âm dễ nghe lại có cảm giác quen thuộc làm cho Bắc Dao Quang xúc động, ngón tay run run chỉ vào mỹ nam tử “ngươi, ngươi, ngươi là Địch Tu Tư điện hạ?”

”Bác Dao phu nhân thật sự là lợi hại a, ta đã thay đổi hình dáng hoàn toàn mà phu nhân chỉ cần nghe thanh âm của ta là đã nhận ra, Định Tu Tư thật sự bội phục khả năng phán đoán của phu nhân, xin nhận của ta một lễ”

Bác Dao Quang vội vàng đáp lễ lại, xúc động hồi lâu mới phun ra một câu “ lại là một tai họa”

Định Tu Tư sau khi nghe xong câu này của nàng thì lại cười rất vui vẻ, khôi phục bộ dáng đùa cợt đùa trước kia mà nói “ đa tạ Bác Dao khen ngợi”

Mà từ lúc Định Tu Tư biến thành hình người xuất hiện thì trên mặt đất cũng xuất hiện nhưng âm thanh dễ nghe y như tiếng nhạc, các Huyền Diệp xinh đẹp trên bầu trời xếp thành đội hình rồi bắt đầu trình diễn một vũ đạo động lòng người, làm cho toàn bộ Dao Quang tiểu trúc trở nên đẹp lung linh.

Bác Dao Quang ngăn người tán thưởng rồi lại cúi đầu nhìn xuống, sau đó nắm chặt tay Như Mặc, cảm thán nói “ Như Mặc, có thể kết làm phu thê với người quả thực là may mắn mà cũng là hạnh phúc nhất của ta, trong mấy người bọn họ thì người là người đáng tin nhất cũng chung thủy nhất”

“Bác Dao, người nói như vậy thật oan cho chúng ta, chúng ta có người nào không chung tình” Thanh Liên chậm rãi tiến lên, vừa lúc nghe được những lời thâm của Bác Dao Quang.

” Thanh Liên, người ngại tối hôm nay cảnh đẹp ý vui chưa đủ nhiều sao? Còn muốn góp vui? Nha đầu Bảo Bảo kia không có ở đây thì người đừng nghĩ ở sau lưng nàng mà rải rác hoa đào, tuy ra có ý trừng phạt Bảo Bảo nhưng dù sao người cùng là con rể ta, là phu quân của Bảo Bảo, người không cần dùng thanh âm từ tính như vậy để nói chuyện, không cần bước đi phong nhã như vậy, cơ thể người càng không cần tỏa ra mùi hương giục tình như vậy a”

Bác Dao Quang liếc mắt nhìn thoáng qua Thanh Liên, người còn chưa đến gần, mùi thơm lạ lùng đã bay đến mũi của nàng.

“Bác Dao, người thực sự là nói oan cho ta, ta ngày nào không nói như vậy, không bước đi như vậy? còn về phần mùi hương này thì ta đã cố hết sức để không chế, có sót lại chút ít thì không tính là gì, cũng đâu có ảnh hưởng gì lớn đến người và Như Mặc, cần gì phải phóng đại như vậy?”

Thanh Liên cười khổ một chút, mẹ vợ trên danh nghĩa Bác Dao Quang này lời nói y chang tiểu yêu tinh của hần, thực không hổ là mẹ con.

“Thanh Liên, muốn nghe mắng sao? Bảo người im lặng đứng bên cạnh ta lại không nghe” Vân Thư cao quý mỉm cười lên tiếng

Thanh Liên quay lại bên cạnh hần, có chút bất đắc dĩ lại vui sướng nói “ đúng vậy, thật có cảm giác gia đình, cho dù là bị mắng thì cũng cảm thấy vui vẻ, Vân Thư, người nói xem có phải ta thích bị ngược đãi không?”

” Ha ha! Thanh Liên, có lẽ chúng ta đều có khuynh hướng như vậy” Vân Thư cũng bật cười thành tiếng, từ trước giờ hần chưa từng cười lớn như vậy, nhưng từ khi trở thành người một nhà với Như Mặc, xem mình là một phần tử trong gia đình thì hầu như mỗi ngày hần đều cười vui vẻ như vậy, cuộc sống rất thoải mái, không có áp lực hay lo âu gì, Vân Thư cực kỳ yêu thích cuộc sống như vậy.

Đối với chuyện xưa, thỉnh thoảng người nọ còn hỏi hần có nghĩ tới quá khứ hay không, thực ra thì hần đã thông suốt, nhân loại cũng biết nhân sinh không có chuyện gì là tuyệt đối, hần đã trải qua nhiều sóng gió, thậm chí đã chết đi sống lại thì sao không biết đạo lý này, bây giờ hần đã có một cuộc sống mới thì sao hần lại không biết quý trọng chứ, hần đành phải có lỗi với hậu nhân của Hoàng Tước tộc.

Nghe những lời của bọn họ thì phu thê Thanh Nhi và Ngọc Linh Lung cùng che miệng cười.

” Được rồi, ta mới nói một câu, các người đã đáp lại một tràng dài, đều tại các người làm ta không quan tâm gì đến Ảnh Nhiên và Tuyết Ưng”

Bác Dao Quang nghe tiếng cười thoải mái của Vân Thư thì tâm tình cũng tốt hơn, nhẹ buông tay Như Mặc đi đến bên Ảnh Nhiên, nắm tay nàng, đau lòng nhìn thân hình gầy yếu của nàng” Ảnh Nhiên, người rất gầy, người đang mang thai không thể để ốm đến như vậy, cần phải bồi dưỡng thật tốt mới được, Tuyết Ưng những gì lúc trước ta đã nói với người, người hãy nhớ kỹ, sau này còn khi để Ảnh Nhiên nữa thì không đợi nàng trốn đi, ta và Như Mặc cũng đến Tuyết Ưng tộc đưa Ảnh Nhiên rồi đi”

Bàn tay được Bác Dao Quang nắm lấy, lại nghe những lời chân thành của nàng, Ảnh Nhiên rốt cuộc không nhịn được nữa mà lệ rơi từng dòng, dùng sức gật đầu “ cảm ơn phu nhân”

“Còn gọi phu nhân làm gì, thực là, tuy rằng người và Bảo Bảo kết làm tỷ muội nhưng chúng ta bề ngoài không khác nhau nhiều, các người đều là yêu tinh, không có chuyện già đi, cho nên người cứ gọi ta là Bác Dao như nhóm người Thanh Liên đi, hoặc gọi là Dao Quang cũng được, ta sẽ gọi người là Ảnh Nhiên, ba cái xưng hô khách khí kia thì mau quên đi, trừ khi người không thích”

Bác Dao Quang nhẹ vuốt tay Ảnh Nhiên, chân thành nhìn nàng, Ảnh Nhiên chần chờ một chút rồi cảm kích gật đầu “ dạ, Bác Dao”

” Ân, cái này đúng rồi!” Bác Dao Quang rất là cao hứng, nghiêng người nhìn Tuyết Ưng thì ngữ khí có chút trách cứ “ Tuyết Ưng, những lời ta nói người nhớ chưa? Người nhìn xem, người làm cho thể tử của người trở nên gầy yếu như vậy, nhờ lúc ta mang thai Bảo Bảo và Mặc Mặc thì Thanh Nhi làm cho ta rất nhiều đồ ăn dinh dưỡng, nếu người không biết cách chăm sóc phụ nữ mang thai như thế nào thì có thể học hỏi Thanh Nhi nha, vừa lúc Linh Lung cũng đang mang thai, có thể trao đổi kinh nghiệm cho nhau, đừng cho rằng mang thai là chuyện của nữ nhân, nam nhân cũng nên có trách nhiệm và quan tâm đúng không?”

“Dạ, Bác Dao nói đúng, ta hiểu” Tuyết Ưng lập tức gật đầu, đối với Bác Dao Quang, hần luôn có cảm giác kính sợ, năm đó bắt cóc Mặc Mặc, hại Phong Vô Ảnh mất mạng, ánh mắt hận thù của nàng làm hần mất ngủ mấy đêm, tuy rằng sau đó nàng không còn trách hần nữa, còn đối đãi với hần thật khách khí nhưng trong lòng Tuyết Ưng luôn cảm thấy áy náy với nàng, cho nên so với Như Mặc thì Tuyết Ưng kính sợ Bác Dao Quang nhiều hơn.

” Ảnh Nhiên, những lời hứa hẹn của Tuyết Ưng ngươi cũng nghe rồi chứ? Sau này hán nhất định sẽ đối đãi tốt với ngươi, chuyện của các ngươi ta đã nghe, vốn định để Tuyết Ưng tự giải thích với ngươi nhưng ngươi so với ta càng hiểu rõ hán không khéo ăn nói, ta sợ hán không giải thích rõ còn gây thêm hiểu lầm, cho nên để ta giải thích mọi việc cho ngươi hiểu”

Bắc Dao Quang nhìn bộ dáng vợ chồng son bộn họ thì rõ ràng là chưa giải quyết tốt, tiền Phật tiền đến Tây Thiên, trông mong vào Tuyết Ưng thì chỉ bằng năng tự mình ra tay.

Ảnh Nhiên ngăn cản Bắc Dao Quang “ Dao Quang, không cần, những hiểu lầm của ta và Tuyết Ưng đã là quá khứ, hãy để cho nó trôi qua đi, từ giờ chúng ta sẽ bắt đầu lại một lần nữa, bỏ đi mọi chuyện hiểu lầm và không vui, ta sẽ không để tâm vào những chuyện vụn vặt nữa, nếu có gì không rõ ta sẽ hỏi thẳng Tuyết Ưng để hán có thể giải thích rõ ràng với ta, sẽ không tự mình suy nghĩ miên man nữa, ta cuối cùng cũng phải trưởng thành, không thể như đứa nhỏ bốc đồng, đòi hỏi Tuyết Ưng phải bao dung vô hạn nữa”

Nghe được lời này của nàng, trong mắt Tuyết Ưng tràn đầy vui sướng, Bắc Dao Quang cũng ngạc nhiên và vui mừng, lập tức vỗ tay nàng “ Ảnh Nhiên, ta thật cao hứng, ngươi có thể nghĩ như vậy thì ngươi đã trưởng thành rồi, trong cuộc sống không chỉ có tình yêu, tình yêu cũng không phải chỉ cần ở gần nhau, hấp dẫn nhau là đủ mà còn phải có tín nhiệm và bao dung, mà tất cả những điều đó phải dựa trên sự hiểu biết lẫn nhau, như thế nào là thấu hiểu nhau thì phải dựa vào bản thân, cho nên sau này nếu có hiểu lầm thì đừng vội vàng kết luận, vội vã gây sự, vội vã bỏ đi, nhất định phải cho đối phương cơ hội giải thích, đó cũng chính là cho mình cơ hội, ngàn vạn lần không được vì xúc động nhất thời mà làm cho cả đời phải hối hận”

” Ân!” Ảnh Nhiên gật đầu.

” Tuy rằng các ngươi đã giải tỏa những khúc mắc nhưng về nguyên nhân khiến ngươi và Tuyết Ưng hiểu lầm thì ta thấy ta vẫn phải có trách nhiệm thay hán giải thích, Ảnh Nhiên, ngươi không nên trách Tuyết Ưng, muốn trách thì trách ta dạy con không nghiêm, Bảo Bảo và Mặc Mặc từ nhỏ đã quấn lấy Tuyết Ưng, có thể nói trước năm mười lăm tuổi thì người chơi đùa với bọn họ nhiều nhất là hán, ta và Như Mặc đều nghĩ bọn họ hợp nhau mà không biết rằng Tuyết Ưng bị bọn chúng trêu chọc và khi dễ, cho nên sau khi tỷ đệ chúng trưởng thành cũng để lại cho Tuyết Ưng đi chứng, hán cảm thấy đứa nhỏ đều là tiểu ác ma sẽ tra tấn cuộc sống của hán hàng ngày, cho nên khi hán nghe ngươi có thai mới phản ứng như vậy, kinh hách chứ không phải là kinh hi.”

Nghe Bắc Dao Quang giải thích, Ảnh Nhiên đầu tiên lộ ra vẻ kinh ngạc sau đó thì là thấu hiểu, mà Tuyết Ưng nghe nói hán bị hai đứa trẻ khi dễ và trêu chọc thì có chút xấu hổ, cúi đầu không dám nhìn Ảnh Nhiên.

Ảnh Nhiên thấy bộ dáng của hán thì tâm nhói đau, càng thêm thương tiếc, nhẹ nắm tay hán “ Tuyết Ưng, vì sao lúc đó ngươi không nói cho ta biết chuyện này? Nếu ngươi nói rõ thì ta đã không cư xử như vậy”

“Ta sao có thể nói chuyện xấu hổ như vậy ra được chứ” thanh âm của Tuyết Ưng có chút khô rát.

“Không sao, bây giờ ngươi còn sợ đứa nhỏ không?” Ảnh Nhiên nhìn hán, nhẹ giọng “ có chút lo lắng và sợ hãi phải không? đừng lo, về sau ta mỗi ngày sẽ chậm rãi hỗ trợ ngươi, đứa nhỏ cũng không đáng sợ, chờ mong ngày nó ra đời là một khoảng thời gian tốt đẹp nhất, cảm giác đứa nhỏ của mình, cốt nhục của mình mỗi ngày lớn lên, làm cha mẹ rất có cảm giác thành tựu, nó là đứa nhỏ của chúng ta, nam hài nhất định sẽ anh tuấn giống như ngươi, dùng cảm, đáng yêu như ngươi, còn là nữ nhi thì ta hi vọng tính cách nàng cũng giống ngươi, đừng như ta luôn tự ti, mặc cảm lại tùy hứng, hẹp hòi, “

Tuyết Ưng cảm động nắm tay nàng, đặt cảm lên đỉnh đầu nàng, ánh mắt đỏ lên, không muốn để Ảnh Nhiên nhìn thấy hán yếu ớt liền dùng sức gật đầu “ được, sau này chúng ta cùng chờ đợi đứa nhỏ ra đời, nếu là nữ nhi thì giống ngươi là tốt nhất, tính tình ôn nhu lại xinh đẹp, dù ngươi có thể nào thì ta cũng thích ngươi như vậy, về sau đừng nói mình như thế nữa, ta không thích”

“Được” Ảnh Nhiên im lặng nằm trong ngực Tuyết Ưng, nước mắt hạnh phúc thấm ướt áo hán.

Nhìn đôi vợ chồng son ôm nhau hạnh phúc, Bắc Dao Quang cũng đi đến bên cạnh Như Mặc, Như Mặc ôm lấy nàng, tất cả cùng tươi cười nhìn hai người yêu nhau rồi cuộc cũng được ở bên nhau, đứng ánh mắt chân thành chúc phúc cho bọn họ.

Không khí êm đềm, tốt đẹp làm cho mọi người quên mất trong tay áo của Như Mặc còn có một Như Ngư thu nhỏ, mà Tuyết Kiều thì đang rất nóng, nghe âm thanh của nhiều người như vậy thì chắc tình hình bên ngoài rất náo nhiệt, cảm giác có bên cạnh Như Mặc có hơi thở của một nữ nhân xa lạ, càng làm cho nàng nôn nóng ra ngoài để xem Bắc Dao Quang thực ra là thế nào.

Nhưng nhớ tới ba điều kiện của Như Mặc thì nàng cố gắng nhẫn nại, không dám có hành động thiếu suy nghĩ, nhưng vẫn cựa quậy lung tung trong tay áo Như Mặc, bộ dạng phiền não.

Động tác của nàng làm Như Mặc lúc này mới nhớ ra trong tay áo của mình còn có Tuyết Kiều, chưa biết phải nói với Bắc Dao Quang thế nào thì đã thấy Bắc Dao Quang kinh ngạc nhìn ống tay áo của hán mà nói “Như Mặc, trong tay áo của ngươi có vật gì vậy, vừa mới đụng trúng ta”

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: PHẢN ỨNG CỦA BẮC DAO QUANG

Bắc Dao Quang vừa dứt lời, Địch Tu Tư cùng Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên đều trợn mắt, sắc mặt biến đổi nhìn tay áo của Như Mặc, mà Như Mặc ngửa đầu nhìn Huyền Diệp tộc bay đầy trời một hồi mới cúi đầu nói “ Dao Quang, trước tiên chúng ta hãy vào phòng rồi nói sau, ta có chuyện muốn nói với ngươi, cũng giới thiệu cho ngươi làm quen với một người”

Bắc Dao Quang thấy Như Mặc có vẻ khó xử lại có vẻ lảng tránh thì cảm thấy bất an, lập tức gạt đầu “được, chúng ta đi vào trước, Thanh Liên và Vân Thư cũng không phải người ngoài, bọn họ có thể nghe sao?”

Như Mặc gạt đầu, nhìn về phía Địch Tu Tư, Địch Tu Tư hiển nhiên là hiểu ý Như Mặc nên ngẩng đầu nhìn những Huyền Diệp nữ trên bầu trời, tao nhã mà xinh đẹp gió cánh tay phải lên, làm ra một tư thế kỳ lạ, mà đám Huyền Diệp đang say sưa nhảy múa thấy vậy liền ngưng động tác, chậm rãi lao xuống, bay vài vòng quanh đầu hắn như muốn lưu luyến không rời, sau đó mới trật tự bay đi về phía chân trời.

Tộc nhân của Huyền Diệp tộc đều đã rời đi, trước cửa Dao Quang tiểu trúc chỉ còn lại người nhà, Như Mặc ngẫm nghĩ một hồi rồi nhẹ giọng nói “ tất cả mọi người cùng vào trong phòng đi”

Thực ra thì ngay khi Như Mặc vừa hạ xuống đất thì Thanh Liên và Vân Thư đã cảm nhận được một hơi thở xa lạ, cũng biết trong tay áo của hắn có ẩn đồ vật gì đó nhưng Như Mặc đã không nói ra thì bọn họ cũng không tiện hỏi, bây giờ nhìn thấy vẻ mặt cùng thái độ nghiêm túc của Như Mặc thì bọn họ rất tò mò đối với vị khách trong tay áo của hắn.

Đoàn người lục tục vào phòng, Như Mặc lập tức bày ra kết giới trong vòng vài chục dặm quanh Dao Quang tiểu trúc, rồi mới an tâm mà đưa tay vào ống tay áo “ Tuyết Kiều, chắc là buồn đến sắp hỏng người rồi, mau ra đây đi”

Tuyết Kiều được sự đồng ý của Như Mặc rất nhanh đã xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, lập tức làm nũng mà nói “ ca ca, sao lâu vậy mới cho Tuyết Kiều ra ngoài, bên trong rất buồn nha”

” Là ca ca không tốt! Tuyết Kiều, ngươi có thể biến lớn giống như chúng ta, ca ca sẽ giới thiệu cho ngươi vài bằng hữu để quen biết”

Như Mặc ôn tồn, ngữ khí nhỏ nhẹ, hắn biết lúc này hai mắt của Bắc Dao Quang sáng như đèn pha đang nhìn chăm chăm vào hắn, trong lòng có chút hoảng hốt, sợ Bắc Dao Quang hiểu lầm, ghen, mà lúc này hắn lại không có cơ hội và thời gian để giải thích với nàng.

Thực ra thì đâu chỉ có Bắc Dao Quang, mà Thanh Liên, Vân Thư, Ngọc Linh Lung cùng Thanh Nhi cũng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Như Mặc và người trên lòng bàn tay hắn.

Sau khi nhìn thấy rõ sinh vật trong lòng bàn tay Như Mặc thì biểu tình đám người bọn họ cũng giống như Địch Tu Tư và Tuyết Ưng khi mới gặp Tuyết Kiều lần đầu, tất cả đều là bộ dáng kinh hãi, không dám tin vào mắt mình, Ngọc Linh Lung đưa tay ôm bụng, thiếu chút nữa là động thai, Thanh Nhi thì gắt gao nắm chặt tay nàng, theo phản xạ dùng thân mình chắn trước người Ngọc Linh Lung như muốn bảo hộ cho nàng, hiển nhiên tất cả bọn họ đều nhận ra “ đồ vật này nọ” trong lòng bàn tay Như Mặc chính là Nhân Ngư trong truyền thuyết.

” Dạ, ca ca!”

So với sự đề phòng và sợ hãi của bọn họ thì Tuyết Kiều lại tò mò và cao hứng, có thể đi ra ngoài hít thở không khí lại được gặp gỡ bằng hữu nữa, cho nên nàng hoàn toàn không phát hiện ra biểu tình sợ hãi của mọi người, ngược lại còn lập tức biến hình, tomng chớp mắt một cô gái xinh đẹp, phần điều ngọc mài đã xuất hiện trước mặt mọi người, cái đuôi cá nhỏ nhỏ cũng lớn hơn, dính đầy vảy cá lấp lánh, chiếu rọi cả phòng.

Sau khi biến lớn thì người đầu tiên mà Tuyết Kiều nhìn đó chính là Bắc Dao Quang đang đứng bên cạnh Như Mặc, mà Bắc Dao Quang lúc này cũng kinh ngạc nhìn cái đuôi cá xinh đẹp mà kiến người ta sợ hãi của Tuyết Kiều, ánh mắt mở lớn, không nói một câu

Như Mặc nhìn thấy vẻ mặt của Bắc Dao Quang như vậy thì trong lòng càng nóng nảy hơn, vội vàng cao giọng giới thiệu thân phận của Tuyết Kiều cũng là cố ý giải thích với Bắc Dao Quang “ nàng tên Tuyết Kiều, là muội muội của ta, chúng ta đã hơn tám ngàn năm không gặp mặt, lần này đi tìm Ảnh Nhiên, trùng hợp gặp lại Tuyết Kiều, nên mới đưa nàng cùng trở về”

Muội muội?

Biểu tình của Thanh Liên và Vân Thư như là nuốt phải thứ gì rất khó ăn, không tự chủ mà cùng liếc nhìn nhau, rõ ràng là Như Mặc và Tuyết Kiều không thể là huynh muội được, thế nhưng Như Mặc lại trình trọng giới thiệu nàng là muội muội hắn làm cho hai người không thể không suy nghĩ sâu xa, có phải bên trong còn có chuyện tình gì khó nói hay không?

Hơn nữa Như Mặc còn nói bọn họ đã tám ngàn năm rồi chưa gặp lại nhau, nói cách khác thời điểm mà Như Mặc và Tuyết Kiều quen biết thì rất lâu sau đó bọn họ mới biết Như Mặc, mà khi đó Như Mặc hẳn vẫn còn là một thiếu niên, nhưng một Nhân Ngư, một Xà tộc sao lại quen biết nhau mà còn kết làm huynh muội, điều này làm cho mọi người không thể tưởng tượng ra được, thực sự là chuyện quá kích thích thần kinh nha.

Huống chi không phải bộ tộc Nhân Ngư đã sớm bị diệt tộc rồi sao? Sao còn có một Nhân Ngư tồn tại? hơn nữa Như Mặc còn mang nàng về đây, hắn không sợ nàng mà nổi máu hung tàn thì tất cả mọi người đều bị giết chết sao?

Nghi vấn rất nhiều nhưng nhất thời bọn họ không thể hỏi được, cảm giác rất khó chịu, hơn nữa nhìn Tuyết Kiều càng thấy nổi da gà, dựng tóc gáy, bọn họ ở trong tình hình giới cũng được xem là có chút danh tiếng, tu vi và đạo hạnh đều được xếp hàng đầu nhưng so với Nhân Ngư thì chẳng khác nào đem

múi bỏ bể, ngay cả Vân Thư đã dục hòa trùng sinh, năng lực mạnh hơn trước rất nhiều thì đấu với nàng cũng chỉ như gà con chọi với điều hâu, thực sự là cách xa nhau một trời một vực.

”Tuyệt Kiều, ta giới thiệu với ngươi, vị này là Thanh Liên vương của Hòa Hồ tộc, vị này là Tước vương Vân Thư của Hoàng Tước tộc, vị này là Bảo vương của Thú tộc cùng vương phu Thanh Nhi của nàng, mà đây chính là thê tử của ta, cũng chính là tâu tử của ngươi, Bắc Dao Quang, ngươi có thể gọi nàng là Dao Quang tỷ tỷ hay là Dao Quang đại tâu”

Như Mặc lần lượt giới thiệu từng người một, mà Như Mặc giới thiệu đến người nào thì Tuyệt Kiều lại hướng người đó mỉm cười, vẻ tươi cười đơn thuần, đáng yêu càng làm cho Thanh Liên và Vân Thư có cảm giác khó hiểu.

Nàng là một Nhân Ngư nha, sao lại có biểu hiện so với sơn dương còn vô tội hơn, thiện lương hơn? Bọn họ biết không nên nhìn mặt mà bắt hình dong nhưng điều đó không thể áp dụng đối với Nhân Ngư được.

Thanh Liên vốn quen dùng thái độ mỉm cười đối với người khác, lần đầu tiên thấy ngươi khác tươi cười chân thành, trong sáng như thế làm cho Thanh Liên cảm giác đây là nụ cười cứng nhắc nhất của hân tử trước tới nay.

Vân Thư cũng có cảm giác như vậy, hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào với nụ cười của Tuyệt Kiều.

Ngược lại là Ngọc Linh Lung cùng Thanh Nhi, lúc ban đầu cũng có chút kinh sợ nhưng khi nhìn thấy nụ cười của nàng, lại nghe Như Mặc giới thiệu bọn họ là huynh muội thì vẻ lo lắng cũng giảm đi nhiều.

Khi giới thiệu tới Bắc Dao Quang thì Như Mặc không dấu vết làm ra tư thái bảo hộ, mới nhìn thì thấy hân vẫn đứng bên cạnh nàng nhưng thực ra là hân đang che chở cho nàng. Không phải Như Mặc không tin Tuyệt Kiều mà là hân quá đề ý tới sinh mệnh của Bắc Dao Quang, không muốn nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hân không thể khẳng định Tuyệt Kiều sẽ không có ác cảm với Bắc Dao Quang và ngược lại cho nên tốt nhất là phải có sự chuẩn bị.

Tuyệt Kiều cũng không đề ý tới động tác của Như Mặc, toàn bộ sự chú ý của nàng đều tập trung vào nữ tử trước mặt đang mở to đôi mắt ngạc nhiên nhìn mình, nàng không biết ánh mắt đó biểu đạt ý tứ gì, nhưng nàng cảm giác được nữ nhân mà ca ca muốn nàng gọi là tỷ tỷ hay tâu tử này không ác ý với mình.

Trong cảm nhận của Tuyệt Kiều, chỉ cần đối xử tốt với nàng, không lừa nàng, hoặc cũng đối xử tốt với ca ca thì đều là người tốt, mà Bắc Dao Quang lại phù hợp với cảm nhận của nàng, cho nên đối với nàng đó là người tốt.

”Dao Quang tỷ tỷ!” Nàng ngọt ngào kêu một tiếng, sau đó chớp chớp đôi mắt xinh đẹp quay sang nhìn Như Mặc “ca ca, tâu tử có nghĩa là gì?”

Bắc Dao Quang lúc này mới phục hồi tinh thần, rời tầm mắt khỏi cái đuôi của Tuyệt Kiều “ngươi tên là Tuyệt Kiều phải không?”

Tuyệt Kiều gật gật đầu, “Àn, tên này là ca ca đặt cho, dễ nghe sao?”

Như Mặc nghe Tuyệt Kiều nói vậy thì hơi nhủ mảy, cẩn thận quan sát nét mặt của Bắc Dao Quang, phát hiện nàng không có biểu hiện gì gọi là ghen tuông hay mất hứng, ngược lại còn gật đầu “dễ nghe, rất êm tai, rất xứng với ngươi”

”Thật vậy chăng? Dao Quang tỷ tỷ thực sự là người tốt, ta quyết định thích ngươi” lần đầu tiên ngoài Như Mặc có người khen ngợi nàng nên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Tuyệt Kiều bừng sáng lên

“Tuyệt Kiều, ta có thể sờ cái đuôi của ngươi một chút không?” tầm mắt của Bắc Dao Quang lại nhìn không được mà nhìn cái đuôi của Tuyệt Kiều, trời ạ, nàng không thể tin được vào mắt mình, là một Nhân Ngư nha, Thượng Đế, thánh thần ơi, đôi này nàng có chết cũng không còn gì nuối tiếc nữa, cứ tưởng đến thời đại này, nàng đã gặp đủ chuyện kinh ngạc rồi, không ngờ bây giờ còn đang trò chuyện cùng một Nhân Ngư.

Trong những câu chuyện cổ tích nàng nghe kể hồi nhỏ thì nàng thích nhất chuyện Nàng Tiên Cá, cũng từng xem nhiều phim về mỹ nhân ngư nhưng không ai có thể chứng thực sự tồn tại của mỹ nhân ngư, các nhà khoa học còn cho rằng không có sinh vật như vậy tồn tại trong biển, chẳng qua đều là tưởng tượng, hư cấu mà thôi. Có người còn cho rằng Nhân Ngư chẳng qua là hình ảnh tưởng tượng từ loài bò biển.

Những kẻ ngu ngốc đó nếu nhìn thấy Tuyệt Kiều thì biểu tình sẽ thế nào a? nàng thực sự rất muốn biết.

Tuyệt Kiều hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn và tưởng tượng của Bắc Dao Quang về Nhân Ngư, cái đuôi cá xinh đẹp, gương mặt tinh xảo mỹ lệ, tính cách đơn thuần, thiện lương, Bắc Dao Quang thực muốn hô to, nàng quả thực may mắn.

Hiện tại nàng rất nôn nóng muốn sờ thử những cái vây trên người Tuyệt Kiều, xác định xem nó có giống như nàng tưởng tượng hay không.

Cho nên vì mãi kinh ngạc và kích động mà Bắc Dao Quang không nhận ra sự kinh ngạc và sợ hãi của mọi người, cũng không nhận ra biểu tình lo lắng của Như Mặc, càng không có ý định ghen tuông.

”Đương nhiên có thể a! Ngươi chờ một chút, ta xếp vây lại đã, nếu không sẽ làm trầy da ngươi, ca ca không cho ta để người khác đụng tới chúng, hân nói như vậy sẽ hại chết người”

Tuyệt Kiều không chút suy nghĩ liền gật đầu đồng ý, vừa nói thì ánh sáng trên những chiếc vây cá cũng nhu hòa hơn, mọi người liền biết là do Tuyệt Kiều thu hồi năng lượng trên những cái vây của nàng.

Bắc Dao Quang lập tức đưa tay sờ lên những chiếc vảy lạnh lẽo, cảm giác như đang chạm phải khối băng, lạnh mát vô cùng, dù là vuốt xuôi hay ngược thì cảm giác cũng giống nhau.

Bắc Dao Quang giống như nhà thám hiểm tìm được bảo bối, đầu tiên là dùng một tay, giây tiếp theo thì cả hai tay đều lục lọi trên đuôi cá của Tuyết Kiều, trong mắt tràn đầy tán thưởng, miệng thì thảo không ngừng “Tuyết Kiều, trời ơi, người thực sự rất đẹp, ta không ngờ có thể nhìn được một Nhân Ngư, ta thực sự rất cao hứng”

” Dao Quang tỷ tỷ cũng rất đẹp” không ai dạy nàng cách ca ngợi người khác nên những gì Tuyết Kiều nói đều xuất phát từ chân tâm, nàng thích tỷ tỷ này, thích ánh mắt đầy sức sống và cũng tràn ngập hiếu kỳ của nàng.

Tuy rằng Tuyết Kiều không nhận ra ánh mắt sợ hãi của mọi người khi nhìn nàng nhưng vẫn cảm giác được những người ở đây, ngoại trừ Như Mặc thì chỉ có nữ tử nhỏ nhắn trước mặt này là thích nàng, khó trách ca ca lại thích tỷ tỷ này như vậy, nàng cũng thích tỷ tỷ a.

Bắc Dao Quang nghe xong lời của nàng, lại vui vẻ hơn “vài ngày nữa ta sẽ kể cho người nghe chuyện cổ tích về Nàng Tiên Cá, Tuyết Kiều có muốn nghe hay không?”

“Nàng Tiên Cá” Tuyết Kiều mở to hai mắt “là nói về người giống như ta có phải không?”

Lúc nàng mở mắt lần đầu tiên, người nàng nhìn thấy là Như Mặc, hần nói hần là ca ca nàng, nàng liền tin hần, nhưng thực sự bộ dáng của Như Mặc và nàng không giống nhau, nàng chưa từng gặp được đồng loại có hình dáng giống nàng, cho nên nhiều năm qua vẫn cảm thấy cô tịch và ưu tư, bây giờ nghe lời của Bắc Dao Quang thì kinh hi vô cùng, thế giới này ngoại trừ nàng còn có Nhân Ngư khác sao?

” Ân, nàng cùng người giống nhau, cũng là mỹ nhân ngư xinh đẹp, nhưng đó chỉ là chuyện cổ tích, ta không biết có thật hay không, ta chưa từng gặp qua Nàng Tiên Cá, nhưng hôm nay nhìn thấy Tuyết Kiều, ta nghĩ nàng ta nhất định cũng xinh đẹp giống Tuyết Kiều, từ từ rồi ta sẽ kể cho người nghe được không?”

“Được, được, Dao Quang tỷ tỷ thực sự là người tốt, Tuyết Kiều rất thích, rất thích người, Tuyết Kiều muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Dao Quang tỷ tỷ và ca ca, có được không?”

Tuyết Kiều cảm động đến mức rơi nước mắt, dùng sức nhào vào ngực Bắc Dao Quang, những giọt nước mắt trong suốt vừa ra khỏi hốc mắt đã hóa thành những viên trân châu, rơi thanh thủy trên sàn nhà.

Bắc Dao Quang ôm lấy nàng để an ủi, tầm mắt nhìn thấy những viên trân châu thì ngạc nhiên vô cùng, vội đẩy Tuyết Kiều ra, nhìn thấy nước mắt của nàng hóa thành trân châu thì kinh ngạc la to “oh My God, nước mắt lại biến thành trân châu, trời ạ, thực sự có người có thể biến nước mắt thành trân châu. Tuyết Kiều, người thực sự lợi hại nha, Tuyết Kiều người mau khóc thêm chút nữa để ta thu thập thêm trân châu, làm cho Thanh Nhi và Linh Lung hai cái vòng cổ, sau này có thể nào thì chỉ tùy tiện đem một viên bán đi cũng không lo đói bụng”

Thấy biểu tình khoa trương của nàng như vậy, Tuyết Kiều không khóc mà ngược lại còn mỉm cười “ Dao Quang tỷ tỷ”

Làm nũng xoay thân hình một cái, mái tóc đen tung bay làm Bắc Dao Quang nhìn thấy làn da tuyết trắng lỗ lỗ của nàng, liền nheo mắt “Tuyết Kiều, đi theo ta, ta tìm quần áo cho người mặc, nữ hài tử không thể tùy tiện để nam nhân nhìn thấy thân thể của mình, tuy nơi này có tới mấy đại soái ca nhưng đều là hoa đã có chủ, hơn nữa cũng là đại hoa tâm củ cải, cho nên đừng để bị thiệt”

Bắc Dao Quang vừa nói, vừa liếc mắt nhìn mấy nam tử trong phòng, thực ra khi Tuyết Kiều bắt đầu khóc thì Thanh Liên và Vân Thư đã không tự chủ được mà lui một bước, Thanh Nhi và Ngọc Linh Lung vẫn đứng yên nhưng trong mắt lộ vẻ sợ hãi, bởi vì bọn họ đều biết truyền thuyết về nước mắt của Nhân Ngư, làm gì còn tâm tình để nhìn thân thể của Tuyết Kiều.

Cho nên người duy nhất không phát hiện ra tình trạng khác thường có lẽ là Bắc Dao Quang, nàng nắm tay Tuyết Kiều đi về phòng, miệng không ngừng lưu ra lưu riu dặn dò Tuyết Kiều về sau phải chú ý cái này, để ý chuyện kia, bộ dạng nhiệt tình như một người mẹ, mà Tuyết Kiều cũng để mặc nàng lôi mình đi, bộ dáng nhu thuận như một đứa nhỏ rất nghe lời.

Cho đến khi hai người đi vào trong phòng thì mọi người mới chú ý đến vẻ mặt bất đắc dĩ của Như Mặc.

Địch Tu Tư hơn nửa ngày mới lúng ta lúng túng nói,” Như Mặc, phu nhân của người quả thật là, ách, không giống người thường, người khác thì lo sợ đến phát run mà nàng lại dám xông lên sờ vảy của Nhân Ngư a. Ta thực sự là ngưỡng mộ người, bây giờ mới biết người tài đến thế nào mới có thể chịu đựng được những tình huống như vậy a”

Thanh Liên và Vân Thư cũng mỉm cười nhìn nhau, tâm tình cũng buông lỏng hơn “quả nhiên là điểm đặc biệt của Bắc Dao Quang, Như Mặc, chắc lúc đầu người có chút lo lắng không biết nên giải thích với nàng về Tuyết Kiều như thế nào, sợ Bắc Dao ghen phải không?”

Như Mặc cười khỏ gật gật đầu.

” Ha ha, hiện giờ khen ngược, ta xem về sau người ăn dấm chua sẽ đổi thành Như Mặc người, Dao Quang yêu thích Tuyết Kiều vô cùng, hận không thể đặt nàng vào lòng bàn tay mà chơi đùa, Như Mặc, về sau e là người sẽ cô đơn chốn khuê phòng dài dài a” Thanh Liên trêu ghẹo, ai biết Như Mặc đột nhiên đem về một người làm tất cả hoảng hồn làm chi, bây giờ chọc ghẹo hần một vài câu cũng là phải.

” Chủ nhân chắc đã quên phu nhân rất thích những vật nhỏ xinh đẹp, đáng yêu, nhớ lúc trước Trân Châu vì muốn hãm hại phu nhân mà gọi độc xà Tóc

Đen đến đầy trong phòng của phu nhân, thậm chí Tóc Đen còn bám trên cổ phu nhân, muốn cắn nàng nhưng phu nhân lại phát ra tiếng thét hưng phấn, bắt lấy Tóc Đen, còn khen hắn là vật nhỏ xinh đẹp. Tóc Đen còn nói tiếng thét hưng phấn của phu nhân đã làm cho hắn lo sợ mất mấy tháng, bây giờ phu nhân nhìn thấy Tuyết Kiều tiểu thư, không phát ra tiếng thét chói tai là đã kiềm chế lắm rồi”

Thanh Nhi quá rõ cá tính của Bắc Dao Quang cho nên giảng giải, làm mọi người bội phục hơn.

”Như vậy cũng tốt, ta vốn lo lắng Tuyết Kiều sẽ bài xích Dao Quang, bây giờ xem ra bọn họ hòa hợp tới mức không thể tách rời, sau này Tuyết Kiều ở lại Xà sơn chắc sẽ không có chuyện gì”

Như Mặc đương nhiên nhớ rõ chuyện Thanh Nhi kể, bây giờ Tóc Đen bị Bảo Bảo điều đi làm thư ký riêng, không có thời gian để chơi đùa với Bắc Dao Quang mà Bắc Dao Quang cũng không biết xấu hổ, cư nhiên lại bắt một thiếu niên xinh đẹp biến thành tiểu xà để nàng tha hồ đùa giỡn, hắn cũng đang tính tìm một vật nhỏ đáng yêu cho nàng giải buồn, bây giờ Tuyết Kiều đã đến đây, Dao Quang cũng có bằng hữu mới, hắn cũng không cần lo lắng Tuyết Kiều sẽ gây bất lợi cho người khác, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

“Vậy vấn đề còn lại là hôn sự của Tuyết Ứng và Ảnh Nhiên, lần này các người muốn ở lại Xà sơn thành thân cùng các hảo bằng hữu hay là quay về tổ chức ở Tuyết Ứng tộc?” Thanh Liên rốt cuộc cũng quay lại vấn đề chính.

Hai người bọn họ dường như đã tính trước, nên Tuyết Ứng lập tức đáp lời “chúng ta ở đây thành thân, mời tất cả hảo bằng hữu chứng kiến, ta không chờ được tới lúc quay về tộc, lỡ tiểu nữ nhân lại chạy mất thì ta biết tính thế nào?”

Ảnh Nhiên nghe hắn nói thì thẹn thùng, nhẹ nhàng đáp, cúi đầu nói “Tuyết Ứng, người nói vậy cái gì nha”

“Ha, Ha, thật tốt, cũng đỡ cho chúng ta phải đi lại, nhưng mà mấy ngày hôm trước hôn lễ của người thực sự đã gây tiếng vang lớn a, tất cả mọi người đều nô nức đến dự hi yển, không ngờ bị các người đùa giỡn, tân nương bỏ chạy còn chưa tính, chú rể cũng không thèm đón tiếp quan khách, e là bị chê cười không ít nha” Vân Thư ung dung khoanh tay dựa vào cây cột, đứng hồi lâu nên hắn có vẻ mệt mỏi.

”Vân Thư diện hạ, người nên ngồi xuống đi, Mặc Mặc tiểu chủ trước khi rời đi đã dặn dò, không thể để người quá mệt mỏi” Thanh Nhi lập tức lên tiếng quan tâm.

Như Mặc cũng nhú mào, ánh mắt có vẻ trách cứ rồi đi tới bên cạnh dìu hắn “Vân Thư, người phải biết tự lo cho mình, đừng có cậy mạnh, không thoải mái thì phải nói ra, đều là người trong nhà, còn sĩ diện làm gì?”

Vân Thư cảm động cười, “Như Mặc, thực ra không có gì, chỉ là hơi mỏi chân mà thôi, người không tới đỡ ta thì ta cũng sẽ ngồi xuống, ta không có sĩ diện mà muốn rèn luyện thân thể một chút thôi, ta cam đoan nếu thấy không khỏe sẽ lập tức nghỉ ngơi liền, được chưa?”

“Thì có khác gì đâu” Thanh Liên cũng lên tiếng trách móc.

“Đề Nhân Ngư kia chữa trị cho Vân Thư là được rồi, dù sao pháp lực của nàng cũng vô biên, Tuyết Ứng bị nàng đánh một cái suýt nữa thì đi châu Diêm Vương nhưng nàng vẫn dễ dàng làm hắn khỏe mạnh trở lại, thoái hóa kì của ta cũng nhờ nàng mà kết thúc nhanh hơn, bây giờ chữa trị cho Vân Thư đối với nàng là chuyện nhỏ như con thỏ”

Địch Tu Tư hưng phấn đưa ra đề nghị.

Như Mặc chần chừ, còn Tuyết Ứng và Ảnh Nhiên đều gật đầu đồng ý, mà lúc này Bắc Dao Quang đang nắm tay Tuyết Kiều quay trở lại, vừa vặn nghe được câu cuối của Địch Tu Tư.

Không khỏi tò mò hỏi, “Sự tình gì dễ dàng a?”

Mọi người đưa mắt nhìn sang thì trong mắt tràn đầy kinh ngạc, thậm chí ngay cả Địch Tu Tư cũng không thể không thừa nhận, ăn mặc như vậy làm cho Tuyết Kiều hấp dẫn hơn rất nhiều.

Tuyết Kiều vốn rất thanh thuần nhưng trải qua sự hỗ trợ của Bắc Dao Quang thì nàng như lột xác từ một đứa trẻ trở thành một nữ nhân thành thục, mái tóc đen dài được thắt thành nhiều bím tóc nhỏ đáng yêu, trên người mặc bộ tiểu sam màu hồng của Bắc Dao Quang, bên dưới là cái váy rộng thùng thình, che lấp hết cái đuôi cá của nàng, giữa chân váy còn có một lệ tích làm cho cái trán của Tuyết Kiều lóe sáng.

Tuyết Kiều lớn như vậy còn chưa mặc qua quần áo của nhân loại cho nên có chút không quen, thẹn thùng nhìn mọi người, sợ bị chê cười” Ca ca, Dao Quang tỷ tỷ nói ta như vậy rất đẹp, ta..”

”Đẹp! Thực thích hợp với Tuyết Kiều, về sau liền mặc như vậy đi. Sau này chỉ cần Tuyết Kiều không để cho người ta thấy cái đuôi của mình thì có thể đi ra ngoài vui đùa” Như Mặc lập tức gật đầu khẳng định.

”Thật vậy chăng? Cảm ơn ca ca, cảm ơn Dao Quang tỷ tỷ!” khuôn mặt xinh như hoa của Tuyết Kiều nở nụ cười rạng rỡ làm cho Địch Tu Tư vẫn đang nhìn nàng chợt cảm thấy tim đập mạnh hơn, vội vàng thu hồi tầm mắt, dùng sức lắc đầu, làm sao lại thấy tiểu nhân ngư vụng về kia nhìn rất thuận mắt chứ.

“Đẹp không?” Bắc Dao Quang có chút khoe khoang thành tích, nhìn thấy sắc mặt Vân Thư khó coi thì vội vàng hỏi “Vân Thư, người không thoải mái sao? Ta quá sợ ý, hôm nay để người chờ cùng ta cả ngày, khó trách người lại thấy không thoải mái, mau về phòng nghỉ ngơi đi”

”Không có việc gì Dao Quang, người không cần khẩn trương, chính là hơi mỏi chân mà thôi, còn chưa suy yếu đến mức như vậy” Vân Thư mỉm cười.

“Thân thể của ngươi sao có một nửa lại trong suốt như vậy?” Tuyết Kiều kinh ngạc chỉ vào thân thể của Vân Thư

”Tuyết Kiều, ngươi nhìn thấy gì?” Như Mặc cả kinh, thân thể Vân Thư hiện giờ là do năm đó hấn cùng Tứ Phương Thần hợp sức dùng tinh vũ của bộ tộc Hoàng Tước cùng linh lực của bọn họ mới có thể cho Vân Thư trọng sinh nhưng vì pháp lực của bọn họ không dung hợp thành một thể thống nhất được cho nên thân thể mới của Vân Thư không thực sự tốt lắm, nếu là nhân loại bình thường thì không sao, nhưng với một yêu tinh thì không đủ dùng, cho nên nhiều năm qua bọn họ đều không cho Vân Thư vận dụng pháp lực.

”Ân a, các ngươi vì sao không giúp cho thân thể của ca ca này tốt hơn, hấn như vậy sẽ rất mệt a” Tuyết Kiều ngây thơ nhìn mọi người, thực kỳ lạ, bọn họ không phải là hảo bằng hữu của nhau sao? Vì sao không chiếu cố cho hấn chứ?

“Nếu chúng ta có năng lực chữa trị cho hấn, chúng ta sẽ khoanh tay đứng nhìn sao? Quả nhiên là không chỉ mắt kém mà đầu óc cũng có vấn đề” Dịch Tu Tư thấp giọng oán trách, nàng nghĩ bọn họ là nàng sao?

“Thì ra là các ngươi không có năng lực a” Tuyết Kiều không để ý đến ý tứ trào phúng của Dịch Tu Tư mà vẻ mặt lại như nhận ra chân lý gì đó, lời nói làm cho mấy người kia đỏ mặt.

”Tuyết Kiều, ngươi có thể không?” Bắc Dao Quang nghe khẩu khí của nàng thì dường như là mọi việc đều trong tầm tay nàng, nên vội vàng hỏi.

Tuyết Kiều thành thật gật đầu, ”Thực dễ dàng a! Mọi người tránh ra một chút, ta sẽ chữa trị cho ca ca này, một lát là xong ngay”

Tuyết Kiều không chút suy nghĩ liền nói, mà mọi người cũng vội vàng tránh ra một chút. Tuyết Kiều nâng váy lên, cái đuôi cá xinh đẹp giơ cao lên, hồng quan nhất thời bao trùm lên toàn bộ thân thể của Vân Thư, không bao lâu nhưng sợi lông chim từ từ bay lên khỏi thân thể hấn rồi tiêu tán trong ánh hồng quang.

Thân thể của Vân Thư lúc này cũng có chuyển biến, lúc trong suốt lúc nhìn không ra, tựa như phải trải qua thống khổ gì đó nhưng cũng như không phải, làm cho mọi người nhìn thấy đều đỏ mặt hỏi.

Hơn nửa canh giờ trôi qua, Tuyết Ưng và Như Mặc lo lắng vô cùng, bởi vì khi Tuyết Kiều cứu Tuyết Ưng cũng không mất nhiều thời gian như thế, ngay cả Dịch Tu Tư cũng khẩn trương.

Đang lúc mọi người không biết nên làm sao bây giờ thì Tuyết Kiều thu cái đuôi của mình lại, hồng quang cũng tắt lịm, kéo lên váy cẩn thận che giấu cái đuôi rồi mới lên tiếng “trong thân thể ca ca này có rất nhiều thứ kỳ quái, dường như là không được trọn vẹn, như vậy rất không tốt cho thân thể của hấn, ta đã thuận tiện chữa trị tốt, ca ca này, ngươi có thể mở to mắt nhìn xem có chỗ nào không tốt, cần chữa trị nữa không?”

Mọi người không hiểu lắm những lời nàng nói nhưng Vân Thư là người được chữa trị thì rõ ràng hơn ai hết, vừa mở mắt thì việc đầu tiên là quỳ xuống hành đại lễ “Vân Thư tạ ơn Tuyết Kiều”

”Ai nha, ngươi mau đứng lên, ta lại không có làm cái gì, không cần như vậy!” Tuyết Kiều luống cuống, hết nhìn Vân Thư lại nhìn sang Bắc Dao Quang.

Bắc Dao Quang cùng Như Mặc dìu hấn đứng lên “Vân Thư, sao lại làm như thế?”

”Nàng đem nguyên thần bị thất lạc trong vũ trụ của ta tìm về đây đủ”

Vân Thư vừa dứt lời thì mọi người kinh ngạc không thôi, cũng hiểu vì sao hấn lại hành đại lễ, ánh mắt nhìn Tuyết Kiều vừa bội phục lại vừa kính sợ, ngay cả Dịch Tu Tư vẫn hay cười nhạo nàng cũng phải thần phục.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: HÔN LỄ KIỀU DÁNG TÂY ÂU

Không cần nói, mọi người cũng biết việc tập hợp nguyên thần của Vân Thư tốn bao nhiêu công sức và có ý nghĩa thế nào, năm đó Như Mặc và Tứ Phương Thần tổn hao toàn bộ khí lực cũng chỉ thu thập được một phần mười nguyên thần của Vân Thư, pháp lực cũng bị hao tổn nghiêm trọng, còn vì vậy mà không kịp thời cứu chữa cho Bắc Dao Bảo Bảo, làm nàng hôn mê suốt mười năm.

Nhưng công việc khó khăn như vậy mà Tuyết Kiều chỉ giải quyết trong vòng hơn nửa canh giờ, thực sự không thể tưởng tượng được năng lực của nàng sâu đến mức nào.

”Tuyết Kiều, thật sự thực cảm ơn ngươi đã giúp Vân Thư!” Thanh Liên lúc này không còn thấy sợ hãi Tuyết Kiều nữa, tiêu sái đến bên cạnh nàng, ôn nhu nói lời cảm ơn.

” Dao Quang tỷ tỷ!” nghe nhiều người nói lời cảm ơn với nàng như vậy, Tuyết Kiều cảm giác có chút hoảng hốt, vội vàng nắm tay Bắc Dao Quang cầu cứu.

Bắc Dao Quang trong mắt cũng hiện lên vẻ sùng bái và cảm kích, cao hứng nắm tay Tuyết Kiều nói “ Tuyết Kiều, ngươi không biết ngươi đã làm một chuyện vĩ đại đến cỡ nào đâu, giống như ngươi đã làm cho Vân Thư tái sinh lần nữa, cũng giống như đã cứu toàn bộ chúng ta, ngươi chẳng những là một Nhân Ngư xinh đẹp mà còn là một Nhân Ngư vĩ đại, Tuyết Kiều, chúng ta rất cảm kích ngươi, về sau ngươi sẽ như là thân muội muội của ta, vĩnh viễn hoan nghênh ngươi ở nơi này cùng chúng ta”

” Ân, hảo!” Tuyết Kiều nghe Bắc Dao Quang ca ngợi thì có chút ngượng ngùng, e lệ cúi đầu.

“Hôm nay có thể nói là song hỉ lâm môn” Bắc Dao Quang cao hứng hô

“Vậy, Bắc Dao, nếu Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên đã quay lại thì chúng ta có nên gọi Bảo Bảo và Mặc Mặc trở về không?”

Thanh Liên chần chờ rồi cũng hỏi ra miệng

Bắc Dao Quang đầu tiên là ngần người, sau đó thì trêu ghẹo “mới tách ra có một lát mà đã thấy luyến tiếc rồi sao? Nếu vậy thì Ảnh Nhiên, ngươi và Tuyết Ưng gọi hai đứa dở hơi kia về đi, dù sao vẫn còn nhiều thời gian để giáo huấn bọn họ”

Hôn lễ của Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên cũng được tổ chức tưng bừng trong sự chúc phúc của các hảo bằng hữu.

Tám vị đại tướng hộ pháp biết vương phi đã được Ưng vương nhà mình tìm về, sắp cử hành hôn lễ ở Xà tộc thì lập tức đến nơi để tham gia hôn lễ.

Tộc nhân Huyền Diệp tộc bay lượn đầy trời, duyên dáng múa điệu múa chúc phúc, toàn bộ Dao Quang tiểu trúc đều được trang trí bằng hoa tươi, ngay cả đình tạ bằng gỗ trên hồ cũng được gắn hóa, khiến cho trong không khí tràn ngập hương hoa.

Bắc Dao Quang và Như Mặc đảm nhiệm vai trò làm cha mẹ đáng giá, sớm ai vị trong đại sảnh chờ giờ cử hành hôn lễ.

Bắc Dao Bảo Bảo và Ngọc Linh Lung ở hai bên dìu lấy Ảnh Nhiên, Tuyết Ưng mặc hi phục mà Thanh Nhi đã chuẩn bị cho hắn, Thanh Liên, Dịch Tu Tư, Vân Thư và Bắc Dao Mặc Mặc đảm nhiệm vai trò phù rể, chính tề đứng trước đại sảnh chờ chú rể.

Tuyết Kiều hôm nay cũng mặc bộ trang phục thanh thuần, rất đáng yêu, làm phù dâu duy nhất bên cạnh Bắc Dao Quang.

Hôn lễ hôm nay đều do Bắc Dao Quang thiết kế, thực hiện theo kiểu hôn lễ Âu Tây, nguyên nhân xuất phát từ việc nàng nhìn thấy mái tóc bạc của Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên.

Vì thế Như Mặc đáng thương, dưới sự chỉ huy của Bắc Dao Quang liền “mượn” đến rất nhiều lụa trắng, trên châu thì đã có được từ việc Tuyết Kiều khóc ngày đó, Bắc Dao Quang liền lập tức bắt tay vào chuẩn bị.

Mất vài ngày cũng đã may được bộ áo cưới màu trắng, trên đính trân châu và bảo thạch, khiến cho bộ áo cưới trở nên lộng lẫy mà cũng rất lãng mạn, làm cho Bắc Dao Quang nhìn không được mà muốn kết hôn lại.

Bắc Dao Bảo Bảo và Ngọc Linh Lung thì hâm mộ không thôi, hận bản thân không được mặc áo cưới đẹp như vậy.

Tuyết Ưng thì mặc bành tô màu đen, mà điều này cũng dễ thực hiện, Bắc Dao Quang chỉ việc vẽ ra kiểu dáng, sau đó nói cho Như Mặc và Dịch Tu Tư biết ý tưởng của mình. Dịch Tu Tư là vương tử Huyền Diệp tộc nổi tiếng xinh đẹp nhất, cũng yêu thích thời trang, nhìn thấy trang phục mới lạ thì yêu thích không thôi.

Bắc Dao Quang hứa hẹn với hắn, nếu hắn làm ra được bộ lễ phục chú rể cho Tuyết Ưng, nàng sẽ cung cấp miễn phí cho hắn mấy kiểu dáng quần áo của nam nhân thời hiện đại, Dịch Tu Tư nghe nói như vậy thì chưa đến hai ngày sau đã làm ra kiện áo bành tô đến Bắc Dao Quang cũng không tìm được điểm nào để chê.

Cứ như vậy vấn đề lễ phục đã được giải quyết rất nhanh chóng, mọi thứ khác cũng được thu xếp ổn thỏa, vì không có tín ngưỡng tôn giáo cho nên Bắc Dao Quang cũng không cần thêm gì nữa, chỉ cần đến khi hành lễ, có các hảo bằng hữu chúc phúc và chứng giám cho bọn họ nữa là đủ.

Khi bài hát đám cưới vang lên, Ảnh Nhiên trong bộ áo cưới màu trắng được Ảnh Nhiên và Ngọc Linh Lung nâng đuôi đi từ trong, xuyên qua cổng hoa tươi đi về hướng Dao Quang tiểu trúc.

Mà Tuyết Ưng thì đã đứng đợi bên cạnh các phù rể tuần mỹ, lẳng lặng nhìn tiểu thê từ của hắn.

Khi Ảnh Nhiên sắp đến cửa thì Như Mặc đại diện cho nhà gái tiến lên nắm lấy tay Ảnh Nhiên, dẫn nàng đi đến bên cạnh Tuyết Ưng, đặt tay nàng vào tay Tuyết Ưng.

” Cảm ơn ngươi, như Mặc!” Tuyết Ưng chân thành nói.

” Chúc các ngươi hạnh phúc!” Như Mặc mỉm cười chúc phúc.

Bắc Dao Quang đứng trong đại sảnh, đảm nhiệm vai trò người chủ trì hôn lễ cũng kiêm luôn chức chủ hôn, vì có thể thực hiện tốt vai trò này mà suốt đêm qua nàng không ngủ, hồi tưởng lại kỷ ức đã từng tham gia những hôn lễ kiểu Âu Tây ở thời hiện đại, rồi lên kịch bản, cũng học thuộc lời thoại...

Cho đến lúc này, nhìn phu quân và các bằng hữu vây quanh, nàng lại không còn cảm giác kích động nữa.

Mỉm cười, trang nghiêm đứng trước mặt Ảnh Nhiên và Tuyết Ưng nói “thật cao hứng vì hôm nay có thể thấy các người đứng trước mặt ta, nhận lời chúc phúc của các bằng hữu mà bước vào cuộc sống hôn nhân, theo tập tục, chứng kiến các người từ này về sau trở thành một thể thống nhất, bách niên giai lão, hạnh phúc mãi mãi, bây giờ ta thay cho thiên địa, thay cho những người yên quý và quan tâm các người mà tuyên bố các người là vợ chồng chính thức”

Bắc Dao Quang nói xong, lập tức chuyển ánh nhìn sang Ảnh Nhiên, ôn nhu hỏi “Lâm Ảnh Nhiên, người nguyện ý nhận nam nhân này là trượng phu của người, cùng hắn sống đến trọn đời, dù bệnh tật, khổ đau hay nghèo khó..cũng không từ bỏ hắn, tôn trọng hắn, vĩnh viễn trung trinh với hắn cho đến giây phút cuối cùng không?”

Ảnh Nhiên tràn đầy hạnh phúc, ngượng ngùng nhưng kiên định trả lời “ta nguyện ý”

Bắc Dao Quang lại quay sang Tuyết Ưng ôn hòa hỏi tiếp “Tuyết Ưng, người nguyện ý nhận nữ nhân này là thê tử của người, cùng nàng sống đến trọn đời, dù bệnh tật, khổ đau, đói nghèo hay lý do gì đi nữa thì vẫn yêu nàng, chiều cổ, tôn trọng nàng, vĩnh viễn trung trinh với nàng cho đến cuối đời không?”

Tuyết Ưng không chút do dự gật đầu, vang dội hồi đáp,”Ta nguyện ý!”

Bắc Dao Quang tươi cười hướng tới mọi người ở phía sau mà hỏi “các người đồng ý làm chứng cho lời thề của bọn họ không?”

Tất cả đồng thanh đáp “chúng ta nguyện ý”

”Tuyết Ưng, Lâm Ảnh Nhiên, ta đã chứng kiến lời thề của các người, ta cũng vui mừng mà tuyệt bỏ từ nay các người là vợ chồng, bây giờ thì chú rể có thể hôn tân nương”

Bắc Dao Quang cơ hồ dùng tốc độ nhanh nhất để nói những lời này, sau đó thì cùng mọi người giương mắt chờ mong Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên hôn nhau.

Tuyết Ưng nhìn Ảnh Nhiên xinh đẹp, phong tình khác hẳn ngày thường thì trong lòng tràn ngập hạnh phúc, hắn càng cảm động vì tất cả những gì mà mọi người làm cho hắn, hắn có nằm mơ cũng không ngờ hôn lễ của hắn và Ảnh Nhiên lại được tổ chức theo một phong cách mới, độc đáo như vậy. Áo cưới của Ảnh Nhiên do Bắc Dao Quang chế tạo thật là đẹp, làm cho tiểu nữ nhân của hắn trở nên xinh đẹp động lòng người, còn quần áo tân lang của hắn tuy rằng tay áo hơi bó nhưng hành động tiện lợi hơn trường bào rất nhiều.

Trong ánh mắt chờ mong của mọi người, Tuyết Ưng nhẹ nhàng vạch tấm sa màu trắng che mặt Ảnh Nhiên lên, ôn nhu hôn nàng trong tiếng hoan hô của mọi người và sự e thẹn của Ảnh Nhiên.

”Da-, thật tốt quá! Như Mặc, lúc trước ta đã nói những gì, không có nói ngoa đúng không?” Bắc Dao Quang nhanh đến bên Như Mặc, bộ dáng trang nghiêm khi làm lễ đã biến mất hoàn toàn.

“Rất đúng, so với diễn tập ngày hôm qua thì còn tốt hơn nhiều, Dao Quang, hiện tại ta có chút áy náy vì hôn lễ của chúng ta đã tổ chức quá mức đơn giản, nếu người không ngại, ta muốn cho người một hôn lễ giống như thế này, người thấy được không?” Như Mặc nắm tay nàng, áy náy và đau lòng.

Bắc Dao Quang ánh mắt cũng đỏ lên, cảm động ôm chặt thắt lưng Như Mặc, dùng sức lắc đầu “không cần, sống cùng người nhiều năm rồi nhưng mỗi ngày đều vui vẻ như ngày tân hôn, hình thức không quan trọng, quan nhất là chúng ta yêu nhau, vậy là đủ rồi”

Bắc Dao Quang không nghĩ tới Như Mặc lại suy nghĩ cho nàng, cảm giác hạnh phúc, thỏa mãn, cho nên chuyện tổ chức hôn lễ lần nữa cũng không quan trọng.

Tuyết Kiều lại đỏ mắt, bắt đầu muốn khóc “tỷ tỷ, thực rất cảm động, Tuyết Kiều cũng muốn có một hôn lễ như vậy”

A?

Mọi người cùng kinh ngạc la lên, nhưng nhìn thấy Tuyết Kiều một thân phần hồng xinh đẹp đang đỏ mắt thì lại thấy không đành lòng, nhưng mà hôn lễ là dành cho hai người yêu nhau mà tiến hành, Tuyết Kiều muốn có hôn lễ, vậy bọn họ phải đi đâu để tìm chú rể cho nàng?

”Tuyết Kiều, đến ngày nào đó người tìm được người mình yêu, hãy mang hắn đến gặp tỷ tỷ, khi đó ta sẽ tổ chức cho người một hôn lễ còn long trọng hơn thế này nữa, được không?” Bắc Dao Quang ôn nhu hỏi

Tuyết Kiều tuy là Nhân Ngư nhưng nàng cũng là một nữ nhân, có quyền dệt mộng ng, có quyền chờ mong một tình yêu tốt đẹp đến với mình, cho nên dù có kinh ngạc, Bắc Dao Quang vẫn kiên nhẫn nói chuyện với nàng.

“Cái gì gọi là người yêu, thích thì có tính không?” Tuyết Kiều ngây thơ hỏi lại, tình yêu đối với nàng là một phạm trù rất xa lạ và mơ hồ.

“Vậy Tuyết Kiều thích ai?”

” Ta thích ca ca, thích Dao Quang tỷ tỷ, cũng thích Bảo Bảo và Mặc Mặc, ta thích tất cả mọi người ở đây” Tuyết Kiều lập tức đưa bàn tay lên đếm rồi chân thành nói.

Mọi người thì đỏ mặt hời hợt.

Chỉ có Bắc Dao Quang vẫn kiên nhẫn giải thích với nàng “ chúng ta cũng rất thích Tuyết Kiều nhưng mà yêu và thích không giống nhau, người có thể thích nhiều người nhưng yêu thì chỉ có một, tỷ như ta yêu Như Mặc và ngược lại hắn cũng thương ta, Tuyết Ưng yêu Ảnh Nhiên và Ảnh Nhiên cũng chỉ biết có hắn, đây là một người đối với một người, đến ngày nào đó, người sẽ gặp được một nam tử mà khi hắn nói yêu người, người cũng cảm thấy rất, rất thích hắn, thích đến mức muốn cùng hắn thiên trường địa cửu thì khi đó các người có thể cử hành hôn lễ, hiểu không?”

“Một người với một người?” Tuyết Kiều tròn to ánh mắt đẹp như bảo thạch, nghi hoặc nhìn Bắc Dao Quang

“Đúng, một nam nhân chỉ yêu một nữ nhân và ngược lại, nữ nhân đó cũng chỉ biết có một nam nhân, đó chính là tình yêu, còn những cảm giác khác đều không phải”

Bắc Dao Quang kiên quyết duy trì chế độ một vợ một chồng, cái gì mà nam nhân ba vợ bốn nàng hầu là phúc...nàng đều không chấp nhận được, cho nên nàng cũng kiên quyết đem suy nghĩ này giáo huấn cho những nữ nhân quanh mình, tránh để cho các thiếu nữ đơn thuần bị những nam nhân hoa tâm đại cú cái lừa gạt, tuy Tuyết Kiều là Nhân Ngư, trước mắt cũng chẳng có nam nhân nào dám lừa gạt tình cảm của nàng nhưng phòng ngừa trước vẫn hơn.

Mà Bắc Dao Quang vừa nói xong thì Tuyết Kiều lại ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy Dịch Tu Tư liền chỉ tay vào hắn nói “ Dịch Tu Tư nói tất cả nữ nhân đều thích hắn, hắn cũng thích những nữ nhân xinh đẹp, như vậy có phải là hắn không có tình yêu không?

Ách!

Cái này ngay cả người mồm miệng như Bắc Dao Quang cũng không biết nên giải thích thế nào, ánh mắt mọi người đều tập trung vào Huyền Diệp vương tử xinh đẹp, tao nhã, mà lúc này thì Dịch Tu Tư đang cố gắng kiềm chế tâm trạng, gân xanh trên trán lúc nổi lúc chìm

Nhân Ngư ngu ngốc không có mắt này, từ lúc hắn gặp nàng thì không có chuyện gì tốt, bây giờ ở trước mặt mọi người còn dám chỉ trích hắn là hoa tâm. Ai quy định yêu tình chỉ có một người một đời mới gọi là tình yêu? Hắn thích tất cả nữ nhân xinh đẹp thì có gì là không đúng? Hắn là mỹ nam tử xinh đẹp vô song, đương nhiên phải có nhiều người yêu thích mà hắn đáp lại tình cảm của các nữ nhân đó cũng chính là tạo phúc cho các nàng, hơn nữa tất cả các nàng đều là tự nguyện nha, vậy sao không gọi là tình yêu chứ?, chẳng lẽ một người một đời mới gọi là tình yêu sao?

Nhưng dù sao Bắc Dao Quang cũng là thê tử của Như Mặc, thủ đoạn chinh người khác cũng nhiều mà lại ác liệt nữa, Như Mặc lại rất sùng nàng nên dù trong lòng hắn không đồng ý quan điểm của nàng cũng không phản bác trước mặt người khác. Dù gì thì ở đây toàn là người của Bắc Dao gia, quan trọng hơn là hai đứa con của Như Mặc cũng không hiền lành gì, nếu làm cho chúng tức giận thì hắn không muốn đi vào vết xe đổ của Tuyết Ưng a.

Nhưng mà khi dễ tiểu nhân ngư ngu ngốc thì vẫn có thể.

Cho nên lập tức nghiêng lợi nghiêng răng đáp trả lại Tuyết Kiều “ đương nhiên không phải vậy, tình yêu có trăm ngàn kiểu khác nhau, Bắc Dao nói đó là quan điểm của nàng, không giống với ta, ta là nam tử xinh đẹp độc nhất vô nhị, đương nhiên đáng giá cho tất cả nữ nhân yêu thích ta, đây là chuyện bình thường, nếu ta chỉ yêu có một người thì sẽ là tổn thất cho tất cả nữ nhân trong thiên địa”

“Nhưng mà bộ dạng của người không đẹp bằng ca ca ta, nơi này còn có nhiều người so với người còn xinh đẹp hơn a” Tuyết Kiều nghi hoặc nhìn hắn, người này luôn nói hắn đẹp nhưng mà nàng cho tới bây giờ cũng không thấy hắn đẹp chỗ nào.

“Cho xin đi, người đúng là kẻ có mắt không trông, ta mà khó xem nhất sao? Người nhìn cho rõ, mắt của ta, da của ta, mắt, mũi, tay chân của ta, toàn thân ta đều là tác phẩm hoàn mỹ nhất của tạo hóa, người rốt cuộc là có năng lực thưởng thức hay không?” Dịch Tu Tư tức giận đến mức bực bội, hắn đem khuôn mặt kẻ sát đến trước mặt Tuyết Kiều, giống như muốn nàng cẩn thận nhìn cho kỹ.

Tuyết Kiều cũng thực sự nhìn chăm chăm vào mặt hắn, quan sát hồi lâu rồi vẫn lắc đầu “ ta vẫn cảm thấy người là người xấu nhất”

” A—” Dịch Tu Tư rốt cuộc nhịn không được rống lên một tiếng, giống như tuyên thệ mà nói với Như Mặc và mọi người “ nghe đây, từ giờ trở đi, một ngày mười hai canh giờ, Nhân Ngư ngu ngốc này đều phải theo sát bên cạnh ta, ta nhất định phải dạy cho nàng ta hiểu thế nào là thâm mỹ, cho đến ngày nào nàng thấy ta đẹp thì mới thôi, các người đều không có quyền kháng nghị, Nhân Ngư ngu ngốc, người dám đi theo ta không?”

“Ta không phải là Nhân Ngư ngu ngốc, ta gọi là Tuyết Kiều, có gì mà dám hay không dám, bộ dạng người khó coi như vậy, cho dù ta có đi theo người bao nhiêu lâu thì ta vẫn thấy người khó coi nhất”

Tuyết Kiều mấy ngày qua đều ở chung với Bắc Dao Quang nên học được ở nàng mấy chiêu công phu miệng, tuy rằng tâm tư vẫn đơn thuần như trước nhưng ăn nói thì không còn vụng về nữa.

” Phải không? Hừ! Thật khi, người đừng cầu ta yêu người!” Dịch Tu Tư biểu tình bất đắc dĩ mà thách thức.

” Ta mới sẽ không yêu người đâu, ta thích như ca ca vậy, nếu không lớn lên giống Mặc Mặc tều chất cũng được, người rất xấu, ta không cần”

Tuyết Kiều vô tâm xua tay, còn lộ ra vẻ ghét bỏ, lần nữa làm cho Dịch Tu Tư tức đến suýt hộc máu.

Mấy người còn lại thì ghen hòng nhìn hai người đưa ra một cuộc thách đấu kỳ quái như vậy, cảm thấy có gì đó kỳ lạ nhưng lại không nói được là quái dị ở chỗ nào, nhưng trong lòng bọn họ, không ai tin rằng hai người đó sẽ trở thành một đôi, dù sao hoa tâm đến mức hận không thể yêu hết tất cả nữ nhân trong thiên hạ như Dịch Tu Tư thì sẽ không thể nào để ý đến một người đơn thuần đến bất khả tư nghị như Tuyết Kiều, cho nên không ai lo lắng gì thêm.

Mà Như Mặc thì đúng như Thanh Liên đã dự đoán, bây giờ ngược lại hẳn là người ăn dấm chua của Tuyết Kiều, nàng mới đến Xà sơn có năm sáu ngày thôi nhưng cũng chừng ấy thời gian làm cho hẳn không thể ngủ cùng Dao Quang, nếu sau này nàng ở lại đây lâu dài thì chẳng lẽ hẳn phải chịu cảnh phòng không chiếc bóng sao?

Bây giờ thì hay rồi, nghe khẩu khí của Dịch Tu Tư thì dường như hẳn muốn mang Tuyết Kiều đến Huyền Diệp tộc, đó cũng là một nơi rất xinh đẹp, không có những kẻ đáng sợ, hơn nữa tuy Dịch Tu Tư hoa tâm lại tự kỷ nhưng dù sao hẳn vẫn luôn ôn nhu, sẵn sàng đối với nữ nhân, và lại với thân phận đặc thù của Tuyết Kiều, Dịch Tu Tư nhất định sẽ che giấu tốt cho nàng. Nếu Tuyết Kiều đi theo hẳn thì sẽ không có ai dành Bắc Dao Quang với hẳn, tính ra là có lợi a.

Cho nên Như Mặc chẳng những không phản đối mà còn gật đầu với Dịch Tu Tư “Tuyết Kiều có thể giao cho người mang đi, nhưng phải chiếu cố cho nàng, không thể bạc đãi nàng, dù sao Tuyết Kiều cũng là nữ hài tử”

“Chuyện này là đương nhiên, Như Mặc, người còn không tin ta sao?” Dịch Tu Tư lập tức vỗ ngực cam đoan.

”Như Mặc” Bắc Dao Quang cảm thấy có chút không ổn, Như Mặc lại cầm tay nàng, không cho nàng nói thêm nữa, tỏ vẻ như hẳn đã quyết định.

Sau khi hôn lễ kết thúc thì Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên cũng quay về Tuyết Ưng tộc, trước khi đi Bắc Dao Quang còn nói chuyện với Ảnh Nhiên rất lâu, mà khi rời đi còn thấy Ảnh Nhiên mỉm cười, không ai biết hai người đã nói chuyện gì.

Tuyết Kiều thì không chút lưu luyến mà rời đi với Dịch Tu Tư, tạm thời chia tay với hai người Như Mặc và Bắc Dao Quang mà nàng vẫn luôn miệng nói là thích nhất.

Xà sơn lại khôi phục sự bình lặng như trước!

Nhưng Bắc Dao Bảo Bảo và Bắc Dao Mặc Mặc lại thấy sống lưng lạnh lạnh, cảm giác như có chuyện gì đó không hay đang đợi bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: CHA MẸ KHÔNG DỄ LÀM

”Tuyết Ưng, người không cần phải miễn cưỡng, chúng ta còn có mười tháng, người có thể làm quen từ từ”

Ảnh Nhiên có chút đau lòng nhìn khuôn mặt tái nhợt của Tuyết Ưng đang cố gắng tắm rửa cho búp bê, rất muốn nói cho hẳn biết bọn họ đều là chim, đứa nhỏ của bọn họ cũng sẽ sợ nước như bọn họ, cho nên không cần tắm rửa cho nó, hơn nữa đầu tiên là nàng sẽ đẻ trứng, trải qua quá trình ấp trứng thì đứa nhỏ mới được ra đời, hơn nữa lúc đó đứa nhỏ cũng mang hình chim, đến khi nó có thể biến thành hình người thì ít nhất cũng mất năm trăm năm. Cho nên dù bây giờ Tuyết Ưng ôm lấy búp bê, miễn cưỡng học cách tắm rửa thì thật không cần thiết nhưng mà Ảnh Nhiên không dám nói thẳng ra, sợ hẳn tự ái.

“Không sao, Ảnh Nhiên, người cứ làm chuyện của mình đi, không cần để ý đến ta, ta nghĩ ta nhất định có thể, chờ khi đứa nhỏ của chúng ta được sinh ra, ta có thể tắm rửa cho nó”

Tuyết Ưng không ngẩng đầu, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn vào búp bê hình đứa nhỏ, một tháng trước Như Mặc mang theo Bắc Dao Quang đến Tuyết Ưng tộc thăm bọn họ cũng mang cho hẳn búp bên mô hình nhân loại, đồng thời chỉ cho hẳn hàng loạt cách chăm sóc đứa nhỏ, nói là giáo trình chuẩn bị trở thành một phụ thân hoàn mỹ, nói chỉ cần hẳn làm theo những gì Dao Quang chỉ thì khi đứa nhỏ được sinh ra hẳn cũng trở thành phụ thân vĩ đại nhất, đồng thời cũng là một trọng phụ vĩ đại nhất.

Danh hiệu phụ thân vĩ đại nhất thì Tuyết Ưng không chút để ý nhưng danh xưng trọng phụ tốt, nam nhân vĩ đại...đối với hẳn hấp dẫn hơn, từ khi làm cho Ảnh Nhiên giận mà bỏ đi thì hẳn luôn giận mình đối với nàng không đủ ôn nhu, cảm thấy mình quá mức thô lỗ mà Ảnh Nhiên thì sau hôn lễ càng thêm yêu thương hẳn, tín nhiệm hẳn, trước kia còn lo được lo mất, tùy hứng thì bây giờ đối hẳn hoàn toàn ý lại, ôn nhu, làm cho hẳn ngày càng chìm đắm trong tươi cười của nàng.

Cũng vì vậy, hẳn càng mong muốn hẳn trở nên vĩ đại ở trước mặt Ảnh Nhiên, làm cho nàng cảm giác được trọng phụ của nàng không phải là một nam tử không biết ôn nhu, hẳn có lẽ không ôn nhu, cẩn thận như Như Mặc, cũng không chu đáo, quan tâm như Thanh Liên, nhưng hẳn có cách bày tỏ tình yêu của hẳn.

Không biết cách dùng ngôn ngữ để biểu đạt tình yêu với Ảnh Nhiên cho nên hắn chỉ có thể thông qua hành động để làm cho nàng cảm nhận được, àm Ảnh Nhiên thích đứa nhỏ như vậy, hắn thường xuyên bắt gặp nàng thì thầm nói chuyện với cái bụng bầu của mình, về mặt vui sướng, cho nên hắn quyết định cố gắng loại trừ cảm xúc chán ghét hài tử của hắn. Vì vậy khi Bắc Dao Quang đưa giáo trình huấn luyện phụ thân cho hắn thì tuy rằng hắn có sợ hãi nhưng vẫn kiên trì tiếp nhận, hơn nữa mỗi ngày đều kiên nhẫn luyện tập, cho tới giờ cũng đã hơn một tháng.

Thành quả sau hơn một tháng luyện tập là hắn đã thành thục và duyên dáng ôm hài tử của hắn, có thể thay tã cho nó, cũng có thể miễn cưỡng hát vài câu để ru hài tử ngủ...

Bây giờ hắn đang trong giai đoạn hai của quá trình huấn luyện, chính là học cách tắm rửa cho tiểu bảo bảo, học cách cho bảo bảo ăn những thức ăn dinh dưỡng nào để bảo bảo mau lớn... Giáo trình này thì hầu như người hiện đại nào cũng biết, bởi vì Bắc Dao Quang bề nguyên xi kiến thức của thời hiện đại đến chính Tuyết Ưng, coi như là trùng phạp hắn đã làm cho Ảnh Nhiên chịu ủy khuất, chuyện này Tuyết Ưng không hề biết, chỉ nghĩ là Như Mặc và Bắc Dao Quang đã có kinh nghiệm làm cha mẹ, nay chỉ lại cho hắn thì hắn đương nhiên phải nghe.

”Tuyết Ưng, thời gian còn nhiều, ngươi không cần liều mạng như vậy, đến ngồi bên ta một lát đi, trò chuyện với ta rồi tắm cho búp bê cục cưng sau cũng được mà”

Ảnh Nhiên thấy hắn như vậy thì đau lòng khôn xiết, thành thân cùng hắn, chân chính sống cuộc sống vợ chồng với hắn rồi mới biết nam nhân đáng tin cậy đến mức nào, nói là làm, hứa là giữ lời. Chỉ cần chuyện gì tốt cho nàng thì hắn đều nguyện ý đi làm, cho dù kết quả không được như ý nhưng nghĩ đến sự chân thành và dụng tâm của hắn là Ảnh Nhiên lại muốn khóc.

Tuyết Ưng lập tức bế búp bê cục cưng đi ra, đặt trên một mô đất cao được phủ khăn lông, động tác thuần thục dùng khăn lông quấn quanh, giống như búp bê kia là đứa nhỏ thực sự, sợ đứa nhỏ bị cảm lạnh, làm xong mọi việc mới yên tâm đi đến bên cạnh Ảnh Nhiên, đầu tiên là ngồi chồm hóm xuống, đưa tay sờ bụng nàng “có phải đây là lưng của đứa nhỏ sao?”

Ảnh Nhiên bật cười lắc đầu, “Không phải, Tuyết Ưng, ngươi thật khả trương, không có việc gì, vẫn còn sớm mà, hơn nữa ngươi quên chúng ta là Tuyết Ưng sao, xương sống hay gì đó thì chỉ có nhân loại mới vậy”

“Thực ra phụ nữ có thai thì có khác gì nhau đâu, dù sao cẩn thận vẫn hơn, nếu ngươi thấy không thoải mái thì nhất định phải nói cho ta biết”

Tuyết Ưng không phải người trong cuộc nên không biết cảm giác thế nào, nhưng theo hắn thấy thì Bắc Dao Quang quả là một nữ nhân dũng cảm, sinh hạ cả một đôi xà tử, còn nuôi dưỡng bọn họ khôn lớn, hơn nữa còn là tiểu ác ma luôn gây rối mà hắn đã lĩnh giáo không ít, vì vậy Tuyết Ưng mới không hề phản đối nhiệm vụ mà Bắc Dao Quang giao phó, nghe lời người có kinh nghiệm thì không thể sai được.

”Àn! Nhất định sẽ nói với ngươi, đi, bây giờ cùng với ta ra ngoài đi dạo một chút đi” Ảnh Nhiên nói xong thì buông tã lót mới làm được một nửa xuống, kỹ năng may đồ vẫn là học từ Bắc Dao Quang nhưng tã lót này không phải cho đứa nhỏ của nàng mà chuẩn bị cho đứa nhỏ của Thanh Nhi và Bảo vương Linh Lung.

Đứa nhỏ của bọn họ tính ra lớn hơn đứa nhỏ của nàng và Tuyết Ưng vài tháng. Xà quân đại nhân và Bắc Dao Quang cũng đã sớm thương lượng qua, muốn làm cho đứa nhỏ biến hình sớm hơn, lớn nhanh hơn, coi như là báo đáp ân tình của Thanh Nhi đã trung thành với chủ từ nhiều năm như vậy, cho nên Bắc Dao Quang nói sau khi đứa nhỏ biến hình thì cần ít tã lót, quần áo thoải mái, vẫn còn một ít quần áo cũ của Mặc Mặc tiểu chủ và Bảo Bảo tiểu chủ nhưng Thú tộc lạnh hơn những nơi khác nên chuẩn bị thêm vẫn hơn.

Mà nàng trong những ngày ở Xà tộc đã được Ngọc Linh Lung đại nhân và Thanh Nhi đại nhân chiều cõ không ít, hơn nữa Tuyết Ưng có thể nhanh chóng coi bỏ khúc mắc trong lòng cũng nhờ Thanh Nhi khuyên nhủ, cho nên nàng phải làm gì đó để cảm tạ bọn họ, vừa lúc Bắc Dao Quang nhắc đến chuyện may tã lót, cho nên nàng liền may cho đứa nhỏ của Ngọc Linh Lung vài bộ quần áo để làm lễ vật tạ ơn. Vì thế nàng siêng năng học may vá, còn yêu cầu tám vị hộ pháp đến nhân gian mua về đủ loại tơ lụa tinh xảo và chỉ may thượng hạng, bắt đầu tỉ mỉ may tã lót và quần áo.

Hơn một tháng, đồ chưa thành phẩm có tới một đống, chân chính nhìn được mắt thì chỉ có hai cái mà thôi nhưng dù vậy Ảnh Nhiên cũng thập phần vui vẻ, bởi vì nàng đã nắm được bí quyết làm thế nào để may được một bộ y phục tinh xảo, hiện tại cái trên tay nàng chỉ mất một buổi sáng đã làm xong, đợi khi đứa nhỏ của Ngọc Linh Lung sinh ra thì nàng đã có thể làm cho nó những bộ y phục xinh đẹp.

“Không được, Bắc Dao nói khi mang thai ba tháng và trước khi sinh ba tháng không được vận động mạnh, cho nên nếu ngươi muốn đi lại một chút thì ta với ngươi đi lòng vòng trong động là được rồi, dù sao nơi này cũng đủ lớn, không cần ra ngoài bay”

Ảnh Nhiên vốn muốn Tuyết Ưng cùng ra ngoài là để hắn có thể hít thở không khí trong lành, mỗi ngày đều ở trong động học tập cách chiếu cố đứa nhỏ đã làm hắn gây một vòng lớn, nàng nhìn thấy rất đau lòng, không ngờ Tuyết Ưng lại nói như vậy, làm Ảnh Nhiên có chút dở khóc dở cười, chẳng lẽ hắn coi nàng là nhân loại rồi?

”Tuyết Ưng, chúng ta không phải nhân loại, cho nên những cấm kỵ của nhân loại không ảnh hưởng đến chúng ta, ngươi đã quên Tuyết Ưng tộc chúng ta xưa nay đều là bộ tộc mạnh mẽ, khỏe mạnh sao, đừng nói là trước sau ba tháng không được vận động gì đó, mà dù bây giờ có đại chiến thân ma thì ta cũng có thể cùng ngươi ra chiến trường a”

”Không được! Nếu Bắc Dao đã nói như vậy thì nhất định có đạo lý, ta cũng không nghe Như Mặc phản bác, cho dù là cấm kỵ của nhân loại nhưng bọn họ cũng giống như Tuyết Ưng tộc chúng ta, cho nên ngươi vẫn nên ngoan ngoãn chịu đựng, tạm thời ở trong động đi, nếu ngươi thực sự muốn ra ngoài thì ta mang ngươi bay một vòng là được”

Tuyết Ưng hoàn toàn bác bỏ ý kiến của Ảnh Nhiên, về mặt còn rất nghiêm túc, thậm chí mày con cau lại.

Lúc mới đầu, Ảnh Nhiên rất cảm kích Tuyết Ứng quan tâm và xem trọng nàng nhưng trải qua ba tháng, mỗi ngày hắn đều lờ mờ đi theo nàng, lải nhải nên làm cái này, không nên làm cái kia, xem nàng giống như là đứa trẻ thì Ảnh Nhiên bắt đầu thấy đau đầu, cho đến một tháng trước, Bắc Dao Quang đưa cho hắn giáo trình bồi dưỡng phụ thân gì đó thì Tuyết Ứng chẳng khác gì gà mẹ bảo hộ gà con, cơ hồ ngay cả chuyện ăn, ngủ cũng không muốn nàng động tay, ngậm miệng mở miệng đều là Bắc Dao nói thế này, Bắc Dao nói thế kia, làm cho Ảnh Nhiên bắt đầu hoài niệm một Tuyết Ứng vô tâm, thô lỗ làm cho nàng hay hiểu lầm và nổi giận trước kia.

Trước kia ở trên giường hắn luôn thô bạo, dùng sức ra vào nhưng bây giờ đừng nói là hoạt động thô bạo trên giường, ngay cả ngủ hắn cũng không có nhúc nhích, tối nằm tư thế gì thì sáng ra y chang như vậy, có lần Ảnh Nhiên thử thẹn thùng hỏi hắn sao không thêm động đến nàng thì hắn còn nghiêm trang nói là vì sức khỏe của đứa nhỏ, trước khi đứa nhỏ sinh ra thì chuyện phòng the phải ngưng lại, làm cho Ảnh Nhiên ghen hờn, không nói được tiếng nào.

Mọi chuyện cứ tiếp diễn như thế thì đến lượt Ảnh Nhiên lại có chút ảo não vì sự xuất hiện của đứa nhỏ.

”Quên đi, vậy không đi nữa” Ảnh Nhiên vô lực quay về chỗ ngồi.

”Ảnh Nhiên, ngươi ở mất hứng sao?” Tuyết Ứng cẩn thận quan sát ngôn sắc của nàng rồi hỏi.

”Không có, ta chỉ cảm thấy hơi mệt, không muốn ra ngoài nữa, ngươi nói đúng, ta đi lòng vòng trong động cũng được, thật hi vọng đứa nhỏ này nhanh chóng ra đời” Ảnh Nhiên hi vọng sinh càng sớm càng tốt, nàng sợ nếu cứ tiếp tục thì chính nàng lại mắc chứng bệnh sợ hãi đứa nhỏ.

“Được rồi, ngươi cảm thấy mệt sao? Vậy có muốn quay về giường nằm nghỉ không? hiện tại nên kể chuyện cho cục cưng nghe, tuy ta không biết cái này có tác dụng gì với việc dưỡng thai hay không, nhưng Bắc Dao lại nói nó rất có ích, nàng nói tiểu ác ma và tiểu ma nữ vì khi ở trong bụng nàng không được nghe kể chuyện cô tích cho nên mới gây sự như vậy, con của chúng ta không thể như bọn họ cho nên mỗi ngày phải kể chuyện cho nó nghe, ngươi chờ một chút, ta đi lấy sách kể chuyện”

Tuyết Ứng vừa lải nhải, vừa đặt Ảnh Nhiên lên giường, sau đó mới xoay người đi vào chuyên khu trẻ con ở sâu trong động.

Cái gọi là chuyện cổ tích chính là một quyển sổ dày được viết tay, kể về các câu chuyện xưa, tuy rằng mỗi truyện không dài lắm nhưng đều có ý nghĩa giáo dục nhất định, đây chính là sách gối đầu giường của những tiểu hài từ thời hiện đại được Bắc Dao Quang biên soạn lại, chép thành hai bản, một đưa cho Ngọc Linh Lung, một giao cho Tuyết Ứng, mà nhân vật chính được cải biên trong hai cuốn sách này chính là Bắc Dao Bảo Bảo và Bắc Dao Mặc Mặc.

Ảnh Nhiên có chút vô lực nhìn Tuyết Ứng bước nhanh vào sâu trong động, tưởng chừng muốn ngựa cô lên trời mà thét lớn “trời ơi, mười tháng trôi qua thật mau đi”

Sau đó thì ngã xuống tấm đệm lông vũ êm ái, giả bộ ngủ, nàng tuyệt đối không thích nghe cái gọi là chuyện xưa kia, đứa nhỏ có nghe được hay không hay là nghe mà có hiểu hay không thì nàng không biết, nhưng nàng thì đã sắp thuộc lòng mấy chuyện đó rồi, thật không hiểu mấy chuyện đó là dành cho đứa nhỏ hay là để giáo huấn người lớn.

Quả nhiên là làm cha mẹ không dễ chút nào a, nhất là khi bọn họ quen biết với người của Bắc Dao gia.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: YÊU CẦU QUÁ ĐÁNG

Bụng của Ảnh Nhiên mỗi ngày một lớn, khi mới mang thai được ba tháng thì không cảm giác thay đổi gì nhiều nhưng đến trước khi sinh ba tháng thì bụng của nàng bự quá mức.

Khi Bắc Dao Quang cùng Như Mặc và Thanh Nhi, Ngọc Linh Lung đến thăm thì đều trở mắt kinh ngạc, không thể tưởng tượng nổi, bụng lớn như vậy thì bên trong chắc phải chứa đến mấy cục cưng á.

”Ảnh Nhiên, ngươi, bụng của ngươi? Như Mặc, mau đến nhìn xem bên trong rốt cuộc có mấy cục cưng, đừng nói là tam hay tứ bào thai nha” Bắc Dao Quang ghen hờn tràn trề chỉ tay vào bụng của Ảnh Nhiên.

Ảnh Nhiên vẫn dùng hình dạng nhân loại xuất hiện trước mắt bọn họ nhưng thân hình gầy yếu, gần như bị cái bụng của nàng che khuất, chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang mỉm cười, làm cho Bắc Dao Quang lo lắng nếu nàng thở mạnh một chút thì bụng của nàng sẽ vỡ ra.

Thanh Nhi cũng thiếu chút nữa là rớt đứa nhỏ đang ôm trong tay, Ngọc Linh Lung cũng hoảng sợ nhìn bụng của Ảnh Nhiên.

”Dao Quang cùng các ngươi không cần quá lo lắng, bụng lớn như vậy là bình thường, bên trong cũng không có nhiều cục cưng mà chỉ có một thôi,

Tuyệt Ưng tộc chúng ta rất ít khi có trường hợp chết khi sinh sản a” Ảnh Nhiên thấy bộ dạng kinh hãi của bọn họ thì vội vàng giải thích.

” Một cái đứa nhỏ? Một cái đứa nhỏ, oh My God, một đứa nhỏ mà bụng lớn như vậy? nếu là nhiều đứa thì sao? Ảnh Nhiên, thân mình của người ngày thường thấy thế nào? sau này làm sao mà sinh?” Bắc Dao Quang che miệng, mắt vẫn nhìn chăm chăm cái bụng của Ảnh Nhiên, miệng thì thảo “ chết tiệt, nếu biết sớm thì năm đó ta không học được mà trực tiếp học khoa sản thì bây giờ có thể giúp đỡ đẻ hoặc là mổ rồi?”

“Cái gì gọi là sinh mổ? Bắc Dao, người muốn mổ bụng Ảnh Nhiên để lấy đứa nhỏ ra sao? Ta không đồng ý, trừ phi người giết ta, còn không đừng hòng đụng đến Ảnh Nhiên”

Càng gần đến ngày đứa nhỏ được sinh ra, Tuyệt Ưng càng khẩn trương hơn, vốn dĩ hần cũng thấy bụng của Ảnh Nhiên quá lớn, mấy tháng qua bọn họ cũng rất lo lắng, gần như không có đêm nào ngủ ngon giấc, bây giờ bị Bắc Dao Quang kích thích như vậy thì hần kích động hần lên, lập tức che chắn trước mặt Ảnh Nhiên, về mặt đề phòng nhìn Bắc Dao Quang

” Ngu ngốc Tuyệt Ưng, ta hiện tại cũng phải thừa nhận Bảo Bảo nói người như vậy rất đúng, người yên tâm, cho dù ta muốn giúp Ảnh Nhiên sinh mổ thì ta cũng phải làm được mới tính a, huống chi thời đại này cũng không có công cụ cần thiết, người có yêu cầu, ta cũng không làm nhưng mà bụng lớn như vậy, làm sao sinh đứa nhỏ ra thì thực sự là vấn đề lớn a”

Bắc Dao Quang thấy bộ dáng không chịu thua kém của hần thì vừa tức vừa buồn cười.

” Xà quân đại nhân, người nhất định là có biện pháp phải không?” Ngọc Linh Lung đã làm mẹ nên tính cách cũng hiền dịu hơn, hơn nữa sau khi nàng sinh thì nhận được một thùng quần áo trẻ em xinh đẹp do Ảnh Nhiên gửi tặng, mỗi bộ đều rất tinh xảo làm nàng yêu thích tới mức không muốn buông tay, trong lòng cảm kích tâm ý và tay nghề của Ảnh Nhiên vô cùng, cũng sớm xem nàng như bạn tâm giao, cho nên lúc này không thể trơ mắt nhìn nàng gặp nguy hiểm.

Ảnh Nhiên thấy bọn họ không cho nàng cơ hội giải thích mà cứ lo lắng không đầu, tuy trong lòng rất cảm động nhưng nếu không giải thích thì với tư tưởng tự trọng vô hạn của bọn họ thì có lẽ nàng sẽ trở thành sản phụ gặp nguy hiểm cao.

” Dao Quang, Linh Lung đại nhân, Xà quân đại nhân, các người nghe ta nói được không?” Ảnh Nhiên vất vả lắm mới đẩy được Tuyệt Ưng ở trước người mình ra, vội vàng nói

” A? Ảnh Nhiên. người muốn nói cái gì cứ việc nói!” đám người kia lập tức an tĩnh lại, đem tầm mắt nhìn về phía nàng.

“Mọi người có lẽ đã quên ta và Tuyệt Ưng là thuộc chủng loại gì sao? Chúng ta là Tuyệt Ưng” Ảnh Nhiên nhắc nhở

“Vậy thì sao?” Bắc Dao Quang vẫn không rõ, là Tuyệt Ưng thì sẽ không khó sinh sao?

Như Mặc đương nhiên là hiểu nên không khỏi bật cười “ đúng là chúng ta đã lo lắng quá nhiều”

” Như Mặc?” Bắc Dao Quang lập tức quay đầu nhìn sang hần, khó hiểu, vì sao Như Mặc có vẻ thả lỏng tâm tình như thế?

” Dao Quang, chắc người đã nhìn thấy nguyên hình cả Tuyệt Ưng và Ảnh Nhiên rồi phải không?” Như Mặc nhẹ vuốt tóc nàng, Bắc Dao Quang gật đầu “ đúng vậy, nhưng có liên quan gì đến chuyện đứa nhỏ?”

” Dao Quang, người sao thông minh một đời mà hồ đồ nhất thời như thế? Tuyệt Ưng là chủng loại có thể hình lớn nhất trong không trung, nguyên hình của bọn họ so với các sinh vật khác trên lục địa cũng lớn hơn gấp nhiều lần, hiện tại chúng ta chỉ nhìn thấy bộ dáng nhân loại của Ảnh Nhiên cho nên mới thấy bụng của nàng bự quá mức nhưng khi sinh sản sẽ quay về nguyên hình thì cái bụng như vậy cũng không tính là gì. Nếu ta nói không sai thì bụng của Ảnh Nhiên như vậy cũng không tính là lớn, thậm chí còn nhỏ nữa, chẳng qua Ảnh Nhiên lần đầu tiên làm mẹ cho nên quá mức khẩn trương, không ăn ngủ tốt nên mới gầy như vậy”

Như Mặc nói xong thì mọi người cũng hiểu ra, Bắc Dao Quang dùng sức vỗ trán mình, bật cười “ ai nha, ta quả thật là thông minh một đời mà hồ đồ nhất thời, tự đứng lại lo lắng chuyện không đầu, đúng là quan tâm quá mức mà”

Ngọc Linh Lung cũng che miệng nở nụ cười, lúc này đứa nhỏ trong ngực Thanh Nhi cũng bật cười khanh khách, tiếng cười thanh thúy của trẻ con đã thu hút Ảnh Nhiên “ Thanh Nhi đại nhân, ta có thể ôm một chút không?”

Thanh Nhi mỉm cười, lập tức đưa đứa nhỏ cho nàng “ đương nhiên là có thể, nhưng hần thích nắm tóc của người khác, Ưng vương phi phải cẩn thận một chút, đừng để hần làm đau”

Tuyệt Ưng nghe tiếng cười của đứa nhỏ thì theo phản xạ lui lại hai bước, sau đó lại ép bản thân tiến lên, có chút sợ hãi nhìn đứa nhỏ mặc áo hồng được truyền từ tay Thanh Nhi sang tay Ảnh Nhiên.

Xiêm y đó đúng là cái mà trước kia Ảnh Nhiên đã làm, lúc đó hần rất ngạc nhiên, không hiểu sao nàng lại đem toàn bộ cho đứa nhỏ của Bảo vương, nhưng hần không phản đối, chỉ cần Ảnh Nhiên thích thì cho ai cũng được.

Vật nhỏ trong ngực, mái tóc ngoài trừ lọn trước trán có màu xanh biếc thì còn lại đều đen tuyền, đôi đồng tử đen láy và sâu thẳm nhìn Ảnh Nhiên không chớp, đôi môi nhỏ đỏ mọng đang nhiệt tình cười với nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần, cái mũi cao khéo léo, má lúm đồng tiền đáng yêu, bàn tay bé nhỏ đang nắm mái tóc màu bạc của Ảnh Nhiên, ra sức kéo. Ảnh Nhiên không giãy dụa, mặc nó cầm lấy, đứa nhỏ này quả là một bảo bối linh hoạt, đáng yêu, nó không làm nàng đau mà giống như tìm được món đồ chơi yêu thích nên không muốn buông tay.

Thân thể nhỏ nhỏ trong ngực vừa mềm mại lại có cảm giác yếu ớt nhưng cũng tràn đầy sức sống. Ảnh Nhiên thích cảm giác như vậy, tưởng tượng không lâu nữa đứa nhỏ của mình cũng sẽ xuất hiện trên đời, nàng cũng có thể ôm nó vào lòng, che chở cho nó thì trong lòng tràn ngập chờ mong.

“Thật đáng yêu, Linh Lung đại nhân đã đặt tên cho tiểu vương tử chưa?”

“Ân, Xà quân đại nhân đã đặt tên cho, gọi là Thanh Hiên” Ngọc Linh Lung vẻ mặt cảm kích nhìn thoáng qua Như Mặc và Bắc Dao Quang, nếu không có Xà quân đại nhân hỗ trợ thì đứa nhỏ của nàng và Thanh Nhi không dễ dàng biến hình nhanh như vậy, dù gì thì nàng và Thanh Nhi không cùng chủng loại, ngay cả pháp hệ cũng không giống nhau, nếu không nhờ Xà quân đại nhân dùng nội đan và hoa tảo gần một ngàn năm pháp lực thì đứa nhỏ của nàng còn cách thời điểm đáng yêu như bây giờ rất xa.

“Thanh Hiên? Tên rất hay, cũng bắt đầu từ chữ Thanh như Thanh Nhi đại nhân, bây giờ nhìn mặt tiểu vương tử thì có thể hình dung Thanh Nhi đại nhân lúc trẻ thế nào?” Ảnh Nhiên vừa nhìn đứa nhỏ trong ngực vừa nhìn Thanh Nhi đứng ở xa mà so sánh, làm cho hân đồ mặt lên mà Ngọc Linh Lung thì ra sức gạt đầu “ ăn, ta cũng thấy vậy, sau khi sinh Thanh Hiên ra thì mới biết tướng công nhà ta chẳng những bộ dáng bây giờ tiêu sái mà khi còn nhỏ cũng đã như thế rồi”

“Linh Lung, người...” Thanh Nhi da mặt mỏng, không nghĩ Linh Lung ở trước mặt mọi người lại nói hân như vậy nên mặt hồng lên.

“Không nói nữa, tướng công nhà ta thẹn thùng” Ngọc Linh Lung cười trộm, khiến Bắc Dao Quang và Ảnh Nhiên cũng nhìn không được mà cười thành tiếng

” Thanh nhi, người nha, kết hôn đã nhiều năm như vậy mà động một chút là đỏ mặt” Bắc Dao Quang vừa cười vừa trêu chọc làm mặt Thanh Nhi càng đỏ hơn, thấp giọng bắt mồn “ phu nhân, người còn trêu chọc ta”

Lúc này Thanh Hiên đột nhiên dùng sức kéo mạnh tóc của Ảnh Nhiên làm nàng nhìn không được mà kêu đau, Thanh Nhi và Ngọc Linh Lung cả kinh, lập tức tiến lên, kéo tay Thanh Hiên ra “ Hiên nhi, mau buông ra, nếu không ta đánh cái mông của người”

Thanh Nhi thấp giọng cảnh cáo hân, Tiểu Thanh Hiên tròn to mắt nhìn phụ thân một lát rồi mới chậm rãi buông tay ra, Ngọc Linh Lung cũng áy náy kéo tóc của Ảnh Nhiên ra khỏi tay hân “ thực xin lỗi, đứa nhỏ này cũng khá nhu thuận, không có tật xấu gì chỉ thích túm tóc người khác, nhất là những mái tóc đẹp bị hân túm lấy thì nhất định không chịu thả ra, người chắc là rất đau?”

” Không có việc gì! Một chút cũng không đau, đứa nhỏ thôi, cũng không phải cố ý! Hiên vương tử xem như là nhu thuận rồi, thật hi vọng đứa nhỏ nhà ta nhu thuận bằng một nửa Hiên vương tử là ta thấy thỏa mãn rồi” Ảnh Nhiên vội vàng đáp rồi đem đứa nhỏ trả lại cho Ngọc Linh Lung.

Tuyệt Ứng thấy đứa nhỏ đã được trả lại thì vội đi đến bên cạnh Ảnh Nhiên, đau lòng vuốt tóc nàng, vừa rồi hân nhìn thấy rất rõ, Thanh Hiên tiểu ác ma kia dùng sức không phải nhẹ, quả thực không có đứa nhỏ nào tốt mà, nhưng Ảnh Nhiên lại thích nó làm cho Tuyệt Ứng thấy ủy khuất vô cùng.

“Ảnh Nhiên, thực ra chúng ta đến đây là có một yêu cầu quá đáng muốn thương lượng với người” Bắc Dao Quang vì cái bụng bự quá mức của Ảnh Nhiên mà quên mất mục đích nàng đến đây, giờ nhìn thấy cái mặt xanh mét của Tuyệt Ứng thì mới nhớ ra.

” Dao Quang, người khách khí như vậy làm cái gì? Chúng ta được người và Xà quân đại nhân giúp đỡ nhiều như vậy, nếu có gì chúng ta có thể làm được thì cứ mở miệng, đừng nói là yêu cầu quá đáng gì đó nữa” Ảnh Nhiên vội vàng đáp, cảm giác như điều Bắc Dao Quang sắp nói ra sẽ làm bọn họ tức giận

“Đúng vậy, Như Mặc, các người cần chúng ta hỗ trợ gì thì cứ nói, cần gì phải nói là yêu cầu quá đáng chứ?” Tuyệt Ứng cũng chăm chú nhìn hai người “ có chuyện gì sao?”

“Đừng lo lắng, cũng không phải chuyện to tát gì, Tuyệt Ứng trải qua thời gian huấn luyện như vậy có còn sợ đứa nhỏ nữa không?” Bắc Dao Quang lắc đầu hỏi

” Dao Quang, hân tốt hơn nhiều!” Ảnh Nhiên nghĩ Bắc Dao Quang lại muốn đưa cho Tuyệt Ứng giáo trình huấn luyện gì mới nên vội vàng lên tiếng, mấy tháng qua nàng đã chịu đủ rồi, nàng không muốn tiếp tục quá trình kể chuyện dưỡng thai gì đó nữa, ngay cả Tuyệt Ứng hát ru nàng cũng không muốn nghe

” Đúng vậy, Bắc Dao, ta không sợ đứa nhỏ, người đừng nghĩ đem Ảnh Nhiên rồi đi” Tuyệt Ứng bất an, cao giọng nói

Nhìn vẻ mặt vợ chồng bọn họ, Như Mặc và Bắc Dao Quang nhìn không được mà bật cười, xem ra cái giáo trình huấn luyện kia đã làm cho hai kẻ lần đầu tiên làm cha mẹ cũng thấu hiểu được làm cha mẹ không dễ dàng gì, cũng để cho bọn họ sau này muốn làm gì thì cũng phải suy nghĩ thật kỹ trước, cuối cùng thì mọi việc cũng đã có hiệu quả như mong đợi.

Xem như sự trừng phạt đối với đôi vợ chồng xốc nổi này đã chấm dứt, bây giờ là tới lượt hai đứa con gây họa của bọn họ, mấy tháng qua nghĩ rằng bọn họ chỉ trừng phạt chúng bằng cách lấy chúng là hình mẫu cho mấy câu chuyện dưỡng thai thì quả thực quá ngây thơ rồi, trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi

Chương 59: KẾ SÁCH MỚI

”Tuyệt Ứng, người yên tâm, chúng ta không phải muốn đưa Ảnh Nhiên đi, lần này chúng tôi là muốn hỏi người có muốn trừng phạt hai kẻ gây sự Bảo Bảo và Mặc Mặc không?” Như Mặc ôn nhã nói, tựa hồ như kẻ bị trừng phạt trong lời hán không phải là con của hán và Bắc Dao Quang, làm cho Ảnh Nhiên và Tuyệt Ứng kinh ngạc, không biết ý của hán là thế nào.

“Như Mặc, chúng ta không hiểu”

“Tuyệt Ứng, người bị chứng ngại tâm lý dẫn đến sợ hãi đứa nhỏ, hiện giờ lại mỗi ngày vất vả tìm cách khắc phục, tất cả đều do Mặc Mặc và Bảo Bảo gây ra trước đây, ý của Dao Quang là nếu người không ngại thì chờ sau khi đứa nhỏ của các người sinh ra thì giao cho Bảo Bảo và Mặc Mặc chăm sóc”

Như Mặc thông thả đem ý đồ của bọn họ nói ra, sau đó về mặt còn đoan trang nhìn xem phản ứng của Tuyệt Ứng và Ảnh Nhiên.

“Như Mặc, ý của người nói là sau khi đứa nhỏ của ta và Ảnh Nhiên được sinh ra thì giao cho tiểu ác ma và tiểu ma nữ nuôi dưỡng?” Tuyệt Ứng vẫn không tin những gì mình nghe được nên hỏi lại.

Như Mặc và Bắc Dao Quang cùng gật đầu, sau đó Bắc Dao Quang nói tiếp “đúng vậy, trải qua thời gian dài học tập như vậy, ta tin Ảnh Nhiên cũng thấy được cố gắng của người, thấy được người mong muốn trở thành một người cha tốt như thế nào, cho nên thực ra người không phải không thương nằng và đứa nhỏ, đúng không? nếu vậy thì sau khi đứa nhỏ được sinh ra, giao cho Mặc Mặc và Bảo Bảo chăm sóc đi, thời gian qua các người cũng quá mệt nhọc rồi cần có không gian riêng cho hai người, coi như là tuần trăng mật thứ hai đồng thời cũng có thể giáo huấn Mặc Mặc và Bảo Bảo, để cho bọn họ biết làm cha mẹ không dễ dàng gì. Các người thấy được không?”

“Nhưng mà...” Ảnh Nhiên đưa tay vuốt bụng, muốn nói lại thôi.

”Không có việc gì, Ảnh Nhiên, người cứ thẳng thắn nói lên suy nghĩ của mình đi” Bắc Dao Quang nhìn nàng cổ vũ.

“Bảo Bảo tiểu chủ và Mặc Mặc tiểu chủ vừa nhìn thì đã biết là không có kinh nghiệm chăm sóc cho đứa nhỏ, nếu lỡ bọn họ không chiều cổ tốt cho nó thì tính làm sao?” Ảnh Nhiên cúi đầu nói lên băn khoăn của mình.

Đứa nhỏ chính là máu thịt của người mẹ, tuy rằng mang thai mười tháng vất vả, lại suốt ngày nghe Tuyệt Ứng lải nhải như gà mẹ trông con khiến nàng áp lực, muốn nhanh chóng sinh nó ra nhưng nàng cũng đã quen hàng ngày nói chuyện với cái bụng của mình như là đang nói chuyện với đứa nhỏ, nếu đứa nhỏ của nàng vừa mới sinh ra mà nàng không chiều cổ nó, còn mang nó đưa cho người khác, nhất là hai người không kinh nghiệm như Bảo Bảo và Mặc Mặc thì làm mẫu thân như nàng sao có thể yên tâm được.

Hơn nữa nếu không chăm sóc tốt cho đứa nhỏ, dựa theo tính tình thiếu kiên nhẫn của Bảo Bảo và Mặc Mặc thì có khi nào sẽ quay ngược lại hành hạ con nàng không? nếu vậy thì phải tính thế nào?

Ảnh Nhiên lại không dám nói những lo lắng trong lòng ra, nhưng vẻ mặt đã biểu hiện rõ ràng, Bắc Dao Quang và Như Mặc cũng không bị mù thì sao không thấy chứ?

Như Mặc nhìn thoáng qua Bắc Dao Quang như muốn nói với nàng, ta đã nói mà, Ảnh Nhiên sẽ rất luyến tiếc, người còn có ý đề ra chủ ý này. Bắc Dao Quang thì như đã có chuẩn bị trước, không đề ý đến ánh mắt của Như Mặc, ung dung nhìn Ảnh Nhiên “Ảnh Nhiên, chắc người đang lo lắng Mặc Mặc và Bảo Bảo sẽ ngược đãi tiểu Tuyệt Ứng phải không? hay là thậm chí sợ bọn họ không kiên nhẫn mà giết chết nó?”

”A! Ta, ta không có nghĩ như vậy!” Ảnh Nhiên không nghĩ tới Bắc Dao Quang lại nói trắng ra như vậy, Ảnh Nhiên luôn không biết nói dối nên nói xong những lời này thì mặt đỏ bừng, đúng là giấu đầu lòi đuôi.

Bắc Dao Quang cũng không tiếp tục vạch trần nàng mà nói “chuyện này thì người yên tâm, trừ khi bọn họ không nghĩ tới Thanh Liên và Vân Thư thì mới làm thế, ta đã ra tối hậu thư cho bọn họ, nếu không chiều cổ tốt cho đứa nhỏ của người thì ta sẽ có biện pháp làm cho bọn họ mỗi ngày đều không được ở bên nhau. Hơn nữa ý kiến này của ta được Vân Thư và Thanh Liên nhiệt liệt ủng hộ, cho nên Bảo Bảo và Mặc Mặc không dám làm gì với cục cưng của người đâu, hơn nữa để sớm chấm dứt hình phạt, bọn họ càng phải ra sức chăm sóc tốt cho đứa nhỏ, nếu người còn lo lắng thì đến Xà sơn ở đi, mỗi ngày có thể quan sát bọn họ chiều cổ cho đứa nhỏ thế nào, nhưng phải hứa là dù bọn họ tay chân vụng về thế nào cũng không được can thiệp vào việc chăm sóc mấy đứa nhỏ”

“Mấy đứa nhỏ? Còn có đứa nhỏ của ai nữa?” Tuyệt Ứng chen ngang

Bắc Dao Quang ngăn người,” Ta còn chưa nói sao? Đương nhiên còn có tiểu Thanh Hiên, dù sao nạn nhân cũng không phải chỉ có một mình người, ta nghĩ thời gian đó Thanh Nhi cũng chịu không ít khổ sở, cho nên bây giờ tiểu Thanh Hiên phải thay cha hán báo thù, không phải sao?”

Vợ chồng Ngọc Linh Lung và Thanh Nhi hiển nhiên đã sớm biết chuyện này, nên chỉ mỉm cười mà không lên tiếng, trước khi tới đây thì Bắc Dao Quang đã làm công tác tư tưởng cho bọn họ, mà bọn họ cũng tin rằng Như Mặc và Bắc Dao Quang sẽ không làm chuyện thương tổn đứa nhỏ của bọn họ, hơn nữa còn có thể nhìn hai kẻ gây sự kia tay chân luống cuống, nghĩ tới đó thôi là trong lòng bọn họ đã tràn đầy chờ mong, cho nên bọn họ thấy kế sách này không có gì là không tốt. Vì vậy khi Thanh Nhi còn đang chần chờ thì Ngọc Linh Lung đã sáng khoái đồng ý, mà khi Như Mặc và Bắc Dao Quang

muốn đến Tuyết Ưng tộc thuyết khách thì bọn họ cũng cũng xung phong đi theo.

“Ành Nhiên, người yên tâm đi! Dao Quang cùng Xà quân đại nhân thương đứa nhỏ không ít hơn chúng ta, làm như vậy thì đương nhiên sẽ có đạo lý của bọn họ, hơn nữa người đừng nói là người không muốn nhìn xem hai kẻ chuyên gây sự kia luống cuống, bối rối thế nào nha? Tôn kính và cảm kích bọn họ từng có ân với chúng ta là một chuyện, nhưng ân nhân làm chuyện sai thì cũng phải bị trừng phạt nho nhỏ, đúng không? hơn nữa nam nhân của chúng ta đều bị bọn họ làm cho khốn đốn, hiện giờ con chúng ta thay cha báo thù, coi như là công bằng, người không nghĩ vậy sao?”

Ngọc Linh Lung ôm tiểu Thanh Hiên, vẻ mặt chờ mong lại có ý đùa giỡn làm cho vẻ lạnh lẽo, trong trẻo và khí thế ngày thường của nàng mềm đi rất nhiều, mà Ành Nhiên thì bớt do dự thêm một chút.

Thanh Nhi thấy nương tử nhà mình đã lên tiếng, tốt xấu gì hấn cũng phải phụ họa thêm nếu không thì sẽ làm nương tử đại nhân buồn lòng a, vì thế mới tiếp lời “mấy tháng qua, Ung vương đại nhân cũng thật vất vả rồi, vừa chăm sóc cho Ung vương phi, vừa học đủ thứ, đúng là làm cha mẹ không dễ chút nào, đề nghị này của chủ nhân và phu nhân ta thấy hay lắm, có thể để cho Ung vương đại nhân có thời gian thả lỏng tâm tình, hơn nữa cũng không phải giao đứa nhỏ cho Mặc Mặc và Bảo Bảo tiểu chủ chăm sóc suốt đời, khi nào muốn đưa tiểu Tuyết Ưng về thì Ung vương đại nhân và Vương phi có thể tùy thời đưa ra quyết định, ta cảm thấy chủ ý này của phu nhân không thể hay hơn nữa, nghĩ tới bộ dáng luống cuống của hai vị tiểu chủ là ta đã thấy kích động rồi”

Tuyết Ưng vốn cảm thấy lo lắng chuyện phải chiều cổ đứa nhỏ, thời gian qua hấn cũng chịu không ít áp lực, cho dù hấn không chán ghét đứa nhỏ thì phải học đủ thứ linh tinh cũng làm hấn đau đầu, mà từ khi Ành Nhiên mang thai thì hấn cũng không thể gần gũi với nương tử, làm cho hấn bị ghen đến suýt bị nội thương. Nếu giao đứa nhỏ cho hai tiểu ác ma kia thì hấn sẽ có thời gian tự do bên nương tử để hâm nóng tình cảm, cái gì có thể nhịn nhưng nhu cầu tình dục thì không thể a.

Nếu đem đứa nhỏ cho hai tiểu ác ma thì hấn còn có thể trả thù những uất ức hấn phải chịu suốt bao nhiêu năm qua, có thể hả hê nhìn vẻ mặt như ăn phải mướp đắng của bọn họ, lại có thể tự do thân thiết với Ành Nhiên, thực sự là nhất tiễn hạ song điêu, nhất cử lưỡng tiện a, hấn mà cự tuyệt thì đúng là không nên gọi là Tuyết Ưng nữa mà gọi thành ngu ngốc là vừa.

“Ành Nhiên, ta thấy Thanh Nhi nói cũng đúng, Bắc Dao Quang và Như Mặc là đang muốn trừ giận giùm chúng ta, hơn nữa gao đứa nhỏ cho Như Mặc và Bắc Dao thì chúng ta có gì mà phải lo? Nếu người thực sự lo lắng thì chúng ta có thể đến Xà sơn ở một thời gian, cho đến khi người muốn quay về tộc thì chúng ta liền mang theo đứa nhỏ trở về, người thấy được không?”

Tuyết Ưng nhanh chóng đầu hàng trước kế sách của Bắc Dao Quang, bắt đầu quay sang thuyết phục thế tử của mình, mà Ành Nhiên vốn đã bị Ngọc Linh Lung làm lung lay tư tưởng, thêm Tuyết Ưng hòa vô thì cũng giờ tay đầu hàng, gật đầu “vậy được rồi”

Nhưng vẫn thiện lương bỏ sung “trừng phạt các tiểu chủ một chút là được rồi, cũng không nên trừng phạt bọn họ lâu quá, rất đáng thương”

Bắc Dao Quang mỉm cười “Ành Nhiên, người thực sự là người có tâm địa tốt, người yên tâm, ta sẽ xem xét mà giảm nhẹ hình phạt cho bọn hấn, nhưng phải xem thái độ của bọn chúng thế nào. Ta vốn đã cho bọn chúng lựa chọn quy tắc cũ và phương pháp mới, là do bọn họ tự cho mình thông minh, lựa chọn phương pháp mới, cho là ta đã già, không nghĩ ra được cách nào để sửa trị bọn họ. Hừ, ta sẽ cho bọn họ lĩnh giáo đủ”

Bắc Dao Quang vừa nói vừa cười càng thêm vui vẻ lên, trong đầu tự động tưởng tượng đến biểu tình của Bảo Bảo và Mặc Mặc khi biết cái gì gọi là kế sách mới, biết rằng bọn họ phải chiều cổ cho hai đứa nhỏ thì thêm phần kích, nàng thậm chí nhịn không được nắm tay của Như Mặc, giống như cô nương làm nũng nói “Như Mặc, người biết không, ta thực nôn nóng muốn nhìn thấy vẻ mặt của Bảo Bảo và Mặc Mặc, thật hi vọng Ành Nhiên nhanh chóng sinh a”

Mọi người cùng im lặng, trán đổ mồ hôi, trừng phạt chưa bắt đầu nhưng bọn họ đã bắt đầu cầu nguyện cho Bảo Bảo và Mặc Mặc, quả nhiên là gừng càng già càng cay a. Bảo Bảo và Mặc Mặc tuyệt đối không phải chỉ chiều cổ đứa nhỏ của bọn họ đơn giản như vậy, cho nên dù Bắc Dao Quang không nói ra thì bọn họ cũng ngáp trăn chờ mong.

Bây giờ mới biết dù có đắc tội với cả thiên hạ cũng không nên đắc tội với người của Bắc Dao gia, cũng may là bọn họ không có, vợ chồng Thanh Nhi và Tuyết Ưng thậm chí cảm thấy bọn họ thực may mắn, cũng đồng thời đưa mắt nhìn nhau đầy ẩn ý.

Ba tháng sau.

Tuyết Ưng tộc.

Trong huyết động to lớn, trên cao đã treo sẵn một cái tổ chim thật to.

Xuyên qua kết giới trong suốt có thể thấy được thân hình to lớn của Ành Nhiên, hai cánh xếp lại đang nằm trong tổ, nàng nhắm mắt lại, thân thể run run, bộ dáng như là rất thống khổ.

Bên ngoài kết giới, Tuyết Ưng không ngừng đi tới đi lui, ánh mắt không hề rời khỏi tổ chim kia, Ành Nhiên đang đẻ trứng, tuy rằng hấn rất muốn hỗ trợ nhưng lại không giúp được gì.

Ngoài động, hàng trăm ngàn tộc nhân của Tuyết Ưng tộc đã tập trung đông đủ, chờ đợi xem vương tử hay công chúa đầu tiên của Tuyết Ưng tộc ra đời, đủ thứ quà lễ đã chất đầy gần nửa cái động.

Tám vị đại tướng hộ pháp thì chuẩn bị sẵn huyết man rất khó tìm thấy từ biển sâu, chờ khi vương phi đẻ trứng xong, ấp trứng xong thì sẽ đem huyết man cho vương phi dùng để bồi bổ nguyên khí, biện pháp này đã được truyền từ thời tổ tiên, nghe nói mỗi khi giống cái của Tuyết Ưng tộc sinh sản thì nguyên

khí rất khó hồi phục, chỉ có thể dùng huyết man dưới biển sâu mới có tác dụng, nếu may mắn thì có khi mười năm sau, Ung vương đại nhân của bọn họ sẽ có thêm đứa thứ hai.

Dù sao biểu hiện gần một năm qua của Ung vương đại nhân đã làm bọn họ cảm động không thôi, mỗi ngày đều học tập nên chiều cố đưa nhỏ thế nào, có khi còn nghe Ung vương đại nhân hát ru, tuy rằng tiếng ca của hắn không thể được khen tặng nhưng phần tâm ý của Ung vương đại nhân thì không nói hết được, cho nên bọn họ cũng muốn chia sẻ cùng Ung vương đại nhân, tốn rất nhiều công sức mới tìm được huyết man dưới biển sâu, nhưng vì tương lai của Tuyệt Ung tộc có thêm tiểu chủ thứ hai thì cực khổ thế nào cũng đáng giá.

Đáng thương cho Tuyệt Ung lại lần nữa bị người ta hiểu lầm, nhưng lúc này hắn không có tâm trí để mà tìm hiểu, toàn bộ tinh thần của hắn đều tập trung vào cái tổ chim đang treo trên cao kia, sốt ruột không ngừng, đã một ngày rồi sao còn chưa có sinh.

Bạn đang đọc truyện *Ung Vương Liệt Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: TRẮNG BẠCH VŨ, XANH MÁ LÚM ĐỒNG TIỀN

Tuyệt Ung lo lắng bai nhiêu thì Ảnh Nhiên cũng vậy, từ nhỏ được mẫu thân đưa ra khỏi Hư Vô Giới, lại được dưỡng phụ dưỡng mẫu nuôi dưỡng, nhưng vì màu lông khác biệt mà nàng chưa từng lộ mặt trước nhiều người, tuy rằng dưỡng phụ dưỡng mẫu rất yêu thương nàng không nói cho nàng biết quá trình giao phối là như thế nào chứ đừng nói là sinh sản.

Có mấy tộc nhân trong Tuyệt Ung tộc từng trải qua sinh nở cũng đã chỉ cho nàng chút ít kinh nghiệm, nhưng mà so với thực tế nàng đang trải qua thì cách xa, nói chính xác hơn là hoàn toàn không có chút gì giống nhau.

Các nàng nói khi sắp sinh thì sẽ thấy đau bụng, nhưng chỉ một lát là hết, sau đó sẽ đẻ trứng, nhưng nàng đã đau hết một ngày rồi mà vẫn không có dấu hiệu gì, bộ lông trắng tuyết ướt đầm mồ hôi, nàng đau đến không thể mở mắt ra được, cổ hết sức hé mắt thì nhìn thấy vẻ mặt lo lắng, khẩn trương của Tuyệt Ung thì thấy âm lòng hơn.

Vì để nàng an tâm sinh nở và không bị người ngoài quấy rầy nên nàng và Tuyệt Ung đã bày ra kết giới tiêu âm ở bên ngoài tổ chim, nói cách khác là nàng ở bên trong làm gì thì Tuyệt Ung ở ngoài hoàn toàn không nghe, không thấy, nên dù giờ nàng rất nghe mấy lời an ủi của hắn cũng không thể.

Rõ ràng là quả trứng đã chui đến cửa mình nhưng nàng dù dùng sức thế nào cũng không thể sinh ra được, làm cho Ảnh Nhiên hận không thể mổ bụng mình để lấy quả trứng ra.

Thêm mấy canh giờ nữa trôi qua, Ảnh Nhiên mệt mỏi đến cực điểm mà quả trứng vẫn chưa được sinh ra, lúc này trời đã bắt đầu tối, minh châu đã tỏa sáng trong động nhưng ngoài động vẫn nghe rất nhiều tiếng vỗ cánh, có lẽ các tộc nhân đang chờ đợi bên ngoài cũng ý thức được tình huống bất thường, vương phi lâu đẻ trứng như vậy thì không tốt cho thân thể a.

Trăm ngàn năm qua, Tuyệt Ung tộc bọn họ hiếm khi xuất hiện tình trạng khó sinh, bởi vì mỗi một con cái chi mạng thai một quả trứng nên tỷ lệ sinh khó không cao, nhưng không loại trừ vương phi rơi vào trường hợp cá biệt còn lại, nghĩ như thế mọi người cũng khẩn trương lên.

“Đại tướng quân, Vương phi đại nhân đến bây giờ còn không thuận lợi đẻ trứng thì e là sẽ gặp nguy hiểm, chi bằng mời mấy vị trưởng bối có kinh nghiệm trong tộc đến hỗ trợ?” có người lên tiếng đề nghị.

“Đúng vậy, Vương phi tuổi trẻ, lại mang thai lần đầu, đối mặt với tình huống khẩn cấp chắc là không biết cách xử lý, nên mời tộc nhân có kinh nghiệm đến hỗ trợ, nếu xảy ra nguy hiểm gì thì tính làm sao?”

Mọi người khác cũng lên tiếng phụ họa, Tuyệt Ung ở trong động nghe tiếng ồn ào thì ngẩng đầu lên, lại thấy bộ dáng của Ảnh Nhiên ngày càng không ổn nên cũng hoảng lên, vội vã quát lên “tất cả giống cái đã từng đẻ trứng mau vào đây cho ta, toàn bộ phải hóa thành hình người nếu không động này cũng không chứa đủ”

Tiếng nói vừa dứt thì đã thấy mấy chục nữ tử dung mạo khác nhau tiến vào động, vội vàng hành lễ, nhưng giờ phút này Tuyệt Ung còn tâm trí đâu mà để ý đến những chuyện đó “mau nhanh đến xem Ảnh Nhiên làm sao, vì sao đến giờ còn chưa sinh?”

“Dạ”

Bởi vì có kết giới ở bên ngoài, cho nên các nữ nhân đó không thể đi vào bên trong mà chỉ có thể đứng vòng quanh quan sát vẻ mặt và bộ dáng của Ảnh Nhiên, đây là lần đầu tiên các nàng nhìn thấy vương phi gần như vậy, bộ dáng hoàn mỹ như vậy, toàn thân bạch vũ sáng lóng lánh, tinh thuần không pha lẫn chút màu nào, xét theo tiêu chuẩn thẩm mỹ của Tuyệt Ung tộc thì vương phi là giống cái hoàn mỹ nhất, khó trách sao Ung vương đại nhân lại yêu thương, che chở nàng như vậy.

Nhưng tán thưởng là tán thưởng, trước mắt các nàng vẫn phải tập trung vào chính sự, sau khi xem xét qua thì tất cả cùng đưa ra kết luận: vương phi sinh

khó.

” Thế nào?” Tuyết Ưng thấy sắc mặt của bọn họ không tốt thì cũng mơ hồ đoán được kết quả, sắc mặt càng thêm tái “ bây giờ nên làm thế nào”

” Ưng Vương đại nhân, không có biện pháp khác, chỉ có thể chờ Vương phi đại nhân tự mình đẻ trứng, vì phát hiện quá chậm, hiện tại vương phi dường như đã không còn khí lực nên các biện pháp kia không thể áp dụng được”

Một người đã sinh được hai đứa con đánh bạo lên tiếng thay cho cả đám

” Cái gì kêu quá muộn, nhất định sẽ có biện pháp khác, người nói mau!” Tuyết Ưng lớn tiếng quát, vẻ mặt lạnh lùng, tàn khốc làm cho mọi người sợ hãi, lập tức cùng quỳ xuống “ Ưng vương đại nhân bớt giận, chúng ta thực sự không có biện pháp khác”

Nghe tiếng quát to của Tuyết Ưng, tám vị đại tướng hộ pháp lo lắng tới mức muốn xông vào nhưng nghĩ tới chuyện vương phi đang sinh nở, bọn họ là nam nhân vào không tiện, nhưng tình huống của vương phi có lẽ không tốt lắm, bọn họ nên làm sao đây?

” Mau, nhanh đi Xà tộc thỉnh Như Mặc đại nhân, nói vương phi khó sinh, mời Xà quân đại nhân dù thế nào cũng đến Tuyết Phong sơn cứu mạng, nếu đại nhân không đến thì các người phải quỳ cho đến khi nào hần đồng ý mới thôi, mau đi đi”

Lão Đại lập tức bối rối phân phó, tuy hần không chắc đến Xà tộc thỉnh Như Mặc đến thì có tác dụng gì, nhưng khi trong tộc xảy ra chuyện đại sự gì thì theo thói quen hần luôn nghĩ tới Xà quân Như Mặc, trong cảm nhận của hần, Xà quân là yêu tinh lợi hại nhất, dường như không có gì là hần không làm được, mà trong yêu tinh giới có yêu tinh nào đạo hạnh cao hơn hần đâu. Nếu hần còn không giải quyết được thì sự tình đúng là đã hết cách.

” Lão Đại, Vương phi sinh đứa nhỏ, Xà quân đại nhân sẽ có biện pháp gì?” Những người khác tuy rằng cũng bối rối, lại vẫn là nhịn không được đưa ra nghi vấn.

“Chuyện đó tính sau, người còn hỏi linh tinh làm gì, đừng quên Xà quân phu nhân sinh ra một đôi xà tử a, các người nghĩ có nên thỉnh hần đến không?” lão đại nhịn không được quát to lên.

“Vậy cũng đúng, chúng ta đi liền đây” bảy người bùng tỉnh, cùng tung cánh bay về phía Xà tộc.

Mà lúc này Ảnh Nhiên như có linh tính, đột nhiên mở mắt nhìn thấy Tuyết Ưng đang mang một đám nữ nhân đang quỳ trên đất, tuy không nghe hần nói cái gì nhưng nhìn vẻ mặt hần thì nàng cũng hiểu là vì lo lắng cho nàng nên cảm thấy đau lòng, muốn đứng lên.

Một nữ nhân lạnh mắt nhìn thấy động tác của Ảnh Nhiên liền lập tức chỉ tay vào tổ chim gào lên “ vương phi đại nhân, nàng...”

Tuyết Ưng lập tức quay đầu lại nhìn thấy Ảnh Nhiên đang loạng choạng muốn đứng lên thì sợ hãi, vừa vội vàng thu hồi kết giới vừa nói “ các người đều đi ra ngoài, không có lệnh của ta, không ai được phép vào”

Bị tiếng quát to của hần lúc trước làm cho kinh hãi, nên lúc này mọi người như là được đại xá, lập tức đi ra ngoài.

Ảnh Nhiên không còn khí lực để thu hồi kết giới của mình, cũng may kết giới của nàng cũng không vững chắc lắm nên Tuyết Ưng chỉ tốn chút sức là đã giải trừ được nó, phi thân vào tổ chim, nguyên hình to lớn của Ảnh Nhiên làm hần không thể ôm nàng, ngữ khí lo lắng “ Ảnh Nhiên, người thế nào, có đau không? làm sao bây giờ, chúng ta không sinh nữa được không, không sinh nữa”

Ảnh Nhiên nhịn không được cười khò, Tuyết Ưng tưởng sinh con cũng giống như ăn cơm, nói không ăn thì không ăn sao? Đây là sinh đứa nhỏ a, quả trứng cũng đã di chuyển đến cửa mình, sao có thể nói không sinh thì không sinh được a.

” Tuyết Ưng, người hãy nghe ta nói, ta, nếu thật sự không có khí lực sinh đứa nhỏ ra thì người hãy mổ bụng ta, lấy quả trứng ra”

Ảnh Nhiên mới nói được một nửa, Tuyết Ưng đã lắc đầu “ không được, ta sao có thể mổ bụng của người được? ta không làm được, ta đã sớm nói đứa nhỏ là tiểu ác ma, là yêu tinh hại người mà người không tin, bây giờ thì thấy rồi đó. Nếu người có xảy ra chuyện gì không hay, người làm cho ta, làm cho ta...”

Nói chưa xong, Tuyết Ưng đã quay đầu đi, Ảnh Nhiên nhìn thân ảnh hần, dù hần quay đầu nhưng nàng vẫn nhìn thấy hần đang khóc, trong lòng như trải qua một cơn chấn động mạnh, phu quân của nàng, dù khi cánh bị gãy, pháp lực mất, thậm chí là bị Tuyết Kiều đánh suýt chết cũng không nhỏ một giọt lệ, nhưng giờ vì nàng sinh khó mà lại khóc, nước mắt này nặng tựa ngàn cân a.

Dùng sức nhắm mắt lại, Ảnh Nhiên hao hết sức lực để biến thành hình người “ Tuyết Ưng, người ôm ta một cái đi”

” Ảnh Nhiên, người muốn làm cái gì?” Tuyết Ưng vừa vụng trộm lau nước mắt, vừa sợ hãi nhìn Ảnh Nhiên, tự dưng tiêu hao khí lực để biến hình, nàng rốt cuộc là muốn làm gì?

” Tuyết Ưng, ta không muốn rời khỏi người, ta muốn ở cùng người, cùng con của chúng ta chung sống bên nhau, cho nên người phải giúp ta” Ảnh Nhiên gian nan nói xong thì trên tay đã xuất hiện một viên thuốc màu vàng, bỏ vào miệng, dùng sức nuốt xuống.

” Ảnh Nhiên, người ăn cái gì, người muốn ta giúp người thế nào, mau nói đi “ Tuyết Ưng gấp đến độ rối lên.

“Đây là kim đan lần trước Xà quân cho ta để an thai, ta vẫn chưa nở ản nó, ta nghe Dao Quang nói, khi nàng mang thai hai tiểu chủ thì Xà quân đại nhân

cũng giúp nàng lấy từ trong bụng ra, Tuyết Ưng, dùng pháp lực của người hãy thử một lần đi, hẳn là có thể, ta vô dụng, không làm được gì nên chuyện này giao cho người, người yên tâm, ta đã ăn kim đan hơn nửa còn có linh châu hộ thể, sẽ không có nguy hiểm gì, trước hết hãy mang con chúng ta ra, có được không?”

”Ta? Không, không được, ta không dám!” Tuyết Ưng vừa nghe lời này, trán đã đổ mồ hôi ròng ròng, vội vàng lắc đầu “ta, ta đi tìm Như Mặc, ta phải đi tìm hắn”

Ảnh Nhiên dùng sức kéo áo hắn, nghiêng răng nghiêng lợi nói “ta chờ tới lúc Xà quân đại nhân tới thì e là đã bị đau đến chết, nương tử người sinh đứa nhỏ mà người muốn nhờ nam nhân khác đến đỡ đẻ sao? Tuyết Ưng, người là trưởng phu của ta, đừng khí của người đâu? Người là vương của Tuyết Ưng tộc, chết tiết, mau động thủ cho ta, lập tức, ngay lập tức, ta đau sắp chết rồi”

Lần đầu tiên nghe Ảnh Nhiên nói chuyện quyết đoán như vậy, Tuyết Ưng cũng bị chấn kinh, một câu “người là trưởng phu của ta” đã kích thích hắn thật mạnh, nhìn gương mặt khó coi của nàng, Tuyết Ưng nhắm mắt lại, cố đè nén sự sợ hãi, ôn lấy thân hình Ảnh Nhiên, bàn tay hướng về phía cái bụng nhỏ của nàng.

Khi Như Mặc và Bắc Dao Quang nhận được lời thỉnh cầu, vội vàng chạy đến Tuyết Phong sơn, người còn chưa bước vào cửa động thì đã bị nhét một cái trứng thật lớn, không một lời chào hỏi “các người tới thật đúng lúc, đây là đứa nhỏ của ta, bây giờ giao cho người mang đi, trước khi ta và Ảnh Nhiên đến Xà sơn đón hắn thì hãy chiếu cố cho hắn thật tốt, bây giờ Ảnh Nhiên phải nghỉ ngơi, không có thời gian tiễn các người, đi thông thả”

Lời vừa dứt thì Như Mặc và Bắc Dao Quang đã bị một trận gió đẩy ra ngoài, tiếp theo thì cửa động đóng lại, che lấp tình cảnh bên trong.

“Tuyết Ưng, chúng ta cần đứa nhỏ chứ không phải quả trứng, người còn chưa có ấp nha” Bắc Dao Quang nhìn không được mà quát to.

Trong động, không có nửa điểm thanh âm truyền ra!

”Như Mặc, chuyện này là sao? Đừng nói là người sẽ ấp trứng nha” Bắc Dao Quang quay sang nhìn Như Mặc, Tuyết Ưng vẫn còn chán ghét đứa nhỏ đến mức vậy sao? Trứng chưa kịp nở đã ném cho bọn họ. Hắn thực là quá yên tâm rồi, không sợ đứa nhỏ của hắn sẽ chết non trong trứng sao?

Như Mặc lập tức lắc đầu “ta là xà loại, còn đây là trứng chim, theo quy luật thiên nhiên thì đây là thức ăn mà chúng ta yêu thích nhất, ta có muốn ấp cũng không ấp được, chúng ta là động vật máu lạnh, còn Tuyết Ưng tộc là động vật máu nóng, không thể làm được”

”Vậy làm sao bây giờ a? Đúng rồi, vị đại ca này, người là người của Tuyết Ưng tộc, cho nên người ấp đi” Bắc Dao Quang lập tức nhớ tới người chở nàng tới đây cũng là một Tuyết Ưng, vậy thì cần gì để Như Mặc ấp trứng chứ

Mạc Tang nghe nhắc tới hắn thì rung mình một cái, vội vàng nói “không dám nhận danh xưng đại ca của Xà quân phu nhân, nhưng thuộc hạ cũng không thể ấp trứng a”

”A? Vì cái gì, người không phải người Tuyết Ưng tộc sao? Chẳng lẽ Tuyết Ưng tộc các người không biết ấp trứng” Bắc Dao Quang lập tức hỏi lại

”Phu nhân, thuộc hạ là giống đực, có khả năng ấp trứng nhưng mà quả trứng này là tiểu vương tử hoặc là tiểu công chúa của tộc chúng ta, mà tiên thiên linh lực của họ với người ấp trứng cho bọn họ rất quan trọng, đứa nhỏ Ưng vương đại nhân sao có thể để cho một kẻ công lực thấp kém lại có màu lông không thuần khiết mà ấp ra chứ? Nếu Ưng vương đại nhân và vương phi không thể ấp trứng thì cũng nên tìm người có linh lực tương đương ấp, nếu không việc tu hành trong tương lai của tiểu vương tử hoặc là tiểu công chúa sẽ bị ảnh hưởng lớn a”

Mạc Tang vẻ mặt đau khổ, vội vàng nói nguyên nhân.

A?

Bắc Dao Quang ngăn người, ”Còn có ý này?”

Như Mặc thì gật đầu “đúng là có nghe nói Tuyết Ưng tộc có quy củ này, chuyện này thực là phiền, vừa là động vật máu nóng lại có pháp lực và linh lực cao, còn có phẩm hạnh tốt, ngay cả diện mạo cũng bị ảnh hưởng, nếu có gì thì dù Tuyết Ưng không trách chúng ta nhưng Ảnh Nhiên chắc sẽ khóc hết nước mắt, nên tìm ai là phù hợp nhất đây?”

”Hay là tìm Dịch Tu Tử? Đúng rồi, sao không nghĩ tới hắn chứ? Pháp lực và linh lực của hắn đều cao, tuy rằng hắn thuộc họ côn trùng nhưng cũng là loài có cánh, quan trọng nhất là bộ dáng hắn rất xinh đẹp, nếu để hắn ấp trứng thì sau này Ảnh Nhiên sẽ không phải khóc nữa” Bắc Dao Quang suy nghĩ một hồi rồi nói ra suy nghĩ của mình.

”Không được!” Như Mặc lập tức phản đối nói.

”Vì cái gì không được?”

Như Mặc im lặng, nếu tìm Dịch Tu Tử thì Tuyết Kiều nhất định cũng sẽ theo về Xà sơn, hắn vất vả lắm mới tìm được không gian riêng cho hắn và Bắc Dao Quang để hâm nóng tình cảm, không thể để nàng can thiệp, hơn nữa lẽ đâu Dịch Tu Tử đã hối hận, cũng muốn đem Tuyết Kiều trả lại cho hắn thì sao, cho nên dù có chết, hắn cũng không muốn tìm tới Dịch Tu Tử.

Nhưng lý do này Như Mặc không thể nói cho Bắc Dao Quang nghe, nghĩ nghĩ mới nói “người cũng nói Dịch Tu Tử là thuộc họ côn trùng, không phải là chim, hơn nữa hắn là kẻ hoa tâm đại cù cái, nếu tất xấu đó lấy nhiệm cho tiểu Tuyết Ưng thì Ảnh Nhiên nhất định sẽ liều mạng với chúng ta. Nếu đổi lại

là người, một đứa nhỏ trong sáng bị bồi dưỡng thành kẻ hao tâm số hai thì người cũng sẽ thương tâm muốn chết a”

Thực ra thì Huyền Diệp không phải thuộc họ côn trùng, nhưng vì hạnh phúc bản thân, Như Mặc đành phải hi sinh Dịch Tu Tử.

“Vây cũng phải, nhưng chúng ta còn ai khác để lựa chọn sao? Vừa là loài chim, lại có linh lực và pháp lực cao mà không hoa tâm, bộ dáng còn phải đẹp nữa, người như thế thì tìm đâu ra. Hay là cứ để ta ôm nó trong tay mà ấp?” Bắc Dao Quang suy nghĩ một hồi, đột nhiên nhìn sang Như Mặc rồi hai người cùng lên tiếng “ Vân Thư”

Ha ha, bọn họ sao lại quên một ứng viên sáng giá như vậy chứ?

Hiện giờ pháp lực và linh lực của Vân Thư sau khi được Tuyệt Kiều chữa trị đã hồi phục hoàn toàn, hơn nữa hắn còn là Tước vương cao quý, nói về khí chất và nhân phẩm thì ai có thể so được với hắn? nếu nói diện mạo thì hắn xuất thân từ Hoàng Tước tộc, diện mạo cũng thuộc hàng đứng đầu, không có tật xấu nào, mười ba lần dục hóa trùng sinh, không biết có bao nhiêu vạn năm tu vi và pháp lực, mọi người biết hắn là Tước vương thứ mười ba nhưng không hề biết mười hai người trước cũng chính là hắn, hiện giờ tất cả pháp lực đều tập trung vào hắn, cho nên pháp lực và đạo hạnh của Vân Thư còn cao hơn Như Mặc gấp mấy lần.

Đối tượng tốt ở ngay trước mắt, cần gì phải tìm kiếm xa xôi chứ.

” Hào! quyết định vậy đi, ai bảo hắn là ý trung nhân của Mặc Mặc, nếu đã là người một nhà thì cũng nên chia sẻ trách nhiệm với Mặc Mặc nha. Bây giờ nên quay về Xà tộc, đem bảo bối của Tuyệt Ứng giao Mặc Mặc, bắt đầu chương trình kế sách mới, mặt khác cũng nên thông báo cho Linh Lung, sáng mai đem tiểu Thanh Hiền đến giao cho Bảo Bảo”

Bắc Dao Quang càng nói, càng phấn khích, tiếng cười cũng sáng khoái hơn, mà Mặc Tang bên dưới họ thì nhin không được mà rùng mình, không khỏi thấy thương cho hai vị tiểu chủ, bị hai vị phụ mẫu đáng kính tính kế.

Xuân về hoa nở, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, là thời điểm tốt để dạo chơi

Xà sơn vào mùa này cũng đẹp nhất.

Trong nhà thủy tạ trước ” Dao Quang tiểu trúc”, Hồ vương Thanh Liên phong tình vạn chủng lúc này lại có vẻ chật vật giữ lấy một đứa trẻ đáng yêu mới biết đi, cứu lấy mái tóc của mình, mà Tước vương tao nhã nổi tiếng Vân Thư cũng bắt đầu hướng dẫn cho một tiểu Tuyệt Ứng màu trắng bay lượn.

Đáng tiếc, dù Thanh Liên làm hết cách cũng không thể rút mái tóc từ trong tay đứa nhỏ đáng yêu có lúm đồng tiền xinh đẹp ra, dù là dùng mùi hương lạ lùng hay thuật thôi miên thì cũng không ảnh hưởng gì tới nó, vẫn cứ nắm khư mái tóc xinh đẹp của hắn, không chịu buông tay.

Còn bên kia, Vân Thư dùng hết cách cũng không dạy cho tiểu Tuyệt Ứng bay được, kêu nó vỗ cánh thì nó đứng im bất động, còn lấy đôi mắt xinh đẹp, đơn thuần nhìn Vân Thư đong đưa hai tay trước mặt, cho đến khi hai tay của Vân Thư đã mỏi nhừ, tiểu tử kia vẫn còn nhìn hắn, giống như là không phải Vân Thư dạy hắn bay mà là nó kiểm tra xem hắn có biết bay hay không, làm cho Vân Thư nhin không được mà sụ mặt.

Nhiu mày, tựa hồ có chút phiền não mà đứng lên, nhưng khi Vân Thư vừa động thì tiểu tử vẫn đang im lặng kia cũng lập tức có hành động, đứng thẳng lưng, hai cái móng vuốt trắng muốt chấp lại, bắt chước bộ dáng đi lại của Vân Thư, hai cánh không thu lại, làm ra tư thế cổ quái.

Hành động đó làm cho Bắc Dao Quang ngồi ở sau nghiệm thu thành quả cười đến mức suýt té xuống đất.

Như Mặc thì còn giữ được chút hình tượng, còn các khán giả như vợ chồng Thanh Nhi và vợ chồng Tuyệt Ứng cũng bật cười thành tiếng.

Chỉ có Bắc Dao Bảo Bảo và Bắc Dao Mặc Mặc là sắc mặt khó coi nhất, hai người nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hai kẻ cha mẹ làm cho cuộc sống của bọn họ lâm vào cảnh dầu sôi lửa bỏng, cả ngày không được ở bên cạnh người yêu.

” Chết tiệt, rõ ràng ngày hôm qua bọn họ còn làm được tốt lắm mà, Thanh Hiền đã không còn nú tóc người khác, mà tiểu Tuyệt Bạch cũng có thể bay trên mặt hồ rồi, sao hôm nay lại biến thành như vậy? ta mặc kệ, phụ thân, mẫu thân, ta chịu khổ đủ rồi, các người không thể đối đãi với ta như vậy, ô... từ khi các người mang Thanh Hiền đến, ta và Thanh Liên đã hơn nửa năm không được ở cùng một chỗ, ô...ta mặc kệ, hôm nay dù người có đánh, có mắng hay muốn giết ta cũng được, chỉ cầu các người mang Thanh Hiền trả lại cho Thanh Nhi thúc đi”

Bảo Bảo vừa nói vừa khóc, còn quỳ xuống trước mặt Bắc Dao Quang và Như Mặc, Mặc thấy thế thì cũng quỳ xuống “ phụ thân, mẫu thân, Tuyệt Ứng thúc thúc, Ánh Nhiên thăm thăm, Thanh Nhi thúc thúc, Linh Lung thăm thăm, chúng ta sai rồi, chúng ta bây giờ mới biết trước kia chúng ta nghịch ngợm, không nghe lời là tệ hại tới mức nào, khiến cho các người khổ sở, bây giờ chúng ta thực sự biết sai rồi, sau này sẽ không dám nữa, ô... mau đem tiểu Tuyệt Bạch về đi. Vì ta mà Vân Thư phải áp trứng rất mệt mỏi, hắn tức giận tới mức nhiều ngày rồi không thèm nói chuyện với ta, từ khi tiểu Tuyệt Bạch ra xác thì xem Vân Thư như là mẫu thân, hắn làm cái gì nó làm cái đó, còn không cho chúng ta ngủ cùng nhau, nếu không nghe thì nó liền tự làm mình bị thương, làm chúng ta sợ tới mức không dám không nghe lời nó, ta hiện tại biết đứa nhỏ không nghe lời thì người lớn sẽ khổ sở thế nào rồi, phụ thân, mẫu thân, ta và tỷ tỷ thực sự đã biết sai rồi, sau này chúng ta không dám tùy hứng, không nghe lời nữa, các người tha cho chúng ta đi”

Thực ra thì tiểu Tuyệt Bạch (là cái tên mà Như Mặc đặt cho đứa nhỏ của Tuyệt Ứng, vì hắn toàn thân trắng muốt)đâu chỉ có tự bứt lông chim, nếu trong một canh giờ mà không thấy Vân Thư thì nó có thể làm cho mình chảy máu đầm đìa, tuy rằng không chết nhưng ai nhìn thấy cũng ghê người, không ai dạy nó, có lẽ là nó trời sinh đã thích tự ngược, cho nên Vân Thư không thể không đảm nhiệm trách nhiệm làm nương của nó.

Mà thân phận này làm cho Vân Thư tức giận chuyện Mặc Mặc trước đây nghịch ngợm, gây sự vô cùng, Mặc Mặc không nhớ đã bao lâu rồi Vân Thư không đối xử ôn tồn với hắn, cứ tiếp tục như vậy thì không phải tiểu Tuyết Bạch tự ngược tới chết mà hắn sẽ phát điên, sớm biết có hậu quả như vậy thì có đánh chết hắn cũng không dám trêu chọc Tuyết Ưng.

Bây giờ người hối hận lại đổi thành Mặc Mặc, thậm chí hắn chỉ nhìn thấy lông chim màu trắng thôi thì cũng có cảm giác như gặp ác mộng, kẻ sách mới của phụ thân và mẫu thân hắn quả thực hết sức ác độc, lúc này hắn mới biết là mình xui xẻo đến mức nào.

”Người cầu chúng ta có ích lợi gì, hiện tại biết mang đứa nhỏ không dễ dàng đi! Nếu đứa nhỏ của mình không ngoan thì không phải càng khổ hơn sao? Đánh không được, mắng cũng không xong, trừ bỏ làm thế thì còn cách nào khác sao? Thanh Hiên ngoài trừ tật nữu tóc thì cái gì cũng ngoan, tiểu Tuyết Bạch thì tính tình rất giống Anh Nhiên, ôn nhu văn tĩnh, giao hai đứa cho các người chiếu cố chưa được nửa năm mà đã than thở rồi, còn có mặt mũi đến đây khóc lóc, còn các người năm đó làm cho chúng ta đau đầu hơn gấp trăm ngàn lần, cho đến giờ cũng không làm cho người ta bớt lo”

Bác Dao Quang tuy rằng thấy bọn họ lần này đã chịu đủ giáo huấn, sau này sẽ không dám tùy hứng làm bậy, mà Thanh Liên và Vân Thư trải qua lần này cũng biết nên quản bọn họ thế nào nhưng vẫn cao giọng trách.

”Nương! Nương! Ô....., chúng ta biết sai lầm rồi, Linh Lung thăm thăm, Thanh Nhi thúc thúc, thực xin lỗi” Bảo Bảo biết cầu Bác Dao Quang chi bằng van xin người dễ mềm lòng là Thanh Nhi, hai mắt dầm lệ nhìn bọn họ.

”Tuyết Ưng thúc thúc, Mặc Mặc cũng biết sai rồi, Tuyết Ưng thúc thúc...” Tuyết Ưng trước đây rất thương hắn, chỉ cần hắn khóc là Tuyết Ưng sẽ thỏa hiệp, Mặc Mặc không chắc chiều này còn hiệu quả không nhưng hắn vẫn cố thử, hi vọng lúc này Tuyết Ưng đừng cho rằng hắn giả bộ là được.

Tuyết Ưng và Anh Nhiên nhìn nhau, đứa nhỏ của bọn họ được mấy người này nuôi dưỡng hơn nửa năm, tuy nói là chăm sóc rất tốt nhưng dù sao cũng là con mình, làm cha mẹ sao không đau lòng, hơn nữa thấy bộ dáng bọn họ cũng chịu giáo huấn đủ rồi, Anh Nhiên và Tuyết Ưng vốn cũng tính lần này mặc kệ chuyện Bảo Bảo và Mặc Mặc bị giáo huấn thế nào, cũng muốn mang con về.

Bây giờ coi như là thuận lợi ngoài ý muốn, mục đích trừng phạt cũng đã xong nên Anh Nhiên lập tức gạt đầu “cảm ơn hai vị tiểu chủ đã chiếu cố tốt cho con chúng ta, quấy rầy đã lâu, giờ cũng lúc nên mang nó về, hai vị tiểu chủ mau đứng lên đi”

”Đúng vậy, hai vị tiểu chủ đứng lên đi, đứa nhỏ Thanh Hiên này cũng gây phiền toái nhiều cho hai vị tiểu chủ rồi” Ngọc Linh Lung cũng tự mình nâng bọn họ đứng lên.

Bác Dao Bảo Bảo và Bác Dao Mặc Mặc cảm động đến rơi nước mắt nhìn Anh Nhiên và Tuyết Ưng, cung kính nói “cảm ơn Tuyết Ưng thúc thúc, cảm ơn Thanh Nhi thúc thúc”

Lúc này Vân Thư và Thanh Hiên không biết từ khi nào đã đứng bên cạnh bọn họ, nắm tay người yêu nói “các người nhìn xem”

Trên mặt hồ, một tuyết ưng nhỏ nhỏ xinh đẹp công trên lưng một đứa nhỏ áo xanh má lúm đồng tiền rất sâu, lấy tư thế duyên dáng bay về phía không trung...

Bạn đang đọc truyện *Ứng Vương Liệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.